

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_5-Zlaty_kod.pdb

PDB Name: 5_Zlatý_kód

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.9.2006

Modification Date: 18.9.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ZLATÝ KÓD
Richard Marcinko

Ivo železný, 1997

OPĚT NA POČEST STŘELCŮ, KTERÝCH JE STÁLE MÉNĚ...

a na počest vrchního lodního mistra U. S. Navy v. v. Jamese H. Andrewse, válečníka válečníků Richard Marcinko John Weisman

Jediný důvěryhodný špion je mrtvý špion.

staré ruské příslovíDESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ

podle Richarda Marcinka

- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu. - Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru. - Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého. - Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potit při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji. - A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak vězte, že vaše konání správné jest. - Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.

- Vždy se snažte provést vše co nejjednodušeji.

- Nikdy nic nepředpokládejte.

- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabítí musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků. - Ve své duši i mysli válečnickéna paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla

nejdou dána -musíte zvítězit za každou cenu.

KAPITOLA 1

Boris zpomalil na čtyřicet kilometrů v hodině a hladce protáhl žigulík úzkou zatáčkou. Auto mělo zhasnutá světla a Rus k jeho řízení používal infračervené brýle. Stejný vynález měl kolem severní polokoule své ohryzné palice připevněný Ukrajinec Míša. Zvedl levou ruku, napůl se otočil dozadu, olízl si zplihlý hustý knír a zahuhlal: „Připrav se, Dicku!“ Tu námahu si mohl klidně ušetřit. I bez infračervených brýlí jsem totiž dokázal rozeznat obrysy zadní části starého stavení -cedry prostoupený stín se šindelovou střechou, který se krčil v měsíčním světle na vrcholku nízkého hřebene zhruba sto metrů od úzké šterkové silnice, po níž jsme přijížděli. Auto projelo kolem první branky a stočilo se na jih. Boris pomalu snižoval rychlost. Nikde jsem dosud neviděl žádné světlo. To bylo slibné známem - třeba v domě všichni spí nebo jsou namol či obojí. Aspoň budu mít méně práce. Minuli jsme druhou branku. Nadešla má chvíle. Jakmile se ve svitu měsíce objevily první nahrubo otesané plaňky, začal jsem počítat vysoké sloupky plotu. Pak jsem poplácal Borise po rameni, zamával mísoví vztyčeným prostředníkem, opřel jsem se ramenem o levé dveře, otevřel je a u třicátého sloupku jsem se vykulil z auta do nezvykle chladné zářijové noci a dopadl jsem přesně do místa, které jsem měl zakroužkované na detailním snímku okolí. Ten snímek pořídil Míša před necelými osmi hodinami z paluby vrtulníku, který si vypůjčil od ruského válečného námořnictva. Ale za ta léta dobře vím, že mě na všech cestách doprovází stálý a nevítaný společník pan Murphy z proslulých Murphyho

zákonů, a je mi naprosto jasné, že ani ta nejdokonalejší fotografie nemusí odhalit všechna úskalí. Třeba konkrétně v tomto případě si nikdo nevšiml tvrdé, husté a nesmlouvavě drsné břízy, která rostla nepříjemně blízko kraje silnice, z níž jsem se kutálel (a to velice zkušeně, mohu s oprávněnou pýchou dodat). Takže právě ve chvíli, kdy se mě zmocňovaly triumfální pocity z takticky výtečně provedeného tajného průniku, můj velký slovenský rypák se nečekaně a bolestivě důkladně seznámil s kůrou výše zmíněného stromu.

Ne že bych si před vámi hrál na bolestínka, přátelé, ale sakra, to pálilo! Ovšem na nějaké nářky jsem samozřejmě neměl čas. Náraz do kmene mě vychýlil z přímého směru. Přepadl jsem na pravobok a začal nezadržitelně válet sudy. Pravé lýtko se mi cestou zapletlo do hustého ostružiní - rád bych vám připomněl, pokud byste to náhodou netušili, že ostny ostružiníku jsou ostré jako břitva nebo ostnatý drát, zvláště když se do nich vřítíte rychlostí přibližně pětadvacet kilometrů v hodině. Ale co - vyšetřované a roztrhané džíny jsou dneska v módě. Jenže já na módu moc nedám a raději nosím džíny postaru, tedy indigově modré a hlavně pohromadě. Pokračoval jsem v cestě. Prolétl jsem mělkou škarpou, zakousl jsem se řezákem do něčeho tvrdého, praštil se loktem o cosi ještě tvrdšího, vrazil si do těla další hromadu ostnů a nakonec jsem se zastavil uprostřed trnitého keře a jenom jsem doufal, že není jedovatý. Zůstal jsem bezvládně ležet. Poslouchal jsem, jak mi buší srdce (tep jsem měl tak 160 za minutu), a zhluboka jsem oddychoval. Ti z vás, kteří mě už znají, vědí, že bolest přímo vychutnávám. Signalizuje mi, že jsem pořád ještě naživu. Jak by řekl Des-cartes: „Cítím bolest, tedy jsem.“ Jenže, přátelé, tentokrát byl ten pocit až výsměšný. Že nechápete, jak to myslím? No dobrá, tak si dáme trochu zeměpisu. Ležel jsem tam jako hadrový panák nebo uzel na tkaničkách od bot, protože nohy - stále obalené šlahouny ostružiní - směřovaly na východ, kdežto zbytek těla byl zkroucený víceméně na severozápad. Krev z čerstvě rozbitého nosu stékala jižním směrem, to znamená na knír. Pod rovníkem v podobě nylonového opasku mi pulzovala varlata, jako kdyby je právě laskala nějaká zatracená feministická kulturistka. O kousek jižněji mi z pravé nohy prýštila krev a řinula se do speciálních kotníčkových bot Adidas GSG-9, jejichž údajně nepřetržitelné tkaničky se zhruba před půlminutou rozpadly na několik kousků. Vymotal jsem se z ostružin, zbavil se trnů, převálil se na bok a začal si prohlížet a ohmatávat zubožené tělo. Postižených míst bylo požehnaně. Kotník budu cítit ještě dobrý týden. Nos - no, řekněme, že jsem ho nikdy neměl tak pěkný, abych se s ním mohl hned na setkání chlubit, a nosní dírky se mi časem stejně samy od sebe rozšiřovaly. Pravé koleno bylo otlučené, levý loket naražený a na čele mi rašila boule zvlíčeného kaštanu. Ale žádnou zlomeninu jsem naštěstí neobjevil - a jak se vždycky říká: pokud to není

zlomené, nestarej se o to. Když jsem se tedy nemusel o nic starat, provedl jsem zběžnou kontrolu výzbroje a výstroje. Samopal Heckler&Koch MP5-PDW s tlumičem spočíval v měkkém pouzdru na mých zádech, a tak ten tvrdý dopad bez problémů přežil. Vytáhl jsem ho ven, zasunul do něj zásobník, co nejtíši jsem natáhl závěr a opatrně ho pustil zpátky. Ano, já vím, že ti hodní lidé ve výcvikové divizi firmy Heck-ler & Koch doporučují, aby se závěr pouštěl docela volně, čili aby se nechával zapadnout na místo s charakteristickým cvaknutím. Jenže to si můžete dovolit někde na střelnici ve Virginii, kde je úplně jedno, jestli někdo uslyší, že nabíjíte. Ale tady v terénu záleží na každém zvuku. Rozepnul jsem si kabát a upravil si lehkou neprůstřelnou vestu, kterou jsem měl pod ním. Pak jsem překontroloval kapsy u kabátu. Obsah všech zůstal naštěstí na místě a nedotčený. Z levé náprsní kapsy jsem vytáhl kus stočené černé padákové šňůry a skládacím nožem jsem z ní odřízl devadesát centimetrů. Šňůrou jsem pak nahradil přetrženou tkaničku na pravé botě a utáhl jsem ji tak, aby mi trochu zpevnila pochroumaný kotník. Potom jsem si přešel pravou rukou po stehně a ujistil se, že v pouzdře zůstala jak pistole ráže 9 milimetrů, tak i její zásobník. Jako další přišly na řadu dva zásobníky, které jsem zastrčil do vodorovných pouzder na opasku. Byly tam - plné ručně plněných nábojů Homady XTP P++, které mají větší účinnost než náboje s dutým hrotem ráže .45. Když jsem si ještě hřbetem ruky po obličejí řádně rozetřel černý maskovací krém a převázal si čelenku, aby nu lépe držela vlasy, byl jsem připravený vyrazit. Podíval jsem se na černé antireflexní hodinky na levém zápěstí. Devatenáct minut do okamžiku, kdy příslušníci OMONu

zaútočí na přední bránu. Oproti původnímu časovému plánu mám šest minut zpoždění. Ale teď už není kam spěchat. Proto jsem zůstal ležet v mokřině příkopu a poslouchal okolní zvuky. Dech se mi zpomalil. Stejně tak i tep. Zadržel jsem dech docela a pootevřel pusku, abych zesílil odraz zvuků v uších. Všude bylo ticho - až na tradiční noční život. V takové chvíli člověk ví, že může vyrazit. Protože když slyší sem tam nějaký cvrkot nebo tlukot, neděje se nic nenormálního. Je-li všude naprostý klid, něco není v pořádku. Cvrčci totiž vycítí nebezpečí mnohem dříve než vy. Pokud les zní jako les, můžete se vydat na cestu.

Opatrně jsem se překulil doprava, vztyčil se na všechny čtyři a začal lézt přes silnici. Postupoval jsem pomalu a ostrý šterk se mi zařezával do předloktí a do kolen. V noci to ale rychle nejde. Zrak není takřka k ničemu, a tak se člověk musí spoléhat jenom na sluch. Proto se držíte u země a nikam nespěcháte. Popoleze-te o kousek dopředu. Zastavíte se. Zadržíte dech a posloucháte. Přesně takhle to musíte udělat - jestli chcete zůstat naživu. Tenhle postup u mě fungoval na celém světě, a tudíž nevím, proč bych zrovna teď pospíchal jenom kvůli tomu, že mám pár minut zpoždění. Posouval jsem se dopředu doslova po centimetrech. A byl jsem rád, že je to tak pomalu, protože časem jsem začínal jasně rozeznávat postavy strážných, které se zhruba pětáct až čtyřicet metrů ode mne opíraly o stromy. Byly celkem tři - ne, počkat, čtyři - ne, dokonce pět!

Lezl jsem teď dvojnásob opatrně. Za silnici jsem pokračoval k plotu. Ten byl vyrobený z hrubých dřevěných prken, natřených na černo nebo na tmavě hnědo. V té tmě jsem z dálky neviděl (a neodhalil to ani snímek z vrtulníku), že za plotem je ještě pletivo ze silných drátů. Pomyslel jsem na nůžky na drát, které jsem nechal v nylonovém pouzdře v Moskvě, zakoulel jsem očima a proklel se v šesti jazycích. Můj starý kamarád Doc Trem-blay není daleko od pravdy, když tvrdí, že někdy mám v hlavě místo mozku nasráno.

Rychle jsem se prohledal - a nic použitelného jsem neobjevil. Ach ano, jistě, mohl bych ten plot prostě přelézt, vždyť je vysoký jenom necelé dva metry. Jenže to bych byl proti nebi tak vidět, že bych mohl dělat přímo reklamu na snadný cíl. Převalil jsem se na záda. Cítil jsem přitom píchlo do ledvin. Sálh jsem pod 10

sebe - a vytáhl víceúčelový nůž, který obvykle nosím na opasku. Na jeho přítomnost jsem si už tak zvykl, že jsem na něj úplně zapomněl. Přitom se jedná o šikovnou věčičku - kromě nožičky jsou tam tři šroubováky, pilniček, otvírák na konzervy a - to nejlepší nakonec - miniaturní štípačky. Vzal jsem nástroj do ruky, otevřel ho, nasadil jsem štípačky na první drát a zmáčkl rukojeti. Je nutné si uvědomit, že i když jsou tyhle kleštičky užitečným pomocníkem, přece jen nejsou stvořené k tomu, aby se používaly jako

nůžky na drát. Rukojeti jsou malé, úzké a duté - to proto, aby se do nich vešly veškeré nástroje. A já mám přitom po svých hornických předcích z pensylvánského Lansfordu ruce jako lopaty. Takže jistě chápete, milí přátelé, že pokaždé když jsem ty rukojeti stíkl, zakously se mi nepříjemně do rukou. Ano, vzal jsem si s sebou rukavice. Ne, nenavlékl jsem si je. Proč? Protože to byly rukavice kožené. Tlusté, předpisové, typické ruské vojenské rukavice. Takové, pro které máme my, příslušníci speciálních jednotek amerického válečného námořnictva, přesný terminus technicus. Vezměte si tužky, ať si ho můžete poznamenat. Nuže, onen výraz zní takto: „NEPOUŽITELNÉ!“ Už jsem vám popisoval svůj zvláštní přístup k bolesti? Že ano? Tak potom je vám docela jasné, že než jsem si v plotu udělal díru dost velkou na to, abych se jí protáhl, připadal jsem si zatraceně živý. Zpoždění oproti časovému plánu dosáhlo už dvanácti minut. Ale začínal jsem dělat pokroky. Teď se asi ptáte, co tam, sakra, vůbec dělám, je to tak? Co ten Dickie Marcinko, profesionální válečník, volací znak Stříbrná kulka, u nějaké „adači“ osmdesát kilometrů západně od Moskvy vlastně pohledává? A jak to, že se tak skamarádil s těma dvěma Rusáky, Borisem Makarovem a Mísou Strojovem? No dobře, v tom případě mi dovozte, abych vás dřív, než se začnu plížit a slídit a střílet a loupit a pak (doufám) vykonávat akt pomsty, který mi přinese profesionální uspokojení a zároveň i duševní úlevu, stručně seznámil s nastalou situací. Všechno začalo před třemi týdny, kdy byl zavražděn můj dlouholetý kamarád a spolubojovník Paul Mahon. Paul je - totiž byl - jednohvězdičkový ponorkář (čili kontradmirál), absolvent námořní akademie (jeden z mála, které jsem měl doopravdy rád a kterých jsem si vážil), a pracoval v Moskvě jako vojenský přidělenec. Před chvilkou jsem ho označil za svého spolubojov-11

nika. To není tak docela pravda, protože jsme spolu nikdy nesloužili na jedné lodi. Ale spolubojovnictví je rovněž metafyzický stav - jeho základem jsou společná rizika, týmová spolupráce a společné dle. Pokud jde konkrétně o mě a Paula, tak naše spolubojovnictví začalo v době, kdy jsme byli ještě párek anonymních nula čtyřek, tedy nadporučíků, a pracovali jsme hluboko v útrobách Pentagonu. Tenkrát nás naši nadřízení, dvojice admirálů z pavilonu E (v tomhle pavilonu má, kromě jiných, svoji pracovnu také velitel námořních operací), pověřili jedním z nejtěžších, nejožehavějších, nejnebezpečnějších a nejtajnějších úkolů v historii U. S. Navy. Týden před prestižním zápasem mezi válečným námořnictvem a armádou v americkém fotbale jsme měli z velkého foyeru u hlavního vchodu do Pentagonu ukrást maskota armády - d'áku, figurínu oblečenou do uniformy seržanta armádních jednotek zvláštního určení. Po této eskapádě (dlužno dodat, že úspěšně provedené) se z nás stali přátelé a po celá ta léta jsme spolu zůstávali víceméně v kontaktu. Paul patřil k oněm několika málo důstojníkům, kteří mi během mého pobytu ve vězení psali. Tři týdny poté, co jsem byl propuštěný z federálního nápravného zařízení v Pe-tersburgu a prožíval jsem největší krizi ve svém životě, mě dokonce poprosil, abych se stal kmotrem jeho čerstvě narozenému synovi. Nemusel o to žádat mě, kolem sebe měl dost Mahonů, kteří by se role kmotra rádi ujali. Ale Paul se domníval, že potřebuji někoho, koho bych mohl zahrnout svou láskou a péčí - a měl naprostou pravdu. Přednedávnm mě zase včas upozornil na to, že se mě ministryně námořnictva snaží dostat před soud za vraždu.

Zhruba před čtvrt rokem se Paul ujal funkce vrchního vojenského přidělence - což je jeden z nejvyšších postů v ozbrojených silách USA - v Moskvě. Někdo by tuhle funkci pojal jako ryze obřadní záležitost - chodil by na diplomatické recepcce, pořádal by večírky a slavnostní obědy, účastnil by se schůzek a psal by stohy bezobsažných hlášení o tom, co kde viděl, slyšel a jedl. Ne tak Paul. Ten bral svůj úřad vážně. Dokonce se prý vydával i do terénu a sbíral informace - což je činnost, kterou lidé v DIA označují jako HUMINT (HUMAn INTelligence - informace získávané lidmi) prvního stupně. A jeho výsledky v tomto směru byly vynikající, jak jsem se dozvěděl. 12

Jeho úspěchy nejspíš rozdráždily některé zdejší nekalé živly a ty tvrdě odpověděly. Když se Paul před třemi týdny vracel spolu se svojí ženou Bečky, oběma dětmi - mým kmotřencem Adamem a dvouletou Louisou - a jistou příslušnicí Navy jako řidičkou z víkendu, který strávili na jedné pronajaté chatě u jezera nedaleko Oděncova, v téže oblasti, kde právě nyní lovím, jejich auto přepadla áskupina osob neznámé totožnosti", jak stálo kulantně v diplomatickém telegramu, který jsem měl možnost spatřit, a všech pět členů osádky na místě zabila. Zpráva popisovala průběh události takto: do automobilu narazilo

zezadu další vozidlo - příslušnice Navy evidentně neprošla žádnými speciálními řidičskými kurzy a ihned zpanikařila - a vytlačilo ho ze silnice. Když se auto zastavilo, útočníci zahájili palbu z automatických zbraní a nakonec auto zapálili, bezpochyby proto, aby ztížili identifikaci jeho pasažérů. A vy už mě dost dobře znáte a víte, že bych si musel usilovně hledat nějakou cestu, jak bych se dostal sem a mohl bych pomstít smrt svého kamaráda - nemluvě o svém kmotřenci. Naštěstí ale Paulův nadřízený, ponorkář jménem Kenny Ross, otevřel moji klec a vypustil mě s kufrem zbraní a diplomatickým pasem na lov. No, ono je to samozřejmě trochu složitější, ale zrovna teď není čas, abych vám to podrobně vysvětlil. Prostě jsem před - moment, musím se podívat na hodinky - čtyřmi dny přiletěl do Moskvy a začal jsem se pít po informacích. Včera ráno v devět hodin mě Boris, kapitán moskevské policie pracující v oddělení pro boj s organizovaným zločinem, s nímž jsem byl potají seznámený, odvedl do cely předběžného zadržení ve staré budově ředitelství na ulici Petrovka, ukázal na obrovitou, ohyzdnou, potetovanou a nakrátko ostříhanou gorilu v teplácích, která byla nepohodlně připoutaná k tlusté ocelové trubce, a zeptal se mě: „Poznáváte něco z toho, co má na sobě?“ Podíval jsem se na toho chlapa. Sestřih typicky vojenský. Opuchlý obličej s četnými modřinami. Místní policajti ho už řádně zpracovali, ale ani tak mi nebyl vůbec povědomý. Nohy vězely v patnáctkách botách Nike Air za dobrých dvě stě dolarů. Tyhle luxusní boty jen málokdy vidí opravdový pot. Nehty na rukou byly špinavé a okousané. A pak jsem spatřil to, co mi chtěl Boris ukázat. Na tlustém malíčku gorily se blyštěl kousek zlata s polodrahokamem. 13

Věděl jsem velice dobře, o co se jedná - byl to prsten absolventa námořní akademie v Annapoli. Zeptal jsem se Borise, kde ten chlap k tomu prstenu přišel.

„Pokoušel se ho prodat před hotelem Metropol jednomu ame-rickýmmu turistovi,“ vysvětlil mi Rus. „A co čert nechtěl, ten turista byl zrovna bejvalým námořníkem a hned si průvodci stěžoval, že Rusové tady prodávaj odznaky amerického válečného námořnictva. A průvodce nakonec zavolal policajty, i když musím říct, že se mu do toho moc nechtělo a že kdyby ten Američan nedělal takovej cirkus, tak by to asi nechal bejt.“ „Tak proč ho má pořád na ruce?“

Boris pokrčil rameny. „Víš, u nás není nic špatného na tom, když máš něco takového u sebe. Ale jestli dokážeš, že patří tvý-mu kámošovi, tak potom se tím začnem zabíjet!“ Ukázal jsem na prsten, udělal jsem ono známé a na celém světě srozumitelné gesto ánaval to sem!“ a nastavil jsem ruku. Ten chlap mi ovšem plivl přesně doprostřed dlaně.

„Borisi, mohl bys mi dát, prosím tě, klíče od pout a nechat nás na chvílku o samotě?“ požádal jsem policistu. „Není problém, Dicky!“ zazubil se Boris.

Když jsem ten prsten konečně ukořistil (bohužel jsem přitom gorile zlomil pár prstů), podíval jsem se na vnitřní stranu a uviděl jsem Paulovy iniciály a datum ukončení studia na námořní akademii: 1973.

Boris mi pak sdělil, že gorila se jmenuje Vasilij Čičkov a že i přes intenzivní výslech (na stanicích moskevské policie neplatí tak přísná pravidla o fyzickém kontaktu mezi policajtem a zadrženým jako ve Spojených státech) stále trvá na tom, že ten prsten našel na ulici a že si chtěl rychle vydělat hromádku peněz v tvrdé měně tím, že ho prodá prvnímu Američanovi, který se mu připlete do cesty.

Jistě. No ovšem. Jestli téhle povídačce věříte, tak vám prodám domek na mořské pláži v Novém Mexiku. Jak jsem se od Borise dále dozvěděl, milý Čičkov pracuje jako vymahač výpalného pro gruzínského ävora v zákoně - to je ruský výraz pro mafiánského kmotra - Andreje Judina. Míša k tomu poznamenal, že poldové se snaží Judina polapit už pěknou řádku měsíců. Ale bez úspěchu, navázal Boris, protože Judin prý za prvé žije jako Jásir Arafat, tedy že se každý týden, někdy i častěji, stěhuje do nového úkrytu, a za druhé se mu vždycky podaří získat do-14

statek informací o činnosti policejních orgánů a uchránit tak svůj gruzínský zadek před mřížemi. Judin.

Andrej Judin. V hlavě se mi rozsvítila žárovka. To jméno znám. Andrej Judin patří mezi těch několik ruských mafiánů, o nichž se zmiňovaly záznamy, hlášení a další materiály, které jsem si před dvěma dny odnesl ze sejfu v Paulově kanceláři! Podle těchto materiálů je Judin jedním z nejnebezpečnějších a nejaktivnějších místních mafiánů se širokým záběrem, vybíráním výpalného počínaje a obchodem s drogami a pašováním zbraní konče. U jeho jména byla přimalovaná hvězdička - a určitě ne proto, že by to byl hodný hošík. Potom mě Boris odvedl zpátky do své pracovny, z plechové skříně vytáhl velkou

papírovou plachtu a ukázal mi Judinův buldočí obličej na opotřebovaném a často upravovaném schématu uspořádání klanů ruské ěmafije" (což je, jak si jistě snadno domyslíte, po ivansku ěmafie"). To schéma mi silně připomínalo nákresy, které visí ve Stálém podvýboru Senátu USA pro vyšetřování, místnosti s vysokými stropy v Russelově budově, v níž se kdysi bývalý nájemný vrah a pozdější kajicník Joe Vala-chi rozpovídal před Bobbym Kennedym o organizovaném zločinu v Americe natolik, že se brzy nato ocitlo za mřížemi na dvě stě členů Cosy Nostry, včetně několika kápu. Žárovka zasvítila podruhé. Judinův obličej jsem už jednou viděl - Paul toho chlapa tajně vyfotografoval. Právě něco slavil v jakémisi klubu nebo restauraci a stál tam s pozvednutou sklenkou vína, pusou dokořán a úsměvem od ucha k uchu. Paul ten snímek nijak nepopsal. Vždyť také nemusel - až moc dobře věděl, koho to vyfotil. A já jsem si teď v Borisově kanceláři dal tu tvář a jméno dohromady. Dotázal jsem se, zda bych nemohl s oním vězněm strávit ještě nějakou chvilku, abych získal přesnější představu o jeho životním stylu a názorech. Boris se uchechtl a předal mi klíček od pout. Vrátil jsem se do cely a pustil jsem se s Vasilijem do hluboké filozofické rozpravy o závazcích a odpovědnosti, které má člověk vůči svým kamarádům a kmořencům. Vasilij se nakonec ukázal jako velice chápavý člověk, a těsně předtím než odjel do vězeňské nemocnice, vyhradil Borisovi místo, na němž Judin momentálně pobývá - onu daču, nedaleko níž se nyní nacházím. 15

Asi vám to bude připadat zprvu divrys (mne to také překvapilo), ale Paul, jak jsem se z jeho poznámek dozvěděl, začal hned od prvního dne sbírat informace o ruském (a gruzínském a arménském a čečenském) organizovaném zločinu. Nezvyklá náplň práce pro vojenského atašé, říkáte si nejspíš. A máte pravdu. Jenomže pak se dozvíte, stejně jako já, že ruský organizovaný zločin se zabývá téměř vším, od praní špinavých peněz přes drogy až po obchod s jadernými materiály a prodej látek na výrobu chemických a biologických zbraní. Třebaže mi o tom Keň Ross neřekl ani slovo, domníval jsem se, že pravou příčinou Paulova urychleného nástupu do funkce vojenského přidělence v Moskvě byla zdejší mafie. Paul totiž mluvil rusky, a to plyně a bez cizího přízvuku. Byl to také operativec - to znamená, že se uměl převléci, vyklouznout z areálu velvyslanectví a pracovat nenápadně v terénu. Tato schopnost bývá vzácná. A ještě vzácnější je u jedno hvězdových hodnostářů. Navy se aktivit ruského organizovaného zločinu bála natolik, že neváhala vyslat svého kontradmirála přímo do jámy lvové. A Paul i jeho rodina za to zaplatili tu nejvyšší daň. Ted už tedy víte, proč jsem měl v té chvíli hlavu plnou Gruzie. Rád bych totiž zašel na zdvořilostní návštěvu k jistému gruzín-skému mafiánovi jménem Andrej Judin. A ten je, přesně jak tvrdil Vasilij, zalezlý na dače kousek ode mě, aspoň soudě podle odpoledne pořízených snímků, neboť jeden mercedes a dvě volva u předního vchodu, přijíždějící a odjíždějící nákladáky a desítky strážců rozmístěných po okolí jsou toho zatraceně dobrým důkazem. Dřív než mu položím na krk nohu a pořádně došlápnu, chtěl bych Judinovi položit pár otázek. Začal bych touhle: "Jak je možný, že jeden z tvech poskoků má na ruce prsten z Annapo-le, kterej patří mému kamarádovi?" Ano, přesně tak bych se zeptal, protože rád kladu přímé dotazy. A bože chraň, abych na ně nedostal přímou odpověď - zvlášť když byli zavražděni lidé, které jsem miloval a kterých jsem si vážil! Abyste si nemysleli, že jsem se snad úplně pomátl, musím vám prozradit, že se do toho nepouštím úplně sám. Venku čeká ještě těžká kavalerie. Já jsem se jako obvykle dobrovolně přihlásil k průniku zadními dveřmi a Boris mě velmi ochotně nechal, abych tento part odehrál sólo. 16

Upřímně řečeno, jsem rád, že mu tím zmizím z očí. Ted se asi tváříte překvapeně. Už už se chcete zeptat, jak to vlastně myslím. Copak nejsem Demo Dick Marcinko, žralok z delty Mekon-gu a starý profesionální válečník a neměl bych být tudíž schopný lovit za jakýchkoli podmínek a v libovolné společnosti? Odpověď zní ano a ne. Ano, své nebezpečné řemeslo mohu vykonávat téměř za všech okolností. Ale nikdy jsem neviděl smysl v tom, abych někomu zkazil jeho akci jenom proto, že dělám něco podobného, co on. Jistě, v Profesionálním válečníkovi 2: Rudé buňce jsem se vetřel Grantu Griffithovi do jeho bojové hry, ale to bylo jiné. Měl jsem před sebou určitý cíl a nemohl jsem ho dosáhnout zvenčí. Ano, kdysi jsem také vymlátil duši z jistého začínajícího buzíka jménem Geoff Lyondale, majora britského námořnictva, který dokázal zabít několik svých mužů jen a jen kvůli své vlastní hlouposti - takovou neschopnost na poli taktiky jsem neviděl od doby, kdy se za éry Jimmyho

Carte-ra plánovala akce na záchranu rukojmích v Teheránu. Jenže i v tomto případě šlo o něco jiného, protože když major řákejte mi Geoffe" vystavil v nebezpečí své muže, ohrozil tím zároveň bezpečnost lidí mých, neboť jsme pracovali společně. A takovou nezodpovědnost nehodlám tolerovat. Ve většině případů ale zůstávám stranou a nechávám volné pole domácím borcům. Plně se spokojím s tím, že se můžu dívat a učit se. Vždyť válečnictví není žádné statické umění. Válečník neustále hledá cesty, jak se zdokonalit, jak vylepšit a rozvinout své schopnosti. Právě proto se pořádají společná cvičení, právě proto jsem vysílal své střelce z jednotky SEAL 6 do všech koutů světa, aby poznali, jak to dělají druzí. V situacích podobných té dnešní s radostí dělám zálohu. Koneckonců, je to Borisova hra a on zná pravidla, hráče i prostředí lépe než já. Před víc než dvěma tisíci lety napsal generál Sun Cu ve svém díle Cesta válečníka toto: „Jelikož klíč k vítězství často spočívá v okamžiku, kdy Válečník vysílá do boje své vojáky, je velice důležité, aby tento okamžik nepřišel příliš brzy, nebo naopak příliš pozdě. Válečník se proto na své cestě za vítězstvím opírá o správné načasování." Přesně tak. I já jsem měl vždycky za to, že člověk musí vědět, kdy má jít do akce - neboli kdy má začít hrát. To je podle mě stejně důležité jako potřeba znát vlastní hru. "LL 17

Proto jsem se nyní rád spokojil s rolí osamělého lovce. Bez tak neumím rusky a nikdy jsem nestál po boku žádnému Rusovi (jenom proti nim, když byla ještě studená válka). Tím pádem ani nevím, jak to u nich funguje, a snadno bych se mohl připlést do cesty nějaké kulce. Kdepak. Boris bude stejně u přední brány a společnost mu bude dělat družstvo střelců z OMONu. OMON což je zkratka pro Otděl milicii osobovo naznačenija neboli Policejní oddíl zvláštního určení, představuje zásahovou jednotku ministerstva vnitra a skládá se z dobrovolníků, kteří jsou pravidelně cvičeni v taktice nekonvenčních metod boje. Podle Borisova mínění je to jedna z mála policejních složek, do nichž dosud nepronikl organizovaný zločin - zatím. Lezl jsem dopředu a samopal se mi houpal na krku. Půda byla měkká a pokrytá vrstvou jehličí, která mi pomáhala utlumit veškeré zvuky, které jsem při pohybu nadělal. Urazil jsem vždycky osm až deset metrů a pak jsem se zastavil a zkontroloval okolní krajinu a nepřítel. I v té tmě jsem viděl, že obraz přede mnou se příliš neliší od snímků, které Míša pořídil z vrtulníku. Dača stála na malém pahorku a vedle ní se tyčil hustý borový háj. V zadní části stavení byly úzké dřevěné dveře, veranda se zábradlím a prkenná plošina, která vedla k domku s kovovým komínem - podle Misi se jedná nejspíš o saunu. Terén kolem dači byl porostlý jehličnatými stromy, břízami a topoly a svažoval se pozvolna k silnici. Zhruba uprostřed stráně tekla úzký potůček, který pramenil v nedaleké studánce. Tolik k topografii. A teď pro změnu něco o protivníkovi. Strážní byli rozestavení v půlkruhu mezi mnou a dačou. Kdybyste se dívali na stejné hodinky jako já, viděli byste je takto: jeden na 09.30, další na 11.00, dvojice na polední a jeden na 13.30. Jejich zneškodnění bude docela problém. Musím je zlikvidovat potichu, aby nestačili varovat ostatní. Nebo je dostat dohromady a sejmut je všechny najednou. V podobných případech vždycky toužím po tom, abych vedle sebe měl Stevieho Wondera, Doka Tremblaye nebo Aligátora Sheparda - prostě někoho z té pětičlenné bandy střelců a loupežníků, kterou jsem si s sebou do Moskvy přivezl. Jenže to není možné. Ano, jistě, moji spoluvojáci jsou skutečně zde. Ale mají na starosti něco jiného - moje krytí. Dneska v noci totiž v hlavním městě Ruska provádějí takový malý manévr na odlá-18

kání pozornosti, jehož účelem je zajistit, aby nikdo na velvyslanectví, a zejména zástupce vedoucího mise, nevěděl, že jsem tady s hlavou plnou jednoho Gruzince (a vraždy). Počkat. Chcete snad naznačit, že jsem ještě neřekl, že ten dnešní výlet není nikým schválený? Ze je to akce, kterou podnikám načerno? Tak to pardon, hned to musím napravit! Ano, už je to tak. Zástupce vedoucího moskevské mise, ačkoli jsem řádně ustanovený představitel válečného námořnictva Spojených států a nespádám do jeho kompetence, mi na tlustém hlavičkovém papíře Ministerstva zahraničí USA přísně zakázal (dovolte mi, přátelé, abych vám zde ocitoval zmíněnou pasáž doslova, neboť jedině tak si můžete vychutnat ten znamenitý sloh a vyjadřovací schopnosti), abych během svého dočasného zařazení v této diplomatické funkci vzbuzoval, způsoboval, vyvolával, provokoval, podněcoval či aktivoval jakékoli incidenty, události, aniž by těmto předcházel písemný souhlas níže podepsaného orgánu, vydaný minimálně dvacet čtyři hodin předtím, než se takový plánovaný skutek či epizoda odehraje. Dále se zakazuje jakákoli

součinnost s cizími státními příslušníky bez výslovného souhlasu tohoto úřadu obecně a souhlasu níže podepsaného funkcionáře konkrétně". Z těchto jednoduchých a srozumitelných vět jsem pochopil, že nesmím podnikat vůbec nic. Podle zástupce vedoucího mise nesmím bez jeho předchozího souhlasu pracovat s žádnou ruskou jednotkou, ať už vojenskou, nebo policejní. Podle jeho memoranda (CC: archiv, CC: kontradmirál Kenneth Ross, U. S. Navy, CC: Ministerstvo zahraničních věcí USA, oddělení pro Evropu a Kanadu, Washington, D. C.) se v žádném případě nesmím svévolně plížit a slídit. To je přece, přátelé, docela absurdní! Vždyť stejně jako já dobře víte, že nespadám pod žádného zástupce vedoucího mise ani jiného zatraceného diplomata! Koneckonců, co je také na mně diplomatického? Jsem střelec a loupežník a chlupatý žabák od SEAL. A podléhám admirálům - konkrétně kontradmirálovi Kennymu RossovL* * O tomto systému velení a řízení jsem se ve svých knihách už zmiňoval. Nazýval jsem to ákouřovodová struktura", protože hierarchie každé organizace stoupá rovně vzhůru, nebo naopak klesá rovně dolů, což znamená, že jednotlivé ákouřovody" nejsou nikde propojené. Tento sys-19

I když já sám jsem měl v otázce své služební podřízenosti jas-no zástupce vedoucího mise zastával pochopitelně opačný názor. Podle tohoto názoru jsem si nemohl ani dojít na záchod, aniž bych se u onoho ulízaného, navoněného, studeného profesionálního lva salonů jménem - no, raději mu budu říkat třeba Bart Wyeth, aby mě náhodou nechtěl žalovat pro urážku na cti - objevil s žebráckou holí ve své mozolnaté ruce a obdržel jeho ádoporučení" (to je jeho výraz), což prý od něj nikdy nedostanu. Podle toho, jak se choval, by si člověk myslel, že ho místo našich daňových poplatníků platí snad Rusové. Vždyť o život přece přišel náš vojenský atašé! Vždycky mě může trefit šlak, když vidím, že ti, co mají chránit a velebit naši vlast v zahraničí, jednají tak, jako kdyby reprezentovali zemi, v níž se nacházejí, a jako kdyby Spojené státy byly nějakou končinou třetího světa, kterou nestojí za to bránit. Někteří diplomaté se chovají dokonce ještě hůř a podvědomě straní místním, místo toho, aby chránili Američany. Navíc jsme v současné době jedinou supervelmocí a s tímto vědomím bychom měli podle mě občas také vystupovat. Což ovšem není případ moskevského velvyslanectví, neboť tam hraje hlavní roli bojácnost. Někteří lidé z ambasády se totiž k Paulově smrti staví tak, jako kdyby to byla jeho chyba. Nikdo nad touto událostí nevyjádřil své pobouření. Nikdo se v podstatě ani příliš nevzrušoval. Proběhla jen krátká výměna diplomatických (opakuji: diplomatických, a myslím to ironicky) demarší mezi naším a ruským ministerstvem zahraničí - jedna strana incident na papíře halasně odsoudila a druhá vyjádřila své politování. Pro ně je to jenom hra - hra plná lži a bezvýznamných činů. Téměř totéž se stalo před několika lety, když byl v Gruzii zabit jeden z operativců CIA Freddie Woodward. Vzpomínáte si na ten případ? Pokud ne, tak dovolu, abych vám ho v krátkosti tem funguje k mé škodě a ku prospěchu zločinců a nepřátel, protože nikdo mimo můj ákouřovod" nedostává stejné informace jako já. Ale zrovna teď jsem rád, že ten můj ákouřovod" vede úplně jinudy než ákouřovod" zástupce vedoucího mise. Díky tomu nade mnou nemá žádnou moc, což oba dobře víme. Druhá strana mince spočívá v tom, že mi může znepríjemňovat život, protože prostředí - tj. všechno, co se na ambasádě odehrává - ovládá on. 20 připomněl. Představitel Spojených států - Freddie cestoval pod diplomatickým krytím - byl chladnokrevně zavražděn. Reakce? Sotva postřehnutelné. Proč? Protože kdesi byla uzavřena dohoda. Mezi kým? To nikdo neví. Oba případy jsou si pozoruhodně podobné. Tentokrát byl zabitý můj kamarád i s rodinou a nikdo s tím nic nedělá. Jako kdyby se to mělo ututlat. Že jsem paranoidní? Ani bych neřekl - vražda Paula Mahona totiž úplně stejně pobouřila Keňa Rosse. A právě Keň otevřel moji klec a vypustil mě na lov. Rozhodl jsem se, že strážné zlikviduji postupně. Byli od sebe dost daleko na to, abych je mohl sejmut potichu. Začal jsem se plížit směrem na jih, abych se k muži stojícímu na devíti třiceti dostal v jeho mrtvém úhlu. Trvalo mi to tři a půl minuty. Pak jsem se pohodlně uvelebil, připravil jsem se ke střelbě, srovnal jsem hlavu strážného s neonově zeleným áproužkem" mířidel a zmáčkkl jsem spoušť. Ozvalo se jenom ostré cvaknutí úderníku a poté tlumené žuchnutí - to tělo strážného dopadlo do měkkého jehličnatého lože. Sakra, ta MP5 je ale účinná zbraň! Doplazil jsem se k tělu. V hlavě zela z boku krásná díрка zvící deseticentu. Když jsem zvedl hlavu ze země, uviděl jsem na druhé straně další dířku, tentokrát o velikosti dolarové mince, a pod ní v jehličí kus mozku. Přesto jsem mu sáhl na krk a

zkontroloval jsem krkavici. Bylo po něm. Rychle jsem ho prohledal. V laciném nylonovém pouzdře, připevněném v pase k teplákům, jsem našel poloautomatickou pistoli. V kapse u bundy měl přenosnou vysílačku - vypnutou - a starou krabičku od zápalek. Podíval jsem se na ni. Na horní straně byl nalepený obrázek motocyklu Harley Davidson, typ z padesátých let, a pod ním bylo anglicky napsáno: DYNAMO CLUB. Tohle logo jsem už jednou viděl, a to v Paulových materiálech - na jakési stvrzence. Do dolního rohu Paul připsal jediné slovo: Judin. Na obrázku nebyla uvedena žádná adresa ani žádné telefonní číslo. Otevřel jsem krabičku. Někdo si dovnitř poznamenal číslo 2130 a jednou ho podtrhl. Strčil jsem krabičku do náprsní kapsy u kabátu a dokončil prohlídku mrtvoly. Neobjevil jsem žádné průkazy. Takže ten chlap byl na domácím hřišti. Člověk přece nebude nosit peněženku, když se pohybuje jen kousek od vlastního domu. Eliminace dalších dvou strážných proběhla stejně hladce. Však jsem vám říkal, že stát na stráží je mnohem těžší, než by se moh-21

lo zdát. Že si to nepamatujete? Tak já vám to trochu osvěžím. Já osobně hlídkování nenávidím. Je to činnost monotónní, únavná, nudná a vyžaduje spoustu koncentrace. Člověk by si tak rád zakouřil, oddal se snění (dennímu i nočnímu) nebo podlehl únavě, a přitom musí zůstat neustále ve střehu. Proč? Protože když nebude dávat dobrý pozor a někde poblíž se vyskytne tak nebezpečný živel jako já, může přijít o život. A přesně to se přihodilo tady. Ti chlapi si počínali natolik liknavě, až by si člověk myslel, že dača, kterou hlídají, je úplně prázdná. Zrovna jsem se chystal na poslední dva strážné, když vtom se u hlavní brány rozpoutalo pravé peklo. Nejprve jsem zaslechl řev silného motoru a nějaké těžké vozidlo přejelo z mého pohledu z levé strany na pravou. Pak se ozval zvuk trhaného kovu a po něm následovaly výbuchy. Příslušníci OMONU si při práci neberou zrovna servírky, alespoň soudě podle té tlakové vlny. Řekl bych, že nějakí zajatci je budou jen sotva zajímat. Obrovské žlutooranžové záblesky z dači mě brzy oslepily -ale ještě předtím jsem stihl zpozorovat své cíle. Oba Ivani zaujali obranné postavení a jeden z nich zavolal na své kamarády. Když mu nikdo neodpověděl, sáhl do kapsy a vytáhl něco ven. Vypálil jsem na něj krátkou dávku. Ivan klesl k zemi, ale ne proto, že bych ho zasáhl - dokonce začal střelbu opěťovat a křičel na svého kamaráda, ať odvede svého vůdce pryč. Viděl jsem, jak mává rukama, a aniž bych uměl jeho jazyk, věděl jsem, že říká cosi jako: „Vypadá to, že je tam jenom jeden, tak padej napravo a vem toho hajzla z boku, ať ho máme v kříži!“ Oním hajzlem byla pochopitelně míněná moje chlupatá a vousatá maličkost. „Jsi-li slab,“ tvrdí Sun Cu, „adělej silného!“ Neboli, jak hlásal kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm, když jsi napadený, podnikni protiútok. „Vyzaz dopředu a ser to do těch zsranejch sráčů ostošest!“ říkával po žabácku. A tak jsem vrazil do samopalů nový zásobník, nasadil jsem masku zuřivého válečníka a s jekotem jsem se rozeběhl přímo do jámy lvové. Ivan číslo jedna nic takového evidentně nečekal a vyskočil na nohy. Proti dače ozářené světly z třaskavých granátů se tak na okamžik objevila jeho silueta. Vystřelil jsem. Nekontrolovaná dávka ho zasáhla do lýtky, stehna, podbřišku, břicha a hrudi. 22

Žádná hvězdná střelba to sice nebyla, ale svůj účel splnila na sto procent. Čtyři strážní mimo hru. Jenže nebyl čas na to, abych mohl obdivovat svoji zručnost, protože kmen stromu vedle mé hlavy se najednou rozštípl a něco mě seklo do tváře. Praštil jsem sebou o zem a hledal jsem si úkryt. Ano - ještě tam je druhý Ivan a z té krve ve své tváři usuzuji, že řádí jako šílený. Výstřely přišly zleva. Takže ho musím obejít a dostat se k němu z boku. Nejlepší to bude potokem. Přehodil jsem si samopal přes hlavu, pověsil jsem si ho na záda, popolezl jsem kousek dopředu, chvíli jsem válel sudy (bez ohledu na kotníky, kolena a další bolavé části svého těla) a nakonec jsem po hlavě zajel do temné vody. Ježíšikriste! Už vím, jak vypadá voda, v které se člověku chladem sraší šourek! Zůstal jsem pár vteřin ležet a počkal jsem, až mi varlata sestoupí z krku zpátky dolů. Potok byl zhruba dva metry široký a uprostřed metr, možná metr dvacet, hluboký. Dno měl daleko pevnější, než jsem očekával, a tvořily ho většinou velké, ploché a vodou chlazené kameny. Posunul jsem se o tři metry doleva směrem k místu, kde číhal Ivan, a narazil jsem na nějaký podvodní betonový vlnolam nebo hráz. Přelezl jsem to. Nohy se mi zabořily do měkkého bahna, hnijícího listí a jiného svinstva. Aha, tak předtím to byl jenom bazének od sauny a teprve teď jsem ve vlastním potoce! Podle toho to tady taky klouže a je tu větší hloubka. Rád bych se vrátil a pokochal se tím zajímavým vodním dílem, ale neměl jsem na to vůbec čas. Kolem pravého ucha mi prolétly tři

kulky a zaryly se do břehu půl metru za mojí vystrčenou hlavou. Rychle jsem se potopil, odplaval jsem pod vodou o pár metrů dál a vynořil jsem se. Okamžitě se ozvalo plesknutí - na můj vkus až příliš blízko mě. Zajel jsem zpátky pod vodu a posunul jsem se znovu o kus dál proti proudu. Už mě to začíná docela unavovat. Vtom přes zčeřenou vodní hladinu přelétl paprsek světla. Přitiskl jsem se co nejvíc ke břehu a zůstal jsem pod vodou. Světlo se vrátilo a přejelo po hladině přímo nade mnou. Jakmile bylo pryč, opatrně jsem se vynořil, nabral jsem plné plíce vzduchu a chvíli jsem počkal. Když se světelný kužel přiblížil opět ke mně, ponořil jsem se pod hladinu a přidržel jsem se kořenu nějakého stromu. Světlo proběhlo bez zakolísání kolem mě. 23

I přes tekoucí vodu se mi podařilo vypátrat, odkud přichází -odněkud zleva. Znova kolem mě prolétlo a začalo zkoumat protější břeh. Pár vteřin jsem čekal a potom jsem vystrčil hlavu nad hladinu a ukradl jsem si další dávku kyslíku. To víte, člověk potřebuje dýchat, dokonce i když je jako já obojživelník (rozuměj žabák). A tak jsem tam seděl, nechával jsem si mrznout ájajca" a doufal, že ten hajzl přijde co nejdřív trochu blíž. Bude muset, jestli chce zkontrolovat tuhle stranu potoka. A já na něj budu čekat. Ani ta arktická zima na mě nepůsobí, protože vzpomínka na zavražděného kmoťrence Adama rozpaluje moje tělo do bělá. Konečně se objevil. Jeho silueta se rýsovala proti břehu. Nakláněl se dopředu a pátral v neprůhledné vodě. Evidentně prodělal výcvik u skutečného profesionála. Pistoli držel v pravé ruce, baterku v levé. Hřbety rukou se navzájem dotýkaly tak, aby levé zápěstí poskytovalo oporu při střelbě a hlaveň zbraně tvořila s podélnou osou baterky rovnoběžku. Tato metoda je poměrně účinná. Ale funguje jenom v případě, že se podaří osvětlit cíl. Mne ovšem Ivan vidět nemohl, protože jsem se krčil těsně u břehu. A tak jsem čekal, až se mi světelný kužel objeví půl metru za pravým ramenem a až Ivan popojde blíž k vodě, aby mohl zkontrolovat vlastní břeh. Světlo změnilo směr a začalo se pohybovat ve svislé ose. A právě v té chvíli jsem se jako velký rozzuřený krokodýl vynořil s řevem nad hladinu, popadl jsem ho za opasek a rozkrok a strhl jsem ho po hlavě do vody. Snažil se vzdorovat, ale byl příliš překvapený na to, aby mohl reagovat efektivně. Ztratil pistoli i baterku a já jsem na něm ležel jako hladový aligátor, rukama jsem mu svíral hrdlo, nohy jsem obtočil kolem jeho těla a snažil jsem se z něj vymáčkout všechen vzduch.

Neměl žádnou šanci. I tak mi ale trvalo celou věčnost, než jsem ho konečně zabil - přibližně čtyřicet, možná pětáctýřicet až padesát vteřin. Jestli vám to nepřipadá nijak dlouho, tak si to zkuste - popadněte nějakýho velkýho a silnýho Rusáka, kterej nechce umřít, a skoro minutu ho držte pod vodou tak, abyste se přitom sami neutopili!

Vyškrábal jsem se na břeh a vyčerpaně jsem se zhroutil na záda. Což byla chyba, protože se mi do ledvin zaryl ten ztracený závěr u samopalů. Klekl jsem si a začal jsem zvracet vodu. 24

Jestli znáte nějaký lepší způsob obživy, dejte mi, prosím vás, vědět, jo? A to si představte, že tohle byl jenom začátek! Ještě pořád jsem měl totiž před sebou tu zatracenou daču. Ale nejdřív ze všeho navštívím saunu. Sundal jsem samopal ze zad, vytřepal z něj vodu, zasunul do něj nový zásobník a opatrně jsem se vydal po břehu nahoru. Po několika přískocích mezi stromy jsem se ocitl u okna o rozměrech zhruba metr krát metr. Pod ním jsem se schoval a prohlédl jsem si dveře. Byly úzké a obložené cedrovým dřevem. Zkusil jsem vzít za kliku. Povolila. Zatlačil jsem na ni směrem od sebe. Dveře se pootevřely. Otevřel jsem je tlumičem dokořán, přikrčil jsem se a nakoukl dovnitř. V přítomí jsem rozeznal dvě dřevěné lavice, několik věšáků s velkými osuškami, hromádku úhledně složeného dřeva a mosazné vědro s papírem a dřívím na podpal. Jinak byla šatna prázdná. Hned napravo byly další dveře. Opatrně jsem je otevřel a opakoval celý postup. I sauna byla prázdná, až na ocelová kamna, na nichž ležela hromada kamení. Z kamen vedla přímo do stropu roura o průměru deset centimetrů. Naproti stála lavice ve tvaru písmene L. Byla dost široká, vešli se na ni dva lidé vedle sebe. Teď na ní bylo pouze dřevěné vědro s vodou. Do kouta místnosti kdosi pohodil pár březových větviček svázaných dohromady šňůrkou. Otevřel jsem dvířka od kamen a podíval se dovnitř. Samé pavučiny - ta kamna se už dlouho nepoužívala. Podlaha byla pokrytá tenkou vrstvou prachu. Zavřel jsem dvířka a sáhl jsem pod kamna. Nic. Ponořil jsem prst do vědra. Voda mi připadala dost studená a na hladině jsem zpozoroval neprůhlednou vrstvičku. Další znamení toho, že sauna už notnou chvíli nebyla v provozu. Je načase dát si odchod.

Všude po dače se nyní míhala světla. A také zněly výbuchy. A výstřely - dlouhatánské dávky z automatických zbraní, většinou celý zásobník najednou. Copak ti chlapi nemají vůbec žádnou palebnou kázeň? Pak jsem zaslechl hrdelní výkřiky. Slově jsem sice nerozuměl, ale bylo mi jasné, že se jedná o ruské ekvivalenty našeho: „Policie! Lehněte si, kurva, na zem, roztáhněte, kurva, ruce, obraťte je, kurva, dlaně-ma nahoru a ani se, kurva, nehněte!“ Se samopalem připraveným ke střelbě jsem se plahočil nahoru k zadnímu vchodu. Vtom se dveře otevřely. Hlaveně mého 25

samopalu poskočila o kousek výš a prst se přesunul na spoušť. Totéž učinil i Boris. Naše pohledy se střetly. Oba jsme prudce vydechli a sklonili zbraně k zemi. Jako první jsem se zmohl na slovo já. „Kde je, sakra, náš objekt? Andrej jaksejmenuje - ten kmotr?“ „Judin?“ Boris pokrčil rameny a rozhodil rukama. „Je pryč. Tady jsou jenom byki jeho ochranka. Obětní beránci - nechal je tady, aby nás zmátli a třeba přitom zabili pár policajtů.“ Pak znechuceně zavrtěl hlavou. „Už tady nic neutajíme, Dicku! Když Míša dělal ty fotky, tak tady určitě byl! Vím to na sto procent! A teď je pryč! Někdo mu to musel říct!“ Zatímco hoši z OMONu tahali ven těla a prohledávali je, já jsem spolu s Borisem a Mísou pročesal celou daču. Ne že bychom očekávali, že něco najdeme. Za prvé, příslušníci OMONu odvedli dobrou práci, tedy pokud jde o likvidaci sídla nepřítele. A za druhé, během krátkého pobytu v Rusku jsem už stačil zjistit, že zdejší mafiáni jsou mazaní, nevypočitatelní a šikovní. Počínají si tak, jako kdyby jim patřila celá země - což je vlastně pravda. Člověk tady nemůže vejít do obchodu, restaurace nebo prvotřídního hotelu, aniž by přitom nemusel projít uličkou dobře oblečených chasníků, kteří si venku natrásají svaly. Podsvětí tu ovládá všechno, sběrem odpadu počínaje a distribucí kaviáru konče. Jeho členy jsou nejen gorily jako Vasilij Čičkov, ale také bývalí příslušníci ozbrojených sil - dokonce i nekonvenční válečníci jako já. Až na to, že na rozdíl ode mě nenapsali pár bestsellerů a nedostávají pravidelně důchod. Stál jsem uprostřed jedné místnosti a hlavou se mi honily všelijaké myšlenky. Dlužno dodat, že ani jedna z nich nebyla příliš povzbudivá. Mafiáni předem věděli, že se na ně chystáme zaútočit. Kladl jsem si otázku, jak je to možné - až do té doby, dokud jsem si lépe neprohlédl plukovníka, který vedl jednotku OMONu. Tenhle chlapík si až podezřele sebevědomě třel levé zápěstí. Bodejť by ne - třeptaly se mu tam zlaté rolexky. Přitočil jsem se k němu, pozdravil jsem ho, dal se s ním do řeči - uměl trochu anglicky - a prozkoumal jsem ten klenot důkladněji. Jednalo se o zbrusu nový kousek - nikde ani škrábaneček. Takovéhle hodinky u nás stojí sedm až osm tisíc dolarů. Tak teď už vím, jak se těm mafiánům podařilo beze stopy upláchnout. A když říkám beze stopy, tak myslím opravdu beze stopy. Až do této chvíle jsme totiž neobjevili žádné důkazy. Nikde nic 26

nezůstalo. Vůbec nic. Horší je ale podle mě to, že nám Judin i s kumpány unikl, třebaže ruské ministerstvo vnitra, jak byl Boris ubezpečený, nepustilo po uplynulých osm hodin daču z dohledu. Ale my víme své - k vnitru patří pan plukovník a ten má nové zlaté rolexky. Tím pádem je mi jasné, že si tady, v Matiče Rusi, budu muset dávat dobrý pozor na svůj ošoupaný zadek. Víte, přátelé, o mně se často tvrdí, že si dělám, co chci, přesněji řečeno, že se vydávám do akce, aniž bych k tomu obdržel souhlas svých nadřízených. Ale tahle taktika mě i mé lidi chránila, mátla naše nepřátele a udělala ze mě velice úspěšného válečníka. Ano, jistě, jsou chvíle, kdy je potřeba postupovat podle řádů. Ale existují také situace, v nichž bývá lepší mlčet - a jednat potají. A Rusko je podle mého názoru zemí, v níž se rozhodně vyplatí varianta B. To, že Rusové v dače nedokázali nic najít, ještě neznamená, že tam žádné důkazy nejsou. A tak jsem nedbal protestů Borise i Misi a pustil jsem se do systematického prohledávání vnitřních prostor. Začal jsem u roztříštěných dveří u předního vchodu a postupoval směrem k vykopnutým dveřím u vchodu zadního. Po chvilce hledání jsem nevěděl, co si o tom všem maní myslet. Tohle pro mě byla docela nová situace - a vyvstala z ní řada složitých a nepříjemných problémů. Jak dobře víte, s teroristy se už potýkám hezkých pár let. Za tu dobu jsem zjistil, že teroristi jsou v podstatě byrokrati. Schovávají si všechno. A to platí jak o Mao Ce-tungovi a jeho poznámkách učiněných během Velkého pochodu, tak o Che Guevarovi a jeho deníku z neslavného tažení do Bolívie nebo o Tamilských tygrech a jejich účtenkách či o Frontě národního osvobození Farabunda Martího a jejich katalogích

zbraní a o Islámském džihádu a jeho objednávkách na výbušniny. Rovněž tak všechny teroristické organizace, s nimiž jsem se dosud osobně setkal, shromažďovaly ohromné množství papírů. Vedly si záznamy, seznamy, inventární knihy, deníky a zápisníky, které obsahovaly plno informací o tom, kdo jsou, kde se nacházejí, jaké zastávají politické názory (většinou naprosté pitomosti), občas nějaké teoretické úvahy z oblasti vojenské taktiky (totéž), podrobné materiály, které popisovaly, kde kdo z nich byl a co tam viděl, a hlavně jména a kontakty na lidi, kteří jim pomáhají. 27

Možná si kladete otázku, proč tohle všechno dělali - a že to dělali a dělají dlouho! - když je to tolik nebezpečné. Na tuhle otázku vám, přátelé, nedokážu odpovědět. Můžu vám říct jenom to, že mám radost. Těší mě, že jsou tangové (tak totiž teroristy obvykle nazývám) takovými spisovateli. Díky tomu můžu lépe pracovat, čili snadněji je lovit a zabíjet. Jenže tentokrát jsem nemohl objevit nic, co by stálo za zmínku. Těch pár kousků nábytku jevílo známky velkého stáří a značného stupně opotřebení. Koberečky byly laciné a špinavé od bláta. Šatníky zely prázdnotou - až na pár kovových háčků a umělohmotných ramínek. Na policích ve vestavěné skříni v předsíni ležela vrstva prachu. Ten ovšem musela způsobit tlaková vlna z výbuchů, protože vestavěná skříň v ložnici byla čistá. Celá budova působila značně neútluným dojmem - třebaže v rohu stál rozstřílený televizor Sony, připojený k půlmetrové satelitní parabole, a v kuchyni na příborníku ležela v troskách minivěž s přehrávačem cédéček. Kolem se to hemžilo černými uniformami příslušníků OMONu, kteří se prohrabávali stojanem s pirátskými kompakty čínské provenience* a strkali si je do kapes jako suvenýry. Jako další přišla na řadu kuchyň.

Dvouplotýnkový vaříč fungoval na propan - metr a půl vysoká láhev stála venku. V kredenci jsem našel půl bochníku tvrdého černého chleba, několik konzerv černého kaviáru, pár plechovek se slazeným kondenzovaným mlékem a poloprázdné láhve vodky, chivasu a remy martinu. Talíře ale byly vesměs rozbité a sklenice z tlustého skla vypadaly, jako kdyby do nich někdo naházel kousky rosolu. Hlavní ložnici vévodila dvojpostel s velkou starou matrací a dvěma polštáři, na nichž si už notný čas pochutnávali moli. Všiml jsem si také malého nočního stolku. Probral jsem všechny zásuvky. Nic. Nadzvedl jsem polštář na židli. Zase nic. Další tři pokoje byly docela prázdné - žádné postele, žádný nábytek, dokonce i podlaha v nich byla čerstvě uklizená a kouty pečlivě "Čiňané, navzdory všem slibům a dohodám, nadále vydělávají miliony dolarů výrobou pirátských kompaktních disků. Z Číny se disky dostávají do světa tajnými kanály, které vedou přes Severní Koreu, Japonsko a Brazílii. 28

vysmýčené. Něco mi na tom vadilo - ale pořád jsem nemohl přijít na to, co to je. Pokračoval jsem v pátrám. Prohledal jsem krb. Popel byl zjevně dřevěný, což znamená, že se tady v poslední době rozhodně nepálily stohy papíru. Kameny byly ještě teplé - někdo tady pobýval a není to tak dávno. Zhruba po hodině marného hledání Boris usoudil, že už toho bylo dost. Z kredence z nahrubo opracovaného borového dřeva vytáhl ještě nenačatou láhev koňaku, plácl mě do zad a pak mi položil ruku kolem ramen, jako že mě odvede tou dírou, co zbyla po předních dveřích, ven. "No tak, Dicky," naléhal, "tady už nic nenajdem! Pojď se ožrat!" "Dej mi ještě pár minut, jo?"

Boris si povzdechl a zamával na mě lahví. "No dobře, dělej si, co chceš - my budeme venku!" Ukázal jsem mu vztyčený palec. "Díky, Boris!" A najednou jsem věděl, co mi na té dače vadí. Snímky z vrtulníku jasně dokazovaly, že je tady nějaký pohyb. Domnívali jsme se, že to jde někdo za Andrejem. V tom jsme se mýlili. Ti lidé vyklízeli daču. Zavírali ji. Odstraňovali důkazy. Ale jaké důkazy? Dača byla dočista vybitá. Možná ano, možná také ne. Nehodlám odtud odejít, dokud to tu neobráťm naruby. Pohybují se v téhle branži už dost dlouho na to, abych věděl, že je nemožné, aby se někomu podařilo zamést po sobě úplně všechny stopy. Tenhle fakt si dobře zapamatujte, přátelé, protože se s ním ještě setkáte. Je to pravda: tangové po sobě vždycky něco zanechají. Malinký kousíček důkazu. Strípek. Odštěpek. Útržek. Skvrnku. Ale ve spěchu se nedá objevit nic. Člověk si proto musí dát načas a postupovat systematicky. A teprve když projde všechno třikrát, a přesto na nic nenarazí, ví, že má co do činění se skutečnými profesionály, a podle toho se také zachová. Já jsem svůj kousíček důkazu našel v pomačkané měděné vaně, která sloužila jako koš na dřevo a stála vedle kamenného krbu. Vytahal jsem z ní polena a rozložil je po podlaze. Na cínovém dně ležel mezi hromadou třísek útržek papíru, který měl zřejmě sloužit k podpalu. Obrátil jsem ho a zjistil, že se jedná o fotokopii horní poloviny nákladního listu

společnosti Air France. Bylo na něm sice číslo - 059-5391-1572 - ale žádné datum. Zásilka byla určená firmě Limon se sídlem na ostrově Mustique přes Banque Lasalle v Ženevě. 29

Jméno původního odesílatele se nedalo rozluštit. Ale zásilku pojistila firma Lantos & Cie, Paříž XVI. Pojistná hodnota: něco přes pět a půl milionu francouzských franků. Obsahem zásilky byly - cituji doslova: äsoučástky od ekologické zkušební komory, jeřáb, příslušenství k jeřábu, vozíky, nádrže na horký freon, topné trubky." Celková hmotnost: 24 500 kilogramů. Neuvěřitelná náhoda, že? - nákladní list od Air France jako papír na podpal na ruské dače! Milí přátelé, v mé dlouhé a šrámy protkané kariéře se vyskytlo jenom velmi málo náhod, ať už neuvěřitelných či uvěřitelných. K čemu, sakra, potřebuje nějaká firma, co se jmenuje španělsky (nebo italsky) Citron, ekologickou zkušební komoru pro Mustique? A co jsou, sakra, zač ta ženevská Banque Lasalle a Lantos & Cie z Paříže XVI? Je mi jasné, že následujících pár dní se budu zabývat hledáním odpovědí na tyhle otázky, neboť jediné tak dosáhnou do určité míry osobního i profesionálního uspokojení. Proč? Protože tyto otázky přímo souvisejí s Andrejem Judinem. A Andrej Judin zase souvisí se smrtí mého kamaráda Paula Mahona. Jo jo, už vás v duchu vidím. Kroutíte hlavou a říkáte, že ten řetězec důkazů je dost slabý. Máte pravdu, opravdu je slabý. Ale je tím jediným, co mám - a proto se ho musím držet do té doby, než se dostanu někam dál. Podíval jsem se na papír, který jsem držel v ruce. Podle stop to vypadalo, že ho někdo přeložil napůl vodorovně a pak svisle natřikrát - snad aby se vešel do kapsy. V prostředním záhybu byl poté papír utržený. Složil jsem ho znova a strčil ho do kapsy, ve které jsem měl schovanou krabičku od zápalek. Potom jsem naházel dřevo zpátky do vany a zamířil jsem ke dveřím. Cestou do města jsem si s Borisem a Mísou dal jednou či dvakrát koňak - čistě ze zdvořilosti. Myšlenky se mi ale soustředily na něco úplně jiného než na láhev za bratru pět set dolarů. Rád bych zjistil něco víc o lidech, firmách a zboží uvedeném v nákladním listě a nabyté poznatky bych chtěl spojit s jistými dalšími střípky, které mám u sebe. Hodlám také trochu popohnat události a mrknout se na moskevskou klubovou scénu - konkrétně na jistý podnik s názvem Dynamo. 30

KAPITOLA 2

Když jsem dorazil do hotelu, uvědomil jsem si, že loupežná výprava do Dynama bude muset aspoň den počkat. Především proto, že Boris s Mísou trvali na tom, že je potřeba dopít tu zatracenou láhev až do dna, což jsme také učinili. A jelikož auto, se kterým jsme přijeli, patřilo jim, byl jsem v pasti a nezbylo mi nic jiného, než sedět na prázdném dvorku před dačou a ztrácet drahocenný čas. Proč jsem neprotestoval? Nejdřív jsem o tom uvažoval, ale nakonec jsem si to rozmyslel. Po dnešním průšvihy s utajením už nehodlám nikomu nic říkat, ba dokonce ani naznačovat. Navíc bylo už dlouho po půl desáté. A jak že tento čas s Dynamem souvisí? Inu, přátelé, na té krabičce od zápalek bylo přece napsané 2130, což je po vojen-sku 21.30. Věděl jsem, že než bych se umyl a převlékl a hlavně než bych ten klub našel, bylo by už nejspíš zavřeno. Kromě toho jsem ani v nejmenším netušil, k jakému datu se ten časový údaj vztahuje. Může to být dnes, ale klidně také včera, před týdnem nebo dokonce před měsícem. Nemluvě o tom, že napřed musím vyřešit daleko naléhavější problémy, jako například promočené zbraně, které je třeba vyčistit, namazat a uschovat v těžké ocelové diplomatické schránce, kterou jsem si s sebou přivezl a zastrčil pod postel. První pomoc budou potřebovat taktéž mé modřiny, škrábance a oděrky. Ale zároveň bych se chtěl podívat na ten nákladní list z trochu širšího hlediska. Podvědomě jsem tušil, že se jedná o jeden z dílků celé velké skládanky. Mimo něj jsem měl v ruce ještě pár dalších - dokumenty, poznámky a fotografie, které jsem sebral z Paulova psacího stolu a sejfů. Pokud by se zkoumaly každý zvlášť, nepředstavovaly by nic významného - nedávaly by žádný ävelký obraz". Já jsem se ale od jistého skvělého učitele naučil fakta studovat, třídit a vyhodnocovat. Oním učitelem, který mě navedl na cestu k prozření, byl Arieigh Secrest, poslední z válečníků ve funkci velitele námořních operací, kterého nakonec zabili islámští fundamentalisté. Aha, už vás slyším, vy pulci - rádi byste si vyslechli moudrá slova tohoto starého mistra. Prosím, jak je libo, rád vám je zopakují. äZpravodajské organizace jsou kouřovody," děl VNO Secrest prostě a jednoduše. äPodle toho s nimi také jedneš a zvítězíš!" 31

A proč zrovna kouřovody. Místře?

Protože ty organizace stojí paralelně vedle sebe a kouř v nich může jít jenom jedním směrem, a to nahoru. Nejdřív vám vysvětlím ono paralelní uspořádání. Lidé z CIA podléhají pouze lidem z CIA. Lidé z DIA zase výhradně lidem z DIA. Lidé z ministerstva zahraničí patří do kompetence ministerstva zahraničí. Nikdo nevrhává své informace do společného banku. CIA se navíc odmítá dělit o své zdroje a metody jak s DIA, tak i s ministerstvem zahraničí a všemi ostatními službami a institucemi. Proč? Protože se bojí, že by ji kolegové a kolegyně z oboru oškubali, přesněji řečeno ukradli jí agenty a pečlivě chráněná tajemství. Logika tohoto názoru mi jaksi uniká. Absolutně nechápu, proč by DIA nebo ministerstvo zahraničí měly chtít agenty CIA. Kdyby se jednalo o jordánského krále Husajna nebo dnes už zesnulého egyptského vůdce Anvara Sa-data, tak prosím. Takoví lidé jsou hotový poklad, protože stojí v čele země. Ale agenti, které CIA v zahraničí získává, bývají povětšinou obyčejnými pěšáky. DIA a ministerstvo zahraničí jsou naopak přesvědčeny, že CIA je prošípaná cizími špióny. Nechtějí se dělit o informace, neboť se domnívají, že se všechno, co CIA řeknou, okamžitě dozví nepřítel. Přestože tento názor považují osobně za trochu přehnaný, vzhledem k nedávným fiaskům, průšvihům a selháním v CIA mu nemohu zase až tolik oponovat. Už tomu začínáte rozumět? Že ano? Tak dobře, teď k tomu přidáme ještě zmíněné kouřovody. Kouř i informace stoupají nahoru - jako ten horký vzduch, ze kterého se až příliš často skládají. Čím jsou informace vytržbenější - nebo zušlechtěnější - tím méně lidí se k nim dostane. To je sice dobré v případě strategického plánování, ale na druhou stranu to nijak nepomáhá chudákům taktikům, kteří potřebují tyto informace dříve nebo později znát. Například za války v Perském zálivu věděli všichni generálové, kde se nachází většina iráckých raket Scud. Ale než se tyto informace dostaly až k lovcům soudů, kteří pracovali v terénu, rakety se už dávno přesunuly jinam. Můj bývalý VNO mi radil, abych tyhle kouřovody obcházel - a získával odevšad co nejvíc informací. Ty jsem pak měl položit vedle sebe nebo na sebe a hledat mezi nimi souvislosti. A přesně totéž jsem udělal s materiály, které jsem si odnesl z Paulovy kanceláře. Jejich rozsah mě přivedl k myšlence, jestli 32

Paul nebyl náhodou také ovlivněn doktrínou VNO Secresta. Nikdy se mi sice o něm nezmínil, ale koneckonců ani já jsem mu o něm nic neřekl. Podívejme se teď trochu podrobněji na to, co se mi dostalo do rukou. Byly to zprávy o ruské mafii, o kterých jsem už dříve mluvil, nejrůznější papíry - mezi nimi účtenka z Dynama, na niž Paul napsal jméno JUDIN a lístek s poznámkami "álčeka, mafie - krytí, agMos" a ažavolat KR". Lístek byl původně k něčemu přilepený. Dále jsem měl hromádku nepopsaných fotografií a několik článků vystřižených z novin. Jeden z nich pojednával o tom, jak američtí celníci vypátrali ve Virginii jednoho obchodníka, který dodával do Jordánska akcelerometry. Tyto přístroje, pokud to náhodou nevíte, se používají k měření jaderných výbuchů. Jordáne! je tudíž nepotřebují. A představte si, že ten obchodník měl ruské příjmení. Pak zde byla zpráva z DIA, která se zabývala případy násilného vniknutí do několika objektů NATO v Evropě, k nimž došlo za posledních pět měsíců. U plotů se objevila infračervená čidla a někdo se pokoušel rušit vysílání na tajných frekvencích. Bezpečnostní jednotka NATO už byla šest týdnů ve stavu ohrožení Charlie, což je třetí stupeň ze čtyř možných, a začínala být dost nervózní. Paul si také vytiskl dva měsíce starý e-mail z ministerstva zahraničí, v němž náměstek ministra zahraničí pro legislativu líčil náměstkovi ministra zahraničí pro politicko-vojenské záležitosti čtyři takzvané "falešné vlajky", které se týkaly níže postavených pracovníků velvyslanectví. Falešná vlajka je označení pro případ, kdy se verbujícímu agentovi podaří svou obět' přesvědčit, že pracuje pro vládu spřátelené země, zatímco ve skutečnosti pracuje pro protivníka. Například Izraelci dosahují významných úspěchů v arabské části světa právě díky falešným vlajkám. Ve zmíněném e-mailu vyjádřil pisatel své obavy z možné odezvy v podobě krácení rozpočtu ministerstva zahraničí, k němuž by mohl Kongres přistoupit, kdyby se celá záležitost provalila. Konkrétně se jednalo o to, že jistá spojovatelka z Vídně, sekretářka zástupce vedoucího mise v Paříži, úředník z oddělení pro víza z londýnské ambasády a vedoucí administrativního oddělení velvyslanectví v Římě předávali dokumenty a materiály lidem, o nichž si mysleli, že jsou to příslušníci americké kon-trašpionáže, což ovšem nebyla pravda, jak se později ukázalo. 33

Ke komu ti lidé patřili doopravdy, to ministerstvo zahraničí zatím netuší, ale je každopádně jasné, že

kdo si kolem naší země slídí. V další zprávě z ministerstva zahraničí, klasifikované stupněm „Tajné“, jsem se dočetl, že mise Spojených států při Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, známá pod zkratkou USOECD se „třikrát za posledních třináct týdnů“ (takhle nejspíš byrokraté říkají „jednou“ v měsíci“) stala terčem (a znovu cituji) „nedovoleného přístupu během sníženého pracovního cyklu, pravděpodobně mimo denní dobu“. Český řečeno to znamená, že se nějaký hajzl v noci o víkend, když nikdo nehlídal, vloupal dovnitř. A kde k těmto vloupáním došlo? V Paříži, odkud pochází nákladní list společnosti Air France a kde sídlí firma Lantos & Cie. Zpráva pomíjela jeden fakt, který vy na rozdíl ode mě asi nevíte, a sice že v budově USOECD se nachází také největší protiteroristické operační středisko Pentagonu v Evropě. A nakonec zde bylo interní hlášení z technologické sekce Správy pro kontrolu zbrojních technologií (Defense Technology Security Administration, zkratka DTSA), v němž náčelník divize strategických technologií líčil očitě svědectví jistého Američana, který si při návštěvě jedné huti v nejmenované zemi na Blízkém východě všiml, že místní dělníci vykládají z kontejneru s francouzsko-švýcarským označením vysokou pec. Svědek dále uvedl, že na spodní části pece byla v závorkách vyznačená maximální hmotnost závazky (25 kg) a maximální podtlak (0,01 milibaru). Posledních deset slov bylo podtržených a pod nimi stálo Paulovým rukopisem: „Dvojí užití - zušlechťování izotopů - embargováno IL 1080 d.“ Nuže, pulce, zdalipak víš, co ze všech těchto fragmentů vyplývá? Nedává mi to vůbec žádný smysl. Mistře. Je to prostě jen hromádka náhodně posbíraných papírů. V tom případě se, milý pulce, musíme vrátit v čase o kousek dozadu. Velký válečník Tai L'ang ve svém díle L'ang Hsi-Huey odpověděl na otázku „Jak lze poznat realitu?“ takto: „Úspěch na cestě znamená vědět všechno. Malý obléžák má stejný význam jako velký balvan. Realita je to, co je.“ Vy se mě pokoušíte zblbnout rádobou učenou mluvou a pseu-doválečnickými psychologickými teoriemi. Mistře! 34

Jestli si to myslíš, pulce, tak ses jenom bezcenná špína na dně rybníka a nemáš právo setrvávat v mém chrámu! Teď mě dobře poslouchej a uč se! - Fakt číslo jedna: Na útržku nákladního listu, který jsem našel na dače, byly uvedené dvě země, a sice Francie a Švýcarsko. Kontejner, který popisoval svědek ve zprávě z DTSA, měl francouzské a švýcarské označení. Náhoda? Shoda okolností? - Fakt číslo dvě: Paul, ponorkář, který na Annapoli promoval z jaderného inženýrství, se domníval, že na předmět uvedený ve zprávě z DTSA se vztahuje mezinárodní embargo, neboť se může jednat o zboží takzvaného dvojího užití, což zná měna, že vysoká pec může být použita jak ke komerčním, tak i k vojenským účelům. - Fakt číslo tři: V novinovém článku padla zmínka o akcelero-metrech a to je další položka, která se používá při výrobě jaderných zbraní. Náhoda? Shoda okolností? - Fakt číslo čtyři: V několika přes rok starých novinových článcích se píše o tom, že ruská mafie byla už přistižena při pokusu propašovat na Západ jaderné zbraně. Paul si dělal poznámky a rozkrýval strukturu mafie. Náhoda? Shoda okolností? - Fakt číslo pět: Jakožto nekonvenční válečník se umím vloupávat do nejruznějších objektů. Díky prodělanému výcviku můžu do domů nebo skladů vcházet a zase z nich odcházet doslova podle libosti - a nezanechávám přitom po sobě žádné stopy. Zanechám je jenom tehdy, chci-li zjistit, jak budou bezpečnostní a ochranné složky u daného objektu reagovat. Proto jsem z té zprávy z DIA, která popisovala vniknutí do objektů NATO, poznal, že někdo slídí kolem a zkoumá bdělost ochranné služby. Totéž jsem se dozvěděl z e-mailů z ministerstva zahraničí: někdo - možná mafie, možná ruské ozbrojené síly, nebo třeba také obojí dohromady - prověřuje naši kontrašpionáž (viz falešné vlajky), testuje náš bezpečnostní aparát (viz vloupání do objektů USA a NATO) a likviduje každého, kdo odhalí, že tyto aktivity spolu navzájem souvisejí (viz vražda Paula Mahona). A na závěr poučení pro ty z vás, kteří byste se chtěli stát nekonvenčními válečníky: když někdo testuje, zkoumá a zabíjí, tak zpravidla chystá něco většího, nějakou velkou ofenzívu. 35

A z toho všeho začínám být značně nervózní, zvláště když vezmu v úvahu ještě to, co se vám chystám hned říci. A co že to má být? Inu, taková docela zajímavá skutečnost, a sice že Rusové udělali v posledních parlamentních volbách velký krok směrem dozadu. Vzpomínáte si na ty volby? Komunisté v nich získali přes 20 procent, ultranacionalisté 11 procent a strany z krajů politického spektra - opravdoví šílenci - 6 procent. To je dohromady 37 procent Státní dumy. Pokrokoví politici žijí v současné době v

obavách - a dělají ústupky. Proto jsem měl neblahé tušení, že zmíněné případy nebyly náhodné ani neplánované, ale naopak zapadají do nějakého většího tajného schématu, jehož část Paul odhalil. Proč? Protože Paul pochopil onu často záhadnou dynamiku téhle nesmírně složité země. Navíc už jenom z toho, že dal všechny tyto zdánlivě nesouvisející fragmenty do jedné složky, soudím, že je považoval za části nějakého většího celku. A já teď do té složky přidám ještě nákladní list od Air France. Proč? Protože si myslím, že tam patří. Díky němu mám konkrétní stopu jak ve Francii - pařížskou firmu Lantos & Cie - tak i ve Švýcarsku - banku Lasalle. A vzhledem k tomu, co už v té složce je, se zdá být nanejvýš pravděpodobné, že se zboží, ke kterému nákladní list patří - o jehož použití nemám ani nejmenší tušení - bude podobat oněm předmětům dvojího užití, o němž psal Paul. Dobře, dobře, však já vás slyším, nemusíte tolik křičet! Ptáte se, co to všechno znamená. Odpověď: ještě nevím. Ale jak mě znáte, je vám jasné, že to brzy zjistím. Zahynul kvůli tomu můj kamarád i celá jeho rodina. Vešel jsem do pokoje, otočil jsem žárovkou, která visela ze stropu, shodil jsem zbraně na postel a začal jsem si svlékat ještě stále promočené šaty. Vtom jsem si všiml, že na odřeném stolku leží hromádka vzkazů - na všech bylo napsáno NALÉHAVÉ. Vzápětí se ozvalo zlostné zamručení a na posteli naproti mně se cosi pohnulo. Pak se to převalilo na druhý bok a zamračeně se to na mě podívalo - byl to Stevie Wonder. Aha. Teď by vás určitě, vážení čtenáři, zajímalo, proč ten starý profesionální válečník bydlí v nějakém brlohu, a ne v pořádném hotelu. Hned vám to povím. Jsme tady proto, že úřadující zástupce pobočníka úřadujícího zástupce pobočníka úřadujícího 36

vedoucího hospodářského úseku na velvyslanectví zodpovědného za ubytování nás strčil do polorozpadlého hotýlku čtvrté třídy, který se nachází těsně u dvanáctipruhového Zahradního okruhu a dvacet minut chůze od žlutobílých budov Velvyslanectví Spojených států amerických v Moskvě. A to si představte, že v areálu velvyslanectví jsou ubytovací prostory pro návštěvy! V dobách studené války totiž nikdo nechtěl, aby oficiální delegace přespávaly po moskevských hotelích, vydané na milost a nemilost KGB a jejím odposlechům, svodům - zde to myslím doslova, protože Sověti prosluli svými pastmi v podobě svůdných agentek, které lícily na cizí obchodníky, politiky a vojenské přidělence - a dalším nekalým praktikám. A když říkám odposlechům, tak se vyjadřuji velmi diplomaticky. Tady nešlo o žádné mikrovysílačky ve váze s květinami nebo vysokofrekvenční monitorovací zařízení na telefonu, ale o prachsprosté štenice, kamery ve sprchách, kamery nad postelemi a mikrofony všude - v autech, ve vlacích, ve výtahových kabinách, v halách, prostě na všech možných místech. V této souvislosti bych vám rád zase trochu rozšířil vědomosti. KGB dávala s oblibou mikrofony do pisoárů na veřejných záchodech v hotelech, v nichž se konala diplomatická jednání, a také do mušlí na záchodech v budově ministerstva zahraničních věcí. Proč? Protože když si diplomaté chodí o přestávkách během jednání v Metropoli nebo Rossiji či během schůzek na ministerstvu zahraničí ulevit, činí tak a) obvykle ve dvojicích a b) zpravidla zapomínají na bezpečnost a při vykonávání potřeby vyrazují státní tajemství. A to něm, přátelé, všechno. Když měl přijet nějaký opravdu hodně vysoký představitel cizí země, KGB napíchla dokonce i záchodové mísy - odvedla z nich vodu mimo odpad, aby mohla provést rozbor výkalů. Musím ovšem dodat, že tato metoda se běžně používá na celém světě. Když Nikita Chruščov přebýval v šedesátých letech v jednom washingtonském hotelu, CIA dělala totéž. A co se z těch jistě záživných rozborů dozvěděla? Myslím, že teď už vám to můžu s klidem prozradit - zjistili, že sovětský státník by potřeboval ve stravě víc vlákniny. Ale to jsem odbočil. Chtěl jsem vám jenom říci, že velvyslanectví USA v Moskvě má dostatečné kapacity pro ubytování návštěv. V době našeho pobytu bylo volných více než deset pokojů třídy B, tři pokoje třídy A a dvě ministerská apartmá ve vile. 37

Že nevíte, proč nás v tom případě nikde neubytovali? Na to je jednoduchá odpověď - protože jakožto diplomaté evidentně nechtěli, aby se po areálu potloukali lidé od Navy. Oni totiž nosí na zakázku šité obleky, píší pery za sto dolarů (většinou spousty mnohoslabičných slov za padesát dolarů) a mají pěstěné nehty. My se naopak oblékáme po dělnicku, nejdeme daleko pro sprosté slovo, poznámky si zapisujeme špačkem tužky a ruce máme samý šrám a mozol. Kdyby nás ubytovali v areálu, bylo by to stejné, jako kdyby si Romanovci pozvali do Zimního paláce partu otrhanou z Nariškina na Volze. Ze stále nechápete? Dovolte tedy, abych vám toto téma vyložil trochu podrobněji. A ne abyste následující řádky

přeskočili, protože se s tímto materiálem v budoucnu ještě setkáte, jak nám říkávali zkušení velitelé na důstojnické škole. Na světě existuje jenom jeden kastovní systém, který je rafinovanější, odpornější a zákeřnější než kastovní systém U. S. Navy, a tím je kastovní systém Ministerstva zahraničí Spojených států. Navy se dělí na absolventy Annapole - takzvané prstýn-káře - a os ta trn. Pokud jste nešli na akademii, máte smůlu -případné povyšování a postupy po služebním žebříčku nahoru se vás netýkají. Absolventi Annapole - považujte je za jakousi mafii z námořní akademie - se o sebe navzájem vždycky postarají, a to i když nebyli na Akademii zrovna přátelé. Všichni jsou totiž součástí téhož prstýnkového bratrstva a zbytek světa je v jejich očích jenom bahno na dně rybníka. Což znamená, že když přijde na rozdávání nejnovějších hraček, lidé mého typu putují až na konec dlouhatánské fronty. Jako mustang - čili důstojník, který vzešel z řad prostých příslušníků Navy - jsem se samozřejmě naučil s onou kastou prs-týnkářů jednat. Dělavám to samé, co jsem dělal, když jsem sloužil jako radista. Usměji se a řeknu: „Ano, pane!“ Ale ve skutečnosti si to udělám po svém. Pokud je třeba, abych byl o něco rafinovanější, využívám svou bezpečnostní síť nižších velitelů, kterou jsem si za ta léta činné služby vybudoval právě proto, abych mohl obcházet kastovní systém. A když ani tahle taktika nefunguje, vtrhnu do systému jako velká voda a nadělám v něm pořádnou paseku. Obejít úředníky z ministerstva zahraničí je ovšem daleko těžší, zvláště pokud se člověk nachází mimo území Spojených států. Tady nemám žádnou bezpečnostní síť, což mě po taktické strán-38

ce staví do značné nevýhody. Naši diplomaté kromě toho pevně ovládají své hřiště. Nic jiného jim ostatně ani nezbyvá, protože to jsou příšerní byrokrati. Profesionální aparátčící v tom nejhorším slova smyslu. Zkrátka, když je člověk vyslaný do zámoří a přidělený k některému velvyslanectví, je zároveň vydaný na milost a nemilost našim navoněným elegantům v drahých oblecích. Mají ve své moci ubytování, doklady, vozidla a další věci, které jsou k účinkování v cizí zemi nutné. A dávají vám to najevo tak, že se vám chce vraždit. Ti samí diplotupci, kteří při svých nepravidelných a krátkých stážích ve Washingtonu bydlí půldruhé hodiny cesty od budovy ministerstva zahraničí a kteří za vrchol gurmánství považují velký a šťavnatý hamburger od McDonalda, dostávají v zahraničí k dispozici prostorné domy, služebnictvo, auto s řidičem a příspěvky na reprezentaci. Z velké většiny se pak stávají samolibí nafoukanci, což je prvotní příznak té nejnebezpečnější diplomatické nemoci. Ano, já vím, že někde existují také oddaní a pilně pracující služebníci vlasti, kteří v zahraničí hájí zájmy své země a pomáhají udržovat ve světě demokracii. Až někoho takového potkám, slibuji vám, že se o tom dozvíte jako první. Prozatím ale budu muset zapomenout na nekonvenční válčení s tangy a dalšími nepřáteli. Většinu času a energie budu totiž věnovat přeskakování, přelézání, podlézání a obcházení barikád, které kolem mě budou stavět byrokraté z ministerstva zahraničí. Dovolte, abych vám vylíčil svoji situaci. Do Moskvy jsem byl vyslaný jako velitel NBMVJ neboli Námořní bezpečnostní mobilní výcvikové jednotky. Ti nahoře přišli jako obvykle s křížkem po funuse. Jelikož Paulova řidička nevěděla, jak se má zachovat v případě útoku na auto, moudré hlavy v Pentagonu konečně usoudily, že by bylo dobré, kdyby do Moskvy odletěla malá jednotka a proškolila všechny řidiče z velvyslanectví v oblasti obrany vozu, protisledovacích opatření a dalších činností, které na nepřátelském území mohou zachránit život. Na tomto místě se musím zmínit ještě o jedné věci. Diplomaté mají svou vlastní ochrannou službu, a sice Diplomatickou bezpečnostní službu (Diplomatic Security Service, zkratka DSS), která spadá pod ministerstvo zahraničí. DSS hlídá velvyslanectví a její regionální bezpečnostní důstojníci sledují, co se děje 39

v jejich geografickém teritoriu. Součástí DSS je takzvaná Mobilní bezpečnostní divize, jejíž pracovníci cestují po ambasádách a provádějí výcvik zdejších zaměstnanců z řad místního obyvatelstva. Učí je všechno, speciálními postupy protiteroristických jednotek počínaje a prvky sebeobranu konče. Byrokratické pravomoci DSS ale existují pouze mezi ulicemi Jedenadvacítkou a Třiadvacítkou a C a D čili uvnitř budovy ministerstva zahraničí. Jeho představitelé argumentují tím, že ministerstvo zahraničí přece nemůže chránit ani školit příslušníky ozbrojených sil USA. A tak se přihodilo, že zatímco řidič pana velvyslance a řidič pana zástupce mise (oba Rusové čili občané cizího státu ve službách našeho ministerstva zahraničí) prošli intenzivním protiteroristickým řídicím kurzem v délce půl roku, který pořádali pracovníci Mobilní bezpečnostní divize Ministerstva zahraničí USA, řidička vojenského

přidělenec, jakožto příslušník amerických ozbrojených sil, do tohoto kurzu zařazena nebyla. Když totiž šéf jednotky Mobilní bezpečnostní divize žádal, aby směla tento výcvik podstoupit, náš starý známý Bart Wyeth, zástupce vedoucího mise, tuto žádost zamítl. Připadá vám to absurdní? Ani se vám nedivím. Ale takový už je, přátelé, život ve světě, v němž kvůli zatvzelenosti byrokratických aparátů přicházejí o život lidé. Po Paulově smrti se Navy najednou probudila. Aha, řekl si zdejší systém, možná bychom měli poslat do Moskvy pár lidí, ať vojenské řidiče na velvyslanectví naučí, jak zůstat v případě útoku naživu. Zmíněným párem lidí jsem se nakonec stal já společně s pěti svými muži. Proč zrovna my? Nejspíš proto, že se k danému účelu hodíme nejvíc. Musím ovšem čestně přiznat, že hlavní zásluhu na tom má kontradmirál Kenneth Ross, nově jmenovaný ředitel pro operativu, plánování a politicko-vojenské záležitosti v úřadu zástupce velitele námořních operací pro plánování, politiku a operativu.* * S Kennethem Rossem jsem už jednou spolupracoval. Když jsme s Rudou buňkou pronikli do severokorejských vod a v přístavu Čchongdžin jsme vyhodili do vzduchu zásobovací loď, Kenny byl kapitánem speciálně upravené jaderné ponorky, která nás dopravila k místu činu a odvezla zase zpátky.

40

Čtyřicet hodin poté, co byl Paul zavražděn, mě Keň vyslal v čele šestičlenného týmu NBMVJ do Moskvy a přidělil nám nejvyšší prioritu, takzvaný žlutý kód". Jinými slovy řečeno, včera bylo pozdě. Oficiálně jsme měli příslušníky ozbrojených sil naučit tomu, jak si lze zachránit život. Skutečnou příčinou naší cesty (upozorňoval jsem vás přece, že dřív nebo později se k tomu vrátím!) byly zprávy, které Keň Ross dostával od Paula Mahona. Když jsem se dotázal na detaily, Kenny mi sdělil, že konkrétní informace budou v Paulově sejfě, řekl mi heslo a nařídil mi, ať si všechno, co objevím, nechám pro sebe. Paul prý pracoval na vlastní pěst a sbíral informace, které jsou důležité pro vztahy mezi Ruskem a Spojenými státy. Bohužel byl zavražděn dřív, než se mu podařilo něco přesného předat dál. Navzdory žlutému kódu a Rossovy obavám trvalo dalších dva a půl týdne, než jsme se mohli vydat na cestu. Proč tak dlouho? Inu, přátelé, jednak proto, že získat diplomatické pasy a víza a sehnat u Rusů všechna razítka, která nám umožní převést přes hranice bývalého Sovětského svazu normálně zakázané hračky, není zrovna lehké, a jednak proto, že kolečka v soukolí státního aparátu v USA se otáčejí velice pomalu. K tomu se navíc přidává boj o kompetence a míníš terbtvo zahraničí, přesněji řečeno jeho moskevské velvyslanectví, pramálo toužilo po tom, aby se poblíž jeho výsostného území potloukala nějaká NBMVJ. Napětí mezi námi a lidmi z ambasády bylo patrné hned od té chvíle, co jsme přijeli. Jak nejvyšší diplomaté z osmého patra, tak i příslušníci ostrahy nám dávali najevo, že nás tu nechťejí. Proč? Protože těch šest otrhanou od SBAL představovalo vnější hrozbu vůči suverenitě velvyslanectví. V podstatě totéž jsem zažil, když jsem vedl Rudou buňku, partu čtrnácti střelců - nejlepších z nejlepších - které jsem si sám vybral z jednotky SEAL 6. Oficiálně jsme měli zkoumat bezpečnost objektů Navy po celém světě. (Náš tajný úkol vám vysvětlím někdy jindy, až nebudu v hotelovém pokoji, ve kterém můžou být štenice.) Tenkrát v polovině osmdesátých let se totiž mému šéfovi admirálovi Lyonsovi zdálo, že objekty Navy jsou špatně chráněné proti případným teroristickým útokům. Proto mi nařídil, ať zformuji jednotku, která bude velitelům základen pomáhat při vyhodnocování bezpečnostních rizik a při látání objevených děr. Nápad to byl sice skvělý, ale když došlo na uplatnění v praxi, zjis-41

tili jsme, že velká většina velících důstojníků o žádnou ħpomoc" ze strany Rudé buňky nestojí. Považovali nás dokonce za ještě větší nebezpečí než skutečné teroristy. Proč? Protože jsme vždycky dokázali překonat stávající bezpečnostní opatření a velitelé základen to brali jako urážku své osoby. Místo toho, aby se od nás něco přiučili, raději všechny naše zprávy a doporučení zahrabali hluboko do šuplíku a zhluboka si vydechli, když jsme byli konečně pryč. Mysleli si totiž, že kvůli Rudé buňce budou mít špatné služební hodnocení. A špatné hodnocení znamená stop povýšení. A povýšení je přece v dnešní Navy mnohem důležitější než nějaký boj proti terorismu! Totéž se přihodilo v Moskvě. Jednali s námi tak, jako kdybychom byli nežádoucí osoby. Což znamená, že nás museli bedlivě hlídat. Ubytování nám zajistili daleko od areálu velvyslanectví. Okamžitě po příchodu jsme dostali každý své osobní garde. Na našich propustkách se skvělo velké červené N jako NÁVŠTĚVA, viditelné na deset metrů - aby všichni viděli, že sem nepatříme. Nesměli jsme se procházet po chodbách bez doprovodu. Naše rozhovory byly

monitorované, naše denní programy detailně zkoumané. Asi jsme pro ně byli daleko nebezpečnější než ruští špioni. Abychom se ale vrátili zpátky - mezi těmi dvanácti vzkazy, které na mě v hotelu čekaly, bylo osm sprd'áků od toho blbce, co řídí zdejší ambasádu. Ne ne, neposlal mi je velvyslanec. Dnešní velvyslanci bývají totiž až příliš často jmenovaní politiky. Nevědí nic o politice, nemají ani žádné znalosti z dějin země. Své funkce si kupují tím, že financují prezidentskou kampaň či jinak potají pomáhají hlavě státu. Díky tomu je velvyslancem v Ruské federaci pan Zplihlý Pták IV. nebo tak nějak, multimilionář, který skoro každý týden létá svým soukromým gulfstreamem trojkou do skotského Saint Andrews, kde hraje na místním osm-náctijamkovém hřišti golf s princem Charlesem a odkud si přiváží dvě až tři bedny pětadvacet let staré skotské. Tu pak každý den popíjí z křišťálových sklenic a bez ledu, a to od devíti hodin ráno. Ano, slyšíte dobře, od devíti hodin ráno. Nějaká diplomacie? Nebud'te naivní! Ale večírky pořádá skvěle! O skutečný chod skutečné politiky v Rusku se mezitím stará zdejší šedá eminence v osobě zástupce vedoucího mise neboli ZVM. 42

A o něm už něco víte. Ještě jednou vám to zopakují: je to pitomec a... počkat, slyšíte ten rachot v předsíni? To se sem rítí vydavatel a vykřikuje, že těch odboček do minulosti už bylo dost. No dobře, dobře, uznávám, že občas má v něčem pravdu. Tak tedy pokročme dál. Svlékl jsem si provlhlé oblečení a stoupl jsem si pod vlažnou sprchu. Po deseti minutách jsem se vydrhl ručníkem do sucha, natřel jsem si bolavá místa mastí, natáhl jsem si šortky, nasadil si brýle, usedl na kraj úzkého lůžka a s ručníkem v klíně jsem se pustil do čištění zbraní, zásobníků a střeliva. Samopal a pistole putovaly poté do ocelové schránky a místo nich jsem vytáhl automatickou pistoli P7 ráže 9 milimetrů, dva zásobníky na osm nábojů a pouzdro, v němž nosím zbraň přes den. Do obou zásobníků jsem naskládal střelivo Black Talon a jeden z nich jsem zasunul do zbraně a natáhl jsem náboj do komory. Ano, já vím, black talony jsou v současné době pro civilní účely zakázané. Jenomže já jsem tenkrát nebyl žádný civi-lista. Potom jsem se vrhl na vzkazy. Seřadil jsem je podle časové posloupnosti a začal si je číst. První chtěl vědět, kde jsem a proč jsem se už víc než šest hodin nespojil s bezpečnostním důstojníkem z velvyslanectví. Všechny následující vzkazy byly doručené, jak jsem si všiml, vždy přesně po čtvrt hodině a jeden byl hysteričtější než druhý. Poslední z nich, který jsem dostal zhruba ve stejné době, kdy jsem na Judinově chatě našel onen nákladní list, mi nařizoval, abych se ráno ze všeho nejdřív dostavil k Bártu Wyethovi a objasnil mu "mikroskopicky dopodrobna" svou činnost za uplynulých čtyřadvacet hodin. "Byl jsem upozorněn na to, že jste překročil rámec svého úkolu a kompetencí," tvrdil vzkaz na závěr. "Proto musím být o všem neprodleně informován, abych mohl určit, jaké vyplývající kroky je zapotřebí podniknout." Už jste, přátelé, někdy slyšeli takový blábol? Stevie Wonder se mezitím vymotal z jediné deky, kterou jsme v pokoji měli, a začal studovat plánky Moskvy a jejích předměstí, který jsme dostali od CIA, aby zjistil, kde má pro své dva řidiče z řad příslušníků Navy uspořádat protiteroristický výcvik. Probíral jsem se hromádkou vzkazů a Wonder s pobaveným úsměvem sledoval moje reakce. "Myslím, že Bart je tak trochu nervák, co?" poznamenal. Pak přelétl kritickým zrakem po mém 43

otlučeném těle. "Ježíšikriste! Co se ti stalo? Vypadáš, jako kdyby tě někdo protáhl mlejnem na maso!" Dobře věděl, co se mi přihodilo, a právě proto si ze mě tak utahoval. "Polib mi prdel!" řekl jsem místo odpovědi. Wonder pokrčil rameny a udělal pro něho typický pohyb hlavou - otáčel jí pomalu doprava-doleva-doprava a pak doleva-doprava-doleva, úplně jako... pravý Stevie Wonder. "Hele, bez práce nejsou koláče, durak!" Těšilo mě, že se už naučil rusky nadávat. Takhle uctivě se ke mně Wonder choval vždycky. Koneckonců, má to také dovolené. Zabil totiž skoro stejně nepřátel jako já. Navíc vytáhl můj připečený slovenský zadek z pěkné řádky ohňů. Prostředníkem jsem mu proto ukázal, že je u mě pořád jednička. "Jo, jenže práce jsem měl dneska spoustu, ale koláče, do prdele, žádný! Náš kámoš nebyl doma! Utekl. A jak to vypadá, zametl za sebou taky všechny stopy!" V hotelovém pokoji někde v Moskvě jsem se zdráhal kohokoli jmenovat nebo mluvit o něčem konkrétním. Dlouhá léta studené války se mi zaryla pod kůži. Pořád mám potíže s tím, abych Rusům v něčem důvěřoval - však jste sami viděli toho plukovníka z OMONu s novými rolexkami. Většina moskevských hotelů je navíc prošpikovaná štenicemi, které v nich jakožto prostředek k posílení svého vlivu kdysi instalovala KGB. Někdejší sovětská tajná služba tyto prostředky přímo milovala. Verbovala do svých služeb obchodníky, umělce,

politiky i novináře, kteří tajně rozprostírali její nitky po celém světě. Docela by mě zajímalo, kolik z těch mikrofonů v lustrech, mikrovysílaček v telefonech a parabolických snímačů ještě funguje? Nejspíš jich už moc něm - ale v žádném případě nehodlám sebejmín riskovat. Wonder shodil plánek a lupu do klína a přehodil si přes ramena deku. "Tak, a co dál?" Ukázal jsem na žárovku a gestem jsem naznačil, že si promluvíme později. Pak jsem nahlas řekl: "Vyřídíme ty zasraný vzkazy!" "Super!" souhlasil Wonder a vrátil se ke svému plánu.

Poskládal jsem všechny vzkazy na sebe a roztrhal jsem je na kousíčky. "Tak," prohlásil jsem, "a máme to z krku!" Wonder vzhlédl a zjistil, že si oblékám suché kousky oděvu. Odložil plánek i lupu, hlasitě zavrčel a podíval se na své svršky, které měl ledabyly poházené po rozvrzané židli. Potom se ušklíbl, 44 vymotal se z drahocenné příkrývky a natáhl si spodky, tričko, ty nejtlustší ponožky, jaké našel, a odřené džíny. Když si na opasek navlékl pouzdro, vyhodil ze svého glocku zásobník, namířil hlaveň do kouta, vyndal z komory náboj, znovu nasadil zásobník, natáhl nový náboj, pak zásobník zase uvolnil, doplnil do něj zbývající náboj, zasunul ho zpátky do pažby a vložil nataženou a nabitou zbraň do pouzdra. "Jdi do prdele!" ulevil si a začal v té kupě oblečení hledat svetr. Jako bývalý průzkumník u námořní pěchoty si totiž užil mokra a zimy víc než dost, a proto se mu představa, že se bude v tom nevlídném počasí courat venku, vůbec nezamlouvala. 02.51. Probudil jsem ostatní a po chvíli plné nadávek a nářků jsme vyrazili ven. Nejdřív jsme jen bloumali sem a tam. Prošli jsme několika úzkými bočními uličkami a kolem zadního vchodu hotelu Minsk jsme se vydali k ázerbajdžánské restauraci Ba-ku, která je proslulá svou tureckou kuchyní. Za starých časů - v období předperestrojky, jak to nazval Boris - sem chodívali mladí komouši, takzvaní komsomolci. Od Baku jsme zamířili na sever a u kina Moskva jsme se začali vracet úzkými jedno-směrkami zpátky. Tím jsme si ověřovali, že nás nikdo nesleduje. Jakmile jsme usoudili, že nikoho v patách nemáme, vrátili jsme se na cestu, kterou jsme přišli, a udělali jsme si procházku podél dvanácti-pruhové silnice zvané Zahradní okruh. Kráčeli jsme s rameny nahrbenými proti mokrému, chladnému větru, který nám foukal do tváří. Provoz na okruhu byl slabý - občas kolem nás pro-svištěl mercedes se zatemněnými okny, prohrkal nákladák nebo problikal modrý maják policejního žigulíku. Na chodníku bylo ale prázdno úplně. O mou levici se ramenem třel náš zdravotník Doc Tremblay. S Dokem se znám už od té doby, co jsem byl čerstvý pulec, jehož zadek pravidelně masírovala velká kanada velitele 2. čety 21. jednotky ženijních potápěčů Everetta Emersona Barretta. Po mojí pravici se s rukama v kapsách vlekl Stevie Wonder, který se jinak nejmenuje ani Stevie, ani Wonder, a mumlal kletby na adresu mých předků. Byl našťvaný hned dvojnásob: musel tady šlapat v té zimě, a ještě k tomu si nechal v pokoji rukavice. V těsném závěsu za ním cupital Kachní noha a snažil se udržet tempo, které jsme s Dokem nasadili. Kachní noha - vlastním jménem Allen Dewey - je pomeňší, leč ramenatý chlapík z

chodního pobřeží státu Maryland. Když zrovna neloví husy, te-třeivy, holuby nebo vysokou, honí se mnou tangu. Po jeho boku se šinul zbytek toho zvěřince, který jsem do Moskvy přivezl. Na pravoboku kráčel Aligátor Shepard a na levoboku Hlodavec. Cestou jsme si povídali. Stručně jsem jim vylíčil svůj v podstatě neúspěšný večerní podnik. Když jsem popisoval neohrabané metody OMONu ozvalo se sborové záupění. Aligátor zrychlil krok a vsunul se mezi Wondera a mě. "Věříte Borisovi?" To byla dobrá otázka. S Borisem Makarovem mě dal dohromady člověk, jemuž skutečně důvěřuji (brzy se s ním setkáte). Ten přísahal, že Boris je jedním z mála moskevských policajtů, kteří stojí na správné straně zákona. Ale jsou lidé, kterým se věřit sice dá, ale také nemusí. Například já jsem Borisovi ani Mísovi neukázal krabičku od zápalek (vždyť kdo jiný než oni by měl vědět, kde se Dynamo nachází!), ani ten nákladní list. Musím se přiznat, že už od příjezdu jsem si připadal nezvykle divně. Pociťoval jsem neklid a úzkost, což bylo pro mě nové a nepříjemné překvapení. Jako kdybych byl na cizí planetě. Vždycky jsem si myslel, že na světě něm místo, kde bych se nedokázal sžít s prostředím, kde bych si nezvykl. Dokud jsem ovšem nepřišel do Ruska. Tahle skutečnost mě značně napila, průleze když si člověk připadá jako cizinec, bude tak také jednat, což je velká taktická nevýhoda. Několikrát jsem už o tomhle problému uvažoval, ale nikdy jsem nenašel žádné řešení. Nakonec jsem dospěl k názoru, že s tím musím prostě žít, protože jsem celý svůj profesionální život strávil lovem a ničením Sovětského medvěda a moje

podvědomí, které se řídilo heslem „bud' my, nebo oni“, se jen tak ze dne na den prostě nezmění. Proto jsem Aligátorovi odpověděl podle pravdy: „To ještě nevím.“ A také jsem nevěděl. Než jsme se vrátili do hotelu, nechal jsem ještě kolovat krabičku od zápalek. Nikdo z hochů o Dynamu neslyšel. Tím pádem bylo jasné, že tenhle klub Američané v Moskvě příliš nenavštěvují. Pak jsem jim ukázal i nákladní list od Air France. Nejdéle ze všech si ho prohlížel Wonder. „Tak co?“ pobídl jsem ho.

„Počkej, nech mě přemejšlet!“ odbyl mě Stevie. Pokračovali jsme v chůzi. „Nádrže na horkej freon!“ řekl najednou Wonder. 46

„To už jsem někde viděl! Ted' ještě přijít na to, kde to bylo!“ Nakrčil obočí a usilovně přemýšlel. „Už to mám - v Iráku!“ prohlásil po chvilce. „V Iráku?“

„Když jsem tam byl jako inspektor OSN.“ Zhruba před pěti lety totiž DIA Wondera, který normálně pracuje na vrchním velitelství Navy ve Washingtonu, propašovala do Bagdádu, aby zde jako člen inspekčního týmu OSN monitoroval irácký jaderný program. O továrnách na výrobu jaderných zbraní toho ví tudíž spousta. „Horkej freon je materiál takzvaného dvojího užití. To znamená, že může být použit při normálních chemicko-technických procesech - třeba při zušlechťování kovů. Ale zároveň se může používat taky k čištění vakuových odstředivek, který slouží k výrobě obohaceného uranu.“ Poškrábal se na bradě jako školák, který hloubá nad úlohou z geometrie. „Jestli si to dobře pamatuju, tak to je ta nejdůležitější fáze z celého čištění.“ To nebyla moc příjemná zpráva. „Jak poznáš, jestli to je freon pro vojenský účely nebo ne?“ „To nepoznáš. Právě proto se musí pečlivě hlídat, kam putuje.“ „To sedí,“ řekl jsem. „Paul se zabýval taky zbožího dvojího užití. A mafii.“ „To spolu souvisí!“ přidal se Doc. „Vždyť víme, že ruské organizované zločin se pokouší prodat přebytečný sovětský jaderný zbraně - tak proč by neměl prodávat i materiály, který se k jejich výrobě používaj?“ „A kromě toho,“ ozval se opět Wonder, „amísto shozu je falešný!“ „Jak to?“

„Mustique je totiž velké jen asi dvanáct čtverečních kilometrů. Není tam žádný průmysl. Je to soukromá rekreační areál s asi stovkou přepychových baráků a jedním hotelem.“ Vůbec netuším, jak ten kluk může znát takové podrobnosti. Ale každopádně jsem mu za ty znalosti vděčný. „Což znamená...“

„Což znamená,“ pokračoval trochu nedůtklivě, „že tohle...“, zamával mi před nosem nákladním listem, „je padělek!“ Pak jsem si od všech poslechl, co se povídá na ambasádě, a s potěšením jsem zjistil, že hochům se zároveň podařilo provést užitečný průzkum terénu. Kachní noha sice nepřišel s ničím 47

konkrétním, ale zato vytušil, že něco není v pořádku. Così rozdráždilo jeho lovecké pudy. Atmosféra kolem velvyslanectví, prohlásil, není vůbec dobrá. Nebyl sám, kdo si toho všiml. Wonder poznamenal, že morálka mariňáckých stráží stojí za starou belu. Spousta zlých krve a kázeň téměř žádná. Velí jim slaboch, který se bojí zdejších mocipánů. Wonder zavrtěl znechuceně hlavou. Tohle není ta námořní pěchota, kterou znal a kterou miloval. U právního ataše není situace o nic lepší, přidal se Aligátor. Prý se i se svou eskortou zastavil v jídelně na šálek přišerné kávy a sedl si dva stoly od zvláštního agenta FBI, který v Moskvě sloužil jako právní ataše. Aligátor zapřel se svou pečovatelkou rozhovor - a zároveň poslouchal, jak si rozladěný agent stěžuje na to, že se mu kvůli osmému patru pracuje pořád hůř a hůř. A hádejte, kdo má kancelář v osmém patře? Přece velvyslanec a ZVM. Zleva zezadu se ozval Hlodavec a sdělil nám, že lodní mistr, kterého měl cvičit v technikách na obranu proti sledování, počkal, až budou venku sami, a pak mu prozradil, že mu Paulova řidička - ta, která byla zabitá - jednou řekla, že ZVM Paula neustále kritizuje za jeho zpravodajskou práci v nevojenské sféře. „Terry-Ann - to je ta mrtvá řidička, kapitáne - přej jednou v noci slyšela, jak Bečky Mahonová ávýho muže nabádá, ať Bártovi Wyethovi přistřihne křídla - stěžuje si na něj ve Washingtonu - dřív než bude pozdě.“ Vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že tajné posláni Rudé buňky vám vysvětlím až ve chvíli, kdy bude vzduch čistý? Tak ta chvíle nastala právě nyní. Budu ale stručný, protože hotel se už blíží. Věc se má takto: úkol vyhodnocovat bezpečnostní opatření objektů Navy byl jen krytím pro pravé posláni Rudé buňky, a sice aktivní boj proti terorismu. Zatímco jedna část Rudé buňky prováděla bezpečnostní cvičení, druhá - nepoměrně menší - část se vydávala potají na lov a neutralizovala tangy. Nebylo tomu tak pokaždé, ale přesto k tomu docházelo právě tak často (a nikdo nikdy nebyl chycený), aby to stálo za ten hlavybol, co jsme těm

neschopným velitelům způsobili. A proč vám to říkám? Protože totéž se dělo i tady. Moji hoši prováděli oficiální výcvik. A s oprávněnou hrdostí mohu dodat, že odváděli skvělou práci a příslušníci ozbrojených sil díky nim teď vědí, jak se mají v tomhle potenciálně nebezpečném prostředí chránit. 48

A já jsem šel mezitím na lov.

Nyní je ale načase, abychom své tajné aktivity rozšířili. Máme k dispozici sice slabou, ale aspoň nějakou stopu po Paulových vrazích a já bych jí chtěl za těch pár dní, které nám tu zbývají, plně využít. Kousek od hotelu začalo sněžit. Kráčeli jsme schoulení do sebe a rozdělovali jsme si úkoly. Doc, Aligátor, Kachní noha a Hlodavec dokončí celý výcvikový cyklus, Wonder si k tomu přibere ještě průzkum a já budu pokračovat v lovu. Samozřejmě že protestovali proti tomu, abych si veškerou legraci užil jenom já. A nadávali a naříkali na svůj těžký úděl. A měli také pravdu - lov je opravdu větší legrace než výcvik. Jenže my musíme být úspěšní na všech frontách, a proto si musí nejdřív splnit své úkoly stejně dobře jako já ten svůj. A znovu připomínám jeden postulát ze svého desatera: Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte. A kromě toho, ke kýžené zábavě dostanou ještě příležitost. Zítřka večer totiž všichni vyrazíme do ulic a někdy kolem půl desáté se půjdeme pobavit do jistého klubu s názvem Dynamo. KAPITOLA 3

Slabé sněžení se kolem šesté hodiny ranní změnilo v hustou a krajně nepříjemnou plískanici. Právě v té chvíli mi v hlavě zazvonil budík a já jsem se probudil z krátké dřímoty. Poodhrmul jsem záclonu a podíval jsem se dolů na špinavý dvorek. V uhelném prachu jsem jen stěží rozeznal ledový příkrov. Zabral jsem prsty za okno a povytáhl jsem ho o kousek výš, abych dovnitř pustil trochu čerstvého vzduchu. Venku bylo několik stupňů pod nulou - ideální to počasí na procházku moskevskými ulicemi. Wonder už měl svoji postel ustlanou. Kdepak hotelová služba - vždycky si stlal sám, po mariňácku. Kdybyste mu na prostěradlo hodili čtvrták, skákal by na něm jako na trampolíně, jak bylo napnuté. Věděl jsem, že odešel už dávno. Ještě před výcvikem totiž musel najít a prozkoumat klub Dynamo a jeho nejbližší okolí, abychom byli na večerní galapředstavení dostatečně připravení. Vezmu-li v úvahu nevlídné počasí a skutečnost, že si zimní boty nechal doma ve Státech, je mi naprosto jasné, že 49

mě právě teď nejspíš proklíná v osmi až devíti jazycích. No a co - i když se mu dnešní ranní rozcvička nelíbí, udělat ji musí. V 06.46 jsem se vhodně oblečený v dlouhém černém nepromokavém kabátě zapnutém až ke krku, s vlasy schovanými pod čepicí a v černých goretexových botách s tlustou gumovou podrážkou dostavil i se svým černožlatým diplomatickým pasem ke vchodu do velvyslanectví. Ráno ze všeho nejdřív - přesně jak mě Bart ve svém vzkazu nařídil. V 06.56 jsem ve společnosti jednoho z příslušníků DSS, který celým tělem dával najevo, že by raději dělal něco úplně jiného, položil na stůl sekretářky ZVM obyčejnou bílou obálku. V obálce byla zpráva toho druhu, který nazývám NENAJÍ -NENí-li NAřizeno Jinak. Tentokrát jsem Bártovi (tohle oslovení k smrti nesnášel, a proto jsem mu pochopitelně nikdy nijak jinak neřekl) oznámil, že jsem k němu přišel na návštěvu přesně podle rozkazu, a jelikož není doma, nehodlám tady zbůhdarma sedět a čekat, až se uráčí dostavit. Místo toho vyrazím do terénu a budu provádět bezpečnostní průzkum několika míst po celém městě, na nichž by se mohli nacházet příslušníci amerických ozbrojených sil. Dodal jsem, že se u něj zastavím někdy jindy. Možná. Vůbec mi nezáleželo na tom, co si bude myslet nebo co udělá. Neměl nade mnou žádnou pravomoc (i když by mi mohl z pobytu v Moskvě učinit pravé byrokratické peklo). Navíc se mi naskýkala spousta času, v podstatě celé dopoledne. Věděl jsem totiž, že můj vzkaz přijde na řadu až po ranní hromadě naléhavých telegramů a zpráv z ministerstva zahraničí, které musí Bart vyřídit. Malé vysvětlení pro ty, kteří nestrávili na amerických ambasádách moc času: časový rozdíl mezi Washingtonem a Moskvou činí osm hodin. To znamená, že po celou noc se na velvyslanectví valila pošta. Ta se bude muset roztrždit a rozdělit do jednotlivých sekcí a oddělení - něco poputuje do politické sekce, něco do sekce obchodní, něco právnímu atašé, něco do hospodářského oddělení, atakdále. Teprve pak se Bari dostane k dalším materiálům, mezi nimiž bude s největší pravděpodobností i vzkaz ode mě. Jeho cestu zbrzdí dokonce i místo, na kterém jsem ho zanechal. Když je totiž velvyslanec pryč, ZVM se obvykle přestěhuje do jeho pracovny a převezme žezlo úřadujícího velvyslance. Lidé 50

na ministerstvu zahraničí si potrpí na protokol a Bart kromě toho velvyslancovu obrovskou kancelář a

veškeré s ní související požitky doslova miluje. A tak než si mé oznámení přečte, budu už nejspíš se svou prací dávno hotov a budu na cestě k Dynamu. Ouvej - to ovšem znamená, že milého Bárta celý den neuvidím! Jaká škoda! Otrávená eskorta z DSS se mnou mlčky sjela výtahem dolů a bez jediného slova mě vyprovodila k venkovní bráně. Tam jsem s přátelským „Děkuji!“ vrátil zachmuřenému ruskému strážnému propustku, proklouzl jsem kolem detektoru kovů tak, aby pistole HK P7 v pouzdře na zádech neztropila poplach, otevřel jsem dveře s neprůstřelným sklem a vyrazil jsem na vzduch. Přesněji řečeno, vyrazil jsem na led. Šinul jsem se směrem na severozápad ke stanici metra a na zmrzlém chodníku jsem schválně opatrně našlapoval. Za pouhou půlminutu jsem už věděl, že mám v patách stín. Byli celkem tři - samí chlapi a vypadali úplně stejně. Chyba. Ženy se pro sledování hodí daleko víc, protože umí měnit svůj vzhled mnohem lépe než muži. Proč? Protože u žen není neobvyklé, když s sebou vlácejí velkou tašku nebo kabelu, v níž mohou mít hromadu převleků. Kdežto chlap s velkým ruksakem nebo kabelou je v davu nápadný, což při sledování potřebuje ze všeho nejméně. Konec kázání. Ti tři za mnou si kromě toho mohli vzít rovnou uniformu. Měli na sobě slušivé černé kožené tříčtvrteční kabáty, ruské kožešinové čepice a obrovské válenky, dobré čtrnáctky. Boule v kapsách svědčily o přítomnosti vysílaček, mobilních telefonů nebo možná pistolí. Jsou to Rusové, nebo Američani? Jestli Rusové, tak agenti nebo mafiáni? A vůbec, není to jedno? Mně aspoň ano. Přebrodili jsme se rozbředlým sněhem ke vstupu do stanice Krasnopresněnskaja. Prokličkoval jsem davem důchodců a dalších ubožáků, kteří v podchodu prodávali tužky, čelenky, staré samovary a obnošené boty a šaty. Seběhl jsem po schodech dolů, u turniketu jsem mávl měsíční jízdenkou a pokračoval jsem na zalidněné nástupiště. Tři minuty nato přijelo metro. Nastoupil jsem - můj doprovod taktéž, jeden se protlačil dovnitř na konci mého vagónu, zbývající dva se rozdělili do vagónů sousedních. Na stanici Bělorusskaja jsem počkal, až se těžké dveře začnou se

51

syčením zavírat, a pak jsem se v poslední chvíli za pomoci boků a stehů protáhl skrz ně ven. Metro se rozjelo a muž v mém vagónu zůstal beznadějně uvězněný v neprostupné houštině těl. Potlačil jsem v sobě nutkání mile se na něj usmát a pozdravit ho vztyčeným prostředníkem. Stejně jsem ještě neměl vyhráno. Periferním viděním jsem zjistil, že jeho kolegové byli úspěšnější a podařilo se jim vyskočit na peron. Jeden z nich právě mluvil do vysílačky, nejspíš informoval svého nešťastného soudruha. No vidíte, a to jsem si myslel, že tohle slovo už nikdy nepoužiju! Jeden mimo hru, zbývají dva. Prošel jsem chodbou na jinou trasu, nastoupil jsem do první soupravy a dvě zastávky jsem se mačkal v davu. Na stanici Puškinskaja jsem vystoupil, zorientoval jsem se a zamířil do chodby, která vedla ke stanici Čechov-skaja - byla to dlouhá túra ozdobně obloženým tunelem, v němž se to hemžilo lidmi cestujícími do práce, pouličními hudebníky a žebráky. Ano, slyšíte dobře, pouličními hudebníky a žebráky - to je úžasné, co s touhle zemí provedl kapitalismus, že? Přibližně ve dvou třetinách cesty jsem v davu zahlédl známou tvář. K čertu s Dickiem! Chlápek, kterého jsem se zbavil na stanici Bělorusskaja, teď kráčet přímo proti mně a koutky úst mu pobavené cukaly. Zřejmě pokračoval metrem ještě jednu stanici a pak sem přijel z druhé strany. Už jsem vám říkal, že moskevské metro je asi nejlepší na světě? A jezdí v něm také spousta vlaků. Lehkost, s jakou mě zmíněný chlápek dostihl, je toho důkazem. Jeho kamarádi ho bezpochyby informovali o každém mém kroku, a tak mi mohl přijít naproti. Takže na mně viseli opět v plné síle a kráse. Jenže co by to bylo za život, kdyby se v něm občas nevyskytla nějaká ta překážka? V podobných situacích bývá navíc ve výhodě kořist - tedy já - a ne sledovací tým - čili oni. Ale je jich víc, říkáte si patrně. A mají vysílačky. A mobily. A možná ještě další kamarády, kteří jezdí v autech někde nad námi. To může být všechno pravda. Ale já vím, kam jedu, a záleží jen na mně, jak a kdy se tam dostanu, a proto můžu své pronásledovatele trumfnout. To oni si musejí dávat dobrý pozor. To oni musejí včas reagovat - a přestože o sobě navzájem víme, i nadále si musejí počínat nenápadně. A tohle všechno je, přátelé, dost náročné. Co náročné - je to přímo vyčerpávající. Musím

52

to dobře vědět, protože tuhle roli jsem si nejednou vyzkoušel na vlastní kůži. Jako kořist musím nicméně dodržovat určitá pravidla. Zapomeňte ale na všechny ty hovadiny, které vidáte ve filmech - sledování

odrazů ve výkladních skříních, vykukování zpoza rohu nebo rychlá změna směru chůze na zalidněné ulici. Ve skutečném životě je to úplně jinak. Na to, aby se člověk zbavil svých pronásledovatelů, má k dispozici tři až čtyři metody. Protože jsem momentálně jaksí v činné službě, povím vám zatím jenom o jedné. Nejlépe se učí na konkrétních příkladech, a proto vám teď předvedu praktickou ukázkou toho nejefektivnějšího postupu na setřesení pronásledovatelů. Tento manévr se odborně nazývá "očista". K tomu, abyste se očistili, potřebujete rozlehlé a rušné prostranství se spoustou vchodů a východů. Nejvíce se pro daný účel hodí železniční nádraží a obchodní domy. Dobré jsou také hotely - ale ne v zemích s totalitním režimem, neboť tam hlídá veškeré východy tajná policie. Osobně dávám přednost obchodním domům. Když jsem velel Šestce a Rudé buňce, hrávali jsme hru na čistírně po celém světě - v Harrods v Londýně, v Au Printemps a Galeries Lafaette v Paříži i v La Rinascente v Římě. Tohle byla pro mé hochy nejlepší škola - učili se jednak lidi sledovat a jednak zbavovat se svých stínů. Princip spočívá v tom, že jdete na hustě zaplněné místo - čím víc je tam lidí, tím lépe. Jezdíte ve výtazích a po eskalátorech nahoru a dolů, chodíte po schodech z podlaží do podlaží, prodíráte se ucpanými uličkami a občas zabloudíte na požární schodiště. A pak náhle vyběhnete rovnou do zácpy na chodníku nebo seběhnete do vestibulu metra, který má spousty východů. Tímto způsobem se tým pronásledovatelů dostane za hranici svých taktických možností, zvláště pokud nemá k dispozici nekonečné zdroje. Můžete jim to ještě dál zhoršit, například tím, že cestou budete měnit svůj vzhled. Pronásledovatelé vás totiž sledují, ale ne tak, že by se vás těsně drželi a nespouštěli vás z očí. Kdyby to tak dělali, každý by si jich hned všiml. Proto nesledují přímo vás, ale vaši postavu, to znamená klobouk, bundu, kabát a další charakteristické znaky, které můžou z dálky rozeznat. Zároveň to také znamená, že pokud se vám někde cestou podaří postavu změnit, můžete je přelstít a zbavit se jich. 53

Tak, teď jste si už udělali jakous takous představu o naznačené metodě a jejím použití v praxi, a proto se vraťme k oné trojici v mých patách. Nejdřív jsem je protáhl metrem. Čtyřikrát jsem v té špičce velmi rychle přestoupil a nechával jsem je stále na pochybách. Možná vás napadlo, jak je možné, že vím, kam mám jet, když neumím rusky a neznám azbuku. Na to je, přátelé, velmi prostá odpověď: udělal jsem si domácí úkoly. Ačkoli by se mohlo zdát, že akce tohoto typu jsou úplná hračka, není tomu tak. Člověk si totiž musí zapamatovat nejen hlavní trasu, ale také celou řadu tras podružných a alternativních a musí být schopný okamžitě reagovat. Každý válečník dbá při přípravě své akce takzvaných tří "áace", a sice organizACE, realizACE a koncentracE. (Pokud jeho příprava tyto tři "áace" nezahrnuje, pak mu při vlastní akci nezbyde nic jiného než čtvrté "áace": masturbACE.) Názvy všech stanic metra, které budu používat, jsem si navíc napsal lihovým fixem a azbukou na obě dlaně (pro případ, že by se snad se mnou vezl i pan Murphy). Takže stačilo, abych jen trochu natočil svou chlupatou tlapu, a hned jsem věděl, kudy vede cestička. První etapa končila na stanici, ve které se nedalo přesednout. A tak jsem na stanici Leninova knihovna nastoupil zpátky do nacpaného metra, dojel na Sokolniki, tam jsem vystoupil, vydal se po schodech nahoru, přešel na druhé nástupiště a naskočil do prvního metra. Jakmile se dveře začaly se syčením zavírat, vyskočil jsem zase ven - a pak jsem se v posledním okamžiku vmáčkl zpátky do vagónu. Jeden z pronásledovatelů zůstal na nástupišti. Jejich početní stavy se tudíž snížily o jednu třetinu. Ujel jsem ještě dvě stanice a pak jsem opět přestoupil - po sprintu širokou chodbou jsem si na nástupišti zahrál podruhé hru "ádovnitř-ven". Po třetím přestupu jsem dojel až na stanici, která je nejbližší Rudému náměstí. Tam jsem vystoupil, vyběhl jsem na ulici a začal jsem se prodírat dalším davem babušek a dědušek prodávajících vojenské cetky, toaletní papír, kusové cigarety, drogy a všechno možné, na čem se dá vydělat na živobytí. Řeknu vám, přátelé, ta inflace rublu, to je teda pěkné svinstvo! Protlačil jsem se na východní stranu Rudého náměstí, rychle jsem zabočil za roh a vběhl do obchodního domu GUM. Uvnitř 54

jsem prošel kolem stánku Benettonu, odmítl nabídku dámy předvádějící výrobky firmy Estée Lauder a zamířil jsem ke schodům. Pronásledovatelé zůstali asi třicet metrů za mnou a měli co dělat, aby se tato vzdálenost ještě nezvětšila. Před schodištěm jsem trochu zpomalil, aby si mě mohli dobře prohlédnout. A pak jsem vyrazil nahoru a bral jsem schody po třech najednou. Jeden z pronásledovatelů se pokusil můj nástup zachytit, ale byl příliš daleko na to, aby mě mohl mít neustále pod dohledem. Na první podestě

jsem si začal rozepínat kabát. V prvním patře jsem už měl kabát i čepici dole a vlasy rozpuštěné. Aniž bych se zastavil, nacpal jsem kabát i čepici do igelitové tašky, kterou jsem předtím nesl pod kabátem zavěšenou na lehké nepromokavé bundě tmavě modré barvy. V prvním patře jsem schodiště opustil a vešel jsem do uličky, v níž byly vystavené silné zimní kabáty a typické ruské čepice z králíčí, veverčí, rysí a medvědí kožešiny. Zabočil jsem doprava, popadl jsem jednu obrovskou čepici z medvěda a narazil si ji na hlavu. Pak jsem se trochu nahnul, abych snížil svou výšku o tři až čtyři centimetry, vytáhl jsem z kapsy tlustý svazek pětidolarovek, vydal jsem se ke stánku a mával jsem bankovkami jako typický americký turista. Měli byste vidět ten úsměv, který se objevil prodavačce ve tváři, když uviděla mé velké, tvrdé... dolary. Víkala mě jako dávno ztraceného strýčka. Dokonce jsem na ni zkusil lámanou slovenštinu, ale marně. Při placení jsem koutkem oka zachytil jednoho z pronásledovatelů. Právě procházel dveřmi a zoufale se rozhlížel kolem sebe. Během několika vteřin se ve dveřích objevil i jeho kolega. Za chůze se obracel na obě strany a nechápavě pouličil oči. Ovšem jen do té doby, dokud se mu válenka o cosi nezachytila a on nepadl naznak do regálu s kabáty. Tím pádem porušil První pravidlo pro sledování, které říká: Chovej se nenápadně. Když se vyškrábal na nohy, začal očima opisovat stále větší kruhy. Ale neviděl mě, i když se díval přímo na mě. Ani také nemohl. Proč? Protože hledal velkého chlápka v čepici s kšiletem a dlouhém černém kabátě, ne dlouhovělasého turistu v tmavě modré větrovce a kožešinové čepici. V poklidu jsem dokončil obchodní transakci. Oba pronásledovatelé zamířili se zmateným a vyděšeným výrazem ve tváři zpátky ke schodišti. Já jsem s blaženým úsměvem prošel uličkou nekvalitních čínských zimních kabátů, vyhledal jsem nej-55

bližší značku nouzového východu, došel jsem podle ní k požárnímu schodišti, sestoupil jsem do přízemí, otevřel velké ocelové dveře a vyklouzl na zalidněnou ulici. Šťastlivovo puti, pitomci - a díky, že jste si se mnou zahráli hru „Na očistu“! Vrátil jsem se na Rudé náměstí a kolem chrámu Vasila Blaženého jsem se vydal na jih. Obešel jsem obrovský hotel Rossija. Ne, dovnitř jsem nešel, protože policie všechny hotely první kategorie hlídá. Navenek proto, aby odehnala prostitutky a mafiány, ve skutečnosti ale kvůli tomu, aby si urvala něco pro sebe. Neustále jsem kontroloval, zda nemám v patách stín. Po chvíli jsem už věděl, že jdu opravdu sám. Zahnul jsem opět na jih a přes Bolšoj most, klenoucí se nad řekou Moskvou, malým ostrůvkem a přilehlým kanálem, jsem se dostal do úzké uličky ze sedmnáctého a osmnáctého století, známé jako Bolšaja ordynka. O kousek dál jsem narazil na kostel s pozlacenou střechou. Přímo před ním byla stanice metra. Zalovil jsem v kapse u kalhot, vytáhl jsem dva hnědé kousky umělé hmoty, našel jsem nejbližší telefonní budku, vhodil oba žetony do otvoru v automatu a vytočil sedmimístné číslo. Ve sluchátku se ozval ženský hlas a řekl cosi rusky - nejspíš něco jako: „Izraelské velvyslanectví, dobrý den!“ „Prosím linku sedm dva čtyři!“ pronesl jsem anglicky.

Žena bleskově změnila jazyk. „Samozřejmě! Přeji vám dobrý den!“ Telefon zazvonil dvakrát. Pak jsem uslyšel: „Privjet!“

„Hele, ty zsranej Hebrejče, kdyby ti tenkrát, když ti bylo osm dnů, nezkrátili tolik ten tvůj velkej židovskej klacek, mohl sis to teďka dělat klidně sám!“ Chvilku bylo ticho a poté mi do uší zaduněl hurónský smích. „Dobrý den, pane poslance Žirinovský, vy velkohubá fašistická svině! Zrovna jsem si říkal, kdy už konečně zapnete svoje mozkový závity a zavoláte mi!“ KAPITOLA 4

Sešli jsme se na předem dohodnutém místě - v jedné zastrčené cukrárnice nedaleko stanice metra Novokuzněckaja. Přišel jsem tam jako první a zabral jsem kulatý stůl vzadu u dřevem obložené zdi. Nejdřív jsem ale ukázal na kousek koláče se švestko-56

vými povídky a požádal o „kófje bez sáchara s malakóm“, tedy o kávu s mlékem a bez cukru. Tohle byla první ruská fráze, kterou jsem si zapamatoval, a s potěšením jsem zjistil, že i přes chabou výslovnost, modrou větrovku a napěchovanou tašku jsem u babušky za pultem nezaznamenal jiskérku naděje na tvrdou měnu - ovšem jen do chvíle, než jsem vytáhl dvě jednodolarové bankovky, které hbitě putovaly do hlubokého výstřihu. Možná bych příště neměl těmi dolary tak mávat. Když Avi Ben Gal vcházel do dveří, právě jsem dopíjel druhou kávu. Neviděli jsme se už bezmála deset let. Vypadal pořád stejně - možná jen trochu zestárl a malounko zešedivěl na skráních. Jinak to byl stále týž drobný mužík s olivovou pletí, který při vstupu do místnosti rozhodně nevzbuzuje pozornost. Měl na sobě dlouhý silný vlněný kabát a

tmavě šedé flanelové kalhoty. Konce nohavic si ledabyle zastrčil do čerstvě nakrémovalých kožených loveckých bot, lemovaných nahoře kožešinou. Došel k pultu a pokropil babušku kulometnou palbou bezvadné ruštiny. Babuška se celá rozzářila, dala si ruce v bok, pohodila hlavou dozadu, zatřásla podbradkem a se smíchem přitakala: „Dá, dá, dá!“ Přitom odhalila několik zubů z nerezavějící oceli ještě ze stalinské éry. Avi si cestou ke stolku svlékl kabát, přehodil ho přes opěradlo nejbližší židle a napřáhl pravou ruku. „Konečně se zase vidíme!“ konstatoval radostně. „Vítej na Divokém východě! Škoda že nám to trvalo tak dlouho, než jsme se znova sešli!“ „Mě to taky mrzí!“ Opravdu mě to mrzelo - a nejen proto, že mám Aviho moc rád. Volal jsem mu už předtím z Washingtonu a naplánovali jsme si pracovní schůzku hned na ten večer, co jsem měl přicestovat, jenže den před mým přiletem byl Avi najednou kvůli nějaké neodkladné záležitosti odvolaný zpátky do Tel Avivu. I tak ale dokázal na dálku zorganizovat mé setkání s Borisem Makarovem. Byl jsem mu za to vděčný, a proto jsem mu nezapomněl hned na úvod poděkovat. Zároveň jsem uchopil jeho malou ručku do své velké tlapy a horlivě jsem s ní potřásl. Oči mi přitom jako vždycky sklouzly k pahýlu na konci ruky - dvě třetiny malíčku chyběly. Avi o ně přišel při jedné přestřelce v jižním Libanonu, když byl ještě zelenáčem - přesněji řečeno čerstvým poručíkem - u průzkumné čety elitního pluku Gdaňské brigády Egoz. 57

Místo aby mou pravačku pustil, vzal ji do obou rukou, otočil ji dlaní vzhůru a s pobaveným výrazem si prohlédl čmáranice v azbuce. Avimu prostě nic neunikne. „Dobřej nápad!“ pochválil mě nakonec. „Možná ho někdy použiju taky. Nebude ti to vadit, že ne?“ „Myslel jsem, že ty rusky umíš!“ Avi se na mě zazubil. „To jo, ale třeba se jednou ocitnu v úplně cizím prostředí - například v New Yorku nebo ve Washingtonu!“ „Jdi do hajzlu!“ Věděl jsem, že Avi zná New York i Washington stejně dobře jako Tel Aviv nebo Haifu. „Máš hodně práce?“ Pokrčil rameny a s povzdechem usedl do židle napravo ode mě. „Ano i ne,“ odpověděl s čertovským zábleskem v šedých očích. „To víš, nudnej život zemědělského ataše!“ Jo, to určitě, zemědělský ataše! A já jsem v tom případě přijel do Moskvy přednášet o aranžování kyttek! „Vidíš, to máš z toho zúrodňování pouště! Ted' musíš jezdit ven a učit lidi, jak se to dělá - dokonce i v zemích, kde nemaj žádný poušť a máj jen málo úrody, vid'?“ „Tys na to kápnul, Dickie!“ Uchechti se a chtěl pokračovat, když vtom na stůl dopadl stín. Avi přešel do svého mateřského jazyka. „Biduke - přesně tak!“ Potom se odmlčel, protože se k nám pomalu blížila babuška. Nesla s sebou tác, na němž stál obrovský hrnek napěněné černé kávy, talíř s několika tlustými krajíci okoralého černého chleba, hromádkou sledu v oleji s cibulí a bochánek sýra, v jehož nitru svítilo sněhobílé máslo. Začala se natřásat jako starostlivá kvočna a postupně stavěla před Aviho veškeré dobroty. Hebrejec se na ni vděčně usmál jako malé děčko - už jsem jenom čekal, kdy ho pohladí po tváři a povíská ve vlasech. Pak jí podal pětidolarovou bankovku. Babuška si ji zastrčila do velkého výstřihu své bílé halenky a s blaženým úsměvem se odšourala pryč. Avi vytáhl z kapsy kapesník, pečlivě do něj otřel nůž a poté si namazal máslem dva krajíce, naložil si na ně pár kousků sledě, posolil je, naházal na ně cibuli, rozřízl krajíce napůl a pořádně se do jednoho z nich zakousl. Nakonec se dostal ke mně. Ovšem o jeho pozornost jsem se musel dělit rovným dílem s jídlem. „Tak jak to probíhalo včera s Borisem a dalšíma?“ 58

„Stačí ti to stručně, nebo chceš podrobnosti?“

Usrkl z hrnku a odpověděl: „Radši stručně. Zejtra mám nějaký jednání a dobře vím, jak ses ukecanej!“ Těšilo mě, že za ta léta, co jsme se neviděli, neztratil nic ze svého sarkasmu. „Bylo to úplný fiasko!“ Avi ukousl další kus chleba se slanečkem. „Víš, jak se řekne rusky „průser“? Já v pizdě.“ Otřel si z koutku úst zbytek másla a usmál se. „Doslova to znamená „jsem v píci.“ „Čili že se mnou někdo vyjebal.“ „Přesně tak!“ přitakal s úsměvem. Ukousl další sousto a zapil ho mocným douškem kávy. Pak se zatvářil vážně. „Hele - jak už jsem říkal, Boris je nejspíš pořád dobrej! Otázka zní proč a já si myslím, že prostě ještě nedostal tu správnou nabídku.“ „Jak to „ještě“?“

„Víš, já jsem dosud nepotkal Rusa, kterej by se nedal koupit. Proto nemůžu dát ruku do ohně ani za Mísu, ani za nikoho jiného z nich. Skutečnost je taková, že pokud jde třeba o únik informací, je celá tahle

země dřává jako řeseto!" Kdo jiný by měl o informacích vědět než Avi. V Moskvě byl sice oficiálně akreditovaný jako zemědělský atašé, ale jinak byl stále plukovníkem izraelské armády a pracoval pro AMAN, což je akronym pro Agaf Modín neboli - volně přeloženo z té neuvěřitelně stručné hebrejštiny - zpravodajský odbor generálního štábu. Než Avi posnídá, rád bych vám trochu osvětlil historii našich vzájemných vztahů. S Avim Ben Galem jsem se poprvé setkal v polovině osmdesátých let krátce poté, co jsem přes Kypr tajně pronikl do Libanonu. Tehdejší VNO Black Jack Morrison mi zadal úkol, který potvrdil poradce pro otázky národní bezpečnosti a schválil svým vlastnoručním podpisem prezident, a sice nenápadně zneutralizovat vedení jisté malé buňky islámských fundamentalistů, která začala být pro Američany nejen otravná, ale přímo životu nebezpečná. Tak to aspoň řekl Black Jack Národní bezpečnostní radě, liaisonu z CIA a členům senátního Výboru pro ozbrojené složky. Ve skutečnosti jsem dostal úkol mnohem složitější a tajnější. Věděl o něm pouze prezident, ministr obrany, VNO a předseda Sboru náčelníků štábů. Měl jsem proniknout do Sýrie a zmapovat co největší část spojovací sítě Sovětů. Své poznatky jsem pak měl zanést do takzvaného Seznamu úkolů nejvyšší priority, aby 59

v případě ávážného konfliktu", jak říkají politici, mohly speciální složky zlikvidovat celý sovětský systém velení, řízení, spojení a zpravodajství v Sýrii. Bez tohoto systému by byli Sověti jako slepi, a tudíž i snadno zranitelní. Tenkrát v sedmdesátých a osmdesátých letech totiž Sověti používali Sýrii jako své hlavní odposlouchávací stanoviště na Blízkém a Středním východě a monitorovali rádiové (SIGINT), elektronické (ELINT) a jiné (COMINT) spojení USA, Izraele a NATO. My jsme využívali základny a stanoviště v Turecku a také v Íránu - než byl zdejší šáh sesazený - a opláceli jsme jim stejnou mincí. Sověti do Sýrie vzduchem i po moři dopravili tisíce tun elektroniky. Prý pro vojenský spojovací systém Syřanů. Jenže to nebylo zdaleka všechno (jak už to u Rusů chodí, a proto jim ani dnes nevěřím). Vedle vojenské pomoci Syřanům budovali také své vlastní odposlouchávací sítě. Díky svému SIGINTu jsme mohli zúžit počet sovětských nervových center na pouhých dvanáct míst. Jenže DIA se prostřednictvím lidských zdrojů dozvěděla, že tři čtvrtiny těchto objektů jsou jen makety, které slouží k oklamání nepřátel. A které byly tedy pravé? Odpověď na tuto otázku jsem měl nalézt já. Měl jsem určit přesnou polohu monitorovacích center. Což znamenalo, že jsem musel prozkoumat víc než tucet syrských vojenských objektů, neboť jediné tak se dalo zjistit, které základny používají Sověti jen jako kamufláž a které naopak pro svoji potřebu. Vlastní plížení a slídění nepředstavovalo žádné větší potíže -aspoň pro mě ne. Horší to už bylo se zamaskováním delšího pobytu v zemi. Arabština totiž nepatří mezi moje nejsilnější jazyky. Nepatří dokonce ani mezi ty slabší. Takže i kdybych navenek vypadal jako hnědočerný Syřan, jantarový Arab nebo na-hnědlý Egypt'an, stejně bych neuměl mluvit jako oni. Problém za mě nakonec vyřešili ti nahoře - kdosi se čtyřmi hvězdami na límci a silnou náklonností k Izraelcům rozhodl o tom, že dostanu na hrb příslušníka izraelské armády, který umí bezvadně arabsky a plní ve stejné oblasti podobný úkol jako já. Oním příslušníkem byl, jak si jistě domyslíte, Avi Ben Gal. AMAN ho tehdy ještě jako mladého kapitána vyslal do Libanonu. Ubytoval se v hotelu Alexandre ve východní části Bejrútu a podnikal dlouhé samotářské výlety do teroristy ovládaných 60

oblastí kolem údolí Bikáa, při nichž horlivě (až přehnaně nápadně) sbíral informace o teroristických skupinách a ve spolupráci s libanonským vojskem, takzvanými Křesťanskými milicemi, sestavoval seznamy objektů, které by se mohly stát terčem teroristických útoků. Tohle všechno byla ale jenom zástěrka. Ve skutečnosti se měl totiž Avi dostat do Sýrie a zjistit, do jaké míry jsou syrské bojové jednotky rozmístěné v prostoru mezi městy Damašek, Bejrút a Hims a dálnicí číslo 7 infikované příslušníky sovětské armády. Izraelci chtěli vědět, co všechno Sověti uvnitř syrských ozbrojených sil dovedou, a proto vyslali do Sýrie člověka, který byl podle VNO jejich zřejmě největším expertem na sovětské ozbrojené síly a jejich taktiku. Proč? Protože kdyby došlo k další válce na Blízkém východě, Izraelci by nemuseli bojovat jen proti Syřanům, ale také proti Sovětům. To všechno byly ovšem jen

bohapté výmluvy, jejichž smutnou, leč nevyhnutelnou příčinou je fakt, že izraelská vojenská rozvědka - lidé z AMANu - stejně jako její americký protějšek - generálové z DIA - nedůvěřovala své civilní kolegyni. Počkat, počkat - ne abyste tenhle materiál přeskočili a nalistovali si až nejbližší akci, protože to, co vám teďka řeknu, má pro následujících zhruba sto padesát stránek zásadní význam. Tak si laskavě, vypulci, sedněte a uče se!

- Fakt první: DIA začala v osmdesátých letech omezovat své vztahy s CIA. - Fakt druhý: DIA nevěřila hodnocení stavu sovětských ozbrojených sil tak, jak ho vypracovala CIA, a považovala ho za naprosto nerealistické. - Fakt třetí: DIA se obávala toho, že CIA zatáhli její ideologičtí ředitelé do politických her a v důsledku toho nejsou její informace objektivní a věcné, neboť odrážejí spíš politické zájmy. - Fakt čtvrtý: DIA měla největší strach z toho, že do CIA pronikla řada agentů KGB, kteří službu ničí šířením dezinformací. Dějiny posléze potvrdily, že DIA měla v každém z těchto bodů pravdu. AMAN se potýkal s podobnými problémy, a to u izraelské obdoby CIA Mossadu (celý název zní správně Mossad Letafki-dim Meújchadijm neboli Centrální ústav pro zpravodajskou činnost a speciální služby). Po invazi Izraele do Libanonu, k níž 61

došlo v roce 1982, se generálové stojící v čele AMANu domnívali, že se Mossad ve svých zprávách začíná příliš orientovat na politické záležitosti - a říká předsedovi izraelské vlády to, co chce slyšet, místo toho, co by potřeboval vědět. Zazlívali mu také podíl na aféře Irangate, neboť měli za to, že Oliver North a další, kterých se tahle událost týká, to sice myslí dobře, ale jinak to jsou naivní břídlivové, kteří celou akci nakonec stejně zpackají. Mysleli si také, že jistí pracovníci izraelské špionážní služby udělali velkou chybu, když se zapletli do verbování a řízení amerického zrádce Jonathana Polarda jakožto izraelského agenta. Tento civilní analytik válečného námořnictva USA měl přístup k surovým informacím a předal izraelské zpravodajské operativě materiály o celkovém objemu bezmála deset metrů krychlových - ano, i když se to zdá neuvěřitelné, to číslo je opravdu správné. Hromada papírů, které Izraelci obdrželi, měřila 3 metry na délku, 18 metru na šířku a 1,8 metru na výšku. Jednalo se o přísně tajné dokumenty, fotografie a radiorozvědné záchyty. Včetně zdrojů. Včetně metod, kterými byly tyto informace získané. Materiály byly údajně určené izraelské techno-rozvědné organizaci známé pod názvem LEKEM (Leškat Kešer Madao neboli Úřad pro vědecké záležitosti). Celá řada dokumentů se ale nějak dostala do rukou Mossadu a ten se s dalšími zpravodajskými službami na oplátku podělil o několik svých čerstvě získaných skvostů. Jedním z adresátů byla i KGB, s níž měl Mossad dlouhá léta napjaté vztahy. AMAN podezíral Mossad rovněž z toho, že je prošpikovaný skrz naskrz agenty KGB.* Takže jelikož ani Ben Galovi, ani moji nadřízení nedůvěřovali aparátu civilních rozvědek, měli jsme podle rozkazu navzájem spolupracovat, dělit se o informace a dávat pozor na * Posléze se ukázalo, že analytici z AMANu měli, stejně jako jejich kolegové z DIA, pravdu. Při přísně tajném interním vyšetřování, které proběhlo v roce 1991, se zjistilo, že KGB pronikla do Mossadu natolik, že kdyby se to dostalo na veřejnost, aféra kolem Aldriche Amese by vedle toho vypadala jako nevinná hříčka. Tehdejší izraelský premiér Jitzchak Šamir byl naštěstí pro Mossad bývalým náměstkem ředitele této organizace a oficiálně odmítl uzнат výsledky tohoto vyšetřování, a závěrečnou zprávu nechal dokonce zakopat hluboko do země. 62

to, aby naše objevy nepadly do rukou Mossadu nebo CIA a ne-zkompromitovaly celou akci. Začátky nebyly ani pro jednoho z nás snadné. Mně se nelíbil fakt, že jsem dostal přiděleného partnera, o jehož operativních schopnostech jsem nevěděl zhora nic. Dlužno dodat, že dřív jsem si mohl dopřát ten luxus a vybírat si lidi, s nimiž budu pracovat, sám. Avi zase neskákal radostí z toho, že musí dělat s ošklivým Amíkem, který neovládá ani pasivně, natož aktivně žádný z jazyků zájmové oblasti a jehož pověst bouřliváka nahání tichým Izraelcům oprávněnou hrůzu. Ale jak už to tak chodí, brzo jsme si vypěstovali takový vztah a takovou úctu k tomu druhému, jaké můžou přinést jen úspěšné dvoučlenné akce na nepřátelském území. Po třech týdnech strávených bok po boku jsme uměli jednat a reagovat docela podvědomě. Podařilo se nám vytvořit soudržnou jednotku, třebaže by se jen sotva našly dvě protichůdnější osobnosti, než jsme my dva. Avi je malý, tichý, nenápadný a záměrný introvert. Já jsem

naopak velký a od přírody extrovert. Avi je šťastně ženatý a mono-gamní. Já jsem rozvedený a sexuálně impulzivní. Ale mezi operativci bývají zastoupeni lidé všech velikostí, tvarů i vlastností. A Avi je skvělý operativec! Sami už víte, že rusky mluví plyně a bez přízvuku. Vedle toho ovládá stejně dokonale ještě arabštinu - má pro ni buňky. Tuto skutečnost jsem zjistil třetí den, kdy jsme spolu pracovali. Tenkrát jsem trval na tom, že musíme z města pryč, a tak jsme nasedli do Aviho otřískaného datsunu a vyrazili na "adálnici", která vede ze Zahlahu do Baalbeku. Kousek před hranicemi se Sýrií jsme odbočili na rozježděnou polní cestu, která vedla k výběžku Bikkar - malému předhůří, ze kterého bylo vidět na syrské území. Odtud jsme chtěli sledovat cvičení syrského 8. obrněného sboru. Objeli jsme městečko, které se jmenovalo An Nábí Nějak (zde jsem si všiml neklamných známek teroristických aktivit, a proto jsem si v duchu poznamenal, že musím hochům z NRO říci, ať na tuhle oblast nasměrují některou ze svých družic), stočili jsme se znova na jih a podél řady malých vádí a vyschlých říčních koryt jsme dojeli do vesnice s názvem Janta (jak Avi přečetl na ceduli). Odtud jsme pokračovali směrem na východ a podél zchátralé železniční trati jsme se začaly šplhat do hor. 63

Přibližně v polovině cesty jsme narazili na několik sudů, které byly všelijak poházené přes úzkou silnici. Za nimi nás zastavila parta vytáhlých výrostků s kalašnikovy. V autě jsme nevezli žádné zbraně. Nevzal jsem si dokonce ani nůž. Jistě, nějaké papíry jsme u sebe měli - ale bůh ví, jestli někdo za tou barikádou uměl číst. Něco vám řeknu, přátelé: na tomhle světě je jen máloco tak děsivé jako silniční zátaras, u kterého hlídkují dvanáctiletá děcka. Dvanáctiletá děcka vás totiž dokážou bez mrknutí oka zabít, protože nemají ani ponětí o tom, co je to smrt. Oni prostě zabíjejí. Ne pro zábavu nebo v sebeobraně, prostě jen zabíjejí. "A opovaž se otevřít hubu!" sykl na mě Avi skrz zaťaté zuby, když jsme pomalu přijížděli k barikádě. Ne že by mi to musel připomínat - rty jsem měl jako slepené. Zastavili jsme zhruba sedm až osm metrů před zátarasem. Avi už dávno stáhl okénko. Největší z těch kluků, zrzek ve špinavých maskáčích a modro-zlatém tričku se znakem Kalifornské univerzity a se špačkem cigarety za levým uchem, došel ledabyle k nám, strčil dovnitř hlaveň samopalu a zapíchl ji Avimu do prsou. Aniž bych se na něj jedinkrát podíval, začal jsem ho hodnotit. Z prázdného pohledu v očích jsem poznal, že je velice nebezpečný. Viděl jsem také, že prst drží připravený na spoušti. Chvilku bylo ticho - až jsem z toho málem dostal infarkt. Pak se ten kluk Aviho na něco povýšenecky zeptal. Avi si naprosto nevšímal drzého tónu ani samopalu, nevzrušeně přikývl a vyštěkl cosi arabsky. Zrzounovi se jeho odpověď musela líbit, protože hlaveň z okna zmizela, přejela po dveřích a skončila skloněná k zemi. Avi poté vytáhl z kapsy hrst libanonských bankovek, udělal z nich ruličku a hodil je oknem ven. Zrzoun si je beze slova vzal a ukázal palcem na zátaras. Hrozen děcek se rozprchl, zbraně putovaly na záda a sudy ze silnice. Mlčky jsme ujeli asi dva kilometry. Teprve pak jsem se odvážil Aviho zeptat, o co vlastně šlo. "Žkoušel mě z vaření," odpověděl Avi.

"Cože?"

"Zeptal se mě, co se dává do salátu! Tak jsem mu to řekl!" "No a?"

64

Podíval se na mě s tím samým výrazem, jakým se při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL dívají instruktoři na své svěřence, když od nich dostanou úplně debilní otázku. "Dicku, pokud budeš maronita, budeš slovo .rajče vyslovovat jako benadura. Když budeš Druž, budeš to nejspíš vyslovovat jako bendura. A když budeš Palestinec, bude to pro tebe bandura." "No dobře, ale co s tím?"

"Žkus to tady v těchhle končinách říct špatně a ses mrtvěj!" Odmlčel se a podřadil, protože jsme právě vjeli do obrovského výmolu. "Podle toho, jak mluvil ten kluk v tričku Kalifornský univerzity, patří ty děti k Palestincům z jižní části Libanonu -nejspíš ze Sum nebo Rašídíje. Musel jsem proto nasadit nabati-jetský přízvuk." Možná to na mě jen hrál. Ale já vím, kdy mám mlčet, a tak jsem držel tu svou nevymáchanou slovenskou hubu a nechával jsem Aviho, aby nás šťastně převezl přes všechny nenadálé zátarasy, na něž jsme tu a tam narazili. Pokud jde o zbraně, pak se samopalem Uzi si Avi počiná opravdu

znamenitě, ovšem jen v případě nejvyšší nouze. Ale přímý fyzický kontakt a boj muže proti muži není jeho doménou -v takové chvíli mě ochotně pouštěl dopředu. Vytvořili jsme dobrý tým. Co dobrý, přímo vynikající! A šest neděl po svém příchodu do Bejrútu jsem se díky jednomu vrtulníku AMANu úspěšně stáhl na jih, na malé polní letiště Sde Dov, ležící severně od Tel Avivu, které slouží oběma izraelským rozvědkám. V plátěné tašce jsem vezl hromadu nákresů, fotografií a poznámek, jež se staly základem velkého seznamu důležitých sovětských objektů, které je v případě konfliktu potřeba zničit. Avi se se mnou rozloučil a zůstal v Libanonu. Když se o sedm měsíců později vrátil do navenek opevněného komplexu v srdci Tel Avivu, v němž sídlí velitelství AMANu, měl s sebou nejen válečné plány Syřanů, ale také se mu podařilo identifikovat všechny sovětské důstojníky až do hodnosti kapitána, kteří byli přiděleni k syrským jednotkám dislokovaným v prostoru mezi městy Hims a Bejrút a dálnicí číslo sedm. Svým počínáním si vysloužil další, v pořadí už třetí pochvalu náčelníka štábu -miniaturní překřížené dýky, které v Izraeli představují druhé nejvyšší vojenské vyznamenání. 65

Ted' se asi ptáte, co dělá tenhle arabista a specialista na Rudou armádu v Moskvě v době, kdy život velkého Sovětského medvěda už dávno vyhasl? Místo odpovědi si vám jen dovolím připomenout, že za uplynulých šest let se do Izraele vystěhovalo přes půldruhé milión Rusů - ruští imigranti dnes tvoří téměř třetinu celkové izraelské populace. Izraelské aerolinie El Al musely zvládnout až osm nonstop zpátečních letů mezi Moskvou a Tel Avivem týdně, a to, prosím pěkně, při stoprocentním obsazení letů směrem z Ruska. A člověk nemusí být zrovna expert na raketové systémy, aby vytušil, že někteří z těchto přistěhovalců nejsou zrovna košer. Někteří nejsou dokonce ani Židé a do Izraele se dostávají na padělané doklady. Avi byl tudíž jakožto odborník na Rusko povolán do Moskvy proto, aby zde dohlížel na vývoj událostí. Původně na půl roku. V této chvíli tady pobýval už rok a půl. Myslím, že není co dodat - obrázek jste si už jistě udělali sami. Avi se sepnutýma rukama a s prsty propletenými jako při modlitbě poslouchal, co mu vyprávím o Paulových materiálech, a mlčky přikyvoval. „Zdá se, že jsme znova na stejný koleji, kamaráde!“ prohlásil nakonec. „Kéž bych se byl s kontradmirálem Mahonem setkal - mohli jsme si vyměnit spoustu užitečných informací!“ „Vyměnit?“

„Vypadá to, že se zajímáme o jedny a ty samý lidi.“

„Nás to ale nezastaví, Avi!“

Izraelec bouchl o stůl komicky prsty. „To máš pravdu,“ poznamenal. Pak poklepal ukazovákem na kopii útržku nákladního listu, kterou jsem mu dal, a s ustaraným výrazem ve tváři řekl: „A tady je klíč k tomu všemu! Lantos. Werner Lantos!“ „Jako ‚Lantos et Compagnie z Paříže‘?“

„Přesně tak!“

„Ale co Andrej Judin?“ Vždyť právě Judin Paula zabil, tím jsem si byl naprosto jistý. „Judin je mazanější a nebezpečnější. Ale je to vor v zákoně - gangster. Jeden z těch nových prominentů tyhle společnosti. Je sice velkým pánem, ale jeho moc nesáhá dál než na hranice hlavního města. Na rozdíl od Wenera Lantose.“ Co je ten Lantos vlastně zač, sakra?! „No, jen pokračuj, Avi!“ „Moji lidé - ti, se kterými pracuju - sledují jeho aktivity už celá léta. Pokud se jim ovšem nplete do cesty Mossad. Případá 66

mi, že at' se vrtu kamkoli, pokaždý na toho hajzla narazím,“ poznamenal s evidentní hořkostí v hlase. „Tvrdí o sobě, že je investiční bankéř. Od šedesátých let pendloval mezi Moskvou a světem. S bejvalejma vládce Kremlu dal dohromady několik projektů, na kterých vydělal slušný peníze. Pak získal kontrakt na výstavbu nových hotelů pro olympijské hry. To bylo v roce 1980. Celý projekt ale krachnul a všichni, kdo do něj vložili peníze, o ně přišli - kromě Lantose. Přesto se udržel v těsné blízkosti Brežněva a jeho tlupy. Když Brežněv zemřel, vetřel se k Andropovovi. A když skončil i on a k moci se dostal Gorbačov, Werner Lantos byl najednou samá glasnost' a perestrojka.“ „Čili převládá kabátů!“ Tenhle typ lidí nesnáším. Současná Navy je jich plná. „Jo. Dneska je samozřejmě horlivým zastáncem demokracie a kapitalismu. Zakládá společný podniky, uzavírá hromady smluv a financuje spousty projektů.“ Nahlas jsem přemítal o tom, proč jsem o Lantosovi dosud ještě neslyšel. „Slyšet jsi o něm mohl - ale jen v případě, že ses příslušník některý izraelský zpravodajský služby, specialista na

Sovětskej svaz nebo ekonomickéj expert. On totiž patří k těm, co nejsou navenek moc nápadný, a přesto mají obrovskéj vliv a moc. Vynořil se za druhý světový války jako hladověj sirotek odněkud z východní Evropy." "Odněkud z východní Evropy? Nech toho, Avi!"

Izraelec zavrtěl hlavou. "Bliž už to určit nejde, Dicku! Sám dobře víš, že za války byly zničený miliony dokumentů. Rodný a oddací listy, smlouvy, směnky, dlužní úpisy - byla zlikvidovaná celá struktura společnosti. Většina písemností, které se nacházely mezi Moskvou a Paříží, zmizela z povrchu zemského, ať už to bylo zásluhou Němců, anebo zásluhou spojenců. Proto se nedá přesně určit, co je ten Werner Lantos zač a odkud vlastně pochází." "Proč se o něj zajímáte?"

"Jak už jsem říkal - má velkéj vliv."

"To ale není všechno, vid'?"

Avi pokrčil rameny. "Podívej se - Lantos mává izraelským pasem - teda když se mu to zrovna hodí. Jinak vlastní taky pas senegalskej - dárek od prezidenta za to, že mu ze země přesunul pár miliard dolarů. Má přátele na vysokých místech jak u nás, 67

tak i tady v Moskvě. Nikdo mi to sice nepotvrdil, ale myslím, že během studený války ho Mossad využíval jako svůj zdroj." "Takže se zná se spoustou lidí."

"Jo, zná - a nemusej to bejt vždycky zrovna dobrý lidi! Mossa-du se sice nelíbí, že kolem něj čmoucháme, ale moji šéfové prostě chtějí mít lidi, jako je Lantos, neustále pod dohledem - však tvoji šéfové taky, ne?" "Zadíval jsem se mu do očí. Něco přede mnou tají. Jeden z nejlepších zpravodajských důstojníků izraelské armády přece nebude vyčleněný na hlídání jednoho jediného muže jen tak pro nic za nic. To se prostě, přátelé, nestává. Zcela určitě mi neřekl všechno. A dobře to ví a já to vím také a stejně tak to víte i vy - a ne abyste na to zapomněli, protože v budoucnu se s tímhle materiálem ještě setkáte. Z výrazu v Aviho tváři jsem ale poznal, že víc už se od něj pro tentokrát nedozvím. Bylo načase pohnout se kupředu. Vytáhl jsem z kapsy několik fotografií, které jsem našel v Paulově kanceláři, a rozložil jsem je po stole. Kdybych měl k dispozici fax se šifrovacím zařízením, poslal bych ty fotky svému dlouholetému kamarádovi z DIA Tonymu Mercalimu. Jenže takové faxy mají tady v Moskvě jenom na velvyslanectví. Kdybych některý z nich použil, ZVM by se o tom nepochybně dozvěděl a já bych mu nerad poskytoval další příležitost k rýpání do věcí, do kterých mu nic není. "Kolik jich znáš?" zeptal jsem se Aviho.

Avi zíral na snímek z nějakého časopisu, na kterém bylo zachycených několik význačných osobností při zahájení jakési výstavy či jiné akce. Paul jednu z postav - tu, která stála úplně na kraji a byla částečně schovaná - označil kroužkem. A právě na onu zakroužkovanou hlavu Avi ukázal a řekl: "To je Werner Lantos. Koukej..." Sáhl pod svetr a vytáhl ven svazek malých barevných fotografií převázaný gumičkou. Stáhl gumičku, rychle snímky prolistoval a jeden z nich vytáhl. "Tady je lepší fotka!" Vzal jsem fotku do ruky. Díval se z ní na mě opálený vrásčitý obličej s šedobílými vlnitými vlasy. "Můžu si ji nechat?" "Samozřejmě!" Avi už mezitím soustředil svoji pozornost na další snímky, které jsem přinesl. "Tohle je moc pěkný!" Podíval jsem se na snímek, na který Avi ukazoval. Jednalo se o zrnitou fotografii ze sledování, na níž byl zachycený Andrej 68

Judin na jakémś bujarém večírku. Jednou rukou přitom objímal velkého chlápka se sklenicí šampaňského v ruce a druhou k sobě mačkal Wernera Lantose, který se netvářil zrovna nadšeně. "Tohle je náměstek ministra obrany," vysvětloval Avi, "a ta fotka byla pořízená nejspíš v Dynamu." V Dynamu? Slyšel jsem dobře?

"Jo, to je takovej gruzínskej noční klub u stanice metra Ulica 1905 goda. Vsadím svoje boty na to, že Judinova organizacija má v tomhle podniku většinovej podíl - Judinovi byki tam žerou a chlastaj jako protržený a majitel po nich nikdy nechce ani kopejku! A že tam něm zrovna nejlevnějc - flaška šampaňskýho tam stojí víc, než si já vydělám za měsíc!" "Asi je to stálej host."

"Judin? No samozřejmě! Pořádá tam většinu svejch akcí. Je to přímo uprostřed gruzínskýho rajónu - policajti se tam neodvážej přijít. Dokonce ani Boris se svou partou." Vtom si všiml výrazu v mojí tváři. "Co je?" Pověděl jsem mu o té krabičce od zápalek, kterou jsem našel na dače, a o účtence z Dynama,

kterou jsem objevil v Paulových materiálech. "To do sebe zapadá," poznamenal Izraelec. "Půjdeš tam na návštěvu, že jo?" "Schválně, co myslíš? Chceš jít taky?"

Avi zavrtěl hlavou. "Ne - můj ksicht zná v tamních končinách kdekdo. Zkázil bych vám zábavu. Ale poslouchej - dávejte si tambacha!" "To je přece jasný!" Dopil jsem zbytek kávy a odehnal jsem pryč babušku, která se s konvicí v ruce šourala ke mně. "Radši dokonči to povídání o našem kámošovi Lantosovi!" "Víme toho o něm daleko míň, než bychom chtěli vědět. Jméno Lantos je maďarský. Ale klidně se mohl nechat přejmenovat. Nikdy přesně neřekl, odkud pochází - tím pádem je ještě tajemnější." "Tomuhle že mám věřit?" "Ale no tak, Avi, přece ty nebo tvoje .ministerstvo zemědělství máte takový možnosti..." "Jo, to možná máme," přerušil mě trochu nedůtklivě, "ale řeknu ti, že ani já jsem nedokázal dát dohromady jeho minulost! Je to opravdu pěkná dřina! Dokážu akorát sledovat některý jeho obchody. Víím, že jede ve všem možným, pašováním zbraní počínaje a spekulacemi na burzách konče. V současné době žije 69

převážně v Paříži. Aspoň právě teď tam je, protože víím, že před dvěma dny odletěl z Tel Avivu - byl se podívat ve švy kanceláři. Jak říkám, já ho prostě jen sleduju." Beru to na vědomí. "Takže pendluje mezi Moskvou, Tel Avivem a Paříží." "A Británií a Itálií - má taky pobočky v Londýně a v Římě." "A v Americe nic?"

Avi zavrtěl hlavou a odpověděl: "Kdepak! U vás by mu pšenka nekvetla, protože máte daleko přísnější bankovní zákony." Poklepal jsem prstem na kopii nákladního listu a posunul jsem ji Avimu. Ten ji hbitě stopil ve své kapse. "Čili teď ten chlap financuje obchody se zbožím dvojího užití, který je oficiálně určený firmě, nejspíš falešný, na malinkatém ostrůvku v Karibském moři, na kterém neexistuje žádný průmysl." "A ještě něco je zajímavý," dodal Avi.

"A co?"

"Jméno ty firmy."

"Limon - citron."

"Citron možná španělsky nebo italsky," prohlásil Avi. "Ale tady v Moskvě znamená limon v mafiánském slangu milion dolarů - není to pozoruhodná náhoda, Dickie?" Zamračil jsem se na něj, protože jak už sami dobře víte, v naší branži něco takového jako pozoruhodná náhoda prostě neexistuje. "A to není všechno," pokračoval Avi. "Děsí mě ještě jedna pozoruhodná náhoda." Načež vytáhl z kapsy u saka tenkou obálku a přisunul ji ke mně. "To je pro tebe." "Co to je?"

"Dárek. Pár suvenýrů. Nákladní listy, účtenky, celní doklady, sem tam nějaká fotka a kousek mapky. Všechno to jsou části ty zatracený skládanky, kterou nemůžeme ani jeden dát dohromady. Když jsi mi řekl o materiálech od Paula Mahona, probral jsem svůj archiv a našel jsem tohle - to všechno jsem posbíral zhruba za půl roku. Jsou to kopie. Třeba se ti s jejich pomocí podaří přesvědčit svoje lidi lip, než se mně podařilo přesvědčit ty moje. Jako kdybych tloukl hlavou o zeď. Moji šéfové neudělali vůbec nic. Jako kdyby byli politicky úplně paralyzovaní. Udělej něco a Mossad jim to překazí. Zkusej něco navrhnout a Mossad začne křičet, že dojde k prozrazení zdrojů a metod. Však to znáš!" 70

Jakpak bych to neznal! "Pěkný svinstvo!"

"Bíduke - přesně tak! A nejhorší na tom je, že Mossad je skálopevně přesvědčený - vyplývá to z každého jejich papíru, kde-rej jsem měl možnost vidět, a i když je těžký z těch pitomců vůbec něco vymámit, pár zpráv a nákresů se mi přece jen do rukou dostalo - o tom, že spousta toho zboží dvojího užití, který Lantos financuje a Judin schovává před ruským ministerstvem vnitra, končí v ty samý oblasti, kde jsme spolu kdysi prožili pár nepříjemnejch chvil!" "To mi nějak nedává smysl."

"Já víím - tahle část rovnice mi pořád chybí."

"Hele, Avi, proč by, sakra, měli Rusáci chtít, aby Syřani vyrobili atomovku? Jedině snad proto, aby zničili mírový proces vdaný oblasti." "Jenže přesně tohle si Mossad nejspíš myslí, Dicku!" řekl Avi. "Že Rusové někomu dovolí, aby vyrobil jadernou bombu! Navíc cejtím v kostech, že ten krám je už skoro hotovej! Protože jak říkal ten tvůj kluk Wonder, horkej freon se používá až v závěrečný fázi výroby, ne

na začátku. Ale vůbec mi to nejde dohromady. Zkusil jsem to nadhodit a Mossad mejm šéfům řekl, že se pletu a že oni mají všechno pod kontrolou. Vypadá to, že kromě tebe už asi nikoho nepřesvědčím o tom, že tady něco zatraceně smrdí!" KAPITOLA 5

Úloha strážného připadla Aligátorovi jakožto služebně nejmladšímu členovi našeho týmu. Po včerejší noci jsem nehodlal nechávat schránku, a zejména její obsah, bez dozoru, i když jsem ji ovázal drátem s pečeti, která hlásala, že se jedná o oficiální majetek státu USA. Uvnitř ležely Paulovy materiály, k nimž přibýly ještě dárky od Aviho - s ním jsem se dohodl na tom, že se za čtyřadvacet hodin sejdem znovu a sdělíme si, co je nového. Zbytek týmu se odebral do hlučné kavárny Crazy Horše, která se nacházela hned vedle jedné nóbl gruzínské restaurace (do dveří mířily samé hedvábné košile a obleky od Armaniho), na rychlou večeři, která se skládala z jehněčího šašlíku s rýží, několika lahví zrádně silného červeného vína za padesát dolarů a nepopsatelně hnusné kávy. Kavárna ležela zhruba čtvrt hodi-71

ny chůze od takzvaného Světového obchodního střediska - Won-der ale vybral tohle místo především kvůli tomu, že bylo blízko Dynama. Chtěl nám také ukázat okolí klubu, které tak pečlivě prozkoumal. S večeří jsme byli hotoví kolem desáté hodiny. Zaplatil jsem a všichni jsme se vydali směrem k řece Moskvě. Pomalu jsme procházeli čtvrtí, která kdysi patřila dělnické třídě, nyní však byla zaplněná velkými luxusními činžovními domy, ve kterých bydlela většina někdejších emigrantů. Moskva je městem barev - mísí se tady například barva sazí s barvou bláta nebo barvou cihel. V téhle čtvrti ale obvyklý monotónní ráz domů vystřídaly třpytivé záblesky základních barev ve skleněných výkladech. O pohodlí a zábavu zdejších zazobanců se tu staralo až nečekaně velké množství malých exkluzivních barů, luxusních restaurací a útulných klubů. Před každým podnikem drželi stráž vždy jeden až dva svalovci - podle krátkých sestřihů nejspíš bývali příslušníci jednotek zvláštního určení a KGB. Pokaždé když se u dveří objevil nějaký valutový cizinec, předváděli onu jedinečnou choreografii skládající se z přešlapování, zakládání rukou a otáčení hlavou, která je vlastní okounějícím gorilám na celém světě. S Wonderem na čele jsme zdánlivě bezúčelně bloumali po čtvrti. Naše toulání mělo ovšem zcela konkrétní a přesný účel: v jedenáct hodin jsme už viděli všechny uličky a průchody, prošli jsme každou ulici a zkontrolovali všechny budovy v okolí šesti bloků od Dynama. Pak se začalo ozývat nesmělé volání aTatínku, my máme žízeň!" Řekl jsem Wonderovi, že je načase, abychom se přesunuli tam, kde čepují studené pivo. aVaše přání je mi rozkazem, o velký, moudrý a všemocný pane Dicku!" prohlásil Wonder a jako správný průzkumník nás provedl úzkou tmavou uličkou lemovanou po jedné straně malým zanedbaným hřbitůvkem a po straně druhé velkými činžovními domy z devatenáctého století, která vyústila na široký osvětlený chodník, na němž stála řada mercedesů a bavoráků. Jako kdybychom se najednou ocitli v jiném světě. Po ulici procházely houfy lidí ve společenských šatech, u aut čekali na své pány livrejovaní řidiči a opodál vypouštěla výfukové zplodiny do chladného nočního vzduchu kolona nastartovaných taxíků. 72 Prokličkovali jsme mezi auty až k nízkému, na černo natřenému průčelí. Nikde nebyl vidět žádný nápis, pouze nad bytelnými kovovými dveřmi visel harley davidson, ročník 1954, který naprosto přesně odpovídal kresbě na krabičce od zápalek v mojí kapse. Tohle je přední vchod do Judinova doupěte. Zevnitř se ozýval takový rachot, až dveře drnčely v pantech. Před nimi stál vyhazovač, oblečený ve stylu padesátých let, tedy do černé kůže, která mu sahala až po černé motorkářské boty se stříbrnými cvočky a řemínky s ostruhami. Na prsou se mu skvěl velký emblém harleye. Nejdřív si nás pořádně prohlédl a pak ve tváři vyloudil přátelský úsměv a lámanou angličtinou řekl: aVítejte-jít dál, jít dál!"

Vzal jsem tedy za kliku a vešli jsme dovnitř.

Jako kdybychom si vlezli do krabičky sardinek. Do krabičky hodně hlučné, zakouřené a alkoholem prosycené. Jakožto skvěle trénovaní a v bojích ostřílení nekonvenční válečníci jsme ale okamžitě vytvořili bojovou formaci a pohromadě jsme se začali přesouvat doprava, kde jsem zahlédl barový pult. Wonderrazil na čele cestu. Z výrazu v jeho tváři jsem poznal, že se mu tady líbí - zvláště když se může tlačit kolem hejna mladičkových krasavic v krátkých vestičkách, které kroutily svými pozoruhodnými boky v rytmu hudby. Už jsem vám o té hudbě něco říkal? Třeba že byla hlučná? Jestli ne, tak teď už to víte - hrála dost nahlas. Přímou řvala. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Lidé tancovali rovnou na stolech. Po pár omluvách a velmi příjemných dotecích jsme se konečně dopracovali do blízkosti baru. Viděl jsem, že čepují

dortmun-der union a nějaké ruské patoky. Zamával jsem proto na zpoceného barmana třemi dvacetidolarovkami, naznačil jsem velkou sklenici, ukázal jsem skopčáckou pípu, vztyčil pět prstů a zakřičel jsem: „Pivo - pjat’!“ Barman přikývl, natáhl ruku, vzal si ode mě peníze a zmizel. Chvilku nato se ke mně sunulo pět litrových sklenic. Rychle jsme se jich zmocnili a začali jsme se tláčit směrem k pódiu. Chcete vědět, kde jsem měl drobné nazpátek? O těch jsem si mohl nechat jen zdát. Prodíral jsem se dozadu. Ostatní členové týmu jeden po druhém odpadali a zapřádali pantomimické rozhovory s dívkami u baru. Ohlédl jsem se a zjistil, že Doc se už stačil zamilovat. Není ta láska ve své nevázanosti báječná?

73

Postupně se přede mnou začínalo otvírat stále víc prostoru. Stoly byly namačkané těsně vedle sebe a u zadní zdi stálo malinkaté pódium. Když jsem se postavil přesně naproti němu, měl jsem po pravé ruce dveře od kuchyně a po levé dlouhou chodbu, která vedla - soudě podle toho, že po ní pobíhaly ženské - na záchody. Stoly byly rozestavěné v domácím stylu - tedy bez spojování do větších celků. Člověk si mohl sednout tam, kam se mu zrovna zachtělo. Lidé se chovali stejně nevázaně jako kapela a byli oblečení do všeho možného, obleky a kravaty počínaje a džínami a svetry konče. Našli se mezi nimi muži na lovu i ženy toužící po dobrodružství. V rohu tleskala do rytmu hudby dvojice sedmdesátiletých důchodců. Ale většinou se zde nacházely skupinky o čtyřech až osmi párech, které si sem přišly řádně užít a také se podle toho činily. Jedno se Rusům musí nechat: strašně rádi se baví a skutečně se bavit umějí.

Kapela byla menší, než bych vzhledem k tomu rámusu očekával. Hladina hluku v sále se pohybovala těsně pod úrovní, kterou dosahují motory Pratt & Whitney F100-PW100 (používají se například na stíhačkách F-15) při plném výkonu. Jeden vlasáč hrál na elektrickou kytaru, druhý stál u mikrofonu a před sebou měl velký syntezátor a malou tahací harmoniku. A to bylo všechno. Hudebníci se zrovna snažili o jakousi divokou verzi hlavního motivu z Reka Zorby. Prodírali jsme se podél zdi vedle dveří do kuchyně. Vtom jsem si všiml, že na mě harmonikář mává. Zamával jsem na něj také. Z pódia cosi vylétlo. Nejdřív jsem chtěl uhnout, ale pak jsem si to rozmyslel a zachytil jsem tu raketu, dřív než mohla srazit jednoho z tanečníků ze stolu. Byla to tam-burína. Párkrát jsem s ní zatřásl a poté jsem ji předal jednomu z Rusů, který měl evidentně lepší hudební sluch než já. Dopil jsem pivo, postavil jsem sklenici na zábradlí, abych si uvolnil levou ruku, a pokračoval jsem ve svém postupu. Po chvíli upoutal moji pozornost obrovský stůl přímo uprostřed sálu. Na židlích kolem něj stálo několik zpocených svalovců v italských oblecích. Rukama objímali zlatem ověšené dámy v těsných šatech, mávali tamburínami a kroutili se v nakažlivém rytmu hudby. Na stole se tancovat nedalo, neboť byl pokrytý lahvemi s vodkou, šampaňským, skotskou, vínem a dalšími lihovinami a talíři, tácy a mísami vrchovatě naloženými jídlem. Něžáci lidé 74

tam nejspíš také seděli, ale nebyli v téhle chvíli vůbec vidět. Číšníci ve flekatých bílých zástěrách kmitali, jak jen to šlo, a snažili se vyhýbat létajícím kolenům, loktům a bokům. Jeden zamilovaný pár tančil tělo na tělo a zároveň popíjel z velkých stakanů brandy, nebo skotskou. Jejich společníci doprovázeli tenhle výkon výkřiky a potleskem. Fascinovaně jsem na ně zíral. Ještě nikdy jsem neviděl ženskou, která by takhle pila. Po chvilce nabyla ta saň se dvěma hřbety lidské podoby. Ruce se rozpojily a těla se od sebe oddělila. Žena si přitom všimla, že se na ni dívám. Přejela po mně pohledem a smyslně si olízla rty. Muž její počínání v klidu sledoval - a pak se jeho pohled setkal s mým. Okamžitě jsem ten velký, kulatý a zpocený ksicht poznal. Byl to jeden z těch chlápků, co mě dnes ráno sledovali. I jemu vzápětí došlo, s kým má tu čest. Vyvalil oči a zakřičel cosi na Ivana, který seděl u stolu. Ten se otočil a začal mě hledat očima v davu. Ten obličej jsem znal také. Byl to druhý z oné trojice. Díval jsem se, jak se mu ve tváři rozlévá šťastný úsměv. Pak něco zadrmočil na zbytek osazenstva u stolu, slezl z vratké židle a vrávoravým krokem se vydal ke mně. Byl poměrně velký - měřil asi metr devadesát, možná metr devadesát pět a vážil něco kolem metráku. Už toho dost vypil. Visel na mně skelným zrakem, s roztaženými rukama se prodíral davem a všechno, co mu stálo v cestě, odhazoval na stranu. Nakonec přeskočil zábradlí, objal mě, políbil mě na obě tváře a s opilecky chraplavým smíchem řekl: „Job tvajú mat’, Dickie Marčinko! Ty nás dneska pěkně prohnat!“ Připadalo mi podivné (i když ne až zase tolik,

vzhledem k tomu, co jsem za uplynulých čtyřiaadvacet hodin zažil), že ví, jak se jmenuji, ačkoli jsme si dosud nebyli řádně představeni. Chystal jsem se ho na to zeptat, ale předešel mě. „Já Volodá," prohlásil, jako kdyby se nechumelilo, plácl se levou rukou do prsou, pravou mi ovinul kolem pasu a začal mě popostrkávat směrem k rozjařeným kamarádům. Cestou mi sice opilecky, leč docela zkušeně nahmatl na zádech pistoli. „Pojď ty seznámit se Sergejem, on další kamarád z metro!" Jako kdybych se najednou ocitl ve filmu od Clinta Eastwooda - v některém z těch jeho špagety westernů, ve kterých hrává Muže beze jména. Jak jsem se pomalu blížil ke stolu, začínal jsem rozeznávat další a další pikantní detaily.

Mokrý kruhy 75

v podpaždí přítomných dam. Varhánky a skvrny na sakách přítomných pánů. Otloučené ručně malované porcelánové talíře s nahrubo namletým salámem, olivami a feferonkami. Boule v pasech u kalhot, z nichž vykukovaly pažby pistolí nebo rukojeti kožených obušků. Popraskané a hojně slepované mísy se studenými pirožkami v kalužích ztuhlého tuku. Půldenní strniště ve tváři chlápka, který mě zahlédl jako první. Zrovna slézal ze židle, aby mě pozdravil. Ohromné kovové tácy se saláty z vařené zeleniny smíchané s majonézou. Pach nemytých těl. Štiplavá vůně uzené ryby. A pak jsem ho uviděl. Seděl přímo uprostřed, zády ke kapele, částečně zakrytý tanečníky na židlích a talíři s jídlem. Andrej Judin. Tomuhle říkám trefa do černého! Vypadal spíš jako účetní než jako kmotr. Byl oblečený jako ze škatulky a tak malý, až jsem začínal mít podezření, že sedí na telefonním seznamu, protože pečlivě zastřiženým vousem na své bradičce málem zametal ubrus. Jeho drobnou postavu ještě zvýrazňovala skutečnost, že kolem něj seděli äbyki", kteří ho převyšovali nejméně o dvě hlavy. Na nose měl kulaté brýle s drátěnou obroučkou. Na pravém zápěstí se mu blyštely zlaté hodinky v hodnotě nějakých sedmi až osm tisíc dolarů. Tenké vlasy barvy pepř a sůl - jediné znamení toho, že mu je kolem pětácti - byly u uší a krku dovedně načechrané a poněkud delší, než bývá obvyklé. Oblečení se skládalo z bílé košile (s rozepnutým knoflíčkem na límci), tmavě červené vázanky (s uzlem o velikosti dětské pěstičky), která visela trochu nakřivo a končila v křiklavé šedošedé kostičkované vlněné vestě s tmavě hnědým lemováním. Vedle něj seděla paní Judinová. Poznal jsem ji podle diamantového zásnubního prstenu, polodrahokamy posázeného platinového snubního prstýnku na prostředníku levé ruky a majetnického chování jejího manžela. A kdyby mi ani tohle nestačilo, pak by mě zcela určitě přesvědčil obrovský monogram vyšitý jasně červenou barvou na malé, zato však dobře tvarované a evidentně ničím nepodepřené bouli na levé straně šedých kašmírových šatů. Nebylo jí víc než pětadvacet, soudě podle mladistvého obličejce a rafinovaného make-upu. Měla onen typ měděných, chemicky upravených rudých vlasů, který je v současné době nejnovějším hitem mezi pařížskou smetánkou. Svého manžela 76

převyšovala zřejmě o dobrých patnáct centimetrů. Při pohledu na ni jsem si vzpomněl na Aviho a jeho lekci z ruského jazyka -ano, tahle ženská byla opravdu pořádná pizda! Po jejím boku seděl Werner Lantos. Jeho pleť byla ještě opálenější než na fotografiích. A také mnohem zajímavější, se všemi těmi nepravidelnými, avšak symetrickými vráskami a záhyby ve tváři a na krku. Šedobílé kadeře, kontrastující s tmavou barvou kůže, byly sčesané dozadu v takových vlnkách, že vypadaly jako trvalá. Oči pod hustým bílým obočím, z něhož by měl radost i Brežněv, byly šedé jako kašmírové šaty paní Judinové. Judin na chvilku přestal hladit svou ženu po prsu, naklonil se dozadu a cosi pošeptal Werneru Lantosovi. Ten téměř neznatelně přikývl, usrkl ze sklenice, která stála před ním, a začal si mě prohlížet. Judin se mezitím už obrátil k obrovitému Ivanovi, který seděl vpravo od něj a před sebou měl litrovou láhev vodky a sklenici, která vypadala jako štamprle pro King Konga. Přímě před Judinými bylo čisto - místa postižená šmouhami a skvrnami zakrývaly dva naškrobené a pečlivě vyžehlené ubrusky. Na nich stály dvě číše na šampaňské a nádoba s ledem a poloprázdnou velkou lahví dóm pérignonu. No pochopitelně. Dóm pijí lidé, kteří neznají ten rozdíl mezi dobrým a výtečným šampaňským, když už si teda chtějí dát něco drahého. Nechal jsem se dovést ke stolu a vmáčknout se mezi oba své ranní pronásledovatele. Ukázalo se, že druhý z meh je stejně urostlý a stejně zapáchající äbýk" jako jeho kolega Voloda. Kdy se, sakra, tyhle svalovci myjou? Zbytek Judinových goril už dávno slezl ze židlí - všechny ted seděly jako dobře vychovaní sy-náčci kolem stolu, očima visely na svém šéfovi a čekaly, co

se bude dít. Doka, Wondera, Hlodavce aru Kachní nohu jsem nikde neviděl - což bylo jediné dobře, neboť jsem chtěl, aby si celý stůl, a hlavně Judin, myslel, že jsem tady úplně sám. Stál jsem přímo proti němu. Judinová drobná ručka se vznesla do vzduchu a naznačila mi, že si mám sednout, což jsem také učinil. Na flekatý ubrus přede mnou se okamžitě snesl nažehlený servítek, na němž se vzápětí objevil čistý talíř a vteřinu nato i příbor srolovaný v papírovém ubrousku. Než jsem stačil příbor vybalit a přemístit ubrousek do svého klína, přistála přede

77

mnou nenačatá láhev bombeje a spolu s ní sklenice a nádobka s ledem. Cítil jsem, jak se mi na zátylku naježily všechny chlupy - týž pocit prožívám pokaždé, když vedu své muže do akce na nepřátelském území. Někdo tady udělal domácí úkoly - až zatraceně dobře. Ale to se dalo čekat - starý Judin má přece k dispozici prvotřídní informace. Od koho? ptáte se. Například od toho plukovníka z OMONu s rolexkami. A od všech policajtů, kteří mluvili s Borisem nebo Mísou. A od všech lidí z ambasády, včetně stovek zaměstnanců ruské národnosti, kteří umějí anglicky mnohem lépe, než by se mohlo navenek zdát, a mají oči i uši dokořán. Peníze dneska zmůžou všechno. Judin přiložil ukazovák k číši, která stála před ním, a o nepatrný kousek ji posunul. U stolu se okamžitě objevil číšník, naklonil se a dolil číši čerstvým, vychlazeným šampaňským. Gruzínek počkal, až si naberu led, otevřu láhev a naplním sklenici před sebou. Pak uchopil svou číši za nohu a pozvedl ji. „Vítejte v mém městě, Richarde Marcinko!“ řekl, naklonil se dopředu, aby překřičel okolní hluk, a dotkl se obroučkou číše mojí sklenice. „Budem zdaróvy!“ dokončil svůj přípitek a vypil naráz všechno šampaňské. Učinil jsem totéž se svým ginem. Vzápětí byly naše sklenice opět plné. „Do dna, Dickie Marcinko!“ hulákal rozjařeně Sergej a zvrhl do sebe panáka vodky. „Mezi prvním a druhým přípitek nesmí proletět ani kulka!“ Judin se na něj zamračil tak, že obrovitý äbýk“ okamžitě zkrotí. Potom se Judin otočil ke mně a hlavou ukázal na urostlého, všelijak postrojeného Ivana vedle sebe. „Tohle je můj dlouholetý kamarád Viktor Grinkov,“ začal vysvětlovat. „Pracuje na ministerstvu vnitra.“ Na chvilku se odmlčel a napil se šampaňského. „A tady tohle...,“ ukázal za levé ňadro své ženy, äje další kamarád, Werner Lantos. Přijel k nám z Paříže hledat nové možnosti.“ Pozdravil jsem oba bombejem. „Do němoty! Nezní snad takhle tady v Moskvě třetí přípitek?“ Odmlčel jsem se a dobře jsem si prohlédl Grinkovův odulý obličej, košili se špinavým límcem a pytlavě hnědé sako z padesátých let. Ten ledabylý zjev měl zmást okolí. Grinkovovy oči ale svědčily o něčem jiném. Ten chlap byl ostrý jako břitva. Proto jsem se nemohl nechat ošálit 78

Judinovou větou äpracuje na ministerstvu vnitra“. Viktor Grinkov patřil do staré školy - byl to zastánce tvrdé linie a na ministerstvu vnitra nejen pracoval, ale fakticky ho řídil. Ten ztracenej plukovník OMONu s novejmá zlatejmá rolexkama teda dělá pro Grinkova! Ted už je mi docela jasný, proč bylo na dače tak pusto a prázdno! Nemohl jsem pochopit, proč to vůbec nikoho nezajímá. Přitom je to všechno tak očividné. Žádné zákulisní pletichy jako jinde. Tady v Rusku jsou korupce, podvody a vraždy naprosto běžnou součástí života. Lantosova šedá očka se mezitím pokoušela proniknout do mého nitra, což jsem jim ovšem nedovolil. Zkusil tudíž využít kouzla své osobnosti. „Enchanté, kapitáne Marcinko!“ zašve-holil sladce. „Doufám, že jste tady strávil čtyři příjemné dny!“ dodal a přitukl si se mnou sklenicí s minerálkou. „Byly docela nabitý,“ odpověděl jsem vyhýbavě, napil jsem se bombeje a obrátil jsem svoji pozornost k Judinovi. Na Rusa uměl až pozoruhodně dobře anglicky, což jsem také nahlas podotkl. „Anglicky jsem se naučil...,“ začal překřikovat Řeka Zorbu. Najednou zmlkl, prudce se otočil, podíval se na oba muzikanty a přejel si prstem po hrdle. Hudba ustala, jako když utne. Pak se otočil zpátky a pokračoval ve svém vyprávění, ä...anglicky jsem se naučil v New Yorku. Byl jsem tam dva roky. Jezdil jsem s taxíkem. Sedm dní v týdnu, padesát dva týdnů v roce. Musel jsem poslouchat boháče z Páté avenue a Sutton Pláce. Přijed' sem! Jed' tam! Počkej tady!“ Pohrdavě si odfrkl a hřbetem ukazováku pohládl své ženě bradavku. „Ted' mám byty na Páté avenue a Sutton Pláce já! A mám své vlastní taxikáře!“ Odmlčel se a čekal na moji reakci. Když se žádné nedočkal, lokl si šampaňského a přešel rovnou k věci. „Prý jste se po mně sháněl.“ Kdyby jen sháněl! äNedávno přišel o život jeden můj kamarád - zavraždili ho i s celou rodinou!“ Judin přikývl a jeho andělská tvářička se zachmuřila. „Ach

ano, slyšel jsem o tom," prohlásil nevzrušeně. "Želvelvyslanectví, že? Vojenský atašé se svou manželkou, že? Z důvěryhodných zdrojů vím, že je přepadli lupiči." Pak svá slova přeložil ostatním u stolu, aby se také pobavili, a svažil si hrdlo šampaňským. "Dneska je v Rusku strašně vysoká kriminalita. Na 79

můj vkus až moc vysoká." Postavil číši zpátky na stůl a řekl svým gorilám, ať se přestanou smát. "Moc mě mrzí, že se to stalo!" Začínal jsem ztrácet trpělivost. Přejel jsem očima po Judinovi a jeho šampaňském, Lantosovi a jeho minerálce a Grinkovovi a jeho obrovském stakanu. "Mrzet to bude toho, kdo to udělal! Ten chlapeček byl můj kmotřenec - můj první kmotřenec v životě! Slyšel jsem, že vy Gruzínci si na rodinu dost potrpíte, takže jistě chápete moje pocity!" V Judinových očích se mihl stín překvapení, který ale brzo vystřídal opět neutrální výraz. Z Grinkovových očí jsem zjistil, že tenhle Rus je nejenom tvrdý, ale že zároveň dobře rozumí tomu, co říkám. Také Werner Lantos byl šokovaný - evidentně netušil, že mám s Paulem nějaké bližší vztahy. "Upřímnou soustrast, kapitáne!" řekl tichým hlasem Judin. "Já nechci žádný kondolence! Já chci toho, kdo zabil mého kamaráda a mého kmotřence!" Judin uchopil číši a dopil její obsah. Číše byla okamžitě dolitá. "Já s tím nemám nic společného, kapitáne Marcinko! Jsem jen obchodník, který se snaží vydělat si pár dolarů," prohlásil a rozhodil rukama. "Jako například dnes. Jak vidíte, dal jsem dohromady pár přátel. Jestli se jim podaří dohodnout úspěšný obchod, zaplatí mi malou provizi. Ale kdybych vám mohl nějak pomoci, byl bych opravdu šťastný!" Pochopil jsem, že tenhle absurdní slovní ping-pong může klidně pokračovat třeba celou noc, a proto ho musím zastavit hned na začátku. K tomuto účelu jsem použil postup, který jsem odkoukal od nejlepších novinářů a nejtalentovanějších zpravodajských důstojníků. Pro případ, že byste to snad nevěděli, dodávám, že novinářská praxe se příliš neliší od praxe špiónážní. Aha, už vás všechny vidím. Tváříte se skepticky a pochybujete o tom, že mám pravdu. Tak račte dál do sálu a dovolte mi, abych vám osvětlil základní fakta. Základem novinářské i zpravodajské práce je včasné využití zdrojů. Novinář se snaží získat nějakého dobráka, který neváhá zradit svoji firmu, svého šéfa, nebo dokonce svou zemi, a informace, které od něj obdrží, zveřejňuje v novinách, v časopisech nebo v televizi. Agent zpravodajské služby se zase snaží získat nějakého dobráka, který neváhá zradit svou firmu, svého šéfa, 80 nebo dokonce svou zemi, a informace, které od něj obdrží, využívá k ochraně zájmů své vlasti. Oficiálně oba říkají, že své informace čerpají ze zdrojů. Ale v soukromí používají daleko výstižnější termín a mluví o nich jako o špiónážních. Tak to by byl obecný filozofický rámec a teď se pustíme do detailů. Například vyslyším. Metody používané při zpovídaní zdroje jsou v obou případech až pozoruhodně podobné. Ne, mučení nepřichází vůbec v úvahu. Reportéři a vydavatelé jsou většinou liberálové a násilí nenávidí. Totéž platí o příslušnících zpravodajských služeb. Ti nezřídka vyznávají mnohem liberálnější postoje, než bychom u nich očekávali. V devadesáti devíti procentech případů kromě toho získáte víc informací pomocí svého mozku než při použití svých pěstí (nebo elektrického proudu či štípacích kleští). V obou branžích také existují falešné vlajky - což je, jak už jsem vám vysvětloval, případ, kdy se reportérovi nebo agentovi podaří svou obět' přesvědčit, že hájí zájmy jedné země (nebo firmy), zatímco ve skutečnosti jedná ve prospěch někoho jiného. A při obou činnostech se používá manévr, který s oblibou nazývám šifla s částečnými informacemi. Ti nejlepší žurnalisté dokážou své zdroje přesvědčit o tom, že vědí daleko víc. Někdy mají jen jakési mlhavé tušení, a přesto svému zdroji předestírají celý scénář a doufají, že se v něm přiblíží skutečnosti natolik, aby zdroj začal mluvit. Zdroje totiž velice rádi opravují případné chyby a mylné dohady reportérů - a sestavený scénář je k tomu přímo vybízí. Někdy se stane, že se zdroj po vyslechnutí scénáře neudrží a vyhrkne: "Ale jak to všechno můžete vědět?!" A v tu chvíli víte, že jste se strefili do černého, aniž jste museli odhalit své karty. Jindy se zase zaštitíte hromadou krycích názvů, šifer a zkratk a váš zdroj si myslí, že před vámi nemusí nic tajit, protože vy už stejně všechno víte, a dodá vám informace, které vám do celkového obrazu ještě chybí. Tenhle trik jsem použil i na Judina. Dopil jsem bombej, praštil jsem sklenicí o stůl a vrhl jsem na Gruzínce co nejděvočejší pohled. "Šes zrasanej lhář, ty mud'jak!" řekl jsem, nazývaje ho ruský hajzlem. Judin vyvalil oči tak, až jsem si myslel, že si co nevidět nadělá do kalhot - nebo že na mě poštvě svoje byki. Ani k jednomu 81

však nedostal příležitost. „Paul věděl, že jedeš v tom pašování zboží dvojího užití - to jsou ty zásilky, co posíláš tady přes svy-ho kámoše Wernera Lantose na Blízkej východ - a v hromadě dalších svinstev, který provádíš díky svému dalšímu kámošovi Viktorovi Grinkovovi! Proto jsi ho musel zabít dřív, než by udělal něco, co by vám ty vaše rejdy překazilo! Nešlo o žádný vyřizování účtů! Z tvý strany to byla čistě obchodní záležitost - za-podlo!“ Použil jsem idiom z ruského argotu, který znamená „nezákonné obchodování“ - tímhle výrazem označil Judinovy aktivity dneska ráno Avi. Jelikož jsem věděl, že můj prudký výbuch v angličtině zůstal nepřeložený a tudíž prolétl kolem Grinkovovy hlavy bez povšimnutí, zaměřil jsem se na Lantose. Seděl nehybně jako socha. Jenže neovládal svoje svaly tak dobře, jak by si nejspíš přál. Na krku pod pravým uchem mu cukalo. Krkavice mu pulzovala jako šílená a nic na světě ji nemohlo zastavit. Z toho jsem poznal, že se Lantose zmocnil neklid. Co neklid - vždyť on byl přímo vzteky bez sebe! Nalil jsem si další dávku bombeje, hodil jsem ji do sebe celou naráz a třískl jsem vyzývavě sklenicí o stůl. Lantos se naklonil k Judinovi a začal mu cosi rusky povídat. Byl jsem ale příliš ráži, než abych je nechal spolu mluvit. „Tohle je dost podstatný, Andreji, tak ze mě nezkoušej dělat blbce!“ Judin se chytil. Jak to vím? Inu proto, že mě hned na místě nezabil. Ani mi nevynadal. Nesnažil se dokonce ani popřít to, z čeho jsem ho právě obvinil. Pokusil se jenom ten úder odrazit. „Nemáš žádné důkazy!“ řekl. Oči mu rejdlily v kruzích a víčka se nepatrně chvěla - psychologové takové chování považují za důkaz toho, že pacient lže. „Jenom to, co ti napovídal Vasilij -a to je známý lhář!“ A teď vám sdělím něco, co jsem mu zamlčel: Vidím, že víš o tom, že jsem strávil pár chviliek s tvojí gorilou Vasilijem Čičko-vem, jejíž informace mě poslaly na tvoji daču. Ale asi nevíš, ty hajzle, že i když ta dača byla prázdná, podařilo se mi tam najít malej střípek důkazu. Jo, ten nákladní list od Air France, cos ho tam zapomněl! A Izraelci toho mají ve svém archivu ještě mnohem víc! Dlužno dodat, že až do této chvíle jsem pracoval pouze se samými nepřímými důkazy. Ale podle výrazu v Judinově tváři, jeho chvějících se očních víček a lhaní jsem věděl, že je vinen v plném rozsahu obžaloby. 82

Vynesení rozsudku bude muset počkat - ještě nenadešel správný čas. Ten přijde později - a na trochu klidnějším místě. Ted musím vyřídit mnohem naléhavější záležitosti. Jako například svůj odchod. Odstrčil jsem židli od stolu, povstal jsem a přikývl směrem k ministrovi vnitra. „Těšilo mě, Viktor!“ Pak jsem se lehce uklonil Werneru Lantosovi. „Bylo mi ctí, monsieur!“ zalhal jsem. Nakonec jsem se otočil k Judinovi a vrhl jsem na něj pohled krvelačné šelmy. „Ještě se uvidíme, kórješ!“ řekl jsem, nazýváje ho rusky kámošem. „Musíme si spolu vážně promluvit!“ Voloda se Sergejem mi položili ruku na rameno. „Chlapci tě doprovodí do hotelu,“ ucedil Judin skrz zaťaté zuby. To určitě! „Trefím zpátky sám!“ „Ne...!“ zavrčel Judin. Očividně nebyl zvyklý na to, že mu někdo odporuje. „Půjdou s tebou! To není žádný problém!“ Samozřejmě že není! Podíval jsem se na ty dva. Tvářili se naprosto bezelstně - tyhle naivní tváře často mluví jako knihy, když si je umíte pořádně přečíst. A já ve tvářích číst umím. Například v téhle chvíli jsem věděl, že oba byki zrovna přemýšlejí o tom, kde hodí moje tělo do řeky, až se mnou skončují. A teď, než se dostaneme z klubu ven a než si začnete myslet, že jsem jednal zbrkle, vám vysvětlím několik zásad své strategie nekonvenčního válečníka. Za prvé jsem věděl - a oni očividně ne - že mám s sebou čtyři velmi agresivní kolegy, kteří všechno zpovzdáli sledují. Za druhé, ačkoli jsem vůbec netušil, kde se Judin normálně schovává, chtěl jsem s ním ještě mluvit. Bylo třeba urovnat jistou záležitost, která se týkala Paula Mahona a jeho rodiny. A nakonec tady byly ty těsné vztahy mezi Judinem, Lantosem a šéfem ministerstva vnitra, které musím důkladně prozkoumat. Nabízí se totiž až moc nepříjemných variant. Ruské ministerstvo vnitra kontroluje veškerý vyvoz zboží dvojího užití. Ve své kompetenci má také tuzemský jaderný a zbrojní průmysl. A jeho příslušníci slouží jak na státních hranicích, tak i v protiteroristických jednotkách typu OMONu. Vnitro rovněž převzalo většinu pracovní náplně bývalé KGB. Proto člověka docela mrazí v zádech, když zjistí, že chlápek, který takové ministerstvo řídí, je dlouholetý kamarád jednoho z mafiánů. Ale aspoň v něčem mám teď jasno. Už vím, jak d'ošlo k vyzrazení té akce na dače. Tak mě napadá, že to vlastně mohla být 83

past, nastražená na Borise, ještě stále poctivého policajta, nebo třeba na někoho z OMONu, kdo odmítá brát úplatky a nechce se podříditi zavedené praxi - nebo to byla past nachystaná na mě. Že to je příliš přitažené za vlasy? Možná ano. Ale v mé branži bývá vždycky spousta možností a nic nelze předem

vyloučit. Jedno z desatera přikázání Profesionálního válečníka zní: Nikdy nic nepředpokládej. A podle toho jsem se také choval. Ale třeba ti policajti z oddělení pro boj s organizovaným zločinem a špioni z ministerstva vnitra opravdu netušili, kde Andrej Judin vězí, ačkoli mně samotnému netrvalo příliš dlouho, abych zjistil, že se denně vyskytuje v Dynamu. Vždyť Moskva je město plné zmatků! Po pádu socialismu se tady změnila jména u stovek ulic - a ty nové, demokratičtější názvy nemusejí být ještě ve všech pláncích a mapách. Jsou tu také hromady anonymních a neočíslovaných domů, desítky zastrčených skladišť a další podivné budovy. Rovněž tak je možné, i když značně nepravděpodobné, že se Judinovi při té arafatovské hře na schovávanou dařilo „unikat“ úřadům. Ale spíš to bude tak, že díky svému kamarádovi z ministerstva, které za jeho polapení odpovídá, byl před tou hrstkou poctivých moskevských policajtů prostě a jednoduše vždycky o krok napřed. Se mnou je to ovšem trochu jiná káva! Přesně vím, kam se hodlá přemístit. Tedy, v tuto chvíli to ještě nevím. Ale mám k dispozici vynikající zdroje, a sice obě jeho gorily. Sergej s Volo-dbu budou určitě vědět, kam se dnes Judin chystá složit tu svou malou hlavičku. Judin také dobře ví, že oba přijdou domů pozdě - protože se budou muset zbavit mého velkého, svalnatého a neskladného těla. Proto si o ně nebude dělat starosti, když se trochu opozdí. A za třetí, vždycky je výhoda, když se vám podaří zajistit, aby si nepřítel myslel, že vás má v hrsti, zatímco ve skutečnosti padá do předem připravené pasti. O tomto taktickém manévru se poprvé zmínil před víc než dvěma tisíci let Sun Cu. Později ho propagoval velitel takzvaných Rogersových rangerů a zakladatel amerických jednotek zvláštního určení major Robert Rogers a do lexikonu současné Navy ho začlenil legendární mustang, hlavní dědic filozofického odkazu majora Rogerse a kmotr všech příslušníků jednotek SBAL Roy Boehm. 84

„No dobře, chlapi,“ řekl jsem a praštil jsem Volod'u do pravého bicepsu takovou silou, že sebou ten chudák i přes svůj otupělý stav pořádně škubl. Pokusili se mě vést davem, ale nenechal jsem na sebe sáhnout. Proto jsme si po celou cestu ke dveřím hráli na babu. Když jsme procházeli kolem přelidněného baru, zachytil jsem koutkem oka Wondera i Doka. Přímému kontaktu pohledem jsem se ovšem vyhnul - co kdyby nás někdo pozoroval - a pokračoval jsem směrem k východu. Moji hoši jsou přece zkušenější operativci a dobře vědí, co mají dělat. Oba Ivani se vyvalili ven hned za mnou. Obešli jsme vyhazovače a zůstali jsme stát na chodníku. Rusové lehce zavravorali a snažili se mě nasměrovat na pravobok. Vóloda ukázal na tmavý mercedes, který stál opodál v srpku světla z pouliční lampy. „Pojedeme mým autem,“ prohlásil. Ani náhodou! Na místě jsem se otočil a zamířil jsem opačným směrem. „Nět! Půjďme tudy!“ zavelel jsem a mávl rukou směrem k ulici, kterou jsme do klubu přišli. Sergej se podíval na Volodů, ten mu pohled oplatil a oba dva pokrčili spiklenecky rameny, jako kdybych tam ani nebyl. „Jak je libo, Dickie Marčinko,“ souhlasil Vóloda, „ámáme před sebou dlouhou cestu! Půjďme pěšky, třeba to bude zajímavější!“ Nechal jsem se obklíčit a vydali jsme se kolem osvětlených luxusních obchodů a zaparkovaných mercedesů. „Hele, Ivane,“ oslovil jsem Volodů a dal mu přátelskou herdu do zad, „žnáš Vasilije Čičkova?“ „Ne Ivan! Ne Ivan - já Vo-lo-da!“ opravila mě gorila a chvilku moji otázku přežvykovala. Když ji konečně strávila, huba se jí roztáhla do širokánského úsměvu - patrně si vzpomněla na nějakou veselou příhodu z minulosti. „Vasilij je velmi hodný člověk. Dlouholetý přítel.“ „Víš, že nosil prsten absolventa námořní akademie, který míval jeden můj kamarád?“ zeptal jsem se. „Námořník? Ne - Vasilij ne námořník! On být se mnou v armádě!“ odpověděl Vóloda a podepsal si rozsudek smrti. Koneckonců, na výslech mi bude stačit jenom jeden. Zahnuli jsme za roh. Tady už bylo mnohem méně světla. Na druhé straně ulice vrhal stín blok domů z devatenáctého století. Po levici jsem měl nízkou zídku, která ohraničovala areál zanedbaného hřbitůvku. 85

Volodá se zastavil a zadíval se mezi hroby. Bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí - div si u toho nezačal povídat. Pak mrkl na Sergeje a řekl: „Všichni stát, prosím!“ Zastavili jsme se. „Musím čurat!“ oznámil nám, překročil napůl rozbořenou kamennou zídku a otočil se na mě. „A co ty, Dickie?“ „Přesně tak, Volodo - není nad to, když si člověk může vy-venčit ještětku!“ „Ještětku?“ opakoval nechápavě Volod'a. „Vytrást hada, kamaráde - rozmotat kapesní anakundu a vyvést ji na vzduch!“ Za mými zády se ozvalo cosi mezi říhnutím a koňským zřehtáním - to se zasmál Sergej. Pak přistoupil ke mně, jako kdyby mi

chtěl pomoci přes zídku. „Jdu na to!“ řekl jsem a praštil jsem ho loktem do břicha, aby se na mě tolik nelepil. Jakmile jsem se dostal za zídku, byl jsem už od něj - a hlavně od těch jeho medvědích tlap - v dostatečné vzdálenosti. Byl sice opilý a hloupý, ale pořád také velký a potenciálně nebezpečný. A navíc připravený k akci. Poznal jsem to podle toho, že se navzdory nočnímu chladu potil. A zhluboka dýchal. Takhle tělo prozrazuje, že se chystá do boje. Pravý válečník se snaží tyto vnější projevy potlačit. Ale tihle šašci nebyli žádní válečníci, nýbrž jen gorily, svalovci, rváči. Nevyměnil bych je za žádného ze svých hochů, ani kdyby jich byla stovka. Když už jsme u mých hochů - věděl jsem, že jsou někde poblíž. Hned poté co jsme odešli z Dynama, vydali se nepozorovaně za námi. A právě proto jsem si vybral tuhle trasu. Wonder udělal své domácí úkoly na jedničku - tenhle hřbitov je ideální místo na to, abychom se těch dvou goril zbavili. Žádné posily ale potřebovat nebudu. Rozhodl jsem se, že vyřídím ty dva opilé Ivany sám. Zvlášť když se tak dobře znají s Čičkovem. Třeba tam byli taky. Pomáhali Čičkovovi a Judinovi zabít mého kamaráda. A jeho manželku. A jejich prvorozeného syna - mého kmoťence. Procházeli jsme nenucené řadami náhrobků, sarkofágů a malých hrobek. Jak příznačné - tady, na tomto místě věčného odpočinku, zahájím akt pomsty za to, co se stalo mému vzdálenému příbuzenstvu. U jedné větší hrobky se Volodá zastavil, natočil se ke zdi, rozeplnul si poklopec a začal vykonávat potřebu. 86

Pak si povzdychl, jak to při podobné příležitosti dělá většina mužů, a otočil hlavu směrem ke mně. „Hele, Dickie Marčinko, teď já zamačím na tenhle hrob. Třeba jednou budu mačít' na tvůj, co?“ „To je dost nepravděpodobný!“ odpověděl jsem a ruka mi v té tmě zajela pod bundu a vytáhla z pouzdra na zádech pistoli P7. Natáhl jsem kohoutek a držel jsem pojistku zmáčknutou. U téhle pistole musíte na zmáčknutí pojistky vyvinout zhruba dvanáctkrát větší sílu než na natažení kohoutku. Vedle spouště jsem si nachystal prst a přiložil jsem zbraň k pravé noze, kde nebyla v té tmě vidět. Největší starosti mi dělal zvuk, a proto jsem se rozhodl, že Ivana sejmu zblízka - nebude to sice tak tiché jako s tlumičem, ale něco snad pohltí Volodovy šaty a tělo. Popošel jsem ke stěně hrobky, jako kdybych se chtěl také vymočít. Volodá mě učil za svými zády, ale protože si ho právě otřepával, neměl čas se ohlédnout. Stál přímo proti hrobce, držel v ruce své přirození a zrak měl sklopený dolů. Zvedl jsem pravou ruku, přitiskl jsem mu hlaveň pistole ke krku a rychle jsem vypálil dvě rány. Výstřely zazněly sice o trochu hlasitěji, než jsem chtěl, ale mohlo to být koneckonců i horší. A hlavně - byly to poslední zvuky, který ten zsranej Volodá v tom svým zkurveným životě slyšel. Ten hajzl rozprskl svoje kosti, maso a krev po celý hrobce a padl k zemi jako kámen. Ustoupil jsem o krok dozadu a obdivoval jsem své dílo. Krásná ukázka toho, jak někdo dokáže doslova vychcat se životem! Sergej byl zprvu příliš překvapený, než aby se zmohl na nějakou reakci. Snad za to mohl ten alkohol - ale to mě vůbec nezajímalo. Tohohle jsem nechtěl zabít - aspoň prozatím. Potřeboval jsem od něj nějaké informace. O tom on pochopitelně nevěděl. Vykročil směrem ke mně a rukou zoufale šátral v kapse u kalhot. Věděl jsem, že tam má pistoli. Ustoupil jsem stranou od mrtvolky a zaútočil jsem. Můžeme se tady na chvíli zastavit, abych vám mohl poskytnout cennou radu? Dobře. Tak teda poslouchajte: pokud vlastníte pistoli, noste ji v pouzdře. Nedávejte si ji do kapsy. Když si strčíte do kapsy revolver, počítejte s tím, že až ho budete vytahovat ven, kohoutek se vám skoro určitě zachytí o látku. Ještě horší jsou automaty. Máte-li v kapse nabitého a nataženého gloc-87

ka, je docela pravděpodobné, že se ve chvíli vrcholného napětí střelíte do slabin nebo do stehna. Ostatní automaty, dokonce i ty bezkohoutkové, se z kapsy vytahují rovněž špatně. A už vůbec nepřemýšlejte o tom, že byste stříleli skrz kapsu - v takovém případě spíš zastřelíte sebe, než zlikvidujete protivníka. A teď zpátky do reálu. Přiskočil jsem k němu z nekryté strany a hlavní pistole jsem ho sekl do obličeje. Přední mířidla mu v něm vyryla hlubokou brázdou. To ho probudilo. Volnou rukou si přejel po tváři a ucítil krev. Podíval se na mě a v očích se mu objevil zděšený výraz. Byl jsem pro něj ztělesněný bůh války a chystal jsem se ho obětovat úplně stejně, jako jsem před chvilkou obětoval jeho kamaráda. Ucouvl a z hrdla se mu vydral přidušený výkřik. Posunul jsem se dopředu a praštil jsem ho znova pistolí. Nikdy se nevzdávejte prostoru. Pořád se posouvejte do vakua, které vám protivník zanechal. Principem války je obsazování nepřátelského území - a tohle byla válka. Znova jsem ho praštil - tvrdá rána do krku. Zakymácel se, zakopl o jeden z hrobů a spadl na záda. Rychle se vyškrábal na nohy a snažil se zmizet z mého dosahu. Kdepak. Hned jsem byl zase u něj. Další úder pistolí ho srazil na zadek. Chtěl se odkulit

pryč, ale skočil jsem na něj. Marně se pokoušel vykroutit z mého sevření. Ted už ocel potřebovat nebudu - a ani nechci. Strčil jsem pistoli za kalhoty, posadil se ob-kročmo na Sergeje a začal jsem mu bubnovat pěstmi po obličejí. Tohle je jeden z těch hajzlů, co zabili mého kmotřence - zavraždili klučinu, kterýho jsem chtěl vidět ve svých stopách válečníka! A já ted' tady vykonám akt pomsty! Za každého jedna rána! Tahle je za Paula. Tahle za Bečky. Tahle za Adama. Tahle za Louisů. Pak jsem ho popadl za vlasy a začal jsem mu mlátit hlavou o zem ve stálém rytmu - za Paula, za Adama, za... Vtom jsem na sobě ucítil něčí ruce. Strhal jsem je ze sebe a pokračoval v díle. Stejně ruce mě ale chytily kolem krku a jemně, leč rozhodně mě táhly ze Sergejova nehybného a zakrváceného těla pryč. „Už má dost, kapitáne! Ted' si ho vezmeme do parády my!“ ozval se hlas, který jsem dobře znal. Patřil Doku Tremblayovi. Třásl jsem se jako osika. Vzteky. Musel jsem se uklidnit, získat nad sebou zase kontrolu. Zvedl jsem ruce a nabral do plic vzduch. „Jsem v pořádku, už je to dobrý!“ zasípal jsem. „Musím jenom popadnout dech!“

88

Kachní noha s Wonderem mě postavili na nohy. Zamotala se mi hlava - téměř jako při závratí. Dok už mezitím svítil baterkou Sergejovi do očí. „Tohohle se ti podařilo skoro zabít!“ prohlásil. „Jeho smůla!“ Těžko jsem mohl k tomu hajzlovi cítit nějaké sympatie. A ted' do práce - času není nazbyt. „Wondere, vem tomu mrt-výmu Ivanovi z kapsy klíčky! U klubu má zaparkovanej mercedes - stojí pod lampou na konci bloku. Budeme ho dneska potřebovat!“ Nemusel jsem mu to říkat dvakrát. „Rozkaz, kapitáne!“ „Hlodavec s Dokem nachystaj tohohle na přesun!“ Z Doková ustaraného výrazu jsem poznal, že by raději chvíli pracoval na Sergejovi. „No tak. Doku, svoje zdravotnický umění si můžeš vyzkoušet až potom, co si trochu odfrkneme!“ Podíval se na mě tak, jako kdyby nevěřil vlastním uším. „Hele, já to myslím naprosto vážně! Chci ho trochu zalátat!“ I já ho chci mít zalátaného - abych mu dřív, než nás opustí nadobro, mohl položit pár otázek. KAPITOLA 6

Na místo srazu, které se nacházelo v zastrčené boční uličce dva bloky od rodného domu spisovatele Dostojevského, jsme přišli potichu a každý zvlášť krátce po čtvrt na čtyři. Na stejném místě se zrodil román Zločin a trest, což mi připadalo příhodné - vždyť za pár minut budeme vykonávat obojí. Doufal jsem, že budu moci dokončit svou práci zcela nerušené, protože jsem o svých plánech na dnešní noc nikomu neřekl. Podařilo se nám sestavit scénář, který byl na to, že jsme měli tak málo času a informací, poměrně solidní. Nyní mi dovozte, abych se v krátkosti zmínil o „aplánování akcí“, jak to nazývají lidé, kteří pro Pentagon připravují akce nekonvenčních jednotek. Mají-li být akce tohoto typu úspěšné, nesmí při nich chybět takzvaná „dynamika relativní převahy“, což je termín, který s oblibou používají scenáristé na Velitelství zvláštních operací na MacDillově letecké základně v Tampě. Dynamika relativní převahy se projeví tak, že malá nekonvenční jednotka zvítězí nad jednotkou sice větší, ale také kon-

venčnější. Že chcete nějaký příklad? No prosím. Co takhle En-tebbe? V tomhle ugandském městě vysvobodilo izraelské komando z rukou teroristů celé letadlo, a to ty teroristy chránily dvě roty vojáků ugandského vojska. Pokud bychom se měli vrátit v čase a prostoru o něco blíže, není to tak dávno, co jsem v horách na severozápadě Afghánistánu vedl sedm střelců proti velké a dobře vyzbrojené skupině tangu. Princip relativní převahy spočívá v dynamice, duchu či srdci vlastní akce. Jo jo, už vás vidím, jak nade mnou máváte rukou a říkáte si, že jsem zabředl do byrokratického slangu. O čem to, sakra, ten Profesionální válečník vlastně mluví? ptáte se. Já jenom tvrdím, že v nekonvenčním válečnictví musí být všechny prvky - mezi ty nejdůležitější patří informace, spojení a výcvik - pohromadě, jinak výhoda mizí a získává ji protivník. Čím déle vám bude trvat, než dosáhnete stanoveného cíle, nebo čím jsou informace, které máte k dispozici, starší, tím větší je pravděpodobnost, že neuspějete a že přijdete třeba i o život. Příklad? Akce Orlí spár. Místo činu: Teherán. Datum: rok 1980. Můj dlouholetý kamarád Charlie Beckwith dostal špatný plán akce, který obsahoval hodně kroků a etap a málo rozhodného agresivního jednání. A právě tyhle komplikace vedly spolu se špatnými informacemi a nedostatečným výcvikem k fiasku v Poušti jedna. Dneska proto musíme dosáhnout dynamického, rozhodného vítězství, přestože máme k dispozici jen surové a neúplné informace, početní nevýhodu a nedostatek času na vymýšlení plánů pro případ nepředvídatelných událostí. Co to slyším za povyk? Cože? Obviňujete mě z toho, že si protiřečím? Kdepak. Navzdory všem doktrínám i všem ukázkovým příkladům z historie nastávají v

nekonvenčním válečnictví chvíle, kdy se musí jednat - prostě a jednoduše vyrazit a udělat, co je třeba, a to hned - a doufat v konečný úspěch. A tohle byla právě jedna z nich. Sbalili jsme si věci a co nejnenápadněji jsme se vytratil z hotelu. Jako první jsem odcházel já a měl jsem u sebe vysílačku. Obešel jsem kolem dokola celý blok a pátral po stínech. Když jsem žádné nezjistil, stiskl jsem dvakrát tlačítko pro vysílání a dal signál ostatním. Kolem spícího recepčního pak postupně proklouzli Wonder, Doc a Hlodavec. Kachní noha s Aligátorem, kteří to jako obvykle už nemohli vydržet, opustili hotel ještě před nimi 90

a po svém - vylezli oknem ven, slezli dolů po okapu a přes zadní dvorek se dostali k nám. Wonder potom naložil do Volod'ova auta zbraně, Doka a sebe a odjel napřed. My ostatní jsme se rozptýlili po městě a vyrazili jsme po svých. Řeknu vám upřímně, že mi ten zhruba tříčtvrtěhodinový přesun sychravou noční Moskvou na náladě zrovna nepřidal. Museli jsme si dávat stále pozor: cestou jsme minuli několik stakanů - prosklených budek, v nichž čtyřicet hodin denně hlídkují dopravní policisté - a také agenti zdejší tajné služby. Naštěstí byla noc, a tak jsme jich neviděli mnoho. A hlavně jsme měli větší šanci na to, že nás zachytí některý z pasivních sledovacích zařízení letitého, ale stále provozuschopného systému KGB známého pod názvem „Vizír“. Že jste o vizírech ještě neslyšeli? Není divu - ví o nich jenom velmi málo lidí. Proto mi dovolu, abych vás zasvětil do jejich tajů. V dobách studené války vybudovala KGB na střechách (i uvnitř) většiny budov, které lemují hlavní moskevské ulice a dopravní tepny, přísně tajný systém na sledování lidí. Tento systém fungoval znamenitě - hlavně proto, že byl naprosto jednoduchý, bez jakýchkoli technických parád nebo vynálezů. Skládal se pouze ze staromódních teleskopů tvořících nenápadný, ale velice efektivní prostředek na pozorování dění uvnitř automobilů, které projíždějí po ulici. Tenkrát totiž v Moskvě nejezdilo zdaleka tolik aut jako nyní. Většina osobních vozů patřila buď vysoce postaveným členům komunistické strany a vládním činitelům, nebo zahraničním diplomatům, přičemž všechny tyto kategorie byly terčem zvědavosti ze strany KGB. A aby služba tuhle zvědavost nenápadně ukojila, vymyslela vizíry. Základem systému byly výkonné, na dálku ovládané teleskopy osazené panoramatickými skly a objektivy s proměnlivou ohniskovou vzdáleností neboli transfokátory. Obrazy z teleskopů se pomocí soustavy hranolů promítaly na plátna úplně stejně, jako se ve školách promítají vzorce a diagramy. Bylo to praktické, jednoduché a účinné. A také výborně utajené. O stanoviště vizírů se staralo takzvané Oddělení Q z 16. správy KGB. Tato správa, pokud to náhodou nevíte, byla soběstačnou součástí kontrašpionážní divize KGB a až do konce sedmdesátých let zůstala skrytá zrakům západních zpravodajských 91

služeb. No a protože nikdo nevěděl o její existenci ani o existenci Oddělení Q, nikdo se také nemohl dozvědět o vizírech. Spojení mezi stanovišti s vizíry navíc obstarávaly obyčejné telefony a podzemní kabely, a nikoli daleko modernější krátkovlnné a mikrovlnné vysílače. Ne snad proto, že by Sověti byli tak chytrí, ale kvůli tomu, že tenkrát prostě neměli k dispozici nic lepšího. A právě v téhle jednoduchosti spočívala obrovská výhoda celého systému, a sice jeho utajení. Neobjevil ho dokonce ani NRO - Národní úřad pro průzkum (National Reconnaissance Office), špionážní organizace řízená Pentagonem a sídlící v obrovském moderním komplexu u mezinárodního letiště Dulles ve Washingtonu. NRO zodpovídá za veškeré družicové projekty. V rámci své činnosti zahájila pravidelné přelety nad Moskevskou oblastí s cílem monitorovat sovětské rádiové a elektronické vysílání, a to prostřednictvím průzkumné družice KH-9 (Keyhole-9, v překladu Klíčová dírka 9), kterou úřad získal od NSA. Celý projekt dostal krycí jméno IVY CHARM (Kouzlo břeč-t'anu) a byl spuštěn na počátku srpna roku 1974. Ale vizír se mu najít nepodařilo. Miliardy dolarů z kapes daňových poplatníků tak vylétly zbůhdarma oknem. Také naši přátelé ze CIA nevěděli o existenci vizíru zhola nic (jako obvykle), a to až do konce sedmdesátých let, kdy jim o něm a o dalších projektech Oddělení Q řekl pracovník 16. správy, který přeběhl k Američanům.* A i když KGB už neexistuje, můžu vás ujistit, že vizír stále funguje - akorát ho obsluhují špiclové z Grinkovova minister-*. Tímto pracovníkem byl kapitán KGB Sergej Motorin. Zběhl v roce 1977 přímo v Moskvě. Svůj první kontakt s Američany uskutečnil prostřednictvím pitky s jistým americkým diplomatem, kterou uspořádal na jednom z míst, jež vizír nehlídal. Na následující schůzce mu předal papírek, na němž vysvětlil své úmysly, a brzy CIA informoval o existenci

vizím. V roce 1980 byl už jako major vyslán do Washingtonu, aby zde sbíral technické informace pro Oddělení X z l. správy. Jakmile se ocitl ve Spojených státech, začal pracovat pro FBI a poskytovat důležité informace o špionážních aktivitách SSSR namířených proti americkému zbrojnímu průmyslu. Nakonec to s ním ale skončilo špatně. Na sklonku roku 1985 byl náhle odvolán do Moskvy. Okamžitě po přiletu byl uvězněn a posléze popraven. Stal se tak jedním z více než padesáti agentů, které KGB udal americký zrádce Aldrich Házen Ames. 92

štva vnitra. Vím to moc dobře, protože jsem měl možnost si ho vyzkoušet na vlastní kůži. A proto jsme si dali pěkně načas, než jsme se na určené místo dohrabali, navíc když jsme byli kromě diplomatických pasů vybaveni ještě nejrůznějšími zbraněmi a dalšími věcmi, které by se moskevské milici, ministerstvu vnitra a koneckonců ani nikomu jinému zcela určitě nelíbily. Naším cílem byl pětipatrový obytný dům v jedné zchátralé uličce západně od nás. Kmotr Judin měl přespávat v třípokojevém bytě v posledním patře, jak nám sdělil zprvu zatvrzelý, ale nakonec ochotně spolupracující zdroj Sergej těsně předtím, než se jeho duše odebrala do věčných lovišť. Z informací, které nám poskytl, jsem si udělal přibližnou představu o dispozicích bytu a o jeho nejbližším okolí. Budeme muset překonat zamčená vrata do dvora, propížit se po schodišti nahoru a proniknout do bytu - aniž bychom probudili sousedy. A všechno to musíme stihnout do páté hodiny, neboť v tuto hodinu se Moskvané začínají probouzet, zívát a loudat se na záchod. 03.25. Vyšli jsme se na cestu. Šel jsem jako první. Drželi jsme se u zdi a využívali jsme krytí, které nám poskytovaly stíny budov. Venkovní osvětlení pracovalo v náš prospěch - v celém okolí fungovala jediná pouliční lampa. Zbylým šest bylo mimo provoz - někdo je nejspíš rozstřelil, soudě podle roztržitého skla. Pohyboval jsem se opatrně, jako kdybych procházel džunglí. Neočekával jsem sice žádné nástražné dráty ani pozemní miny, ale nechtěl jsem svou přítomnost prozrazovat tím, že bych stoupl na nějaký střep nebo na jiný křehký odpad. Na rohu ulice jsem předpažil a sevřel ruku v pěst. Na toto znamení se všichni zastavili. Sáhl jsem do kapsy u černé blůzy a vytáhl infračervený dalekohled pro jedno oko. Pak jsem si lehl na zem a velice opatrně jsem nakoukl za roh. Jestli jsem lízal beton? Ano, protože jsem nechtěl, aby moje postava dělala velkou siluetu. V noci totiž nevidíte objekty přímo, ale periferně. Takže kdybych strčil svůj velký slovenský rypák za roh ve výšce sto osmdesáti centimetrů, všiml by si ho každý, kdo by byl jen trochu vzhůru, protože bych svým nosem narušil obrys zdi. Je to stejné, jako když na lovu zahlédnete vysokou. Nikdy ji nevidíte celou, ale vaši pozornost upoutá vždycky jen pohyb paroží, uší či nohou, protože se něco pohne tam, kde by se nic hýbat nemělo. 93

Proto jsem se přitiskl co nejvíc k zemi, abych měl jistotu, že linii budovy narušuji co nejméně - to pro případ, že by někdo stál na stráži. A někdo na ní opravdu stál. Přesněji řečeno, seděl. V BMW řady 700, což je auto za bratru čtvrt miliardy rublů. Se spuštěným motorem - zjevně kvůli topení - a rozsvícenými jantarově žlutými parkovacími světly. Skoro jsem mu viděl do tváře - až na to, že na infračervený dalekohled byla moc světlá, což způsobovalo zapnuté vnitřní osvětlení. Díval se dolů - možná si četl, možná vsedě klimbal. Na tom nesejde, stejně nás kvůli nastartovanému motoru neuslyší. Uklidil jsem dalekohled zpátky do kapsy a dal ostatním znamení, že před námi je jenom jeden nepřítel. Ivan parkoval přímo před vjezdem do dvora, který zakrývala těžká dvoukřídlá vrata z dřevěných desek a tepaného kovu, zasazená do robustního ocelového rámu. V pravém křídle vrat byly malé dveře. Ty sloužily k tomu, aby lidé, kteří do domu vcházeli pěšky, nemuseli otevírat celá vrata. Jakmile pronikneme vnější skořápkou budovy, rozdělíme se do dvou skupin. Kachní noha, který má rád výšky, vyleze spolu s Aligátorem - ten je pro změnu nenávidí - po okapu, který by měl, jak nebožtík Sergej přísahal, vést ze dvorku po boční zdi domu. Na střeše si přichystají lano, spustí se po něm dolů a přesně v okamžiku, kdy my ostatní vtrhneme k Judinovi dveřmi, proskočí oknem do ložnice. Ale pěkně popořádku. Rukama jsem vysvětlil své úmysly a vydal jsem se k autu. Držel jsem se při zemi a snažil se chovat co nejnenápadněji. Alfou a omegou je rychlost. Tady pozor, přátelé, když říkám rychlost, tak mám na mysli pár centimetrů za minutu i víc. Zapomeňte na všechno to plížení a slídění, které vám v akčních filmech předvádějí Steve, Chuck, Bruče a další. Ti chlapi se pohybují tak rychle a nadělají přitom tolik rámusu, že by je v reálném světě zpozorovalo i malé děcko. Nacházel jsem se právě ve třech čtvrtinách své cesty uličkou -to znamená nějakých šedesát až pětadesát metrů od rohu -a chystal jsem se proklouznout

kolem okna zasazeného ve zdi, podél níž jsem se plížil, když pan Murphy usoudil, že je mně samotnému nejspíš smutno, a rozhodl se, že mi bude dělat společnost. 94

Ivan v bavoráku zvedl hlavu, protáhl se a podíval se před auto. Ztuhl jsem v podřepu a přitiskl jsem se ke špinavé okenní římse. Ivan si mohutně zívá a znova se protáhl. Pak vypnul motor, otevřel dveře a vylezl ven. Na chvíli zůstal stát. Byl to zjevně amatér, protože vůbec netušil, že se jeho postava proti osvětlenému vnitřku auta krásně vyjímá. Zaslechl jsem cinkot kovu -to si hodil do kapsy klíčky od auta. Potom sáhl do bundy, vytáhl balíček cigaret, vytřepal z něj jednu, našel zapalovač a zapálil si. Několikrát zhluboka potáhl a vyfoukl kouř nosem i pusou naráz. Stál jsem jako přimrazený - doslova, neboť jsem ani nedýchal. Nezapomínejte, že bylo chladno - a když je vzduch studený, váš dech v něm vypadá jako kouř. Přestože si Ivanův zrak nejspíš ještě nezvykl na tmu, jelikož vnitřní osvětlení auta po otevření dveří zhaslo, nehodlal jsem riskovat. Ivan si zapnul bundu až ke krku. Přitom se trochu pootočil -a jeho periferní vidění mě, navzdory té cigaretě, navzdory té noční slepotě, navzdory všemu, zachytilo. Jak jsem to poznal? To se nedá nijak popsat. Prostě jsem to poznal. Nedá se říci, že by viděl přímo mě. Viděl jen něco. A to něco v něm vzbudilo podezření. Na okamžik ztuhl. Pak mu ruka vylétla nahoru - teď odhodí cigaretu, rozepne si bundu a vytáhne z ní to, co tam má schované. V takové chvíli se dá dělat jenom jediné - a já jsem to udělal. Zaútočil jsem. Sklonil jsem hlavu, použil jsem zeď jako startovací bloky a jako býk jsem vyrazil k Ivanovi. Když jsem k němu doběhl, stále zápasil se zipem. Okamžitě spustil ruku dolů a naznačil pohyb doleva a pak doprava. Nebylo mu to nic platné, protože jsem se na něj vrátil jako parní válec, srazil jsem ho na zem a svalil se na něj. Setrvačností jsme se odkutáleli asi tři až čtyři metry za auto a začali jsme spolu zápasit. Ivan se dostal nade mě a nabral mě kolenem do rozkroku. Tím mi skoro vyrazil dech. Ale ještě předtím jsem ho stačil praštit pěstí do brady. Začali jsme se znova koulet a pomocí rukou a nohou jsme se snažili získat jeden nad druhým výhodu. U jednotek Alfa, elity sovětských a postsovětských speciálních složek, se výcvik boje muže proti muži dělí na dvě části, a sice na výcvik bojových prvků, které mají protivníka zneškod-95

nit, a na výcvik technik, jejichž účelem je protivníka zabít. Tenhle Ivan na mě uplatňoval druhou část onoho výcviku. A protože mě sekal do krku a zároveň mě tloukl loktem do obličeje a pokoušel se mi vymáčkout oči z důlků, bylo mi jasné, že mám co dělat s absolventem školy SPECNAZu. Tahle škola totiž staví hlavně na rychlosti - instruktoři po svých studentech chtějí, aby dokázali rozdat až dvě stě ran za minutu. A tenhle chlap se snažil toto číslo překonat. Jenže, přátelé, rychlost není všechno. Záleží také na přesnosti. A tak mě Ivan sekal, mlátil, mačkal, drtil a rdousil a vkládal do toho všechnu sílu, kterou v tom svém tenkém šlachovitém těle dokázal vyvinout. Ale rozhodovala váha a v té jsem byl o dobrých pětadvacet kilo lepší. Navíc jsem velký a silný šílenec, který na Divokém panství každý den ve tři čtvrtě na šest ráno dělá se sto osmdesáti kily na benči 154 opakování. Venku. Za každého počasí. Ve větru, v dešti i ve sněhové vánici. Střízlivý i v kocovině. Čilý i unavený. A proto jsem ho i přes tu neuvěřitelnou frekvenci úderů nakonec přemohl. Odhodil jsem ho na stranu, převálil ho na břicho a posadil se na něj. Pak jsem mu přidržel ruce u těla, chytil jsem ho pod mandibulou - tak říkají studenti a učitelé na medicíně dolní čelisti - a obrátil jsem mu hlavu o 270 stupňů doprava. Slyšel jsem, jak mu praskají kosti - krčním obratlům se tenhle pohyb určitě nelíbil. Praštil jsem ho ještě loktem mezi lopatky, abych měl jistotu, že už nevstane, a vyčerpaně jsem se skulil z jeho těla. Celá epizoda netrvala od okamžiku, kdy mě zahlédl, ani pětadvacet vteřin. Ale těžkých pětadvacet vteřin, to mi věřte! Ležel jsem na zemi, oči zavřené, potil jsem se a bolel mě kašdický sval. Když jsem konečně otevřel oči, spatřil jsem nad sebou nervózně cukající oficiřské kníry Doka Tremblaye. Poklekl, vzal mě za levou ruku, zvedl ji a přiložil k zápěstí dva prsty. „Začínáš stárnout, dědku!“ zašeptal. „Před dvěma lety by ti s takovýmhle prckem...“, špičkou boty posunul mrtvolu o kousek dál, „...nestoupl tep ani na stovku a teď máš sto čtyřicet!“ „Jo, jenže to už je dneska podruhy!“ zasípal jsem. „A kromě toho - on je zase mrtvěj a já jsem zase živej!“ Otřel jsem si z obličeje pot, převálil jsem se na břicho, klekl jsem si a začal 96

mrtvého Ivana prohledávat. Z ramenního pouzdra jsem vytáhl nabitou a nataženou automatickou pistoli a náhradní zásobník s osmi náboji s dutým hrotem. Dále jsem našel cigarety, zapalovač, odřenou lacinou peněženku, zmuchlaný kapesník a klíčky od auta. Ty byly na kroužku spolu s několika dalšími klíči.

Prozkoumal jsem peněženku. Uvnitř jsem objevil průkazku s fotografií - zřejmě nějaký služební průkaz. Snažil jsem se rozluštit nápisy v azbuce, ale marně. Byl to policajt, nebo voják? Věděl jsem, že pro mafii pracují jak příslušníci ozbrojených sil, tak i příslušníci policie, a proto bylo možné obojí. Mezitím k autu dorazili všichni ostatní. Předal jsem Wonde-rovi svazek klíčů a nařídil mu, ať se podívá, jestli některý z nich nepůjde ke dveřím do dvora. Pak jsem se postavil. „Pomozte mi dát toho Ivana zpátky na místo, ať se můžeme pustit do práce!“ Aligátor vlezl do auta a vypnul stropní světlo. Dok popadl Ivana za nohy, já jsem ho chytil pod rameny a šup - už zase seděl na sedadle! Do zámku u vrat nebo u dveří se nehodil žádný klíč. V hlavě se mi okamžitě rozhoukala poplašná siréna, která sedí mezi radarem na ženské a měřidlem blbosti ve třetím kvadrantu mojí lebky, hned vedle malého mozku. Hlodavec s Aligátorem provedli předběžný průzkum a neobjevili nic podezřelého. Na východní frontě byl klid. Proč mě fakt, že klíče nepasovaly do žádného zámku, tolik znepokojoval? Inu proto, milí přátelé, že ze zkušenosti vím, že strážní u sebe obvykle mívají klíče od domů, které chrání - zejména když stojí venku a uvnitř domu nikdo další nehlídá. No ovšem, máte pravdu - tohle jsme ještě neproověřili. Ale víme, že nikdo nevyšel ven, aby se podíval, co je to za hluk -nenadělali jsme ho sice moc, ale trochu přece jen ano. 03.31. Naskládali jsme se ke dveřím v pravém křídle vrat. Otevíraly se směrem ven. Jednoduchý zámek neoddařoval Wonde-rovi dlouho - necelých deset vteřin. Už jsem vám říkal, jak to vypadá, když pronikáme do objektů? Že ne? Naštěstí máme chvíli času, tak vám to hned vysvětlím. Všechny pohyby, které v těchto případech děláme, jsou předem nacvičené a zažité. U jednotek jako Delta Force nebo SEAL 6 jsme je opakovali snad tisíckrát, ve všech možných situacích a za všech možných podmínek. Při skutečných akcích pak 97

nemusíme přemýšlet o tom, co kdo z našich kolegů dělá a jak si máme počínat my. Všechno je uložené hluboko v našem nitru a my jen jdeme a vykonáme, co je třeba. Brány, vrata, dveře, předsíně, chodby a palubní nástavby na lodích, nouzové východy, žebříky a schodiště - to všechno jsme nacvičovali, pořád dokola. A také v různých časech. O mně je například známo, že jsem jednou v 03.45 vyhlásil poplach a vyhnal své hochy, kteří se teprve před hodinou a čtvrt vrátili z lovu dvounohých koček a závodů v pití piva, na nácvik čištění místností. Nedělám si iluze o tom, že by mě za něco takového mohli milovat. Jenže já jsem vždycky vyznával doktrínu, kterou jsem poprvé spatřil nade dveřmi ubytovny mužstva 21. jednotky že-nijních potápěčů na základně obojživelných jednotek v Little Creeku. TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI, hlásal nápis na ceduli. Toto heslo, jak si snadno domyslíte, se stalo základem pro jedno z mého desatera příkázání jednotek zvláštního určení. Je to také krédo, které si vzali k srdci velitelé družstev, kteří vedli můj výcvik. Groše, Coyle, Andrews, Kastrol Sullivan a samozřejmě můj námořní tat'ka Everett Emerson Barrett, pod nímž jsem sloužil ve 21. jednotce ženijních potápěčů, nám, mladým pulcům, nikdy nedopřáli ani chvíli oddechu. Díky jejich nesmírnému zaujetí a vynalézavosti tak víme, že se na kanadách čistí jak bota, tak i podrážka. Dokázali si vymyslet neuvěřitelné věci, jen aby udrželi naše mozky i těla v plné permanenci. Když jsme například v rámci jednoho cvičení pobývali v Portoriku, museli jsme před stany vybudovat chodníčky a olemovat je plechovkami od piva naplněnými pískem. A když jsme jednou navštívili Panenské ostrovy (nevím, proč se to tak jmenuje, když jsme tam nikdy nesehnali jedinou pannu!), Ev Barrett nám nařídil, ať vyšplháme na palmy, natrháme si listy a vyrobíme z nich slamáky. Slamáky z palmových listů? Ano - posilovali jsme tím nohy a zdokonalovali jsme se v lezení, třebaže nám to tenkrát Ev takhle nevysvětloval. Nic totiž vysvětlovat nemusel - byl to velitel čtyř, tedy něco jako bůh. Každé jeho přání nám bylo rozkazem. A přestože jsme byli většinou o pár desítek let mladší než on a ačkoli jsme se považovali za tvrdé a silné chlapy, dával našim zadnicím pravidelně ochutnávat svou nablýskanou desítku kanadu. 98

Malá odbočka. Vyrůstal jsem v Navy, v níž si kázeň mužstva vynucovali nikoli důstojníci, ale velitelé družstev. Tehdy se tomu říkalo áskály a mělčiny". To znamenalo, že pokaždé když jste udělali nějakou nesmyslnou chybu, váš velitel z vás div nevymlátil duši. Žádné zprávy, žádná hodnocení, žádná písemná hlášení. V osobních materiálech se vám nikdy nic neobjevilo. Jakmile jste něco zkazili, velitel si to s vámi vyřídil hned na místě. A tak, že jste si to navždycky zapamatovali. Tečka. Dneska už žádné áskály a mělčiny" neexistují. Místo nich máme Jednotný zákoník vojenského práva o devíti stech šedesáti sedmi

stranách. Jeho dodržování si už nevynucují velitelé družstev, ale důstojníci. Tento zákoník dokonce říká, že pokud velitel vztáhne na svého podřízeného ruku, bude postavený před válečný soud. Ta tlustá kniha obsahuje tolik předpisů a nařízení, že je zhora nemožné, aby námořníci vždycky všechno do puntíku splnili, a důstojníci tak mají v ruce bič. Ale kázeň, ta je, stručně řečeno, mizerná. Důstojníci nevedou - oni vlastně jen vypisují pokutové bločky. A velitelé družstev nevyučují. Kdepak - ti mají spoustu starostí s tím, aby uchránili před důstojníky své vlastní zadky. A mužstvo se neučí, ani na konkrétních příkladech, ani nijak jinak. Kdyby se mě někdo zeptal, milerád bych mu vysvětlil, jaké výhody by přinesl návrat k metodě áskal a mělčin". Ale nikdo se mě samozřejmě nezeptal. Těmito nostalgickými úvahami jsem vám chtěl jenom objasnit, proč vycházím z tradic Eva Barretta, Kastróla Sullivana a dalších a mívám na své lidi větší nároky než jiní velitelé. Díky tomu jsem jich také ztratil v bojích méně - celkové ztráty za těch víc než třicet let života nekonvenčního válečníka můžu dodnes spočítat na prstech jedné ruky. Proto všechno cvičíme stále dokola. Znovu a znovu. A když už si myslíme, že to všechno naprosto dokonale ovládáme a že už se nemůžeme naučit nic nového, vrháme se opět do výcviku - a opět se něco přiučíme. Princip zůstává vždycky stejný: proniknete dovnitř a rychle postupujete dopředu. Co nejrychleji, aby se za vámi dostalo dovnitř co nejvíc střelců a nemuseli jste se zastavovat v úzkém hrdle, kde jste nejzranitelnější. Jakmile jste uvnitř, pátráte po nejbližší hrozbě. Pokud něco takového objevíte, okamžitě to zneutralizujete. Ani na okamžik se nezastavujete. Ještě jednou opakují: ani na okamžik se nezastavujete. Nikdy. 99

Kde jsem to přestal? Aha, už vím - u těch vrat. Wonder se postavil vedle odemčených dveří a kývnutím mi dal najevo, že je připravený. I když jsem za sebe neviděl, bylo mi jasné, že Hlodavec v tu chvíli už mačká Aligátorovi levé rameno. Aligátor pak provede totéž Kachní noze, ten zase Dokoví a Doc... vtom mi levé rameno sevřela ruka. Všichni jsme byli připraveni vyrazit. Kývl jsem hlavou. Krátce a výrazně. Wonder přitáhl odemčené dveře k sobě. Prošel jsem vzniklým otvorem, okamžitě jsem se přitiskl zády ke zdi napravo a očima jsem začal prohledávat prostor před sebou. Jestli jste vášnivými vyznavači všech těch takzvaných realistických filmů o protiteroristických komandech a speciálních jednotkách, tak si určitě dobře pamatujete, jak podobné scény probíhají: členové přepadového oddílu vbíhají do dveří vždy po jednom z opačné strany, pistole a samopaly namířené ke stropu, prsty na spoušti. Udělají pár kroků a zastaví se. Znova pár kroků a opět se zastaví. Pro tyhle scény máme my od SEAL přesný termín: blbost. Tohle všechno jsou jen hollywoodské nesmysly. Čirá fantazie. Kdybyste se takhle chovali při opravdové akci, přihodí se vám zcela určitě dvě věci. Za prvé, když zakopnete o práh, zastřelíte svého kolegu. Proč? Protože držíte na spoušti prst, váš kamarád stojí přímo naproti vám a za vašimi zády má nachystanou svou sadistickou ruku pan Murphy. Právě proto se vždycky stavíme ke stejné straně dveří - tak víme, kde se každý nachází, a nemůžeme se navzájem postřílet. Za druhé, když se vám nepodaří zastřelit kolegu, prostřelíte aspoň strop. Proč? Protože přesně tam vaše zbraň míří. A právě proto jsem tak velkým příznivcem takzvaného álaserového pravidla", které říká zhruba toto: nikdy nemiř zbraní tam, kam nechceš střílet. Že nechcete střílet do stropu? No dobře, tak tam nemiřte svou zbraní! Já osobně jsem držel pistoli u prsou a ukazovák jsem měl připravený vedle spouště v revolučním a efektivním levorukém úchopu, který vynalezl pistolník John Shaw. Hlaveň byla nepatrně skloněná k zemi tak, abych mohl okamžitě zamířit a zároveň jsem nemusel viset očima na předních míři-dlech. Pokud vám totiž zůstanou oči upnuté k předním míři-diům, nebudou moci rejdit zleva-doprava a zprava-doleva. A když nebudou rejdit zleva-doprava a zprava-doleva, nebudou moci postřehnout nebezpečí. A když nepostřehnou nebezpečí, bude s vámi konec. 100

Zpátky k věci, totiž k akci. Jsem za dveřmi. Postupuju dopředu. Oči mi jezdějí sem a tam. Dejchám. Sakra - říkal jsem vám něco o dejchání? Ze ne? V tom případě si zapamatujte, že při těchto manévrech musíte dejchat, protože jestli dejchat nebudete, tak se zaseknete a konec. Najednou se nebudete moct hejhat a zrak vám nebude správně fungovat, protože vaše tělo bude mít nedostatek kyslíku, a proto

nebude pracovat na 110 procent. Navíc vám skoro okamžitě stoupne tlak, což se hned projeví na srdci, které při takových akcích tluč frekvencí 160 úderů za minutu i za normálních podmínek! Ach jo! No tak to zkusíme ještě jednou. Za dveře. Dopředu. Oči. Dýchat. Doc v patách za mnou. Já napravo, on nalevo. Pak Aligátor, Kachní noha a Hlodavec. Jako poslední Wonder, v ruce MP5 s tlumičem. Pohled dopředu. Žádné nebezpečí. Nádech a výdech. Žádné nebezpečí. Posun vpřed. Žádné nebezpečí. Rychle a důkladně jsme prozkoumali celý dvůr. Byl docela velký - asi tak sedmdesát krát sedmdesát metrů - prázdný a hlavně čistý. Dal jsem Hlodavci znamení, ať zavře dveře a zůstane u nich na stráž, dokud se nám nepodaří proniknout dovnitř. Pak se k nám připojí. Místo odpovědi mi smutně zsalutoval jedním prstem. Ukázal jsem na okap a gestem jsem naznačil povel „Nahoru!“ Kachní noha, naše horolezecké eso, přikývl. Zastrčil zbraň do pouzdra a pomocí řemínku ji v něm zajistil. Nezřídka se stává, že se pistole při šplhání uvolní a spadne dolů. Chudák její majitel pak stojí proti po zuby ozbrojenému nepříteli s holýma rukama. Po pistoli zkontroloval Kachní noha ještě nylonové lano, které měl hozené přes rameno, a vyrazil nahoru. Když byl tři metry nad zemí, Aligátor, který si mezitím rovněž prohlédl a zajistil svoji výzbroj a výstroj, se na mě zašklebil a vydal se za kolegou. Poté přišla řada na Doka, Wondera a mě. Sergej tvrdil, že v domě je několik schodišť a k nim vedou ze dvora čtverý dřevěné dveře. Každé schodiště pak vedlo ke dvanácti bytům - vždy po dvou na patře. Onu čtveřici dveří jsem uviděl téměř okamžitě. Ale pro jistotu jsem vytáhl z kapsy infradalekohled a prozkoumal jsem okolí. A hádejte, co jsem zjistil - že máme před sebou ještě další čtverý dveře, po dvou na každé straně úzkého špinavého průchodu, který rozděloval obě křídla budovy. 101

Paráda. Přesně tohle jsme zrovna teď potřebovali! Který zatracený dveře vedou k Judinovu brlohu? Sergej přísahal, že to jsou druhé dveře zleva při pohledu ze dvora. Jenže před náma byly na levý straně dvoje druhé dveře. Který jsou, sakra, ty správný? To můžeme zjistit jediné tak, že je všechny otevřeme a prozkoumáme. Wonder se pustil do práce. První zámek mu díky panu Mur-phymu trval déle než obvyklých deset vteřin. Babral se s ním přesně půldruhé minuty. A jestli si snad myslíte, že to není nijak dlouhá doba, když jste právě uprostřed akce a nervy máte napnuté k prasknutí, tak si zkuste hned teď napočítat do devadesáti - moment, tak ne, pomaleji! Wonder se buď modlil, anebo naopak klel v šesti až sedmi jazycích a snažil se přesvědčit své prsty a mozek, aby se naladily na stejnou notu a šlapaly jako tandem. Po obličeji mu stékaly kapky potu a suché rty se mu neslyšně pohybovaly. Konečně se dílo podařilo. „Hotovo!“ ucedil skrz zaťaté zuby, otevřel dveře a schoval náradí zpátky do kapsy. Nejradši by přešel hned k dalším dveřím, ale zastavil jsem ho. Není třeba ničit víc dveří, než je nezbytné. Přiložil jsem si k oku infradalekohled a podíval jsem se do tmy za dveřmi. U paty schodů jsem uviděl vypínač. Francouzi říkají těmhle automatickým schodišťovým vypínačům minutka, protože když je zmáčknete, máte přesně minutu na to, abyste vyběhli nebo seběhli po osvětlených schodech. Podíval jsem se na schodiště. Bylo prázdné. Judin přebývá v bytě číslo padesát dva. Na dveřích má být číslo. Věděl jsem, že tahle informace je správná, protože Sergejovi nebylo zrovna do zpěvu, když mi ji sděloval. Vystoupal jsem na první podestu. Dveře nebyly očíslované. Popoběhl jsem o patro výš. Opět žádná čísla. Stejně tak v dalším patře. Bylo mi jasné, že tohle není to správné schodiště. Ale musel jsem vylézt stejně až nahoru, protože ctím své zásady a jedna z nich zní: Nikdy nic nepředpokládej. A tak jsem se dohrabal až do posledního patra, zkontroloval jsem dveře - samozřejmě bez čísel - a potichu jsem seběhl zpátky dolů. Pod schodištěm mě uvítal Wonderův tázavý pohled. Otočil jsem palec k zemi a pak jsem ho ohnul směrem k dalším dveřím. Wonder zakoulel očima - asi nu chtěl říci, že jsem ho neměl 102

nechat čekat, protože jsme tím zbytečně ztratili čas. Potom vytáhl z kapsy šperháký a začal kličkovat mezi zmrzlými odpadky k dalším dveřím. Druhý zámek se mu podařilo odemknout bez jediného skřípnutí či škrábnutí. S infradalekohledem u oka jsem se protáhl dveřmi, přimáčkl jsem se ke zdi a prohlédl jsem si podlahu. Byla sice špinavá, ale jinak čistá - to znamená bez drátů vedoucích k náložím, prázdným plechovkám nebo jiným poplašným zařízením. Posunul jsem se ke schodišti a prozkoumal jsem jednotlivé schody až do přízemí. Všude čisto. Natáhl jsem krk a prohlédl jsem celé schodiště. Nikde nic. Vydal jsem se nahoru. Před prvními dveřmi jsem se zastavil. A hádejte, co jsem na nich viděl. Cedulku s číslem 11. 03.36. Vrátil jsem se dolů a přivolal jsem ostatní. Naskládali jsme se pod schody a začali jsme

stoupat nahoru. Pokud jste to náhodou ještě nezažili, pak vězte, že pohybovat se v naprosté tmě není žádný med, ale tvrdá dřina. Spousta lidí mívá ve tmě klaustrofobii. Jdete proti neznámému a neviditelnému nepříteli. Vůbec netušíte, kde se nachází. Zrovna tak nevíte, jaké překážky vám postavil do cesty. A k tomu je tady ještě pan Murphy, který se vždycky schová tam, kde může nadělat co největší škodu a co největší rámus. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně? Opravdu? No dobře, v tom případě se tedy vrátíme zpátky na schodiště. Seřadili jsme se do takzvaného ávláčku". Já jsem šel na čele a veškerou energii jsem věnoval tomu, abychom se k Judinovu bytu dostali naprosto nepozorovaně. Měl jsem sice v ruce pistoli, ale o případné nebezpečí by se postaral svým tokarevem s tlumičem Doc Tremblay. Doc totiž může střílet třeba poslepu a stejně se strefí - a to i do cíle, který nevidí. Jako kdyby měl v sobě nějaký radar. Za Dokem šel Hlodavec a celý voj uzavíral Stevie Wonder se samopalem MP5 s tlumičem. S každým schodem jsem si dával řádně načas a špičkou nohy jsem opatrně zkoumal mramor před sebou. To tempo bylo až nesnesitelně pomalé. Ale jinak to nešlo - nemohli jsme si dovolit sebemenší hluk. V prvním patře jsme se zastavili. Pode dveřmi na levé straně podesty prosvítalo světlo, což bylo potenciálně nebezpečné - nerad bych, aby nás tady nějaký noční (nebo spíš ranní) pták 103

zpozoroval. Snížili jsme tempo na polovinu a pokračovali jsme dál. 03.51. Páté patro. Na dveřích vlevo je mosazný štítek s číslem 52. Před nimi nikdo. Od té doby, co jsme vstoupili do domu, jsme ještě neviděli žádnou stráž. Jestli jsem z toho byl nervózní? Trochu ano. Ale upřímně řečeno, tentokrát jsem byl rád, že kýžené relativní převahy dosáhneme snadno. 03.52. Naskládali jsme se v obvyklém pořadí přede dveře. Wonder si ode mě půjčil infradalekohled a prozkoumal zámek. Postavil jsem se proti němu. Doc s Hlodavcem si stoupli za mě. Wonder nám gestem oznámil, že je připravený. Zapnul jsem vysílačku, stiskl jsem třikrát tlačítko pro vysílání, abych Kachní noze a Aligátorovi oznámil, že jdeme dovnitř, a zase jsem ten krám vypnul. Jak znám pana Murphyho, určitě by v době radiového klidu vysílal ostošest. Wonder si vzal do jedné ruky šper-hák a druhou lehce otočil knoflíkem na dveřích, aby otestoval západku. Dveře se s nepříjemně hlasitým cvaknutím pootevřely. Bylo odemčeno. Zaváhal jsem. Ano, já vím, že při pronikání do místnosti se nesmí váhat. Jenže tohle nebyl normální průnik. Vzal jsem si od Wondera infradalekohled. Dveře se mezitím otevřely dokořán. Sakra! Tady se dá dělat jen jediné - jít dovnitř. Vrazil jsem do předsíně. I když se mi to nelíbilo, udělat jsem to musel. Přejel jsem dalekohledem zleva doprava a zprava doleva. Nikde nic. Pokračoval jsem dál do úzké chodby vedoucí k obývacímu pokoji. Oči v infradalekohledu na něco narazily. Na podlaze přede mnou ležel v tmavě zelené kaluži člověk. Prohlédl jsem si ho. Byl mrtvý. Podíval jsem se mu do obličeje. Byl to ten poslední z mých pronásledovatelů z předešlého rána. Uslyšel jsem řinčení skla - to do obývacího pokoje vtrhli Kachní noha s Aligátorem. Drž se plánu akce, Dickie! Zahnul jsem doprava do kuchyně. Dalekohled objevil další tři těla - vsedě na židličkách, zhroucená na kuchyňský stůl. Rychle jsem je zkontroloval. Všichni mrtví měli v hlavě nevelký shluk dírek, z čehož bylo patrné, že byli zastřeleni dvojími krátkými dávkami, kterým říkáme kladívka, protože následují rychle za sebou, prásk-prásk, prásk-prásk. Tuto techniku používají jediné střelci z jednotek zvláštního určení. Zavrtěl jsem hlavou. Tohle jsou opravdová jatka! 104

V jídelně jsem našel další dvě mrtvoly. Vrátil jsem se zpátky a dal jsem se dlouhou chodbou doleva ke svému hlavnímu cíli - ložnici. Zde mě přivítali Judinovi - bohužel jen jako mrtvoly. Andrej byl dvakrát střelený do hlavy, a to zezadu do spodní části krku - podobným způsobem popravovala své zajatce KGB. Stejně stopy nesla i hlava jeho ženy. Ale podle skvrn na povlečení -o poloze těla ani nemluvě - jsem poznal, že ji po smrti někdo obrátil a prohledal. Levou ruku měla až tragikomicky zkroucenou - zápěstí našikmo, prsty zlámané. Nejdřív jsem nechápal proč, ale pak jsem si všiml, že jí chybí prsteny. KAPITOLA 7

03.57. Zakryli jsme okna a rozsvítili jen tolik světel, kolik jsme potřebovali k ohledám místa činu. Ke konečnému verdiktu jsme dospěli poměrně brzo: tohle byla práce skutečných profesionálů. Lepší než většina akcí ve Vietnamu a stejně čistá jako zákrok Izraelců proti Abú Džihádu v Tunisu. Žádné známky násilného vniknutí. Žádné stopy po obraně. Byla jich značná přesila a popravili každého, kdo se v bytě nalézal. Těla nestačila ještě vystydnout. Zřejmě jsme se s vrahy minuli jen o pár minut. Ted už je mi jasné,

co tam dělal ten chlápek v bavoráku. Ted' už chápu, proč se žádný z jeho klíčů nehodil do zámků ve vratech a ve dveřích. On totiž vůbec nepatřil k Judinovi, ale k jeho vrahům. Schovali se snad v tom bytě v prvním patře, ve kterém se svítilo, a nechali nás na pokoji jen proto, aby mohli v klidu uniknout? A proč byl vlastně Andrej zlikvidovaný? Napadala mě spousta příčin, ale jenom jedna z nich dávala nějaký smysl: Judin byl přímo spojený s vraždou Paula Mahona. Jeho gorila Vasilij Čič-kov ukradla Paulův prsten absolventa námořní akademie. Jeho pochopové Sergej a Voloda se té vraždy osobně zúčastnili. A Judinova smrt není totéž, jako když přijde o život třeba John Got-ti. V Americe je jen pár kmotrů a zabítí některého z nich znamená vždycky senzaci. Naproti tomu tady v Rusku jsou jich stovky a jejich smrt sotva někoho vzrušuje. Nebojte se, já vás slyším. A co ty Judinovy vazby na Viktora Grinkova z ministerstva vnitra a na Wernera Lantose? ptáte se. 105

Kdepak, přátelé. Služby, které jim Judin poskytoval, může během pár hodin převzít některý z řady gruzínských, čečenských, arménských nebo ruských gangů, které ovládají jednotlivé části rozsáhlého území hlavního města. Ne - Judin byl zabítý proto, aby nemohl mluvit. Rozeběhli jsme se po bytě a začali jsme hledat důkazy. Postupem času jsme sice objevili hromady pašovaného zboží - obrazy, stříbro, televizory, elektroniku, to vše naházené bez ladu a skladu do skříní na chodbě a v pokojích - ale důkazy ani stopy jsme nenašli žádné. Sebral jsem ze židle Judinovo oblečení a začal jsem probírat kapsy. Byly prázdné. Nakoukl jsem pod postele. Nic. Zajel jsem rukou pod matrace. Nahmatal jsem bouli. Byla to Judinova peněženka. Strčil jsem si ji do kapsy u blůzy a zajel jsem rukou ještě dál. Prsty mi narazily na cosi tvrdého. Vytáhl jsem to ven. Byly to desky a v nich tři listy papíru počmárané azbukou. Vytáhl jsem papíry z desek, přeložil jsem je napůl, schoval si je do kapsy a vrátil jsem desky zpátky na místo. Neměl jsem strach z toho, že bych po sobě zanechal otisky, protože jsem pracoval -stejně jako ostatní - v rukavicích. Pak jsem nahlédl do Judinovy peněženky. Našel jsem v ní několik navštívenek - všechny v azbuce - dva průkazy zatavené v umělé hmotě a pár ruských bankovek. Uložil jsem peněženku zpátky do kapsy u blůzy, vzal jsem vizitky a nastrkal si je do tlusté ponožky na levé noze. Wonder mezitím rozřezal všechny zalepené krabice. Bez úspěchu. Doc s Aligátorem pátrali po skrýších - tajných zásuvkách a dalších schovávačkách. Marně. Kachní noha s Hlodavcem prověřili obrazy, matrace, ledničku i sporák. Rovněž bezvýsledně. 04.29. Začínala se mě zmocňovat nervozita. Už bylo pomalu načase odejít. Začali jsme postupně zhasínat. Kachní noha okamžitě zamířil k oknu. „Kapitáne..." Věděl jsem, co chce - abychom všichni slezli dolů po jeho oblíbeném provaze. Místo toho jsem ale mávl rukou směrem k předsíni. Rychlejší a bezpečnější to bude po schodech. 04.31. Zhasli jsme všechna světla a počkali jsme, až si naše oči zvyknou na tmou. Teprve pak jsme vyšli z bytu ven. Když jsme byli na podestě všichni, nařídil jsem Wonderovi, ať zavře dveře, což neprodleně učinil, aniž by přitom nadělal sebemenší hluk. 106

Už už jsem chtěl začít scházet dolů, když vtom se ozval můj šestý smysl a zastavil mě. Dal jsem Dokovi znamení, že má být absolutně potichu. Doc poslal můj pokyn dál. Pak jsem se na patnáct až dvacet vteřin zaposlouchal. Uši mi přitom stály v pozoru jako opravdickému hlídacímu psovi. Slyšel jsem jenom ticho. Nic jiného. A to bylo špatné.

Špatné? Proč špatné? ptáte se. Ano, špatné. Protože v noci jsou vždycky slyšet nějaké zvuky, dokonce i v činžovních domech. Vrzání, dunění, škrábání a jiné pazvuky. Když jsem byl ještě pulec, učil jsem se, že mám své léčky chystat co nejvíc dopředu, aby si džungle (nebo hory či město) mohla na mě a na moje muže zvyknout. Jakmile se tak stane, cvrčkové budou normálně cvrkat, komáři budou normálně bzučet, ptáci budou normálně tlouci křídly, kočky budou normálně vřeštět a nepřítel nepozná, že se děje něco nekalého, a bude kráčet vstříc svému osudu zcela nepřipravený. Tohle ticho bylo nepřirozené. Bylo až příliš velké, příliš napjaté. Můj verdikt: tentokrát se ženeme do pasti my. Přiložil jsem si ruku k uchu a naznačil jsem ostatním, že mají zůstat stát a poslouchat. Doc opět předal můj povel dál dozadu. Potom jsem ukázal oběma palci k zemi - znamení „možná je tu někde nepřítel". Ale nemohli jsme tam stát věčně. Proto jsme začali neslyšně sestupovat po schodech. Pohybovali jsme se rychle, ale potichu. Ve stejném pořadí, v jakém jsme přišli, tedy za mnou Doc s to-karevem namířeným přes moje rameno, za ním jako stín Kachní noha s Aligátorem a vzadu se vztyčenými anténami Hlodavec a Wonder. Pár schodů nad

podestou v prvním patře - to je ta, na níž jsme zahlédli při výstupu světlo - jsem přikázal zastavit. Vagóny našeho vláčku zůstaly na místě stát a lokomotiva - čili já - se odpojila a pokračovala v jízdě sama. Schůdek po schůdku jsem sestupoval k podezřelým dveřím, za nimiž už žádné světlo nesvítlo. Na podestě jsem se opatrně přiblížil ke dveřím, přiložil jsem ucho až téměř ke dřevu a zaposlouchal se. Na druhé straně někdo dýchal. Zcela zjevně. Bylo to lidské dýchání. Dlouhé, hluboké nádechy a výdechy. Stáli za dveřmi a čekali na nás. Věděl jsem, že to jsou ti, co byli nahoře, protože kdysi jsem provedl totéž. Nechal jsem protivníka projít kolem a pak jsem ho zmáčkl ze dvou stran najednou a chytil jsem ho do smrtelných kleští křížové palby. 107

Dneska je to naopak. Dneska se v těch smrtelných kleštích křížové palby máme ocitnout my. Trvalo mi skoro minutu, než jsem se dostal zpátky a než jsem v tom sporém, ale opravdu sporém světle ostatním vysvětlil, co po nich chci. Zakrátko byl plán hotový. Teď ho už jenom provést. Wonder vyšlapal schody zpátky k Judinovu bytu. Otevřel dveře, zase je zavřel - tentokrát s hlasitým cvaknutím - a začal scházet dolů. Kachní noha s Aligátorem se mezitím vydali do přízemí. Hlodavec s Wonderem spěchali za nimi. Čtveřice prošla kolem nebezpečných dveří. Pohybovala se tiše, ale ne neslyšně. Já jsem zůstal s Dokem na podestě. Oba jsme se opírali zády o zed těsně vedle zárubně. Doc držel v ruce připravený tokarev s tlumičem, já jsem svou pistoli vyměnil za nůž, který jsem měl schovaný v botě. Čekali jsme v naprostém tichu. Žádné dýchání. Žádný pohyb. Chtěl jsem, aby ti za dveřmi věděli jen o těch čtyřech, ne o nás. To ticho bylo doslova ohlušující.

Slyšel jsem, jak naše návnada dorazila na podestu v přízemí. A přesně v tu chvíli se dveře nalevo ode mě pootevřely. Byly celkem tři - dva střelci v černém nindžovském úboru, na hlavě s kuklami, na těle s neprůstřelným krunýřem a v ruce samopaly se zkrácenými hlavními, a za nimi důstojník. Byl to určitě důstojník, protože i když měl na hlavě stejnou kuklu jako jeho muži, v ruce držel jenom pistoli. Potichu se vyplížili na podestu. Střelci byli tak upnutí na moji návnadu a na to, aby nenadělali sebemenší hluk, že si nás vůbec nevšimli. Důstojník byl přece jen o trochu lépe vycvičený, a než vylezl ven, zkontroloval oba směry. Doc mu zabodl do ucha hlaveň svého tokareva. V důstojníkových očích se objevil šokovaný výraz. Ale dřív než mohl zareagovat, vytrhl jsem mu z ruky pistoli a přikryl mu dlaní pusou. Zbraň zařinčela o mramor - a bylo po pracně udržovaném tichu. Důstojník mě popadl rukou za zápěstí a snažil se dostat mou dlaň pryč ze své pusy. Na zápěstí se mu přitom zabýskl kousek kovu. Obličej skrytý pod kuklou jsem sice neviděl, ale ten zlatý předmět jsem poznal zcela bezpečně. „Job tvajú mat', palkóvník Rolex!" zašeptal jsem přátelsky na pozdrav. Vtom se rozsvítlo světlo a zdola se ozval hlas zesílený megafonem, který nám rusky cosi nařizoval. Bylo to ono krátké univerzální štěknutí, které nepotřebuje překlad, protože zní úplně 108

stejně v angličtině, francouzštině, italštině, němčině, hebrejštině, arabštině, portugalštině i ruštině. Že byste přesto rádi znali přesný překlad? Ten není vůbec důležitý. Důležitý je obsah. A ten je ve všech jazycích stejný. „Ani hnout, ty hajzle, nebo ses synem smrti!" volá se v těchto případech. Jenomže tentokrát mám na to přichystanou odpověď a ta zní: Táhněte k čertu, Rusáci!"

Zamžoural jsem směrem k patě schodiště. Plukovník se začal cukat. Přiložil jsem mu proto špičku nože pod bradu a polechtal jsem ho ostrím na ohryzku. „Koukej se chovat slušně!" napomenul jsem ho. Oba ruští nindžové zůstali stát na podestě pod námi. Ten zadní byl otočený směrem k nám a kalašnikova měl připraveného ke střelbě. S prstem na spoušti začal pomalu stoupat k nám. Doc raději neriskoval a složil ho jediným výstřelem. Nezazněl žádný zvuk - a přesto se Ivanovi uprostřed kukly náhle objevilo třetí oko. Jeho tělo se pak podél zdi, na níž zanechalo krvavou šmouhu, zhroutilo do polohy vsedě, přepadlo dopředu a jeho horní část přikryla hlaveň samopalu. Druhý nindža přestal sledovat, co se děje dole pod ním, a obrátil se, aby se podíval na svého kolegu. Na kratičký okamžik ztuhl - viděl, že už žádného kolegu nemá, a pochopil, že také on je v pěkné kaši. Na nic proto nečekal a vypustil směrem k nám dlouhou a zoufalou dávku. Pro tento typ střelby existuje, přátelé, přesný termín, který poprvé použil slavný pistolník plukovník Jeff Cooper, a sice: špal kolem sebe a modli se!" To byste nevěřili, co všechno se člověku honí hlavou ve chvíli, kdy se ho pokouší zlikvidovat nějaký Ivan s automatickou zbraní. Mě například napadlo to, že při výcviku vždycky používáme chrániče sluchu, a proto ve skutečné bitvě

pokaždé žasnu nad tím, jak je střelba z automatických zbraní zatraceně hlasitá, zvláště pokud se odehrává v uzavřených prostorách - jako třeba na tomhle pitomém mramorovém a kachlema obloženém schodišti. Myslel jsem taky na to, že si připadám jako ten zkurvenej Quasimodo v ty zasraný zvonici. Do prdele! Nedobrovolně jsem sebou trhl. Na schody dopadla sprška kulek a všude kolem nás se jako střepiny z granátu rozlétly ostré úlomky obkladaček. Rychle jsem se rozhlédl a zjistil jsem, že nikdo nebyl našťěstí zasažen. Také plukovník Rolex 109

byl v pořádku, jenom strachy málem ani nedýchal. Proč? Protože jak jsem sebou škubl, nechtěně jsem trochu přitlačil na nůž a ten mu roztrhl kůži na krku. No co, však to ten hajzl přežije! Ale abych mu malinko ulevil, změnil jsem polohu nože a přiložil jsem mu ho ke krku naplocho. Pak jsem si levou rukou vytáhl ze stehna velký kus dlaždice a další dva kousky jsem odstranil z pravé tváře - až tohle malé noční dobrodružství skončí, budu tam nejspíš potřebovat pár stehů. Stejně tak Doc. Ten měl tu svoji novoanglánskou tvářičku rozřezanou snad na tisíc částí. Tohle všechno jsem stačil postřehnout a zjistit za necelou vteřinu. Při těchhle legráckách totiž čas letí hrozně rychle, a i když by se mohlo zdát, že to probíhá jako ve zpomaleném filmu, všechno se to odehrávalo v zatraceně reálném čase. Což neznamená nic jiného, než že když na nás ten Ivan vypustil svou salvu, bleskurychle jsme se přikrčili a teď to najednou vypadalo, jako kdyby se milému Ivanovi (že by pan Murphy navštívil pro změnu také někoho jiného?) ucpal zásobník. A zpátky do zpomaleného filmu: Ivan šmátrá rukama po samopalu a vyhazuje vadný zásobník. Házím plukovníka Rolexe Dokovi a ten mu okamžitě strká do ucha hlaveň své zbraně. Ivan horečně cloumá závěrem a snaží se uvolnit komoru. Je ode mě tři až čtyři metry. Vydávám se k němu. Ivanovi dochází, že tu komoru jen tak nevyčistí a že mu jde o krk. Proto pouští samopal a sahá po záložní zbraní. Než stačí spustit ruku, zabodávám do něj nůž a trefuji se do pěticentimetrové mezery mezi chráničem ramene a chráničem hrudníku. Špička nože projela skoro až k lopatce. Otočil jsem nožem dolů a zatlačil jsem na něj zepředu. Pak jsem ho použil jako páku, přirazil jsem toho hajzla prudce na zeď, vytáhl jsem nůž ze žeber, zapíchl jsem mu ho do krku těsně pod uchem a přerízl jsem mu krkavici. Jeho pohled se na okamžik setkal s mým. Potom vyhasl. Opatrně, abych se nepotřísnil krví, která nyní tryskala z rány na všechny strany, jsem ho pustil na zem, otřel jsem si o jeho uniformu nůž a zasunul ho zpátky do pouzdra na opasku. Sestoupil jsem o tři schody níž, odkulil jsem tělo Ivana, kterého zastřelil Doc, sebral jsem ze schodů samopal, zahýbal jsem se závěrem, abych se ujistil, že zbraň funguje, z pouzdra na Ivanově opasku jsem vytáhl zásobník a pak jsem se vrátil nahoru k Dokovi a plukovníku Rolexovi. 110

„Všechno v pořádku, kapitáne?“ zapištěl zdola Hlodavec.

„Dva Ivani mrtví. Máme důstojníka. Jak to vypadá u vás?“

„Vpředu velkéj uvítací výbor, šéfe - počkáme tady na vás!“ „Dobře, za chvíli jsme dole!“ Vyměnil jsem s Dokem plukovníka za samopal a náhradní zásobníky, chytil jsem Rusa za krk a přimáčkkl ho ke zdi. „Doku, pohlídej ho!“ Zatímco Dok nespouštěl z plukovníka hlaveň svého tokare-va, já jsem mu stáhl kuklu a začal ho rychle prohledávat. Horní kapsy u blůzy byly prázdné. Vzadu na krku? Nic. Opasek: pouta, zavírací nůž, dva zásobníky do tokareva. Zadní kapsy u kalhot: peněženka plná amerických dolarů, průkaz zatavený v umělé hmotě - stejný jako ten, který jsem sebral Ivanovi z BMW. To vysvětluje mnohé. Prostřížená kapsa vpředu: špinavý kapesník. Pro jistotu jsem s ním zatřepal a ejhle - vypadly z něj dva prsteny, které se až pozoruhodně podobaly onomu diamantovému zasnubnímu a platinovému snubnímu prstýnku, které jsem naposledy viděl na pěstěných prstech paní Judinové. Strčil jsem oba prsteny do kapsy - předám je na velvyslanectví. Plukovník se chystal cosi namítnout. Copak - nelíbí se mu snad, že jsem mu našel jeho suvenýry? Usmál jsem se na něj a praštil ho hřbetem ruky přes pusku tak, až se mu v koutku objevila krev. „Jdi do prdele, hajzle!“ Kapsa na pravém stehně skrývala mobilní telefon značky Motorola. Odklopil jsem flip a počkal na oznamovací tón. Pak jsem flip zase zaklapl a pokračoval v prohlídce. Na zbytku těla byl čistý. Oprava: na zbytku těla neschoval nic, co by mohlo být pro mě a moje muže potenciálně nebezpečné. Když jsem skončil, vzal jsem železka, nasadil mu je na zápěstí a utáhl. Pořádně. Jestli jsem mu přitom poškrábal ty nové ro-lexky? Smůla - už se stalo. „Hlodavce...!“ zavolal jsem polohlasem.

„Jo?“ ozvalo se zdola.

„Jdeme k vám!“

„Rozumím!“

Postrčil jsem plukovníka před sebe, chytil jsem ho pevně za biceps a vydali jsme se na cestu do přízemí. Doc nás kryl samopalem. Zanedlouho jsme zjistili, že proti nám stojí malá jednotka a že nás obklíčili - nebo si to aspoň mysleli. Provedl jsem rychlý průzkum - vyběhl jsem do bytu, v němž se schovával plukovník líl

Rolex se svými nindži, a podíval jsem se oknem ven. OMON vzal tuhle akci pěkně zkrátka. Nikde žádné světlomety, žádné bariéry a žádní milicionáři, kteří by celou oblast uzavřeli. Viděl jsem jenom čtyři auta, rozestavená na dvoře do velkého věžře a svítící světly na dům. Vrata, u nichž stálo předtím BMW, byla nyní dokořán a auto bylo pryč. Za věžřem z aut jsem napočítal osm, devět, deset - jedenáct střelců v černém. Přejel jsem infra-dalekohledem po střeše protějšího domu a objevil jsem tři od-střelovače. Ale něco tady nebylo v pořádku - starý profesionální válečník to cejtíl v kostech. Spustil jsem ruku s dalekohledem, odpočinul jsem si a znova jsem se podíval na střechu naproti. Cvičený zrak dokáže odhalit mnohé. Za prvé to, že žádný z Ivanů nemá u sebe horolezecké vybavení - ani slaňovací popruhy, ani stočené lano nebo karabinu. To znamená, že se nepokusí přelézt na střechu našeho domu a vpadnout nám po schodech do zad. Za druhé to, že všechna auta jsou soukromá. Nejsem sice žádný odborník, ale už jsem toho viděl v Rusku dost na to, abych věděl, že když mám před sebou dva bílé bavoráky, slonovinový mercedes a stříbrný chevrolet caprice, nejedná se o státní majetek. Navíc tady chybělo vozidlo zásahové jednotky s příslušným vybavením a také vozidlo velitelské, které by koordinovalo spojení a odhánělo civilisty. Ano, už vidím ten les rukou, milí čtenáři. Přesně tak - když plukovník Rolex před dvěma dny zaútočil na daču, měl všechno tohle technické zabezpečení s sebou - včetně horolezeckého vybavení, které jeho muži nepotřebovali. Jenže tentokrát s sebou nevzal nic. Verdikt: tuhle akci OMON pořádal na vlastní pěst. Seběhl jsem zpátky do přízemí, vzal jsem si od Wondera mobilní telefon a namačkal na něm čísla nula, devět, pět, dva, pět, dva, dva, čtyři, pět. Crrrr, crrrr, crrrr. Jistě si to umíte představit. Takhle to trvalo zhruba půl minuty. Pak se konečně ozval ospalý hlas, který s jasným ruským přízvukem řekl: „Americké velvyslanectví! Přejete si, prosím?“ „Tady kapitán Richard Marcinko, velitel Námořní mobilní bezpečnostní výcvikové jednotky válečného námořnictva Spojených států amerických!“ představil jsem se. „Tohle je případ krajní nouze! Okamžitě mě přepojte do bytu zástupce vedoucího mise!“ 112

KAPITOLA 8

Náš milý zástupce vedoucího mise (a mimořádně horlivý úřadující velvyslanec) Bartlett Austin Wyeth se dostavil po šedesáti osmi minutách, a to ve služební limuzíně řízené regionálním bezpečnostním důstojníkem ministerstva zahraničí a v doprovodu dvou chevroletů silverado s několika po zuby ozbrojenými agenty DSS. Všechna vozidla měla na blatníku americkou vlajku a rozsvícené červenožluté majáčky. Hned po nich přijela na osvětlený dvůr další tři auta. Jako první na něm zaparkoval obrovský černý žil s hromadou antén. Za volantem seděl chlápek v černém baretu OMONu. Vedle sebe měl přišroubovanou automatickou brokovnici AK-47 a u ní několik velkých hranatých zásobníků. Hned po něm dorazily na místo dva malé černé žigulíky, které byly tak napěchované urostlými zakuklenci, že připomínaly ta miniaturní cirkusová autíčka, v nichž jezdívají klauni. Napadlo mě, že tohle přirovnám nemusí být zase až tak daleko od pravdy. Agenti DSS seskočili se samopaly a brokovnicemi v ruce ze svých válečných vozů a obklopili cadillac. Teprve pak vylezl Bart ven. Musím říci, že pro tuhle příležitost se opravdu vyparádil: vzal si dvouřadový diplomaticky modrý oblek s jemným proužkem, bílou košili, kravatu s bílými puntíky a nablýskané polo-botky. Ale jeho oči prozrazovaly, že se mu chce spát, a z gest bylo vidět, jak moc na něj celá situace působí. Regionální bezpečnostní důstojník svým lidem nařídil, ať udělají Bártovi místo. Ochranný štít kolem limuzíny se posunul na každé straně o tři metry. Bart začal vedle dveří přecházet sem a tam jako vězeň v cele - tři kroky dopředu, pak prudká obrátka, znova tři kroky a zase obrátka. Ted byla řada na Rusech. Viktor Grinkov přijel v žílu sám - měl rozsvícené vnitřní osvětlení, a proto jsem mohl spatřit ten jeho nedbalý zjev. Počkal, až ze žigulíky vylezou čtyři zakuklené!

obklopí jeho auto a otevřou mu zadní dveře. Potom vystoupil. V ruce držel černé kožené desky a jako starý ruský medvěd do sebe nasával vzduch. Po chvílce téměř neznatelně kývl a zakuklené! ho obstoupili a začali ho v diamantu odvádět k Bártovi. Kdybyste náhodou nevěděli, co to ten diamant je, pak vězte, že se jedná o ochranný útvar ve tvaru kosočtverce, který používají agenti Tajné služby 113

při doprovodu prezidenta USA. A Rusové ho od nich okopírovali - ostatně stejně jako všechno ostatní, zbrojní technikou počínaje a televizními studií konče (aniž by pochopitelně zaplatili jediný cent za právo na užívání). První ruský bodyguard stanul tváří v tvář jednomu z Bártových lidí. Ivan se zkusil natlačit dopředu, ale agent DSS se nahnul ani o píď. Ivan zůstal stát - a najednou couvl zpátky a narušil ruský kosočtverec. Chyba. Nikdy se nevzdávejte prostoru. Agent DSS postoupil o dva kroky dopředu a zabral prostor, který Rusové uvolnili. Ivan nevěděl kudy kam. Otočil se k svému šéfovi, jako kdyby se ho chtěl zeptat, co má dělat. Místo odpovědi dostal pořádnou facku. První body pro Američany. Poté se americká zeď rozestoupila a pustila skrz sebe Viktora Grinkova - samotného. Ten došel k ZVM a formálně si s ním potřásl jedenkrát rukou. Opustil jsem své pozorovací stanoviště v prvním patře, sešel jsem do přízemí a sledoval vyjednávám pootevřenými vchodovými dveřmi. Oba činitelé si právě pročítali tlustý svazek papírů v Grinkovových deskách. Rus cosi nevrle namítl. Bari mu odpověděl zjevně až příliš klidně, protože Grinkov mu strčil do obličeje svůj nos a pronesl něco, co se Bártovi pranic nelíbilo. Bart svěsil ramena a rozhodil rukama, jako kdyby chtěl naznačit, že s tím nemůže nic udělat. Rus nebyl očividně spokojený a dával to najevo zuřivým vrtěním hlavou. Bart ale nehodlal ustoupit. Založil si ruce, zakroutil hlavou a řekl: „Nět!“ Rus se s tím nechtěl smířit. Hodil desky na střechu limuzíny, zamával Bártovi před očima prstem a začal cosi vykřikovat. Bart dal ruce dolů a našpulil rty. Rus se pohrdavě ušklíbl, otočil se na podpatku, popadl složku a vykročil špalírem ruských a amerických bodyguardů zpátky k žílu. Bart se vydal hned za ním a cestou se snažil smlouvat. Rus nebyl pořád spokojený. Pak se najednou zastavil a na něco se Barta zeptal. Bart odpověděl. Rus přikývl a začal se vracet ke cadillaku. Bart uchopil Grinkova levačkou za pravý loket. Oba šli s hlavami nakloněnými k sobě a cestou si šeptali. Po chvílce se zastavili. Bart podal Rusovi volnou ruku a ten ji přijal. Potom se na sebe podívali a přikývli. 114

Není nad to, když člověk může na vlastní oči vidět, jak funguje skutečná diplomacie! Určitě to nebylo jednoduché. Značně jsem jim to totiž ztížil, neboť jsem se s Rusy dostal do situace, která se nazývá „mexický pat“. Měl jsem plukovníka Rolexe. On - lépe řečeno jeho lidé - měl zase mě a moje hochy. Moc dobře jsem ale věděl, že ani Američané, ani Rusové nechtějí, aby se o tomhle incidentu dozvěděla veřejnost. Pro obě strany to byla překerní záležitost. A právě proto jsem milému Bártovi řekl, že jestli okamžitě nezvedne své ctěné diplomatické pozadí z postele a nevyřeší tenhle rébus, zavolám do redakce ABC, CBS, NBC, CNN a dalších televizí a pozvu je sem, aby si nás natočili a roztrídili na dobré a špatné. Tomuhle říkám pořádný budiček!

Bart samozřejmě nadával a naříkal. Ale zapřísahal mě, abych nedělal nic unáhleného - „Hlavně ať se nic nedostane ven!“ - a slíbil, že když budu zticha, během hodiny všechno vyřeší. Zdá se, že svoje slovo dodržel. Vzniklý problém ztěžovala skutečnost, že jsme se s plukovníkem Rolexem navzájem přistihli při poněkud, ehm, netradičních aktivitách. Ale tady veškerá podobnost mezi námi dvěma končí. Plukovník Rolex byl ve svých lidmi u Judina proto, aby ho dle rozkazu zlikvidoval. Mafiánský kmotr totiž začal ohrožovat podnik, který někomu vynášel spousty peněz. Jeho poprava byla tudíž čistě komerční záležitostí neboli, jak říkají Rusové, zapodlo. Já jsem naproti tomu chránil zájmy své země. Možná ta akce vypadá trochu divoce, ale nebyl jsem na ní pro zábavu nebo protože bych toužil po slávě či vyznamenání, ani protože se rád plížím a slídím a stíhlím a loupím a náhodou jsem měl volný večer a po ruce zrovna nebyla žádná příhodná pizda. Šel jsem k Judinovi proto, abych eliminoval jasnou a průkaznou hrozbu vůči Spojeným státům americkým. Vždyť jestli tomu dobře rozumím, tak moje práce vždycky spočívala právě v odhalování nebezpečí vůči naší zemi a jeho okamžité likvidaci. Diplomaté mají za úkol vést řeči. Válečníci mají zase za úkol vést válku. A já jsem nedělal nic jiného, než jsem plnil svůj úkol. Bart s Grinkovem přišli ke cadillaku jako staří kamarádi. To se mi vůbec nelíbilo. 115

„Jdu se podívat, co se tam děje!“ oznámil jsem Wonderovi a podal mu mobilní telefon. „Vy zatím dávejte pozor na plukovníka!“ Otevřel jsem dveře dokořán a zavolal jsem: „Barte, jdu ven na průzkum!“ Z výrazu v jeho tváři jsem poznal, že ho můj nápad ani trochu nenadchl. Dokonce se mě pokusil zahnat rukou zpátky do domu. Dělal jsem, že ho nevidím, a zamířil jsem k limuzíně. Do cesty se mi postavil jeden z Grinkovových zakuklenou. Chytil jsem ho za krk - palcem a ukazovákem na pravé ruce jsem mu přitom sevřel průdušnici tak símě, až mu oči vylezly z důlků - a odhodil jsem ho na stranu. Divoký pohled v mých očích ho odradil od jakýchkoli protestů. Agenti DSS mě nechali mezi sebou projít bez sebemenších problémů - jeden z nich na mě dokonce spiklenecky mrkl. Nezdržoval jsem se žádnými formalitami. „Jaké je stav?“ zeptal jsem se Bárta. ZVM se na mě podíval pohledem, kterým maharádžové shlížejí na své poddané. „Způsobil jste vládě Spojených států veliké potíže!“ začal Bart. Pak se ode mě odvrátil a vychrlil na Grinko-va cosi rusky. Grinkov zabručel a rozevřel kožené desky. Bart mezitím vylovil z kapsy své byrokratické plnicí pero za tři sta dolarů a chystal se podepsat stoh papírů, který ležel v deskách. Položil jsem mu ruku na rameno. Otočil se a štitivě shodil ruku z vycpaného ramene dolů. „Co si to dovoluujete?“ vyštěkl. „Chci vědět, co se tady, do prdele, děje!“

„Právě jsem s panem ministrem Grinkovem uzavřel dohodu, která je přijatelná pro obě strany,“ řekl Bart pomalu, jako kdyby mluvil s idiotem. „Vy a vaši lidé budete vládou Ruské federace prohlášeni za nežádoucí osoby!“ „To je pitomost!“

„Možná. Ale už je to definitivní,“ prohlásil ZVM. „Dále jsme se shodli na tom, že budete okamžitě vyhoštěni z Ruské federace!“ „Ale já musím ještě dokončit...“

„Vy do toho nemáte co mluvit, kapitáne!“ ut'al mě. „Tohle je záležitost diplomatická, ne vojenská! Už jsem se spojil s vašimi nadřízenými ve Washingtonu, konkrétně s kontradmirálem 116

Prescottem. Ten mě ujistil, že podpoří veškeré mé kroky. A teď, kdybyste laskavě dovolil...“ Načež se obrátil ke mně zády, nasadil si brýle s obroučkou ze želvoviny a začal studovat hromádku azbukou popsaných papírů, ověřených vyraženými pečeti, stuhami a dalšími diplomatickými přívěsky. Každou stránku pečlivě přečetl, podepsal na místě k tomu určenému a předal zpátky Grinkovovi. Ivan si zblízka prohlédl každý podpis - nos měl přitom svaštělý tak, jako kdyby inkoust z Bártova pera smrděl jako chlív -ská mrva. Když Bart skončil, Grinkov vyčlenil z hromady tři papíry, podepsal je a podal je Bártovi. Zbytek skončil v kožených deskách. Ty poté Grinkov okázale zaklapl a napřáhl levou ruku. V ní se zakrátko ocitl odřený hnědý kufřík, který promptně dodal řidič žílu. Grinkov uložil desky do kufříku a podal ho šoférovi, který ho položil na zadní sedadlo svého automobilu. Pak se Grinkov obrátil ke mně. Netvářil se zrovna radostně. „Způsobil jste mi velké problémy,“ řekl anglicky. „To vám nezapomenu!“ „A já jsem se s váma moc rád setkal!“ odpověděl jsem.

Potom si ministr vnitra strčil do pusy dva prsty a zahvízdal, jako kdyby si přivolával taxík. Střelci z OMONu okamžitě ustoupili. Přejel jsem intradalekohledem po střeších. Odstřelovači rovněž zmizeli. Otočil jsem hlavu směrem ke dveřím, v nichž Wonder s Aligá-torem drželi za límec plukovníka Rolexe. „Pusťte ho!“ nařídil jsem jim. „A padáme odtud - i když tyhle hajzlové říkají něco jiného, pořád ještě máme před sebou nějakou práci!“ Viktor Grinkov nás i se svými zakuklenci doprovodil zpátky na velvyslanectví. Překvapilo je, když jsme si nechali zastavit u hotelu a naložili jsme do auta zavazadla a ocelovou skříňku. Když ji Grinkov uviděl, začal skákat dva metry vysoko a křičet, že se jedná určitě o důkazní materiál, který patří Ruské federaci, a že ho okamžitě chce. Upřímně řečeno, nebýt přítomnosti regionálního bezpečnostního důstojníka a agentů DSS, Bart by se mě nejspíš snažil přinutit, abych Rusům tu schránku vydal. Jenže bezpečnostní důstojník hlasitě protestoval a důrazně Grinkova upozorňoval na to, že schránka, jak všichni vidí, nese ochranné pečeti vlády Spojených států, a tudíž se jedná o oficiální majetek státu, a že jakýkoli pokus o jeho přivlastnění bude 117

mít za následek nikoli diplomatické jednání, ale přímou fyzickou akci. Poté jsme pokračovali v cestě k velvyslanectví. U vjezdu do areálu se žil se žigulíky zastavil. Otočil jsem se a stihl jsem akorát zahlédnout kyselý výraz v Grinkovově obličeji, s nímž přes napůl stažené okno sledoval, jak americký konvoj mizí v

bezpečí. I když ono ábezpečí" byl pojem značně relativní. Zajeli jsme před hlavní vchod do kancléřství. Vystoupil jsem ze silverada a před zraky Grinkova a jeho zakuklené chásky jsem zamířil ke dveřím. Bari vyskočil z limuzíny a dal se doslova do sprintu, aby se dostal ke dveřím dřív než já. Ale cestou o mě zavadil rukou. Zastavil se a otřásl se odporem, jako kdyby se právě dotkl malomocného. Pak se otočil a podíval se mi do očí. Tvářil se přitom nesmírně pohrdavě. áPočkejte na mě i se svými lidmi v předpokojí! Za půl hodiny si to s vámi vyřídím! Ještě budete litovat, že jste mi způsobili takové potíže a nepříjemnosti s vládou naší hostitelské země!" vyštěkl. Vážení čtenáři, jistě si umíte představit, že jsem v tu chvíli neměl zrovna nejlepší náladu, a proto jsem na jeho slova zareagoval způsobem, který v podobných situacích používá většina příslušníků SBAL. áJdi se vycpat, ty zasranej, tupěj kreténe!" řekl jsem polohlasně. Po celou dobu jsem se stále usmíval - to pro případ, že by nás sledovaly bezpečnostní kamery. Ale to jsem tomu dal! Bart začal poskakovat kolem jako opi-čák na gumičce, mávat mi pod nosem kostnatým ukazovákem, prskat na všechny strany a slibovat mi vyhazov a rozpuštění mojí jednotky. Jeho jedním mě totiž rozčilovalo. Koneckonců, jsem přece taky 0-6 neboli kapitán válečného námořnictva USA a velitel taktické jednotky. Dovolte mi, abych o těchto dvou faktech krátce pohovořil. Zodpovědnost a kompetence velícího důstojníka jsou přesně dané zvyky, tradicemi a doktrínou Navy. Velitel plně odpovídá za bezpečnost své lodě a blaho svých lidí. A i když je součástí nějakého systému velení - bud v rámci Navy, anebo alespoň v rámci ozbrojených sil - má zároveň i nezpochybnitelné pravomoci. Velitelé prostě vedou své jednotky. Tečka. A pokud jde o moji taktickou jednotku, tak ta sice nepatří v U. S. Navy mezi jednotky největší ani nejvlivnější, ale je to 118

moje jednotka, jednotka, kterou řídím a vedu do boje. A Bart, bez ohledu na své postavení a sebejisté vystupování, není součástí mojí struktury velení a řízení. Já podléhám přímo kontrad-mirálovi Kennymu Rossovi a potom postupně veliteli námořních operací, předsedovi Sboru náčelníků štábů, ministru obrany a prezidentovi - ale ne ministerstvu zahraničí a jeho řádně jmenovaným představitelům. Převáděno do stručného a srozumitelného jazyka ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL, který, jak jste si jistě ráčili všimnout, používám ze všeho nejraději, já toho hajzla nemusím vůbec poslouchat! Nehodlal jsem ale opakovat jeho taktickou chybu, to znamená skákat před zraky jeho i mých lidí a prskat kolem sebe invektivy, o slinách ani nemluvě. Třeba to nevíte, ale kdysi jsem byl sám diplomatem - celý dlouhý rok jsem sloužil jako námořní atašé v kambodžském Phnompenhu. A už v počátcích své diplomatické kariéry jsem zjistil, že pokud chci někomu ze svých kolegů sdělit něco nepříjemného, měl bych tak učinit někde v soukromí, rozhodně ne před zraky představitelů hostitelské země. Bart možná na tohle základní pravidlo diplomatické etikety zapomněl. Já ale ne. Rusové nás stále pozorovali a já jsem jim nehodlal dopřát víc uspokojení, než kolik se jiní ho za len den už dostalo. Proto si všechno, co mám na jazyku, schovám až do chvíle, než budeme uvnitř - v soukromí. Popadl jsem Bárta za rameno, otočil jsem ho čelem vzad a začal jsem ho odvádět do budovy. Zezadu - čili zpoza plotu kolem areálu velvyslanectví - to vypadalo, jako kdybychom byli zabrání do důležitého rozhovoru. Už jsem vám říkala že na ben-či pravidelně zvedám něco přes sto osmdesát kilo? Ze ano? No dobře. A zmiňoval jsem se také o tom, že třikrát týdně posiluji svalstvo zádové, ramenní, pažní i dlaňové? Že ne? Tak teď už to víte. Když chci proto něco chytit, tak to zmáčknu opravdu pořádně. ZVM vyvalil překvapeně oči, podíval se na mě a zařňukal: áÁúú, co to..." Držel jsem ho totiž za triceps a trochu jsem ho nadzvedl, takže musel jít po špičkách. Můžu vám říci, že jsem měl co dělat, abych ho udržel, protože v místě, které jsem tak zuřivě mačkal, nebylo po nějakém svalu ani památky. Ale z toho, jak dýchal, jsem usuzoval, že ho to musí dost bolet. V tomhle sevření se mi ho podařilo dovést až ke dveřím od výtahu. 119

Tam jsem ho pustil. Bart ustoupil a začal si třít ruku. áSakra, co si to vůbec dovoluješ!" Na jeho protesty jsem neměl náladu. áHele, Barte, dej si na chvíli pohov, než bude možný, abychom..." áZatraceně!" začal znovu prskat. áJá ti povídám..., já ti nařizuji..." áTy mi nemáš co nařizovat, Barte! Tečka!" Z pohledu v mých očích vyčetl, že až ho chytím za ruku příště, už mu ji zlomím. Proto přestal vykřikovat a nechal mě konečně domluvit. áKromě toho si myslím, že jestli si o tom máme povídat, tak by to bylo lepší v bublině, protože tady tohle...", poklepal jsem na ocelovou schránku, kterou dovnitř přinesli Doc s Wonderem, á...je přísně tajnej materiál!" Bart vyvalil oči. Ten hňup si asi fakt myslel, že jsme si tam venku byli hrát na

schovávanou! Bublina, jak se této místnosti lidově říká, leží v sedmém patře staré budovy velvyslanectví. Zabírá ovšem tak velkou část z patra šestého, sedmého i osmého, že kdybyste chtěli v sedmém patře přejít z jednoho křídla do druhého (bublina sedí v podstatě uprostřed mezi nimi), museli byste buď sejít do šestého, anebo naopak vystoupat do devátého. Bublínu vybudovali na konci sedmdesátých let společnou rukou pracovníci NSA, CIA, Diplomatické bezpečnostní služby Ministerstva zahraničí a armádního Technického sboru. V celém areálu velvyslanectví je to zřejmě jediné místo, na němž absolutně nehrozí nebezpečí odposlechu. Vlastní místnost není příliš velká - na délku měn zhruba sedm a na šířku pět metrů. Vybavení je skromné: jeden dřevěný konferenční stolek a asi dvacet nepohodlných bílých umělohmotných židlí, které bývají obvykle srovnané ve třech řadách podél zdi. Ty židle jsou tak jednoduché proto, aby se do nich nedalo nic schovat. Na stolku stojí fax se šifrovacím zařízením a dva telefony se scramblery. Není tu žádný monitor ani žádný počítač. Čím méně vybavení se totiž v bublině nachází, tím méně se musíte bát o to, že vás někdo může sledovat nebo odposlouchávat. V bublině člověka vždycky přepadnou klaustrofobické pocity. Proč? Protože je to v podstatě místnost v místnosti uvnitř další místnosti, která je dále zasazená do velké nosné konstrukce ve tvaru krychle. A teď pozor! To, co se vám chystám povědět, je tajné, takže to nikomu neříkejte, ano? Beztak až dočtete tuhle kapitolu, budete 120

možná uvažovat o tom, že byste inkriminované stránky z knihy vytrhli, sešrotovali a potom spálili. Ale zpátky k věci. Bublina se skládá z víc než desítky ochranných vrstev a každá z vrstev má jiné izolační a odrazové vlastnosti, které brání různým formám odposlechu, jež používala proti americkým diplomatům KGB (a nyní činí totéž FSB). Že chcete konkrétní příklady? Prosim, jak je libo. Tak například proti vysílačům v pásmu UHF a VHF pověsili technici plástvovité kovové fólie. Proti mikrovlnnému a rentgenovému záření, které se hojně vyskytovalo v osmdesátých letech, nainstalovali řadu olověných štítů. Proti ultrazvuku - to jsou ta zařízení, která umí číst zvukové vlny, jež rozechvívají zdi, okna, dveře a tak dále - postavili dvě párou obalené a hermeticky uzavřené bariéry, do nichž se neustále pumpuje bílý šum (ten má svůj vlastní vibrační tón). Všechny stěny jsou navíc konstruované tak, aby zvuky neodrážely, ale pohlcovaly. A konečně vnitřek vlastní konferenční místnosti se v podstatě koupe v husté tekutině - něco jako ve vejci žloutek v bílku. Dveře (dvojitě, oddělené prázdným prostorem, do něhož stále proudí zvuk) jsou dvacet centimetrů silné a připomínají spíš průlezy na jaderné ponorce než dveře na ambasádě. Nastoupili jsme spolu s Aligátorem, Kachní nohou a ocelovou schránkou do výtahu, vyjeli jsme do sedmého patra, vystoupili a dali se doleva a krátkou chodbou jsme došli ke dvojitým dveřím, před nimiž stál příslušník CIA nebo diplomatické ochranky, který buď chodil třikrát denně do posilovny, anebo měl v podpažním pouzdře pod skvěle padnoucím sportovním sakem zastrčený samopal MP5, případně obojí. Oba moji hoši protáhli bedýnku vzduchovou kapsou do bubliny, postavili ji na stůl, řekli: „Tady to máte, kapitáne!“, nedbale zasalutovali a opustili jeviště. Bart si vzal z hromady u stěny jednu židli, prohlédl si ji, vytáhl z kapsy kapesník a pečlivě otřel sedátko, které se teprve po téhle úpravě stalo hodné jeho ctěného diplomatického zadku. Pak postavil židli do čela stolu (na čelo jsem to tipoval podle těch telefonů), posadil se na ni, založil si ruce a tázavě se na mě zadíval. „Ano?“ Sjel jsem rukou k opasku a vytáhl jsem z pouzdra nůž. Když Bart viděl, že je na něm krev, chtěl cosi namítnout, ale potom si to rozmyslel. Přerázl jsem drát, kterým byla ocelová schránka 121

omotaná. Pak jsem si rozvázal tkaničku na pravé botě, zul jsem ji a stáhl ponožku. Pod ní jsem měl leukoplastí přilepený plochý klíček, jímž jsem odemkl zámek, který chránil petlici. Odložil jsem zámek na stůl, otevřel jsem schránku a vytáhl z ní Paulovy desky a materiály, které mi dal Avi. Bart napřáhl směrem k tlustému svazku papírů a fotografií ruku a řekl: „Dobře, tak se na to podíváme!“ „Asi bude lepší, když ti vyličím všechno,“ poznamenal jsem. ZVM se zatvářil zmateně, ale stáhl ruku zpátky na prsa. Seděl tam jako sfinga a Čekal, psáno s velkým čé. Poprvé v životě jsem si Bartletta Austina Wyetha prohlédl opravdu důkladně. Zjistil jsem, že vykazuje tak trochu nadpřirozené, ba přímo upíří rysy. Na tom by nebylo nic divného -vždyť je to, koneckonců, diplomatická pijavice největšího kalibru. Ale napadlo mě ještě něco jiného. Jak tam tak seděl se založenýma rukama, s ulízanými vlasy, v elegantním oblečku s jemným proužkem, naškrobené bílé košili s velkým límcem a nablýskaných ručně šitých polobotkách,

vypadal ten sinalý skřet, jako kdyby právě vylezl z bedny s rodnou hroudou - chyběla mu jenom pláštěnka a rukavice. Zajímalo by mě, jestli by byl v zrcadle vidět jeho odraz. A co by se asi stalo, kdybych si najednou udělal z obou ukazováků křížek? Z dalších úvah na podobné téma mě ale vytrhl jeho hlas. „No dobře, Dicku, je to tedy na tobě!“ prohlásil a tenké rty se mu zkřivily v náznak ironického úsměšku. „Jsem jedno ucho!“ Spousta vysoce postavených diplomatů a příslušníků ozbrojených sil trpí těžkou chorobou, která se nazývá SHC neboli Syndrom hlavy v cementu. Jejím nejnapadnějším projevem je naprosto neochvějná neochota změnit názor. Jakmile si člověk postižený touto nemocí udělá předem nějaký úsudek, nikdo a nic ho nedokáže přimět k tomu, aby svůj postoj přehodnotil. Tak tomu bylo i v tomhle případě. Po dvou hodinách monologu v bublině jsem byl pořád tam, kde jsem byl i na začátku. Zatrpklý výraz v Bártově tváři během té doby ani na chvíli nezmizel. Stejně tak se neměnilo ani jeho stanovisko k tomu, co jsem mu povídal. A jaké že to bylo stanovisko? Račte si ho poslechnout přímo z jeho úst. „Vysvětloval jsem to Paulovi Mahonovi a teď to vysvětlím i tobě!“ prohlásil suše. „Ano, problémy s pašováním 122

materiálů dvojího užití, zbrojní techniky z arzenálu bývalého Sovětského svazu a další formy ilegálního obchodu skutečně existují. A máte pravdu v tom, že na těchto aktivitách se nejspíš značnou měrou podílí takzvaná ruská mafie spolu s určitými státními orgány. Tato tvrzení já nepopírám. Ale velvyslanectví se toto netýká. Navíc bylo rozhodnuto o tom, že tyto problémy nespádají do rozsahu kompetencí ozbrojených sil. Jsou to politické problémy a my na ministerstvu zahraničí se jimi zabýváme na příslušné diplomatické úrovni!“ Slyšeli jste to? Ten hajzl se mě snaží odehnat jako obtížnej hmyz! Ale já se odehnat nenechám. „Tyhle kecy si schovej pro někoho jinýho, jasný?!“ Paul Mahon byl zabitej proto, že vyšetřoval souvislost mezi ruskou mafií a pašováním materiálů dvojího užití! A Andrej Judin byl zabitej proto, že byl spojkou mezi těma hajzlama nahoře a Paulovou smrtí!“ „Možná. Připouštím, že tvé domněnky nejsou až tak nepravděpodobné. Ale i kdyby se je podařilo prokázat nade vší pochybnost - což rozhodně něm tento případ - tak existuje celá řada kroků, které nelze ničím omluvit!“ Panebože! „Jako například?“

„Jako například snaha o vyšetřování záležitostí, které již dávno nejsou ve tvé kompetenci! Jako například vyvolání diplomatického incidentu, který jsem musel vyřešit dnes ráno! Jako například zabíjení ruských občanů! Vždyť ty sám jsi dokázal narušit rusko-americké vztahy do takové míry, o jaké se mi nezdálo ani v tom nejhorším snu!“ Na čí straně ten chlap vlastně stojí? „Všechno, co jsem provedl,“ hájil jsem se, „ajsem udělal proto, abych našel a zlikvidoval vrahy příslušníka U. S. Navy, který byl zabitý při plnění oficiálních úkolů!“ „Ano!“ vyštěkl Bart. „To je sice pravda, ale přitom jsi vystupoval jako žalobce, soudce, porota a kat zároveň!“ Obličej se mu stáhl do přísného výrazu. „Kapitáne, dokonce i tady máme pravidla důkazního řízení, která se musí dodržovat!“ Pravidla důkazního řízení? Tady jde o vraždu vlajkového důstojníka válečného námořnictva Spojených států a ten blbec plácá něco o pravidlech důkazního řízení! Podrbal jsem se hřbetem ruky na bradě. Vypadá to dost beznadějně. Jako kdybych hrách na zeď házel. Ne, tohle je ještě horší. Ale budu pokračovat dál. 123

Prošel jsem s ním celý seznam. Vyprávěl jsem o vloupáních do objektů NATO, o hlášení z DTSA, o pokusech o průzkum terénu na velvyslanectví v Paříži i o úlovku, který se podařil našim celníkům ve Virginii. To s tím nemá co dělat, tvrdil ZVM - a vůbec, jak to, že vím, čím se zabývají interní a vyhrazené materiály ministerstva zahraničí? Vyličil jsem rovněž svou návštěvu v klubu Dynamo. Popsal jsem, jak u jednoho stolu spolu seděli Werner Lantos, Andrej Judin a Viktor Grinkov, to vše pár hodin předtím, než byl Andrej Judin zavražděn ve své posteli. Ale dozvěděl jsem se, že pověsti o ruské mafií jsou značně přehnané - jde prý o zastrašovací taktiku amerických konzervativců. Andrej Judin byl možná podnikavý hoch - na podnikatele trochu přímočarý. A zločinec? Jistě, i to je docela dobře možné a do značné míry by to vysvětlovalo jeho neblahý konec. Jinak ale Bart tvrdil, že žádný z pracovníků velvyslanectví, kteří se zabývají ruským organizovaným zločinem, se před ním o jménu Judin nikdy nezminil. A co ten podivný vztah mezi Wernerem Lantosem a Rusy a jeho účast při přepravě zboží dvojího užití? Dovolte mi, abych vám doslova ocitoval odpověď, která na tuto otázku vyšla z Bártových úst. „Werner Lantos je již odnepaměti přítelem Spojených států a také tohoto velvyslanectví! Stal se neocenitelným pomocníkem

americké diplomacie a po dobu čtyř vlád a šesti velvyslanců významně přispíval k jejímu rozvoji!" Ano, ukázal jsem mu také ten nákladní list od Air France a materiály, které jsem dostal od Aviho Ben Gala. Zatajil jsem mu jenom papíry, které jsem našel u Judina - jednak jsem vůbec netušil, nakolik jsou důležité, a jednak jsem prostě nechtěl, aby věděl, že jsem v tom bytě byl. Stejně by to bylo jedno, protože Bart moje důkazy odbyl tvrzením, že kdyby bylo na té transakci něco podezřelého, zarazili by ji už Francouzi. A jelikož francouzští celníci dali na papíry své razítko, všechno je určitě košer. A proč jsem ten nákladní list objevil na dače, která patří zločinci, o němž se ví, že pašuje na Blízký východ materiály dvojího užití? Zločinci, který právě zahynul rukou vraha, a oním vrahem byla s největší pravděpodobností zkorumpovaná policejní jednotka? 124

Tahle otázka je pouhou hypotézou, nikoli faktem, prohlásil ZVM. "O vašich závěrech lze s úspěchem pochybovat." S úspěchem pochybovat? Jsme snad u soudu s O. J. Simpso-nem? "Nesdílím váš sarkasmus, kapitáne!" ohradil se Bart.

Měl jsem samozřejmě strašnou chuť natáhnout ruce a na místě toho hajzla uškrtit. Ale tím bych si nijak nepomohl. Takhle mě ovšem čeká mnohem těžší úkol - musím ho nějak přesvědčit o tom, že Rusové se chystají udělat něco, co ohroží bezpečnost naší země. A co s tím, namítl jsem, co mi řekl zemědělský atašé z izraelského velvyslanectví, můj dlouholetý přítel Avi Ben Gal, a sice že Andrej Judin posílá zboží dvojího užití do států uvedených v ročence Ministerstva zahraničí USA "Stopy globálního terorismu"? A co ty materiály, které mi Avi předal? A jak je možné, zeptal se ZVM, že jakýsi izraelský zemědělský atašé jménem Avi Ben Gal toho ví o zboží dvojího užití a aktivitách ruského zločinu tolik? Vysvětlil jsem mu, jak se věci mají. Ale Bart ani potom svůj názor nezměnil. Jediná jeho reakce spočívala v tom, že vytáhl své drahocenné plnicí pero a začal si dělat poznámky na bloček, který ležel před ním na stole. "Takže vy mi tady, kapitáne, tvrdíte," řekl, aniž by přestal čmárat, "aže jste se sešel s příslušníkem cizí zpravodajské služby, aniž byste o tomto kontaktu informoval příslušná místa?" "Příslušná místa?" "Ano, příslušná místa!" opakoval ledovým hlasem. "Nenahlásil jste to KDDZB!" Podíval se na mě. "Nemám snad pravdu, kapitáne Marcinko?" Najednou byl formálnost sama. Povzdychl jsem si. Ano, má pravdu. Ale co je to KDDZB vlastně zač? "KDDZB je zkratka pro Koordinačního důstojníka pro diplomatické zpravodajství a bezpečnost," poučil mě Bart. "A zde...", "prohrábl hromadu papírů v kožených deskách, které obvykle nosí s sebou, ánevidím žádné známky toho, že byste dodržel stanovené předpisy!" "Ano, myslím, že oficiálně ne, ale..."

"Oficiálně ne, myslíte!" Vrhel na mě onen triumfální pohled, kterým se byrokraté dívají v okamžiku, kdy jim dojde, že se jim v té jejich papírové válce podařilo někoho lapit do pastí. "A víte, 125

že každé takové setkání, které zůstane neohlášené, je závažným porušením bezpečnostních předpisů, kapitáne Marcinko?" Samozřejmě že to vím - ale nevěnoval jsem tomu vůbec žádnou pozornost. Vždyť já jsem se sešel s dlouholetým kamarádem a spolubojovníkem! S člověkem, s nímž jsem se vydával na bitevní pole! S člověkem, který mi zachránil život a jemuž jsem na oplátku zachránil život já! Avi je proto podle mě kolega ze stejné lodi - se vším, co tohle slovo znamená. A přesně to, jsme přátelé, jsem řekl také zástupci vedoucího mise. Na mém vysvětlení pochopitelně vůbec nezáleželo. Naprosto jasně jsem viděl, jak moje slova vlétávají Bártovi do levého ucha, procházejí lebkou na druhou stranu, pravým uchem vylétávají zase ven a končí o dva metry dál pohlcované zvukotěsnou izolací místnosti. Vůbec mě totiž neposlouchal. Kdepak - místo toho už sestavoval text kabelogramu do Washingtonu. Nechal jsem ho psát a začal jsem se balit. Naskládal jsem papíry zpátky do desek a vrátil jsem je do ocelové schránky. Třeba se ve Washingtonu najde někdo, kdo si to rád poslechne. Bari zvedl obočí. "Počkat, kapitáne! Tohle nemůžete! Ty materiály musí zůstat tady! Teď už jsou majetkem velvyslanectví!" Zamkl jsem zámek a podíval jsem se mu upřeně do očí. "Dobře mě poslouvej, Barte, protože ti to nebudu říkat dvakrát! Tahle bedna a všechno, co je v ní, patří U. S. Navy!" prohlásil jsem. "Navíc obsahuje ještě zbraně a výbušniny! A podle předpisů Navy můžu výbušniny a výzbroj chránit i za cenu použití krajních prostředků!" Popadl jsem schránku za ucha a zvedl jsem ji. Byla zatraceně těžká, ale vztek, který ve mně kypěl, mi ji pomáhal nadnášet. A hlavně jsem chtěl, aby ZVM viděl, že ji unesu -a sám. Zlomyslně jsem se na něj ušklíbl. "Pěkně prosím, Barte, starej brachu," řekl jsem na rozloučenou, "moc

prosím, dej mi k těm krajním prostředkům nějakou záminku!" KAPITOLA 9

Při přiletu do Washingtonu nás uvítalo netradiční teplo a tradiční vlhko. Proto než jsem našel na parkovišti své auto, byl jsem potem a deštěm promáčený až na kůži. Otřel jsem se do umaš-těného hadru a odjel jsem s vozem zpátky k terminálu pro oce-126 lovou schránku. Pak jsem po dlouhé zajížděce přes Alexandrii zamířil na Divoké panství, svých osmdesát hektarů jezer a hadů, které leží nedaleko základny námořní pěchoty u Quantika. Cesta domů nebyla právě snadná a příjemná. Do Paříže jsme letěli nejlevnější třídou, a to ve stroji A-340-300 společnosti Air France. Proč je ten typ letadla tak důležitý? Inu proto, že tahle letadla mají v nejlevnější třídě 208 sedadel ve 47 řadách. Oproti tomu v A-300 nebo v A-310 bývá v turistické třídě nanejvýš 139 sedadel. Takže když musí na těch mřnavých sedadlech v A-340-300, která jsou jen čtyřicet centimetrů od sebe a nedají se sklápět, sedět někdo tak vysoký a svalnatý jako já, po hodině letu ho nutně začnou brát křeče do nohou. A přitom let z Moskvy do Paříže trvá zhruba čtyři hodiny. Oprava: let z Moskvy do Paříže trvá čtyři nepříjemné hodiny. Asi se ptáte, proč jsme neletěli nějakými americkými aerolinkami. Na to je jednoduchá odpověď - protože lidé vyhoštění z Ruské federace si nemůžou dopřát ten luxus a čekat na spoj letecké společnosti ze své vlasti. Místo toho jsou okamžitě odvezeni autobusem na Šeremet'jevo a naložení do prvního možného letadla. Upřímně řečeno, ani nevím, kdo nás chtěl dostat z Ruska rychleji, jestli Ivani, nebo Bari Wyeth. U nepohodlných sedadel ale naše problémy neskončily. Když jsme přistáli na De Gaulle 2, začali jsme se s francouzskými celníky dohadovat ohledně ocelové schránky s nebezpečným nákladem. Jelikož jsme totiž přiletěli z Moskvy, museli jsme se přesunout do jiného terminálu a já jsem trval na tom, že schránku ponese s sebou. A zatímco nad Lantosovými nádržemi na horký freon nehnuli francouzští celníci ani brvou, u našich řádně přihlášených samopalů a pistolí řádili jako šílení. K vyřešení všech potíží bylo zapotřebí tří poměrně nehezkých telefonátů vojenskému přidělení na místním velvyslanectví. Teprve pak jsme mohli přepochodovat ony čtyři kilometry, které dělí letiště Charlese de Gaulle 2 od letiště Charlese de Gaulle 1. Tam nás čekaly další dvě a půl hodiny tahanic a další telefonát na ambasádu, protože černíci na ájedniče" se evidentně nebaví s celníky na ádvojce". Nakonec jsme se unavení a umluvení odebrali do jediné otevřené restaurace a dali jsme si drahý sandwich jambon avec la moutarde sur pain Poilane - čili šunkový sendvič z tmavého chleba s hořčicí - a k tomu přibližně pětadvacet osminkových 127

lahviček laciného červeného vína. Všech šest se nás přitom na-máčklo do boxu pro čtyři, v němž naši předchůdci dokázali zamazat majonézou celou lavici. Po jídle jsem navštívil prodejnu bezcelního zboží a koupil jsem litrovou láhev bombejského ginu (stála mě dvakrát tolik, než kolik bych zaplatil doma ve Státech). Pak jsem naházel do telefonního automatu dvě kila mincí a pokusil jsem se zavolat Avi-mu Ben Galovi. Chtěl jsem mu oznámit, že se na dohodnuté místo nedostavím. Měl jsem ale smůlu. Když jsem udal své jméno, byl jsem přepojený do jeho kanceláře a dozvěděl jsem se, že si právě na chvíli odskočil. Vzápětí se spojení přerušilo. Ne, ne, nehleďte v tom nic divného, přátelé - jednalo se pouze o vrtochy mezinárodních telekomunikací. Poté jsme nasedli do prvního volného letadla do Dulles a situace se začala zlepšovat. Nejdřív jsme povýšili do obchodní třídy. Pak Wonder s Aligátorem kdesi nad Grónskem sbalili dvě letušky a Doc s Kachní nohou a Hlodavcem po celou dobu letu kuli tajné plány, jak budou provádět anarchistický průzkum Starého Města a pátrat po studeném pivu a teple ženské náruči. Ach, ten věčný optimismus mládí! Cože? Ze chcete vědět, co jsem dělal já? Inu, přátelé, já jsem přemýšlel o tom, že se vydám rovnou do Pentagonu, navštívím Keňa Rosse a povím mu, co jsem v Moskvě zjistil. Ale tyhle úvahy jsem vedl nad Novým Skotskem a v té chvíli jsem pod sebou viděl jenom vodu. Brzy nato se ale počasí změnilo. Když jsme nad New Jersey vlétávali do druhé divoké bouřky, měli jsme už půl hodiny zpoždění. Potom jsme ještě pětadesát minut kroužili nad Marylandem (nebo to byla jižní Pensylvánie?), a tak než jsme konečně přistáli na Dulles, minula už šestá hodina, a než jsem se i se schránkou dostal přes celníci, bylo 19.46, tedy skoro osm hodin večer. V Pentagonu v podstatě nikdo nepracuje dlouho do večera. Když totiž člověk zůstává v práci déle, nezbyvá mu potom čas na bokovky. A dnešní důstojníci a pánové (o řadových pěšácích ani nemluvě) se přitom věnují obchodu s nemovitostmi, správě portfolií a dalším výdělečným činnostem, místo aby přemýšleli o válce. Keň Ross

mi sice jako ouřada, který pracuje od devíti do pěti, zrovna nepřipadá, ale stejně pochybuji, že by byl kolem 22.00 v práci. Proto jsem vysadil své hochy ve Starém Městě, prokličkoval jsem na 1-95, zahrnul na západ a zamířil na Divoké panství. Samozřejmě že bych byl raději prožil večer plný piva 128 a ženských (na pořadí nezáleží), ale musel jsem se postarat o jistou skříňku a chtěl jsem si také něco promyslet. A tak jsem své rozbolavělé tělo složil nikoli mezi ženská stehna, ale rovnou na lavici na terase Divokého panství. Hodinku jsem si zavzpíral, pak jsem si vlezl na chvíli do sauny a nakonec jsem skočil do ledové vířivé koupele. Potom ve mně žhnula už jen jediná touha - a tu jsem ukojil velkým a šťavnatým kusem roštěnky. Po večeři jsem se odebral do sklepa a na dlážděnou podlahu jsem si jako kousky skládanky rozložil veškeré papíry a fotografie, které jsem měl od Paula a Aviho, a přidal jsem k nim vlastní skrovné poznámky. Chvilí jsem všechno přehazoval, posouval, třídil, rovnal a spojoval. Pak jsem to shrnul na jednu kupu, zamíchal, rozházel a začal to dávat dohromady znova, abych zjistil, jestli dostanu opět stejný výsledek. Když se tak stalo, začal jsem si dělat poznámky.

Aha, vás by asi zajímalo, co jsem objevil.

No dobře, tak já vám to řeknu, protože správná předtucha je něco jako orgasmus, tedy vrcholný zážitek, který by si člověk neměl nechávat len pro sebe a měl bv se o ně s někým podělit. } L

-L

a -

Všechno nasvědčovalo tomu, že se jedná o rozsáhlé spiknutí. Ruští medvědi se plíží a slídí: zkoumají západní objekty, kradou západní technologie, verbují západní zdroje. Ale tentokrát k tomu Rusové přidali nový prvek. Na získávání informací používají svou mafii. Jak to vím? Proč by jinak Paul Mahon tolik fotografoval ruské mafiány a sledoval jejich pohyb a organizace? Proč by jinak Izraelci, kteří disponují stále skvělou a efektivní zpravodajskou mašinérií, vyslali jednoho ze svých nejlepší armádních rozvědčíků - člověka, jenž je odborníkem na sovětské ozbrojené síly -do Moskvy a pověřili ho úplně stejným úkolem, jaký plnil, jak jsem zjistil, Paul, tedy sledovat Wernera Lantose a ruskou mafii a odhalit vazby mezi nimi a ruskými ozbrojenými silami? Věděl jsem to ale především proto, že všechno to dávalo úplně jednoduchý smysl. Vždyť kdo jiný by mohl přesouvat zboží z Východu na Západ než zločinecké struktury, které po desítky let kradly komunistům přímo před nosem? Kdo jiný by mohl pašovat zbraně a technologie dvojího užití než lidé, kteří do někdejšího Sovětského svazu dováželi všechno možné, skotskou 129

počínaje a drogami konče? Kdo jiný by mohl verbovat nové agenty - vzpomínáte, jak jsem vám vyprávěl o svůdných pastích, které na obchodníky a diplomaty ze Západu ličila KGB? - než kuplíři a pasáci, kteří mají děvky už odnepaměti pod palcem? Avi Ben Gal k tomu podotkl, že každá ruská prostitutka pracuje pro nějakého mafiánského bosse bez ohledu na to, jestli své řemeslo provozuje v Moskvě, Paříži, Tel Avivu nebo New Yorku. - A co z toho mafie má? To je jednoduché: peníze. Spousty peněz. Miliardy, možná dokonce desítky miliard. A také tichou podporu vlády pro své nezákonné aktivity. - A co z toho mají Rusové? To je rovněž jednoduché. Mocní vládcové ve zdejším politickém systému - skvělým příkladem budiž Viktor Grinkov - se snaží nasměrovat zemi zpátky k socialismu. Jedním z cílů socialistického zřízení byla destabili-zace Západu - konkrétně Spojených států. Tihle zastánci tvrdé linie se proto snaží vytvořit nové zpravodajské sítě, které by Západ obtěžovaly, a podstrčit některým bývalým satelitním státům zbraně hromadného ničení, neboť doufají, že tím přispějí k rychlejší destabilizaci Západu. A zatímco by se Spojené státy zmítaly v chaosu. Rusko by se stalo znovu supervel-mocí. - A jak do této rovnice zapadá Werner Lantos? Ten má své přesně určené místo - je totiž základním kamenem celého plánu. Jo, jo, už vás všechny vidím, i pana redaktora. äPočkat, Dic-kie, tohle je nějaký moc velkej skok!" voláte. Ne, přátelé, není. Dovolte, abych vám to vysvětlil. Když jsem v Pentagonu připravoval tajné projekty - a věřte, že jsem jich připravoval hodně! - potřeboval jsem vždycky nejvíc ze všeho bankéře. Najít lidi, kteří naplnili stavy tajné jednotky, je snadné. Ovšem vybavit takovou jednotku a zajistit jí dostatečné finance na provoz je těžké. Co těžké - přímo nemožné. Proč? Protože vláda chce vědět, navzdory všem těm záchodovým sedátkům za šest set a francouzským klíčům za osm set dolarů, kam její peníze putují. Nestřčí veliteli jednotky do ruky kufřík plný peněz a neřekne: äJdi, synu, a utrat' všechny ty drobné!" Nastává spousta papírování. Musí se vyplňovat formuláře, psát požadavky,

sestavovat objednávky. Pokud je jednotka navíc tajná, problémy narůstají přímo geometrickou řadou. Každý cent, který se utratí, musí pocházet z nějakého legitimního a vysvětlitelného zdroje. Pak se tyto cen-130

ty musí ztratit a posléze se znovu jako zázrakem vynořit, čistě vyprané a naprosto nevypátratelné. Záleží rovněž na velikosti takové jednotky. Někdy se musí po celém světě přesouvat obrovské částky - třeba i desítky milionů - a rozhodně ne tak, že by si velitel naházel do kufru balíčky stodolarovek a vozil by je pořád s sebou. Je prostě potřeba mít nějakou banku a v ní přátelsky nakloněného bankéře, který si dokáže najít cestičky, jak finance vyprat a poslat je kamkoli, aniž by přitom vzbudil nežádoucí pozornost ze strany tuzemských bankovních orgánů, cizího státního aparátu, tisku a dalších lidí, jež lze v tomto případě zahrnout pod označení nepřítel. A jak jsem to tedy dělal? Našel jsem si v Itálii malého stínového investičního bankéře, jemuž budu říkat Schultz, protože vypadá jako stejnojmenná postava zavalitého strážného ze starého televizního seriálu Hoganovi hrdinové. Schultz měl konexe po celém světě - ty mu umožňovaly hrát skořápky s názvem mezinárodní finance. Honosil se také pověstí člověka, který spravuje peníze několika saudským princům i řadě méně příjemných týpků z jihoamerických zemí. Jinými slovy řečeno, staral se též o finanční transakce diktátorů a gangsterů a vůbec se nezajímal o to, odkud ty peníze pocházejí. Byl to poctivý člověk? Ne. Byl nakonec obviněn z bankovních podvodů a odpykává si teď v jednom evropském vězení pětadvacet let? Ano. Ale když pracoval pro mě, dokázal vždycky dostat peníze tam, kde jsem je chtěl mít, a přesně ve chvíli, kdy jsem je tam potřeboval. V tom se mu nikdo nevyrovnal. - Pakt: Firma Lantos & Cie se zabývá investičním bankovníctvím. Werner Lantos zná všechny metody, kterými se dají peníze přelévát z jednoho konce světa na druhý. - Fakt: Werner Lantos už víc než dvacet let podniká v Moskvě. Ví, kam má zajít, komu má zaplatit, a hlavně kdy má držet jazyk za zuby. Ale Mistře Marcinko, vždyť v Moskvě podniká i spousta jiných bankéřů! Samozřejmě, milý pulce! Ale Werner Lantos je jediným bankéřem, o němž se ve svých poznámkách zmiňoval Paul Mahon. Je to jediný bankéř, kterého Paul vyfotografoval. Jeho jméno bylo na nákladním listu, který jsem našel na Judinově dače. Osobně jsem ho také viděl ve společnosti Andreje Judina a Viktora Grin-kova. A Izraelci mu jsou na stopě už několik let - na jeho sledo-131

vání vyčlenili dokonce jednoho ze svých nejlepších zpravodajských důstojníků. Jedna plus jedna plus jedna plus jedna plus jedna rovná se pět. Ale Mistře Marcinko, vy mě matete! Uvádíte jenom jednu stranu té rovnice. Váš vlastní diplomat Bart Wyeth, zástupce vedoucího mise v Moskvě, vám přece jasně řekl, že Werner Lantos stojí na naší straně. V tom máš naprostou pravdu, pulce. Jenže já jsem se rozhodl, že na Bártovo tvrzení nebudu brát žádný ohled. A pročpak. Mistře Marcinko? Protože Bart je podle mě, milý pulce, součástí celého problému, ne jeho řešením. Tak teď už se v tom nevyznám vůbec. Mistře Marcinko! Udělal jste velký skok - a já jsem ztratil nit. V tom případě mě dobře poslouvej a uč se, pulce. Velký mistr Wu Či ve své monografii o válečné strategii ve druhém století napsal: „Přimějte protivníka, aby vámi opovrhoval, a zdoláte ho!“ A přesně to mi provedl Bart. Hned od okamžiku, kdy se má noha prvně dotkla ruské země, dělal všechno možné, aby mi znepříjemnil život. Moje reakce nebyla, bohužel, vůbec nekonvenční. Promarnil jsem spoustu času a energie hledáním cest, kterými bych Bártova nařízení obešel. Většinou jsem se zdržoval mimo velvyslanectví - a právě toho chtěl, jak jsem si teprve nyní uvědomil, Bart v první řadě dosáhnout. A ještě něco: jaksi podvědomě se mi Bart Wyeth nelíbil. Tenhle pocit, který pramenil hluboko z útrob, nemívám příliš často. Za ta léta jsem se ovšem naučil svým instinktům důvěřovat. Díky nim jsem také zůstal naživu. A teď jsem najednou cítil svrbění, které pronikalo až do morku kostí a které říkalo, že Bart do toho problému patří rovněž. Jestli to můžu dokázat? Ne, v téhle chvíli ještě ne. Ale prozatím mi úplně stačí vědomí, že v tom jede. Následující den jsem se v 08.35 dostavil v řádné uniformě a s obrovskou černou koženou aktovkou - takovou, v níž letci nosí své knihy a mapy - před pracovnu kontradmirála Ken-netha Patricka Rosse, která se nacházela v pavilonu E ve třetím patře Pentagonu. Vrchní lodní písař za stolem ukázal líně palcem ke dveřím a odemkl na dálku elektronický zámek. Vzal jsem za naleštěnou kliku, zmáčkl ji dolů a zatlačil směrem dovnitř. Ředitel pro operativu, plánování a politicko-vojenské záležitosti-132

ti seděl nahrbený ve vysokém koženém křesle, brýle měl vytažené nad obočí a upřeně mžoural do obrovského monitoru, který stál na levoboku luxusního psacího stolu. Gestem mě vyzval, abych šel dál, ale pak mě nechal stát a zuřivě bušil do klávesnice, jezdil myši a prováděl všelijaké kejkle, které počítačovní kouzelníci dělávají, když chtějí uložit rozepsané dokumenty, ukončit programy a odpojit modemy. Jak už asi víte, já sám si s výpočetní technikou zrovna netykám. Po chvíli konečně zasunul klávesnici i s podložkou pro myš pod stůl. Hlasité cvaknutí pojezdu oznámilo, že oba nástroje jsou skutečně uklizené. Teprve potom ukázal na omšelé kožené křeslo, které stálo čelem ke stolu, a naznačil mi, že mám svůj ctěný zadek i aktovku zaparkovat právě zde. Nedalo by se říci, že by se u toho právě usmíval. A netvářil se ani příliš přátelsky. „Dicku, už ti někdo někdy řekl, že máš prvotřídní talent na nasírání lidí?“ No jistě - tuhle písničku už jsem slyšel nejmíň stokrát. A pořád k ní přibývají nové sloky. „Do prdele, admirále, možná nemám zrovna nejjemnější způsoby, ale pokud jde o jemnou práci, tak v tom jsem zatraceně dobřej!“ Jsou admirálové, před nimiž můžete mluvit sprostě, a admirálové, před nimiž sprostě mluvit nemůžete. Keň Ross, jehož zásoba vulgarismů končí zpravidla u výrazu „ať se propadnu“, patří překvapivě do té první kategorie. Přesto se na mě přes ten stůl díval s výrazem, kterým jaderní ponorkáři stavějí své podřízené do latě. „Třeba ses v ty jemný práci opravdu dobřej, Dicku, ale já si pomalu začínám myslet, že při ní místo skalpelu používáš sbíječku!“ prohlásil a poklepal hřbetem ruky na tlustý svazek, který ležel na stole. „Tohle je docela vážný! Co jste tam, krucinál, vyváděli - znásilnili jste snad hromadně velvyslancovu manželku?“ „Podívejte se...“

„Ne, ty se podívej, Dicku! Náš kamarád Paul a jeho rodina přišli o život! Zatáhl jsem za spoustu nitek a vyslal tě do Moskvy, abys tam tajně provedl malej průzkum - čili přesně to, co vy od SBAL máte umět nejlíp! A co se stalo? Další Čchongdžin! Pamatuješ na ten přístav? Měli jste se tam s Rudou buňkou jenom plížit a slídit! Místo toho jste ale vyhodili do vzduchu seve-rokorejskou lod a já jsem kvůli tomu jen taktak zachránil svůj zadek! A teď jste místo plížení a slídění najednou nežádoucí oso-133

by! Víš, že už nikdy nebudeš smět do Moskvy? A to netvrděj Rusové, ale naše ambasáda! A představ si, že tě v lásce příliš nemaj ani Francouzi! Zdá se, že nedokážeš ani projít letištěm, aniž bys přitom vyvolal diplomatické incident!“ Pokrčil jsem rameny. Měl jsem na projednání důležitější věci. „Zasranej komplet!“ Z výrazu v jeho tváři jsem vyčetl, že si myslí totéž. Ale odmlčel se a dal mi prostor na obhajobu. Místo ní jsem vytáhl tři listy papíru, které jsem vzal u Judina v bytě, a přisunul jsem je Keno-vi. „Tohle potřebuju co nejdřív přeložit!“ řekl jsem. „Co to je?“

„To nevím, ale našel jsem to doma u jednoho mrtvého mafiána ten den, co jsem se stal nežádoucí osobou, takže bych rád zjistil, o co se jedná.“ Admirál se na mě podíval, zvedl telefon a vytočil číslo. „Potřebuju přeložit něco z ruštiny - hned!“ štkl do sluchátka. „Tady, u mě v kanceláři. Ano!“ Pak na mě vrhl pohled sice rozčileného, přesto však nadále loajálního rodiče. „Za hodinu to bude hotový. Ale pochybuju, že to nějak vylepší tvoji současnou situaci!“ „Podívejte, admirále, já přece sloužím u speciálních složek amerického námořnictva, a jsem proto zvyklej se pohybovat ve všelijakejch vodách, třeba i horkejch!“ Tenhle pokus o vtip nenašel u Keňa žádnou odezvu. „Hele, jestli si myslíš, že tohle není dost vážný, tak si to přeber v ty švy hlavě ještě jednou! Dostalo se to na stůl k Pinkymu Prescottovi a ten se do toho hned vložil! Včera se celej den jednalo až dlouho do noci!“ „A o čem?“

Ponorkář zabubnoval bříska prstů na stůl. „Nevím. Pinky mě vyhnal pryč. Řekl mi jenom to, že máš svoje ctěný pozadí přivalit do jeho kanclu přesně...,“ podíval se na hodinky, „...za dvanáct minut - v devět nula nula. A kdybys to náhodou nevěděl, tak Pinky tě zrovna nemiluje!“ Pinky - do prdele! Ted' už chápu, proč je Keň Ross tak nasra-nej! Dickie nejspíš zažije pořádný peklo. Na tomto místě by se slušelo na chvilku odbočit. Jestli jste četli tři předchozí díly Profesionálního válečníka, víte už o mém dlouholetém vztahu s kontradmirálem Pinckneyem Prescottem III. všechno a můžete následující odstavce přeskočit. Pokud jste ty knížky nečetli, tak si je běžte okamžitě koupit! A dávejte také 134 dobrý pozor, protože v další části by na vás mohl číhat malý kviz. Pinckney Prescott III. neboli Hovňousek Pinky, jak ho s oblibou nazývám, je admirálským synkem i vnoučkem. Stejně jako jeho předchůdci absolvoval námořní akademii. A stejně jako oni strávil celou svoji kariéru v Navy přikovaný k pevné zemi. Od svého papínka a prapapínka se liší jenom tím, že se mu bohužel podařilo přežít

základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL a skončit ve zvláštních složkách válečného námořnictva. Pro pořádek dodávám, že Pinky nikdy neviděl na vlastní oči živý boj, nikdy nevedl své lidi do opravdové bitvy a nikdy se nezúčastnil žádné skutečné akce. Zato se nesmírně zdokonalil v papírovém válečnictví. Dejte tomu chlapovi počítač, textový editor, tiskárnu a papír a rozseká vás na kousky. Pokud jde o psaní hlášení a záznamů, je Pinky hotový Mijamoto Musaši. A už odnepaměti využívá svého jedinečného talentu k tomu, aby mě rdousil, mučil a ničil. Začalo to v době, kdy byl komodo-rem a stál v čele 2. divize jednotek zvláštního určení U. S. Navy a já jsem působil jako velitel jednotky SEAL 6. Pinky se mě tenkrát pokusil dostat před soud za to, že jsem nakoupil moc tkaniček do bot. Ne ne, nedělám si vůbec legraci, tak laskavě zatáhněte bulvy zpátky do očních jamek. Chtěl jsem vám jenom ukázat, co je Pinky vlastně zač. A abych vám předvedl, co jsem zač pro změnu já, od onoho incidentu s tkaničkami jsem Pinky-ho pokaždé obcházel, přehlížel a vynechával. Pinky měl nade mnou na jedné straně vždycky určitou strategickou výhodu. Ta spočívala například ve vyšší hodnotě. Já jsem kapitán. Nosím tudíž na límci orly. On nosí na svém hvězdy -v současné době dvě, k nimž brzy, mám-li věřit chodbovým řečem z třetího patra, přibude třetí. Na druhou stranu se mi ale vždycky podařilo nad ním získat nepatrnou taktickou převahu. Před pár lety se například do mých chlupatých tlap dostala jistá zpráva z Námořní vyšetřovací služby NIS, která se zabývala Pinky ho mimomanželskými aktivitami. Pomocí ní jsem pak Pin-kyho vydíral. Jistě, uvědomuji si, že vydírání není nic hezkého, ale u Pinkyho je to docela oprávněné. Dokonce si myslím, že v jeho případě by se dala omluvit i vražda. Tentokrát se ovšem moje taktické výhody otrásají v základech. Za prvé: zpráva NIS, kterou jsem měl schovanou na Divokém 135

panství ve skryši v kuchyni pod podlahou, se před pěti měsíci obrátila v prach. Zatímco jsem v Kalifornii lovil jistého hajzla jménem LC Strawhouse, v kuchyni pod podlahou bouchlo potrubí. Když jsem se vrátil domů, našel jsem kuchyni a hlavně Pinkyho složku v troskách. Za druhé: v minulosti jsem obvykle mívál nějakého rabína - jako například VNO Arieigha Secresta - který mě před Pinkyho hněvem ochránil. Když totiž máte v dnešní Navy ochránce, který nosí čtyři hvězdy, můžete si dělat bláznů z jedno i dvouhvězdičkových důstojníků, aniž byste přitom utrpěli větší újmu. Jenže já se teď na žádného takového rabína spoléhat nemůžu. Upřímně řečeno, už je to tak dávno, co jsem nějakého rabína měl, že si začínám připadat jako gój při šábesu. Můžu počítat jenom s Kenem Rossem - a ten stojí nejenom níž než Pinky, ale dokonce mu přímo podléhá, protože Pinky zastává v současné době funkci pobočníka zástupce velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operativu. Je proto na vrcholu celého potravního řetězce, Kenny Ross se nachází někde uprostřed a já jsem snadné sousto pro všechny. Jak to Pinky udělal, že ten post získal, to ani v nejmenším netuším. Nejspíš využil svých známostí z Annapole - konkrétně svého jednohvězdičkového spolužáka Dona Laytona, který působí jako výkonný pobočník úřadujícího velitele námořních operací. Zkrátka a dobře Keň Ross není schopný ochránit můj chlupatý slovenský zadek před Pinkyho pomstou. Jak dobře víte, k bolesti mám takový zvláštní vztah. Moje krédo zní: cítím bolest, tedy jsem. Ale přiznám se, že teď bych dal před tím, co mě čeká, přednost té metle z březových větviček, o níž jsem se zmiňoval v první kapitole. Můj vydavatel sice tvrdí, že když si člověk opakuje, že necítí žádnou bolest, nic ho pak nebolí, ale já zastávám jiný názor. A tak jsem s bolestí na těle i duši - a proto živý - vypochoďoval z Rossovy kanceláře na chodbu, prošel halou, zahrnul doprava, pak doleva a nakonec opět doprava, až jsem se ocitl před bludištěm chodeb a místností, v němž měl svoji pracovnu Pinky. Nyní mi, přátelé, dovozte, abych vám řekl pár slov o Pinkyho charakteru. Tak za prvé, je to tyran - a jako všechny tyranské povahy jedná agresivně jenom tehdy, cítí-li, že je jeho oběť slabší než on. Za druhé. Pinky si nekonvenční válečnictví v mezilidských vztazích představuje tak, že na poslední chvíli na někoho 136

něco vychrlí a doufá, že postižený člověk nebude mít dostatek času na to, aby patřičně zareagoval. Když ale někdo o těchto povahových rysech jeho osobnosti ví, umí se na ně připravit. A já ho znám, a proto mu na ty jeho špeky neskočím. Nebo jak s oblibou říkával kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm, půjdu a pořádně toho zmrda zmrdu! Nechal mě čekat v předsíni. A dlouho - rovnou hodinu a čtvrt. Věděl jsem, co tam uvnitř dělá. Díval se na pořad Živě s Re-gisem a Kathie Leeovou nebo na

nějakou jinou kravinu, kterou po ránu v televizi dávají. Přes dveře jsem slyšel tlumené láskování a znělky reklam. Jenže nedůtklivý písař za stolem z imitace pravého ořechu ze mě nespouštěl oči a opakoval pořád dokola totéž zaklínadlo, jako kdyby to ani nebyl člověk, ale nějaký automatický záznamník, který teď tak často slyšíte v telefonu. „Pan admirál je dnes dopoledne velice zaneprázdněn vyřizováním naléhavých záležitostí, nicméně chce vás vidět, a proto vás zakrátko hodlá přijmout!“ K zbláznění. Po pětadvaceti minutách se „zakrátko“ změnilo na „zanedlouho“. Seděl jsem bez hnutí, oči upřené na trhlínu ve zdi šikmo vlevo nahoře od písařova bezvadného sestřihu a meditoval jsem. Meditoval? Ano. Víte, přátelé, ono se totiž hajzlům typu Pinkyho nesmí dovolit, aby vás vyvedli z míry. To je také celá jejich strategie - chtějí narušit vaši rovnováhu a tím vás přemoci. Jenže právě vyrovnanost - se sebou samým, s aktuální situací i s okolním světem - tvoří základ Válečnictví. Válečnictví je totiž víc než jenom schopnost skákat z letadel, slézat budovy, šplhat za jízdy na loď nebo likvidovat obchvatným manévrem opevněné postavení. Válečnictví je zároveň duševní stav, který v sobě zahrnuje vysoký, až spiritistický stupeň uvědomění. Ano, řekl jsem spiritistický. Ne, nechci vás zavést do říše nějakých snů a pohádek. Chci vám jen trochu poodhalit onen závoj éteričnosti, který zahaluje Válečnickovu psychiku. Válečník samozřejmě může udělat všechno, co je nutné k tomu, aby splnil daný úkol. A vždycky bude připravený zemřít. Velký japonský bojovník a básník Púdo v sedmáctém století napsal: „Válečník ví, že nic na světě se nedá vyhrát či prohrát, vyjma toho, co lze vyhrát či prohrát. Všechno se stává všim a smrt přichází zcela přirozeně.“ 137

Púdo tím chtěl říci, že Válečník musí být vždycky připravený na smrt - vždyť smrt je přirozeným výsledkem jeho umění a konání. A ochota duše přijmout smrt je jedním z klíčových rysů osobnosti Válečníka. S tím ovšem úzce souvisí ještě další aspekt, jehož podstatu nejlépe vyjádřil slavný strateg čínské dynastie Han - mistr Huang Ťai Kung - před bezmála dvěma tisíci let. Ten tehdy napsal: „Dřív než se Válečník postaví nepříteli, musí se postavit sám sobě.“ Což znamená, že Válečník v sobě musí mít určitý duševní a morální setrvačnický, tedy vnitřní mechanismus, který jeho mysl udrží za všech okolností na vysoké výkonnostní úrovni. Právě díky tomuto mechanismu je možné přežít. Člověk přežívá, protože ví, že je lepší než jeho protivník - že je čistší, po-svěcenější a má víc požehnaní, které mu dal sám Bůh války. Vytrvá, odolá a překoná doslova všechno. Pevně věřím, že když se u Válečníka spojí tyto dvě vlastnosti - naprosté odhodlání přijmout smrt jako přirozenou součást života a naprostá oddanost absolutním morálním hodnotám - dohromady, nikdo ho nikdy nepřemůže. U jednotek SBAL začíná dlouhý proces vštěpování válečnických hodnot už při základním výcviku. Pátý týden - který se právem nazývá týdnem Pekelným* - jsou pulci vystavováni strašlivým dávkám fyzické bolesti a duševního vypětí. Hlavní důraz se klade na fyzickou stránku - na adepty řemesla čekají velká chladna, nedostatek spánku a náročná cvičení ve vlnách i v blátě. Fyzický přínos se však brzy mění v přínos psychický. Po Pekelném týdnu si ti pulci, kteří jím úspěšně projdou, uvě- * V polovině devadesátých let zavedla armáda na příkaz Clintonovy vlády takzvané „stresové karty“. Tyhle žluté kousky umělé hmoty o velikosti běžných hracích karet dostávají nováčci hned při nástupu. Pokud si nováček myslí, že je výcvik příliš náročný nebo že si na něj jeho instruktor zasedl, ukáže mu stresovou kartu a oznámí: „Oddechový čas!“ Instruktor pak musí s výcvikem přestat a nechat svého svěřence půl hodiny na pokoji, aby se mohl vzpamatovat. Kvůli takovému přecitlivělému liberálnímu pseudomyšlení přicházejí lidé v bojích o život. Začíná to být v Bosně, Somálsku nebo jinde příliš drsné? Stačí jen vytáhnout žlutou (žlutá jako barva zbabělců, v jejichž čele stojí prezident, který tuto ánovinku" zavedl) kartičku a nepřátelský odstřelovač vám dá na půl hodiny pokoj! 138

domí, že dokážou zvládnout o tisíc procent víc, než na kolik si předtím troufali. Začínají myslet jako Válečníci. Ale to je jen začátek. Skutečný výcvik - duševní práce - přichází na řadu později. Jedná se o duševní elán, díky kterému je příslušník SBAL připravený bojovat a zabít, ačkoli k tomu za celou svou kariéru nemusí ani jednou dostat příležitost. Jsou případy - a já jsem je na vlastní kůži zažil hned několikrát - kdy člověk celé měsíce nacvičuje jedinou náročnou část úkolu a nakonec se ukáže, že úplně zbytečně, protože diplomaté na poslední chvíli najdou nějaké politické řešení. Jindy se zase ženete až na hranici svých možností a trénujete ostošest - a přitom nikdy nedostanete rozkaz jít do boje. A právě tehdy

se u Válečníka projevuje síla vnitřního setrvačného mechanismu, která ho povzbudí a udrží ho na duševním i fyzickém vrcholu - i když Válečník není zrovna využíván tak, jak by si představoval. A tak jsem seděl a meditoval, dokud mě nevyrušil nedůtklivý hlas nedůtklivého písaře, dveře se neotevřely a nebyl jsem připuštěn k Jeho Veličenstvu. Asi vás potěší, když řeknu, že Pinky vypadal příšerně. Stres na něj vždycky hodně působil a teď bylo vidět, že je vystresovaný doslova až na kost. Vlasy, které se mu za normálních okolností mírně vlnily, nyní trčely na všechny strany. Pokožka měla šedožlutou barvu, tváře byly sinalé. Marně se snažil schovat do hromady papírů dálkový ovladač od televize. Sledoval můj pohled, a když zjistil, že stále vyčnívá ven, pokusil se ho zahrabat hlouběji. Bez úspěchu. „Volal jste mě?“ Prozatím jsem neviděl žádný důvod, proč bych mu měl tykat. Pinky vzal z velké hromady faxů, zpráv a dalších dokumentů jeden pokroucený list a zatřásl s ním jako šaman s chřestítkem. „Tenhle k-k-kabelogram je p-p-plnej pobouření!“ vykřikl ze sebe. Nehodlal jsem mu nic ulehčovat - a také nevěděl, že ona složka z NIS, kterou jsem ho držel v šachu, už dávno neexistuje. Proto jsem se zeptal: „Co t-t-to je, P-p-pinky?“ „Z-z-zatraceně, nech toho! Přestaň si ze mě dělat legraci!“ Sedl si a narovnal se tak, jak mu záda dovolila. „A co takhle .pane?“ zaskřehotal a ukázal na prymky na rukávu. „Copak je tohle? Kuřecí játra?“ „Ne, pane, játra ne, ale něco jiného!“ odpověděl jsem.

139

„T-takhle se mnou nemluv, Dicku!“ napomenul mě a snažil se, aby jeho hlas zněl panovačně. „Jsem přece admirál! A brzo půjdu dělat do Bílého domu!“ To určitě! A ze mě bude VNO! Pinky zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl - bezpochyby proto, aby si snížil tep aspoň o stovku. Pak položil fax zpátky na hromadu, uhladil ho a poklepal na něj kostnatým ukazovákem. „Dozvěděl jsem se,“ prohlásil a doprovodil každou slabiku jedním klepnutím, až je jsi v Moskvě překročil své pravomoce!“ „Dělal jsem jenom to, co jsem považoval za nutné!“ „Samozřejmě!“ Usmál se oním pohrdavým způsobem, kterým se usmívají všichni byrokraté, když náhodou zjistí, že nad i není tečka. „Dělal jsi jenom to, co jsi považoval za nutné! Ale překročil jsi přitom svoje pravomoce! Ty byly výslovně uvedené v rozkazu! Mám ho tady před sebou a podtrhl jsem si tu část, která se tě týká. Měl jsi se svými lidmi, cituji: .provádět poradenskou činnost a výcvik příslušníků U. S. Navy zařazených na velvyslanectví USA v Moskvě v oblasti bezpečnostních postupů, bojových technik v městském prostředí a protiteroristických opatření. Tečka. Konec úkolu. Ale ne pro tebe. Ne - ty jsi vyvolal diplomatický incident! Ty jsi byl prohlášený za nežádoucí osobu a vyhoštěn ze země! A jako kdyby toho nebylo už dost, tak jsi ještě způsobil velké osobní problémy našemu námořnímu přidělení v Paříži, navíc mému dlouholetému a blízkému příteli a spolužákovi z Akademie!“ „O co ti jde?“ zeptal jsem se. Na takovéhle byrokratické hova-diny jsem neměl čas. Musel jsem svolat své lidi, sestavit nějaký funkční plán a vyrazit na lov. Nepřítel se plíží a slídí kolem nás a já tady tvrdnu v kanceláři a marním čas s tímhle arogantním blbcem. „Jde mi o to,“ odpověděl s náznakem britkosti v hlase Pinky, až je jsem právě rozpustil tvoji jednotku!“ „Cože?“ Nesmysl, to přece nemohl udělat! Když Pinky viděl, jak na mě jeho slova zapůsobila, rozzářil se štěstím. „No ano! Rozpustil! Rozehnal! Rozboural! Rozebral!“ Spráskl ruce jako děcko nad novou hračkou. „Rozprášil do větru!“ Jak už jsem říkal, to není možné! Tak rychle to nemohl stihnout, což jsem mu také sdělil. 140 „To bys nevěřil, co naše personální dokáže, když jim pořádně přiložíš pod kotlem!“ odvětil Pinky. Udělal jsem velkou, velikánskou chybu, když jsem se domníval, že v Pentagonu už nikdo nepracuje dlouho do večera! Pinky tady evidentně proseděl spoustu hodin přesčas. Zároveň jsem si uvědomil, že už také přestal koktat, což bylo mimořádně zlověstné znamení. „Tvoji lidé byly posláni zpátky ke svým původním jednotkám,“ pokračoval a hlas se mu ani jedinkrát nezachvěl. „Ty rozkazy o přeložení jsou neodvolatelné! Nedá se s tím už nic dělat!“ Určitě? Na osobním oddělení Navy - i jinde - mám ještě pořád pár kamarádů a kamarádek. Jako například Karen, novou sekretářku ve zvláštních úkolech - slouží tam pod mojí dlouholetou známou Marguerite - která pro mě občas za noc plnou brandy a vášní přeloží nějakého příslušníka SEAL tam, kam potřebuji. Nebo všichni ti velitelé družstev z mé Bezpečnostní sítě či mladí důstojníci z jednotek SEAL, které jsem vycvičil k obrazu svému a kteří jsou v případě nutnosti ochotní leccos zařídit. „To se ještě uvidí!“ Pinky se zabořil do obrovského koženého křesla a shovívavě se na mě usmál. „Já za to nemůžu, Dicku! Kdyby to záleželo jen na mě, našel by sis

určitě nějakou cestičku, jak se tomu vyhnout! Vždyť tě za ta léta dobře znám! Ale tentokrát jsem to nespískal já, ale systém. A ten dneska funguje v můj prospěch. Tomu novému uspořádání navíc poželal i sám úřadující velitel námořních operací. Právě on chtěl tu tvoji jednotku zrušit - zvlášť když jsem mu ukázal pár těchhle neveselých zpráv. VNO si už zkrátka nepřeje další ponižující trapasy! Už nechce slyšet o žádných diplomatických incidentech!" "Byl to jenom jeden incident. Pinky! Jenom jeden!" "A v této Navy," prohlásil řečnickým tónem Pinky, "úplně stačí i jediný případ. Dneska už nehodláme tolerovat žádné incidenty. Stejně tak žádné vady. Nic. Nula. Nepřipouští se žádné omyly. Žádné společenské prohřešky. Žádné sexuální obtěžování. Žádný rasismus. Žádná nesnášenlivost, a to jakéhokoli druhu. A samozřejmě žádné incidenty na diplomatickém poli. Jsou to velké trapasy a velké trapasy se nikdy, nikdy neodpouštějí. Řeknu ti to jasně: čtyřhvězdičkovým admirálům padají hlavy za jeden jediný špatný výrok. Kapitáni jako ty dostávají vyhazov za 141

daleko menší prohřešky, než jaké máš na svědomí ty." Rychle prolistoval hromadu papírů na stole. "Vůbec nechápu, jak to, že jsi nebyl propuštěn z činné služby a poslaný předčasně do důchodu. Takže můžeš pokračovat ve službě - ovšem prozatím..." "Ó jak šlechetné! Ale Pinky mi na nějakou ironii nedal čas. "Málem bych zapomněl - k dnešnímu dni jsi byl jmenován zástupcem pobočníka druhého koordinátora pro bezpečnost při úřadu velitele námořních operací na vrchním velitelství Navy." Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: "Je to funkce zcela bez podřízených, bez služebních cest a s minimálními financemi. Budeš pracovat pochopitelně tady ve Washingtonu. Přesně ve třináct nula nula se budeš hlásit pobočníkovi úřadujícího velitele námořních operací kontraadmirálovi Laytonovi!" Ostentativně se zadíval na velké zlaté rolexky, které kdysi patřily jeho otci Pinkymu II. a které nyní visely na jeho kostnatém zápěstí. "Čili za dvě hodiny a dvacet sedm minut od této chvíle!" Pak mávl líně rukou a oznámil mi: "To je všechno! Můžeš jít!" Stál jsem jako opařený. Poprvé v životě jsem nebyl schopný jediného slova, z čehož byl Hovňousek Pinky blahem bez sebe. Zubil se na celé kolo a cenil přitom doširoka své zkažené zuby. "Odchod!" vypískl radostně. Když jsem za sebou zavíral dveře, slyšel jsem, jak se nahlas směje. KAPITOLA 10

Rychle jsem doběhl zpátky ke Keňu Rossovi, popadl jsem první telefon, na který jsem narazil, a zavolaal jsem do kanceláře své Námořní mobilní bezpečnostní výcvikové jednotky v pavilonu B ve druhém patře. Nikdo to nezvedal - nikdo mi dokonce neodpověděl ani na vzkaz, který jsem zanechal na záznamníku. Zavolaal jsem proto na evidenci a požádal o své telefonní číslo. Dozvěděl jsem se, že neexistují. Vytočil jsem číslo do bytu, který společně obývali Aligátor Shepard, Hlodavec a Kachní noha Dewey. Nikdo to nebral. Zkusil jsem pager, který měl mít u sebe Kachní noha. Nebyl na příjmu. Totéž Hlodavec i Aligátor. Zavolaal jsem Dokovi Tremblayovi do bungalovu u Fort Belvoiru a nechal jsem telefon aspoň dvacetkrát zazvonit. Nic. Zkusil jsem jeho pager. Byl také odpojený. Pomalu se mě začínala zmocňovat nervozita. Vytočil jsem číslo do suterénního bytu, který si ve 142

Starém Městě pronajal Wonder. Ze sluchátka se ozvalo, že telefonní stanice byla zrušená a nové číslo neexistuje. Myslel jsem, že zešílím. Vtom vystřčil ze své kanceláře hlavu Kenny Ross. "Tak co, Dicku, co ti řekl? Jak to dopadlo?" Odpověď snadno vyčetl z mojí tváře. Odvedl mě proto k sobě a se zachmuřeným, leč odhodlaným výrazem prohlásil: "Tak se podíváme, co se s tím dá udělat!" Na ponorkáře - připomínám, že u většiny ponorkářů to chodí tak, že když něco není na seznamu, tak to pro ně prostě neexistuje - měl k mojí situaci velice nezaufatý a agresivní postoj, což jsem v té chvíli nesmírně oceňoval. Proč? Protože jsem ten ortel, který nade mnou vykl Pinky -nebo Navy - odmítal přijmout. Za prvé zde byla Paulova smrt. Lodní deník zůstával tudíž nadále otevřený a uzavřít se mohl jedině tím, že vykonám pomstu na všech Paulových vrazích. Za druhé, cítil jsem, že ve vzduchu visí něco velkého a nebezpečného - a nehodlal jsem se zastavit dřív, než zjistím, o co jde. A za třetí, říkal jsem si - i když to možná budete považovat za nedůležité - že ona koncepce bez jakýchkoli omylů a incidentů trpí vážnými nedostatky. Domníval jsem se, že tato koncepce se musí změnit, má-li Navy přežít. Jistě, taková koncepce představuje politicky korektní řešení řady složitých a často velmi ožehavých problémů. Politici tuhle koncepci milují, neboť za ně zabrání skandálům. Všechno bezvadně klapě, všechno je v naprostém pořádku. Jenže, přátelé, ozbrojené síly nejsou žádný společenský klub, univerzita nebo firma. Je to

obrovský a někdy značně těžkopádný kolos, který existuje jen a jen kvůli tomu, aby vedl války. Rada politiků na toto základní poslání zapomíná a snaží se ozbrojené síly používat k něčemu úplně jinému. Jenže ve chvíli, kdy ozbrojené síly musí plnit jiné úkoly - jako například hrát si na policajty nebo na sociální pracovníky, jak se to stalo na Haiti či v Somálsku - procento pravděpodobnosti, že neuspějí, prudce narůstá. K nezdaru jsou odsouzené stejně tak v okamžiku, kdy se z nich někdo pokusí vytvořit organizaci civilního typu s všelijakými koncepcemi bez nehod a omylů. Příslušníci ozbrojených sil se odlišují od běžných občanů už hned v těch nejzákladnějších bodech. Vy máte na nejvyšším místě prezidenta. Já ne. Já tam mám vrchního velitele. Vy máte svá 143

občanská práva. Já jsem ve služebním poměru, který mi spoustu ústavních práv odpírá. Proto se lišíme. Navíc kdybyste se v ozbrojených silách pokusili srovnat všechny do jedné řady, nepodaří se vám to. Jistě, všichni vojáci jsou olivově hnědí, mariňáci zase zelení a námořníci modří. Na rase, vyznání a sociálním původu podle mě nijak nezáleží. Já jsem zastáncem naprosté rovnoprávnosti, což znamená, že v duchu jednoho ze svých příkázání jedním se všemi úplně stejně - jako s kusem hadru. Existují ovšem určitá povolání - například služba u jednotek zvláštního určení - ve kterých nelze žádnou rovnoprávnost uplatňovat. Jelikož jsem příslušník válečného námořnictva, pokusím se vám popsat osobnost člověka, který slouží v jednotkách SEAL. Tak především musí dobře snášet bolest a nepohodlí. Musí se stát součástí týmu, ale na druhé straně musí také umět myslet samostatně. Musí být schopný podívat se nepříteli do očí a bez váhání stisknout kohoutek - bez ohledu na to, zda proti němu stojí muž, žena nebo dítě. Ano, dítě. Jedenáctiletá holka s kalaš-nikovem je stejně potenciálně nebezpečná jako dvacetiletý chlap se stejnou zbraní. Proto ji musí být schopný zastřelit. Šokuje vás to? V tom případě mi dovolu, abych vám připomněl, že Roy Boehm stvořil svoji jednotku SEAL především proto, aby zabíjela. Dokonce mi říkal, že nejraději si své lidi vybíral přímo ve vězení, protože tím pádem věděl, že v sobě mají určité vražedné a zlodějské sklony (někdy těch vražedných bylo až moc). A věřte mi, že si nedělal legraci. Kromě toho také tvrdil, že kdyby si měl vybrat mezi svou rodinou a svými lidmi, bez váhání by si vybral druhou možnost. "Rodinu si můžeš sehnat vždycky novou," bručel, "ale novou jednotku neseženeš!" Fakt: vezmete-li v úvahu morální vlastnosti, náročnost akcí a uzavřenost skupiny chlapů, kteří byli vykováni z bolesti, oceli a krve, nemůžete se divit, že to u takových jednotek, jako jsou osádky člunů u SEAL, první družstva u Zelených baretů a průzkumné čtyři námořní pěchoty, sem tam trochu zajiskří. To je totiž jediné dobře. Jako velitelé jednotky SEAL byste přece nechtěli vést do boje houf strašpytlů, kteří po večerech popíjejí kakao a hrají "Člověče, nezlob se". Určitě byste raději stáli v čele party střelců, kteří pijí pivo, honí sukně a občas se poperou. 144

Jenže když dneska přijde na nějakého příslušníka SEAL hlášení od policie, pro dotyčného to znamená, že přijde o oprávnění pracovat s utajovanými skutečnostmi. A bez tohoto oprávnění nemá u speciálních jednotek co pohledávat. Rvačka? Jedna rána a jste vyloučení do konce života. Příčinou vyhazovu může být dokonce i obyčejná pokuta za překročení povolené rychlosti. Ženské? O tom si můžete nechat jen zdát. Úplně stačí, aby vás nějaká obvinila ze sexuálního obtěžování. I když dokážete, že jste neudělali nic špatného, stejně můžete letět. Přesně to se totiž stalo kapitánu Evu Greeneovi. Byl nařčený ze sexuálního obtěžování, vojenský soud ho zprostil viny a politicky korektní ministr námořnictva přesto zabránil tomu, aby byl povýšený do hodnosti kontradmirála, na niž měl Ev podle předpisů nárok. To je, přátelé, velká chyba. Nemůžete vzít chlapa, učít ho skákat z letadla letícího v pětaticeti tisících stop, plavat kilometry ve studené vodě a s třiceti kilogramy zátěže, šplhat na ledem obalené ropné plošiny, vyhazovat do vzduchu mosty a přehrady, podminovávat budovy a ličit pasti a očekávat, že ani jednou neupustí trochu páry. Nemůžete po něm prostě chtít, aby se naučil efektivně zabíjet, a myslet si, že se bude chovat jako vzorný školák. Moje krédo zní: tvrdě trénovat, tvrdě pracovat, tvrdě se bavit. Ale v dnešní Navy je tahle zásada tabu. V dnešní Navy totiž nejtalentovanější příslušníci SEAL - praví střelci a loupežníci - odcházejí brzy do výslužby. Proč? Protože mají na svém kontě příliš prohřešků - a jejich nadřazení se jich nezastanou v obavě, že by to mohlo narušit jejich další povýšení. Co nezaslanou - vždyť zrovna oni jim kolikrát všechny ty hříchy sčítají, protože v současné politicky korektní a přecitlivělé Navy postupují do vlajkového stavu právě velitelé jednotek! A tak Navy přichází o své nejlepší válečníky. A hrozí jí

nebezpečí, že za chvíli v ní nebude žádná generace opravdových zabijáků - nekonvenčních válečníků podle představ Roye Boehma nebo mě. Ani tohle není vůbec dobré. Možná to zní trochu drsně, ale skutečnost je taková, že tato země zabijáky potřebuje. Ne sice často - aspoň ne tak často, jak bych já chtěl - ale přece jen sem tam ano. A v takových chvílích jsme rádi, že je máme - muže schopné udělat cokoli, jen aby splnili svůj úkol. Muže, kteří musí za každou cenu zvítězit. 145

A právě proto, přátelé, bojuji tak urputně za to, abych mohl zůstat u speciálních jednotek co nejdéle. Ne kvůli penězům -tyhle knížky mi už vydělaly hromadu peněz. A ne kvůli slávě -všechny medaile, které můžu dostat, už dávno mám. A ne kvůli povýšení - dobře vím, že admirálem nikdy nebudu, protože hospodský rváč jako já do vlajkového stavu nepatří. Ani jedno z toho u mě nepřipadá v úvahu. Ani trošičku. Zůstávám v Navy a bojuji s Pinkym Prescottem a jemu podobnými proto, abych naplnil základní smysl svého života. Veškerou svoji energii, každý atom svého těla hodlám nyní vložit do boje za zachování stávajícího stavu, za něhož budu moci pokračovat ve výcviku a vést válečníky podle svých představ tak, abychom, až nás vypustí z klece ven, nezklamali. Přesto jsem neměl žádnou šanci svou jednotku obnovit. Aspoň prozatím. Zatelefonoval jsem svému pomilováníhodnému kontaktu na osobním oddělení jménem Karen a zahrál jsem si na sex po telefonu. Za deset minut mě volala zpátky a zvěstovala mi samé špatné zprávy. Kachní noha Dewey byl zařazený do základního výcvikové střediska jednotek SBAL jako instruktor. Za dvacet dva hodin od této chvíle se má hlásit v Coronadu. Moje zvířata Aligátor a Hlodavec byla přeložena ke Speciální člunové jednotce 2. divize jednotek zvláštního určení dole ve Virginia Beach. Zavola jsem na obojživelnou základnu v Little Creeku, promluvil jsem si s nějakým nadporučíkem, který se nebál pomoci odepsanému kolegovi, a zjistil jsem, že se tam oba mají dostavit v co nejkratší době. Doka Tremblaye jsem nikde nesehnal. Pak jsem ovšem zavola k sobě na Divoké panství a přebral jsem si vzkazy na telefonním záznamníku. Hned první byl od Doka. Skleslým hlasem mi oznamoval, že volá z vlaku, protože je právě na cestě do Groto-nu k ponorkářské zdravotní jednotce, a abych ho prý odtud co nejdřív dostal. Vzkazy číslo dvě, tři a čtyři pocházely od zbylých členů mé nyní už bývalé jednotky a svým obsahem se příliš nelišily od toho Dokova. Všichni chtěli, ať s tím něco udělám. Zavěsil jsem, neboť jsem dobře věděl, že s tím nic udělat nemůžu. Přežil pouze jediný z nás, a sice Wonder, který nepatřil do SBAL a nikdy nebyl oficiálně přeložený ze svého tajného postu na vrchním velitelství Navy do mé NBMVJ. Kenny Ross provedl rychlý průzkum a zjistil, že Pinky o Wonderově existenci do-146

konce vůbec neví. To bylo pro nás malé, ale významné vítězství. Jenže co ta hláška, kterou jsem slyšel, když jsem mu volal - že telefonní stanice byla odpojená? Znova jsem pomalu a pečlivě vytočil číslo k Wonderovi domů. Tentokrát se mi ozval jeho chraplavý hlas, který mi sděloval, že zrovna není doma. Zřejmě jsem předtím v tom rozčilení namačkal špatné číslo. Nechal jsem mu stručný vzkaz ohledně aktuální situace a upozornil jsem ho, ať nevystřkuje moc hlavu. Ale fakt, že Wonder je v pořádku, nemůže sám o sobě vyřešit mé dilema. Pinky mě zkušeně obklíčil. Nemůžu ho obejít - nemám kudy. Všichni moji nadřízení, VNO nevyjímaje, jsou totiž z tábora Pinkyho. Keň Ross se v křesle zaklonil a vyhodil nohy na stůl. "Něco tady přehlížíme!" prohlásil. "Jo a mimochodem, už mám zpátky ten překlad!" dodal a ukázal na obálku pod patou pravé boty-Vzal jsem ji do ruky a přečetl si její obsah. Byl to seznam zboží, ve kterém byly uvedené takové položky jako vakuové pece, odstředivky, čerpadla, čističky plynů - vůbec jsem tomu nerozuměl. Kenny natáhl ruku a řekl: "Ukaž, ať se taky podívám!" Přelétl ten seznam očima a zaklel: "A do prdele!" "Cože, admirále?" "Dicku, tohle je v podstatě výčet zařízení, který je potřeba k obohacování uranu na výrobu jaderných zbraní!" Pořád jsem to dobře nechápal. Zato Keň Ross ano. "Vezmeš uran a ve vakuový peci ho zahřeješ tak dlouho, až se z něj stane plyn. Potom ho dáš do odstředivky. Atomy izotopu U-238 odletí pryč, protože jsou těžší, a atomy izotopu U-235 - právě z těch se dělají jaderné zbraně - klesnou ke dnu. Tam je sebereš a hodiš je znova do odstředivky. To opakuješ pořád dokola, třeba stokrát nebo i tisíckrát, dokud nedostaneš čistý izotop U-235." "Silně mi to připomíná pálení whisky načerno!" "Jde prakticky o stejný princip. Vezmeš základní směs -v tomhle případě uran - a destiluješ ho tak dlouho, až vznikne pořádně silnej atomovej koktejl. Ten pak přehřeješ, podchlazuješ, odstředíš a čistíš. A výsledkem tohoto procesu je surovina

na výrobu jaderných zbraní!" "Musí na to být velká továrna?" 147

"Záleží na tom, jak velkou zbraň chceš vyrobit. Irák se jich pokusil sestrojít hned několik - jaderný hlavice a dělostřelecký granáty. Ale pokud chceš jenom něco menšího, stačí ti pár desítek gramů suroviny." Na chvilku se zamyslel a potom dodal: "V malém měřítku by se to dalo vyrábět poměrně snadno!"

"Admirále," spustil jsem, "achápu ty reakce, co jsem vyvolal v Moskvě. Ale na základě toho, co jste teď říkal, si myslím, že ten seznam, co jsem našel u Judina, je absolutní bomba. Stejný názor mají i Izraelci - vyčlenili jednoho ze svých nejlepších lidí a poslali ho do Moskvy, aby dělal prakticky totéž co Paul. A já se bojím, že stojíme před obrovskou pohromou - nehledě k tomu, že Paul zahynul při sbírání informací právě o tomhle nebezpečí - pokud nebudeme urychleně jednat. A já jednat nemůžu, protože jsem jakejsi zasažený pobočník nějakýho kretěna kdesi na vrchním velitelství Navy!" Na okamžik jsem se odmlčel.

"Podívejte se, kdybych dostal možnost ukázat ty materiály někomu, kdo má v hlavě aspoň půlku mozku, určitě bych ho dokázal přesvědčit, že jsem narazil na něco velkého!" Kenny si sundal brýle, dal si ruce za hlavu a zachmuřeně se na mě podíval. "Tak zkus přesvědčit mě, Dicku!" vyzval mě. "Poslouchám!" A tak jsem otevřel schránku, vyházel jsem všechny papíry na stůl, kde je budu moci správně seřadit, a učinil mu tutéž přednášku, kterou jsem před dvěma dny dával Bártovi Wyethovi. Monolog to byl sice dlouhý, ale poměrně přehledný. Dovolte, abych vám z něj uvedl některá základní fakta. - Paulovy průzkumy nasvědčovaly tomu, že ruská vláda nebo minimálně její část využívá mafii ke krádežím všeho možného, materiály dvojího užití a jaderné zbraně nevyjímaje. Proč? Za prvé proto, že takhle zůstává v pozadí a může své spojení s mafii kdykoli popřít. Za druhé proto, že za to nemusí nic platit. Veškeré náklady nese na svých bedrech organizovaný zločin - a ten také inkasuje následné zisky. - Většina zbraní a zařízení na jejich výrobu putuje do bývalých sovětských klientských států, které jsou ve své politice stále silně protizápadně orientované. Proč? Na tuhle otázku podle mě existuje jednoduchá odpověď: aby Rusům pomohly v de-stabilizaci Západu. - Financování veškerých aktivit probíhá přes pařížskou firmu Lantos & Cie. Werner Lantos, jakožto podnikavý bankéř, pro 148

sebe dokázal urvat kousek koláče. A slouží také jako bankéř těm ruským vládním činitelům, kteří potají ze zákulisí všechno řídí. - Písemnosti, které jsem získal doma u Judina, v podstatě potvrzují, že Judinova mafiánská organizace dokázala Wernerovi Lantosovi sehnat spoustu vybavení nutného pro vybudování továrny na výrobu jaderných zbraní. Kterí mafiánští bossové prodali Lantosovi zbývající kousky skládanky? - Dnešní objev přímo souvisí s tvrzením Mossadu, že někde v Sýrii bude brzy dokončená menší termonukleární zbraň, vyrobená z plutonia obohaceného pomocí zařízení dvojího užití, které bylo ilegálně dovezené z Ruska. Kdyby se Syřanům podařilo tuto bombu vyrobit, vážně by to narušilo mírový proces na Blízkém východě a vrhlo by to celou oblast do dalšího víru války. "Mossad tvrdí, že se v Sýrii vyrábí bomba?" přerušil mě Keň. Na chvilku jsem se zamyslel a pak jsem odpověděl: "Ne - tak jistě to nevěď ej! Podle mě jenom naznačují, že taková možnost existuje, protože CIA o tom nemá žádný konkrétní informace." "Tak si to probereme ještě jednou a od začátku. Trochu zpomal, Dicku, a zkus být co nejpřesnější!" Načež vytáhl ze zásuvky žlutý blok a kývnutím naznačil, že můžu spustit. Tentokrát si dělal během mé řeči poznámky. Když jsem skončil, na stole před ním zůstalo ležet dvanáct čerstvě popsaných stránek. Poté mě požádal, abych mu ukázal Paulovy a Aviho materiály a své poznámky. Přisunul jsem všechny tři hromádky blíž k němu. Kenny si pozorně přečetl každou stránku a pečlivě si prohlédl každíčkou fotografii. U nákladního listu od Air France se zarazil. "Horkej freon!" prohlásil. "Pamatuješ si ještě, jak jsem ti vysvětloval postup při černé výrobě jaderných materiálů?" "Samozřejmě." "Tak horkej freon se používá při čištění, který probíhá v závěrečné fázi výroby. Jestli potřebují právě tohle, tak to se dostali už hodně daleko!" Pak se odmlčel, dal nohy dolů, poodjel v křesle kousek od stolu, sklopil opěradlo víc dozadu a položil nohy zpátky na stůl. Poté sepejal ruce do stříšky a zadíval se na strop. Takhle zůstal sedět asi pět nebo šest minut. Neodvažoval jsem se ho rušit, neboť jsem věděl, co dělá - přemýšlí. 149

Když to vymyslel, postavil nohy opět na koberec a začal se probírat materiály, které jsem přinesl, a třídit je na úhledné hromádky. „Co se děje, admirále?“

Místo odpovědi zvedl telefon a vytočil číslo. „Tady Kenny Ross,“ řekl do mluvítka. Potom ho zakryl rukou a vrhl na mě netrpělivý pohled. „Na co, proboha, ještě čekáš?! Koukej to roztřídit a zabalit!“ Sáhl jsem po papírech. „Ano, ano, to můžu!“ přitakal Kenny a čekal. Potichu přitom bubnoval prsty na stůl a sledoval mé počínání. „Hmmm. Ano. Požádejte ho, jestli by mě mohl přijmout ohledně jisté naléhavé záležitosti!“ Odmlčel se. „Rozumím, za pět minut!“ Podíval se znova na mě a zjistil, že jsem ve svém díle příliš nepokročil. „Dicku,“ řekl tiše, „koukej ty zasraný papíry co nej-rychleji sbalit - a ve správném pořadí!“ Okamžitě jsem zařadil nejvyšší rychlost. Když totiž Kenny začne mluvit sprostě, musí to být opravdu vážné. Osm minut poté jsme už seděli v odlehlé kanceláři generála Thomase E. Crockera, někdejšího zadáka z West Pointu, který poslední dva roky zastával funkci místopředsedy Sboru náčelníků štábů. Před dvěma měsíci nečekaně odstoupil předseda Sboru, čtyřhvězdičkový marínák A. G. „Gunny“ Barrett, údajně ze zdravotních důvodů. * O osm hodin později byl na jeho místo jmenovaný generál Crocker, který dřív sloužil mimo jiné jako zástupce velitele NATO v Bruselu a krátce též jako vrchní velitel Armády Spojených států v Evropě. Na rozdíl od svého předchůdce nechodil běhat a hrát golf s prezidentem. A v Oválné pracovně trávil jen minimum času. A ne-ucházel se o přízeň tisku ani nikoho jiného. Naopak proslul tím, že si jako vrchní velitel americké armády v Evropě s oblibou sundával blůzu a kravatu, zakrýval hvězdy svetrem a bez všelijakých dvořanů a rádců chořoval potají mezi prosté vojáky. V jídelnách, klubech a kantýnách poslouchal jejich nářky, a když se pak vrátil do svého úřadu, všechny nedostatky okamžitě napravoval. „Pokud se o pravé příčině náhlé rezignace generála A. G. „Gunnyho“ Barretta chcete dozvědět něco víc, přečtěte si Profesionálního válečníka 4: Modré komando. Na nějaké bližší vysvětlování teď totiž nemám čas. 150

Tom Crocker je, jak se říká, voják každým coulem. Ne manažer, který by chtěl pokračovat v díle na poli hospodářském nebo politickém, ale vůdce, který ví, že vrchol jeho kariéry představuje možnost stát v čele svých lidí. A právě proto byl do funkce předsedy Sboru náčelníků štábů jmenovaný - protože je to člověk přísně apolitický a svěšené úkoly plní bez reptání. Podle toho, jak se pozdravili, jsem poznal, že mezi nimi panuje vztah, který Španělé nazývají „cuate“, což v překladu znamená, že jsou to dvojčata. Přiznám se vám, přátelé, že jsem naprosto nechápal, jak se můžou jednohvězdičkový ponorkář a čtyřhvězdičkový předseda Sboru náčelníků štábů tolik skamarádit, dokud mi Tom Crocker nevysvětlil, že za Bushovy vlády oba zasedali v Národní bezpečnostní radě. „Dlouhé hodiny strávené pohromadě vytvářejí základ pro nečekaná přátelství,“ prohlásil tenkrát generál. „Po šesti týdnech osmnáctihodinových pracovních dní, které přinesla válka v Perském zálivu, se armáda s námořnictvem dokázala na některých věcech dokonce i shodnout!“ Při příchodu si mě Crocker pozorně prohlédl a s náznakem mrknutí se mě zeptal: „Neznáme se náhodou odněkud, kapitáne? Ten váš cop je mi nějak poved omej!“ Vysvětlil jsem mu, že zhruba před půl rokem jsme se na velmi krátkou chvíli setkali u Gunnyho Barretta. Generál přikývl, aniž by chtěl znát další podrobnosti. Místo toho usedl do ošoupané-ho koženého křesla, položil nohy na nízkou podnožku a nachystal si do klína zápisník v černých kožených deskách, na nichž byly vyražené čtyři zlaté hvězdy. Pak namířil na Keňa Rosse ukazovák a vyzval ho: „Tak spust', Kenny!“ Admirál se tvářil tak sebejistě, jako kdyby měl právě v zaměřovači ruskou ponorku, v počítači naprogramované odpálení torpéda, oba odpalovací klíče zasunuté v zámcích a ruce na tlačítkách START. „Rozkaz, pane!“ odpověděl. „Dicku, řekni tady generálovi Crockerovi to, co jsi před chvílkou vykládal mně!“ Po dvou a čtvrt hodinách jsem už věděl, že problém s mým rabínem je pro nejbližší budoucnost vyřešený. Generál Crocker nás nejdřív požádal, ať ho necháme o samotě, aby mohl uskutečnit tajný telefonát. Už už jsem se chystal něco poznamenat, ale výraz v Kenově tváři mi prozradil, že mám příliš nízké funkční na to, abych se ptal, komu chce volat. A tak jsme se odebrali 151

do kanceláře Crockerova osobního asistenta. Zmíněný asistent - v hodnosti plukovníka - měl na hlavě sluchátka, která byla připojená k červenému telefonu se scramblerem, a těsnopisem zapisoval rozhovor, který vedl jeho nadřízený. Ten po osmi minutách skončil a jeho záznam byl uložený do desek s

oranžovým lemováním a nápisem PŘÍSNĚ TAJNÉ. Desky zase putovaly do asistentova sejfu, který byl poté neprodleně zamčený. Teprve pak jsme byli vpuštěni zpátky do Crockerovy svatyně. „Právě jsme dostali oficiálně zelenou," oznámil nám ještě dřív, než jsme si stačili sednout. Po dalších dvou minutách a jednom telefonátu úřadujícímu VNO, vedeném sice srdečným, ale rozhodným tónem, jsem byl převelený ke kanceláři předsedy Sboru náčelníků štábů, abych se zde podílel na jistém speciálním projektu delikátní a trvalé povahy. Při té příležitosti generál úřadujícímu VNO připomenul, že v Kongresu se v současné době velice často hovoří o pospolitosti - což je módní byrokratický výraz pro spolupráci mezi jednotlivými složkami při přípravě a provádění akcí - a slíbil, že moje služby Sboru náčelníků štábů budou pochvalně zmíněné při diskusích o přidělování finančních prostředků a že VNO může v době drastických škrtů, které válečnému námořnictvu hrozí, počítat s plnou podporou minimálně jednoho čtyřhvězdičkového armáďáka. Pak společně vypracovali organizační strukturu, do níž budu spadat. Rovněž tady generál získal přesně to, co chtěl. Podařilo se mu vyjmout Kenneho Rosse z působnosti Pinkyho Prescottta a přeradit ho k oddělení J-2 Sboru náčelníků štábů - čili mezi zpravodajce. Potom Crocker zavolał tříhvězdičkáři, který řídil v J-2 operativu. Sdělil mu, že příští den ráno se u něj ohlásí kon-tradmirál Ross s tajným projektem, který běží pod záštitou kanceláře předsedy Sboru náčelníků štábů, a že mu má ve všem vyjít vstříc. Nakonec namířil ukazovák na můj nos. „Dicku, ty budeš pod-líhat přímo kontradmirálu Rossovi a ty, Keně," otočil se na Kenneho, „budeš podlíhat přímo mně!" Pak se usmál jedním koutkem a řekl: „Uděláme to co nejjednodušeji - jediné tak se nám snad podaří něčeho dosáhnout!" Požádal jsem ho, aby mi vrátil moje hochy, a dočkal jsem se jediného zklamání, které jsem si z téhle schůzky odnesl. Generál trval na tom, že sestavit zpátky moji jednotku není možné, protože by to způsobilo příliš velký rozruch a mohlo by to ně-152

L' koho varovat, že se něco chystá. Budu si prý muset vystačit sám - aspoň prozatím. Jeho rozhodnutí mě rozesmutnilo. Příslušníci jednotek SEAL obvykle nechodí do akcí samostatně. Už od prvního dne výcviku se učí fungovat jako součást kolektivu. Potápěčské dvojčky, osádky člunů, družstva a čtyři - to všechno má přispívat k posílení soudržnosti jednotky a vzájemných vazeb mezi jejími členy. Proto mi připadalo z taktického hlediska lepší, kdybych dostal k dispozici malou jednotku, než když budu muset operovat sólo. Navíc jsem se obával toho, že pokud Pinkyho rozhodnutí zůstane v platnosti, bude to pro mé lidi špatný signál - začnou si totiž myslet, že byli potrestáni jenom kvůli mně. Vždycky jsem se domníval, že důstojník je zodpovědný především svým lidem a že za svá špatná rozhodnutí by měl být potrestán jenom on - jeho lidé by kvůli nim trpět neměli. Hovňousek Pinky tento názor evidentně nesdílí. Nejhorší na tom je, že s tím nemůžu nic udělat - přinejmenším ne v tuhle chvíli. Bude to sice dost bolet, ale na další přemítání nemám čas. Čeká mě těžký úkol, který musím začít plnit docela sám. Musím také přiznat, že uplynulé hodiny nebyly tak úplně neúspěšné - opět se mi relativně (znova opakuji: relativně) beztréstně podařilo najít cestičku kolem Pinkyho Prescottta a těžkopádné byrokracie Navy. Ale smysl tohoto malého cvičení nespočíval v manipulaci se systémem, třebaže to znamenalo určité vnitřní uspokojení. Ne, cflém bylo něco mnohem důležitějšího. Lidé, kteří vyvolali lavinu událostí, jež vyústila ve smrt Paula Mahona a jeho rodiny, pobíhají dál nerušené po světě. Rusové chystají cosi nového a nebezpečného a moje vlast se ocitla v nebezpečí. Je načase, abych se pustil do práce.

153

KAPITOLA 11

Ve 13.30 jsem se vydal zpátky na Divoké panství. Upřímně řečeno, nejraději pracuji doma, a jelikož to generálovi Crockerovi nevadilo, mohl jsem se přesunout o zhruba sto kilometrů dál ke svým třem chladničkám plným piva, čtyřem bednám bombej-ského džinu a půl milionu nábojů. Doma se mi líbí hlavně proto, že zde mám pěkně po ruce nářadí na cvičení, saunu a venkovní bazének, jakož i šestimetrový bar, který by dělal čest většině salonů ve Starém Městě. Kancelář Námořní bezpečnostní mobilní výcvikové jednotky v Pentagonu byla navíc zcela nepoužitelná, a to i pro výkon nové funkce. Ležela totiž v odbočce ze zadní chodby, která vybíhá z pavilonu B ve druhém patře. Jedná se v podstatě o třípokojevé apartmá s psacími stoly, židlemi, třemi telefony a jedním faxem. Poloha a vybavení by mi

ani tak nevadilo, ale daleko horší bylo to, že se odtud nedalo dostat k žádným informacím. Nebyl zde žádný počítač, žádný přístupový bod do tajné sítě s názvem Intelink, a tím pádem také žádná možnost dozvědět se něco o nepříteli. Proč? Protože podle memoranda, které zplodil přibližně před šesti týdny Pinky Prescott, nemají lidé v NBMVJ myslet, ale prostě jen... cvičit. Patrně jako roboti. Jenže jak mají námořníci nacvičovat akce proti teroristům, když nevědí, kdo proti nim stojí, co všechno je v sázce, kdy celý problém vznikl, kde tangové zaútočí nejpravděpodobněji, a především o co jim vlastně jde? V takovém případě se těžko můžou učit, jak mají tangy zastavit, pokud se je budou snažit zabít nebo unést, a jak mají přežít, když je tangové zajmou. Všechny tyto základní informace jsou pro výcvik absolutně nezbytné. Ale Pinky nám je odepřel, a proto jsme do Moskvy museli odjet prakticky naslepo. 155

Ted se ale situace změnila. S předsedou Sboru náčelníků štábů za zády bych mohl v Pentagonu získat nějakou pořádnou kancelář s patřičným vybavením. Jenže jak asi sami dobře víte, patřím k lidem, kteří přitahují pozornost - většinou nežádoucí - všech zraků v Pentagonu. A jelikož právě po tomhle generál Crocker netouží, jak mi dal důrazně najevo, bude pro mě lepší - a samozřejmě také mnohem pohodlnější - když budu pracovat doma. Totéž platí i o Wonderovi. A v čem že ten jeho důraz spočíval? Inu, milí přátelé, v tom, že mi stanovil přesná pravidla hry. Chce po mně výsledky. Chce, abych zlikvidoval vrahy Paula Mahona. Chce vědět, co to vlastně Rusové provádějí, abychom mohli případně podniknout příslušná opatření a zarazit äten zatracenej projekt v Sýrii". Ale zároveň chce, aby všechno proběhlo potichu. Bez diplomatických incidentů. Bez jakéhokoli rozruchu. Při těchto slovech na mě upřeně zíral zpoza svého velkého stolu. äPamatuješ si, jak si počínaly jednotky SEAL ve Vietnamu?" zeptal se poté a ani nepočkal na odpověď. äJá ano. Já jsem tam byl. Počínaly si nenápadně, ale účinně. Ty kluci dokázali proniknout v noci do vesnice a unést z ní třeba jen jediného chlapa, aniž by přitom někoho probudili!" Pak se na chvíli odmlčel, opřel se lokty o stůl a naklonil se blíž ke mně. äA přesně tak to budeš dělat i ty, Dicku! Až to celý skončí, chci vidět výsledky - ale žádný články v novinách! Nerad bych chodil před nějaký zatracenej kongresovej vejbor a lomil tam rukama, sypal si popel na hlavu a předváděl všelijaký kotrmelce za kroky, který jsou, jak oba dobře víme, sice takticky správný a strategicky nezbytný k ochraně naší země, ale na druhý straně taky politicky nepřijatelný, a tudíž zcela nevěrohodný! Ještě to mezi čtyřma očima proberu s ministrem obrany," pokračoval generál. Když viděl, jak se mi hrůzou rozšířily zornice, rychle dodal: äDicku, bez jeho souhlasu se do toho pustit nemůžeme - musí to schválit Národní bezpečnostní rada. Všechno musí bejt přece legální. A věř mi, že on to odkejvá - i kdybych z něj měl ten souhlas vymlátit!" Neušlo mu, že se tvářím pořád dost skepticky. äNeboj se, veškerý rizika po politický stránce ponesu já. Ministr obrany nás stejně podpoří, protože Rusáci se začínaj najednou nějak moc spřahat s Číňanama a on vidí, jak nás ty škrtý v rozpočtech hroz-156

ně bolejí - neodsekávaj nám jenom tuk, ale i maso. Ted už si nemůžeme dovolit dvě války, Dicku, a ministr obrany to ví. Proto je dneska na naší straně. Ty se ale starej jen o svoji práci a koukej uspět! Já tě budu chránit!" Podíval jsem se na Kennyho Rosse. Z jeho tváře jsem vyčetl, že Tom Crocker nikdy nemluví do větru, a když něco řekne, tak to platí. Přesto jsem si všechno nechal dát písemně. Ne že bych předsedovi Sboru náčelníků štábů nebo ministrovi obrany nevěřil, ale nejsem žádný zelenáč a jizvy na mém zuboženém těle mi dostatečně jasně připomínají doby, kdy jsem obchody uzavíral pouze na čestné slovo. Ted už se raději řídím heslem äDůvěřuj, ale prověřuj", a generál Crocker tak na moji žádost napsal pro Keňa Rosse rozkaz, ve kterém nastínil můj nový úkol. S kopií v ruce a blahem bez sebe jsem se vydal na jih za vlhkem, které v tomto případě představovalo pivo v chladničkách, a ve sklepe svého domu jsem spolu s Wonderem zřídil hlavní stan. Prvním naším úkolem bude výzkum. Ten v minulosti vycházel z článků uveřejněných v novinách a časopisech. Tyhle výstřižky, řazené podle data a tématu, leží pořád na hromadě v policích, které ve sklepe lemují chodbu mezi pokojem pro hosty a kotelnou. Dneska jsem ovšem považovaný za zpátečníka. Milovníka analogických sraček ve věku digitálních řitních otvorů. Jenže já s láskou vzpomínám na psací stroje - třeba i ty obyčejné neelektrické. Royal, underwoody, corony. Nostalgie se mě zmocňuje dokonce i při pomýšlení na äbéčka" od IBM - ty samé, které si

oblíbila CIA, protože měla uhlíkovou pásku na jedno použití. U SEAL jsme manuální psad stroje přestali používat teprve před zhruba deseti lety. Tenkrát se naše rozpočty najednou zvětšily a byli jsme nemilosrdně vtaženi - většinou s nářky a protesty - do Století informací. Posléze se Steviemu Wonderovi zželelo moji zaostalé maličkosti - o té obrovské záplavě faktů a poznatků ani nemluvě - natolik, že se stal mým Ředitelem výzkumu pro elektronické zabíjení, jak svoji funkci pojmenoval. Svoji práci vykonává na Internetu a v téhle celosvětové síti se mu už podařilo navázat několik velice zajímavých, ba přímo fascinujících vztahů. 157

Já ale nadále dávám přednost věcem, které můžu škatulkovat a doplňovat. Proto mám kartotéční skříně, v nichž přechovávám netajné materiály, kdežto veškeré papíry, které podléhají některému ze stupňů utajení, leží v bezpečí ve dvou šest metrů těžkých ohnivzdorných trezorech, které si kdysi koupila NSA na záchyty sovětských telekomunikací. Oba jsou pevně přišroubované k betonové podlaze kotelny a zaházené hromadou dříví. A to nejdůležitější a nejcitlivější si pochopitelně nechávám v hlavě. Když jsem odbočil ze šterkové silnice na dlouhou klikatou příjezdovou cestu, zahlédl jsem na makadamové ploše před garáží Wonderova šedého brouka a zaslechl jsem střelbu - z dálky se ozývaly krátké dávky, pálené rychle za sebou v takzvaných ákladivech". To znamená, že Stevie je na stometrové střelnici, kterou jsem před pár lety vybudoval kousek od domu. Ano, já vím, jsem trestanec, a proto nesmím vlastnit žádné zbraně. Zato Wonder má úřední povolení státu Virginie nosit skrytě zbraně. Stejně tak i zbytek mých rozpustilých skřítků záškodní-ků. A kromě toho při plnění úkolů vojenského charakteru můžu - ba dokonce musím - nosit zbraně, které potřebuji. Je to součástí mého povolání. Abych se tudíž udržel ve formě, postavil jsem střelnici, na níž můžou moji hoši vybrušovat své dovednosti - a spolu s nimi také já, jenom si musím dávat dobrý pozor, abych používal pouze řádně schválené zbraně. Střelecké mistrovství je totiž velice křehké. U jednotky SEAL 6 jsme stříleli každý den. Myslím, že už jsem vám vyprávěl, jak v té době mých dvaasedmdesát hochů prostřílelo ročně víc munice než celá americká námořní pěchota dohromady - a ta tehdy čítala nějakých "174 000 příslušníků. Však si také Pinky Prescott nahlas stěžoval. Pinky na střelecké umění nevěří. Proč? Protože na něj ještě nikdy nikdo nestřílel. Svlékl jsem si uniformu a natáhl na sebe džíny a tričko. Zkontroloval jsem telefonní záznamník - byla na něm šňůra vzkazů od hochů. Všichni chtěli vědět, co se děje, a prosili mě, ať s tím něco udělám. Samozřejmě že udělám, ale chvilku to bude muset počkat, protože nejdřív musím vyřídit mnohem naléhavější věci. Obul jsem si sandály, skočil do jedné ze dvou terénních šesti-kolek, které stály vedle posilovny, objel jsem ochrannou hráz od rybníka, přelétl kopec a ponořil se do lesa. Ne ne, nejel jsem na hájenku za babičkou. Jel jsem k sobě na střelnici. 158

Zaparkoval jsem těsně vedle Wonderova zabláceného vozidla, vyskočil jsem ven a zamával mu. Wonder na mě zamával také. Levou rukou. V pravé držel malinkou - a když říkám malinkou, tak myslím opravdu malinkou - pistolku. Došel jsem k němu a podíval se na ni zblízka. Byla to jeho nejnovější hračka - Glock 27, se kterým chodil po Moskvě. Stevie měl z automatů vždycky nejraději devítku Browning High Power. Prý si potrpí na klasiku - a hlavně na to, že se správně naladěnou zbraní strefí na pětadvacet metrů deseták. Jenže tyhle pistole jsou moc velké a těžké a špatně se nosí v terénu, zejména pokud jejich držitel cestuje tak nalahko jako my. Proto nedávno přešel na glocka, který se krásně vejde jak do pouzdra na zádech, tak i do jedné z těch malých zářivě zelených turistických ledvinek, se kterými člověk vypadá jako debil. Wonder strčil glocka do kapsy a tázavě se na mě zadíval. "Co se děje?" Když jsem mu stručně vylíčil situaci, vyhrkl: "A do prdele!" Ten chlap má ale pestřej slovník, co? Pak hupnul do teréňáku, nastartoval a vyrazil směrem k domu a svému milovanému počítači tak rychle, až mě postříkal blátem. Bude potřeba udělat spoustu práce a Wonder je v tomto směru značně horlivý. Uháněl jsem za ním a cestou jsem proklínal jeho řidičské umění. Zatímco si Stevie hrál s klávesnicí a myší, já jsem si čmáral do bloku poznámky. Po třech hodinách jsme všichni čtyři - to jest on a jeho počítač a já a můj blok - došli ke stejnému závěru. Máme na vybranou dvě možnosti. První: vydáme se do New Yorku, kde zesnulý, avšak nikým neoplakávaný Andrej Judin vlastní minimálně dva byty a kde se volně a zcela bez dozoru pohybuje parta mafiánských zabijáků. Klady: je to blízko a také zdejší strava je dobrá. Záporny: jen stěží můžeme očekávat, že v New Yorku něco najdeme, a navíc tady nebyly napadené

žádné objekty. Druhý - a pro mě daleko lákavější - cíl představovala Paříž. V hlavní městě Francie sídlí firma Lantos & Cie a zdejší americké velvyslanectví bylo už dvakrát vyloupené. „New York je blíž," přemlouval mě Wonder. „A hovězí tam dělají mnohem líp!" Měl pravdu. Ale už jsem se rozhodl pro Paříž. Tuto variantu navíc podpořil informační monitoring, který jsem ve své domácí kanceláři prováděl.

159

A o co že to vlastně jde? Víte, přátelé, když jsem doma, mívám neustále zapnutou televizi. A pořád je na ní naladěná stanice CNN. Tak se dozvím, co se ve světě děje, stejně rychle, jako kdybych seděl v operačním středisku CIA ve sto kilometrů vzdáleném Langley nebo ve Válečné místnosti v Pentagonu či v operačním středisku v suterénu západního křídla Bílého domu. Proč? Protože i tam se dívají na CNN. Grafika na obrazovce právě hlásala, že se jedná o mimořádný vstup. V přímém přenosu bylo vidět spousty kouře a hromady policajtů a záchranářů. V popředí stál udýchaný reportér v nepromokavém kabátě a horečně cosi vysvětloval do mikrofonu. Zesílil jsem zvuk.

„...zdá se, že útoky proti oběma diplomatickým objektům byly navzájem sladěné, protože výbuchy následovaly jen pár minut po sobě..."

Prohlédl jsem si scénu za jeho zády. Francouzští policisté a vojáci pobíhali chaoticky sem a tam. Zdravotnický personál v bílém oblečení odnášel nosítka, na nichž ležela těla. Majáky na policejních a záchranářských autech zuřivě blikaly a v pozadí bylo slyšet ono unikátní elektronické hýkání evropských sirén. Počkat - tuhle ulici přece znám a ten barák taky! Je to Mise USA při Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, známá pod zkratkou USOECD! Nachází se v Paříži, na Rue de Fran-queville, kousíček od Bois de Boulogne. USOECD neznám proto, že bych se snad zabýval ekonomikou, ale kvůli tomu, že je to zároveň tajné sídlo operativy DIA ve Francii a také, jak už jsem se zmínil dřív, protiteroristické operační středisko Pentagonu. Tahle budova rovněž patřila k objektům, které se nedávno staly terčem průzkumných manévřů, jak uváděla tajná zpráva ministerstva zahraničí, kterou měl ve své sbírce Paul.

Mezitím se scéna na obrazovce změnila. Teď na ní byla reportérka stojící u policejního závaru na nějaké široké ulici. Fár desítek metrů za ní byla vidět spoušť, kterou patrně způsobila nálož umístěná v autě. „...šest obětí pochází zřejmě z řad francouzských a izraelských zaměstnanců Izraelského kulturní střediska, které se nachází zde na Avenue Marceau jen pár bloků od Vítězného oblouku..."

Vtom zazvonil telefon. Dálkovým ovládáním jsem vypnul zvuk a zvedl jsem sluchátko. „Marcinko!" 160 „Tady Keň Ross. Viděl jsi..."

„Jo, jo, právě mám puštěnou CNN!" Na obrazovce se objevil znova reportér stojící před doutnající budovou USOECD. „Tak to vypni a mazej do Paříže! Je ti jasný, kdo tě tam chce vidět co nejdřív?!"

„Co se stalo?"

„No tak, Dicku, tohle je otevřená linka!"

„Jenom obsah, admirále, stručnej obsah!"

Kenny váhal. Živě jsem si dokázal představit, jak tam sedí a uvažuje - vycvičená ponorkářská hlava mu třídí a porovnává všechny varianty. Nakonec se odhodlal promluvit. „Tohle jsi předtím nemohl vědět, protože jsi k tomu neměl příslušný oprávnění, ale pár lidí z USOECD - teď jsou mrtví - dělalo určitě průzkum, kterej se týkal Paulovy práce a taky tvejch nedávnejch objevů." To mi úplně stačilo. „Jasný! Už jsem na cestě!" Zavěsil jsem a pak jsem vytočil číslo k Avimu Ben Galovi do jeho moskevského bytu. Musel jsem to zkusit celkem šestkrát, ale nakonec se mi přece jen ozval. „To jsem já, Avi! Volám z Washingtonu!"

„Začínal jsem si dělat starosti! Zmizel jsi jako duch!"

„Ty zasraný Rusáci mě prohlásili za nežádoucí osobu! Copak jsi nedostal můj vzkaz? Cestou domů jsem ti volal do práce!" Následovala krátká odmlka. Zřejmě ho někdo vyrušil. „Ne, ne, žádné vzkazy jsem nedostal!" Slyšel jsem, jak zakryl rukou mluvítko a pronesl něco hebrejsky. Pak nejspíš zmáčkl tlačítko HOLD, protože najednou bylo na druhém konci naprosté ticho. „Avi?" Pořád ticho. Potom v telefonu cvaklo a ozvalo se: „Rak rajga, Dicku - počkej chvíli!" Dalších dvacet vteřin ticha. „Dicku," řekl nakonec, „omlouvám se, ale musím už jít - stalo se něco důležitýho!" Podíval jsem se na oněmělou

televizní obrazovku na druhé straně místnosti. „Paříž, co, Avi? Paříž!“ Avi zmlkl stejně rychle jako chvilku předtím můj televizor. „Ano,“ prohlásil posléze, „musím letět do Paříže.“ „Já tam jedu taky!“ „To se nedivím!“ Slyšel jsem, jak přerývaně dýchá. Tón hlasu měl ale chladný a profesionální. „Občas si zavoláme, jo? Tak čau au, Dicku!“ rozloučil se spěšně a začal pokládat sluchátko. 161

„Avi, Avi, Avi, počkej!“ zakřičel jsem.

„Mazze - co je, Dicku?“ V hlase mu tentokrát zaznělo podráždění. Chtěl už vyrazit a já ho zdržoval. „Já jedu sám, ty jedeš sám, tak co kdybychom to udělali jako před pár lety?“

„Počkej!“ Telefon na několik vteřin oněměl. Pak mi Avi rozhodným hlasem sdělil: „Tak platí!“ „Kde tě najdu?“

Hebrejec se na okamžik zamyslel. „Máš ještě to číslo ke mně domů? V my vlasti, ne tady!“ „Vydř chvilku!“ Vyběhl jsem po schodech nahoru, popadl jsem kufřík, vysypal jeho obsah na postel a hrabal se v něm tak dlouho, dokud jsem nenašel letitý a téměř zcela rozlepený adresář. Stáhl jsem gumičku, která ho držela pohromadě, a rychle jsem prolistoval stránky. Když jsem našel neveřejné číslo do Aviho bytu v izraelském městě Herzlya, vzal jsem danou stránku do ruky a jako s vítěznou trofejí jsem s ní utíkal zpátky do sklepa.

„Mám to!“ oznámil jsem radostně Avimu. „Dobře - ale neříkej ho do telefonu!“ „Jasný!“ „Tak si zapiš tyhle čísla: dvě stě šest a sto třináct.“ „Hotovo!“

„Fajn, a teď to první číslo odečti od prvních třech čísel mého telefonu domů a to druhý číslo přičti k druhý trojici!“ Provedl jsem požadovanou operaci.

„Když teď k výsledku přidáš příslušnou mezinárodní předvolbu a odpovídající volačku, dostaneš číslo ke mně do Paříže.“ „Dobře, mám to. Tak zejtra ve Francii!“

„Jo, čau!“ Avi se už nezdržoval žádnými srandíčkami a okamžitě zavěsil. Položil jsem sluchátko a po chvilce jsem ho zase zvedl a vytočil číslo, které mi podle Aviho pokynů vyšlo. Ozval se obsazovací tón. Počkal jsem půl minuty a zkusil to znova. Obsazeno. Tohle nesnáším. Na pátý pokus jsem konečně uslyšel vyzvánění. Pak mi do ucha zazněl mužský hlas: „Cercle National dës Armées, bon soir!“ Dovolal jsem se do pařížského armádního klubu - který leží přímo pod velkým francouzským nosem. Ne, tím nemyslím nějakou de Gaullovu sochu před vchodem. Cercle, jak se klubu důvěrně říká, totiž stojí hned vedle ope-162

račního střediska největší francouzské zpravodajské služby SDECE neboli le Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionage, což v překladu, jak si jistě snadno domyslíte, znamená Služba pro zahraniční dokumentaci a kontrašpionáž. Jedná se o frantíkovský ekvivalent CIA. Avi se hodlá řídit heslem „pod svícem je největší tma“. No co, když může on, můžu taky já! Wonder mezitím nahlas - někdo by možná dokonce řekl, že vulgárně - protestoval proti tomu, že se na něj pořád zapomíná, protože musí věčně vysedávat u počítače a lovit po světě informace. Jak mi Avi sdělil už v Moskvě, o naší kořisti se dá sehnat jenom velmi málo materiálu. Veřejně přístupných informací o Werneru Lantosovi a firmě Lantos & Cie existuje tudíž poskrovnu - alespoň v angličtině. Ale máme přece FBIS. A co že to je? Je to Zahraniční informační služba (Foreign Broadcast Information Service), dceřiná společnost CIA. Ta každý den překládá a vybírá články, zprávy a reportáže z celého světa. Její archivy jsou dostupné jednak přes univerzitní knihovny - a jednak přes Internet. Wonder je probral dva roky dozadu. Výsledky svého pátrání vyjel na tiskárně, barevně zvýraznil pasáže, které by mohly být podle něj důležité, a bez jakéhokoli dalšího komentáře mi je vrazil do ruky. Pozorně jsem si je přečetl. Z přepisů rozhlasového vysílání a oficiálních vládních prohlášení vyplývalo, že investiční banka Wernera Lantose investovala během uplynulých dvou let hromadu peněz do následujících zemí: Sýrie, Irák a Jižní Jemen; Angola, Súdán a Etiopie; Polsko, Estonsko a Lotyšsko. Není vám, vážení čtenáři, na tomto seznamu něco podezřelé? Mě na něm zarazily dvě věci. Za prvé to, že firma Lantos & Cie podniká opravdu ve velkém v zemích, které bývaly dobrovolnými či nedobrovolnými vazaly Sovětského svazu. Financuje tam snad nějaké tajné akce? To nelze vyloučit. Aha, vidím, že se tváříte dost skepticky. No dobře, tak zkusíme obrátit šachovnici. Co byste si asi pomysleli v sedmdesátých a osmdesátých letech, kdybyste zjistili, že jedna malá investiční banka se sídlem v Evropě hrne miliardy dolarů do Salvadoru, Hondurasu,

Panamy, Pákistánu, Itálie, Maroka, Jordánská, Izraele, Egypta, Jižního Jemenu a Abú Dabí? Pokud byste se domnívali, že zmíněná banka je jen nastrčenou institucí, která po 163

světě přesouvá peníze na financování tajných akcí CIA, měli byste naprostou pravdu. Wonder nashromáždil i jiné poznatky z otevřených zdrojů. Od informační služby izraelské vlády se mu podařilo získat materiály z oblasti boje proti terorismu. Ze serverů Světové banky a Mezinárodního měnového fondu vytáhl informace o Lan-tosových obchodech. Sehnal rovněž informace o aktivitách ruské mafie v Paříži. Když to všechno srovnal a utřídil, začaly se mu objevovat obrysy celé mozaiky. Zdánlivě nesouvisející události začínaly navzájem do sebe zapadat. Znáte ty plastické obrazové hádanky, které se občas vyskytují v časopisech? Na první pohled vypadají jako nesmyslná mazanice. Když si je ale na chvíli přidržíte před očima a pořádně se do nich zadíváte, najednou ožijou - stanou se z nich trojrozměrné obrazy. A vy si říkáte: Jak je to, sakra, možný? Jak to, že jsem to, sakra, neviděl hnedka? A totéž platilo i v mém případě. Zatímco Wonder slídl na Panství ve zdrojích otevřených, já jsem se zajel podívat na zdroje utajované - a narazil jsem na zlatou žílu. Přes terminál v Rossově nové kanceláři ve zpravodajském štábu Sboru náčelníků štábů v prvním patře Pentagonu jsem z Intelinku získal tolik dokumentů, fotografií a studií, že jsem se rázem jednou nohou přehoupl přes zábradlí lodi jménem Lantos. Zjistil jsem také, že Avi Ben Gal ke mně nebyl zase až tak docela upřímný, když tvrdil, že Mossad nemá o Werneru Lantosovi moc informací. Proč? Protože díky Intelinku jsem se dozvěděl, že u NSA je hned několik záchytů hovorů z Mossadu, ve kterých tohle jméno padlo. Hromadu záznamů na Wernera Lantose měla rovněž CIA, což jsem poznal podle toho, že Intelink po mně chtěl pořád další a další kódy pro stále vyšší oprávnění. Zkusili jsme s Kennym kód předsedy Sboru náčelníků štábů. Ale pro systém nebylo ani tohle oprávnění dost vysoké. Pokusili jsme se proplížit zadními dveřmi a použili jsme heslo DIA, které znal Kenny. Bez úspěchu. Pak jsem se pomocí služebního telefonu v Kennyho kanceláři spojil se svým kamarádem Tonym Mercalim a požádal ho o pomoc. Za hodinu mi volal zpátky s tím, že ho systém dovnitř také nepustil. Po šesti hodinách marného úsilí jsem pochopil, že pokud nejsem náměstek ředitele CIA pro operativu - neboli tak-164

zvaný Hlavní špión - k žádnému materiálu o Werneru Lantosovi se zkrátka nedostanu. Proč? Odpověď na tuto otázku jsem si sestavil na základě toho mála informací, které jsem si mohl prohlédnout: Werner Lantos je totiž evidentně agentem CIA, a služba tudíž udělá všechno pro to, aby ho ochránila. Než začnete vykřikovat, jak může být agentem CIA, když financuje akci, která zřejmě ohrožuje bezpečnost Spojených států, dovoluji vám, abych vám o agentech CIA něco řekl. Agenti CIA a příslušníci CIA totiž nejsou jedno a totéž. Příslušníci CIA jsou státními zaměstnanci a jako takoví přísahali, že se zdrží jednání, které by poškozovalo zájmy či bezpečnost země. Agent CIA naproti tomu mezi státní zaměstnance nepatří. V naprosté většině případů se jedná o občany cizích zemí, kteří byli naši zpravodajskou službou naverbováni k tomu, aby poskytovali informace, vliv nebo služby či všechno dohromady. Za svou práci dostávají zapláceno - a někdy opravdu docela slušně. Občas se agenti stávají lidé, kteří nemají příliš dobré charakterové vlastnosti. Najdou se mezi nimi zrádci, samozvaní jasnovidci, zkorumpovaní vládní činitelé a nenasytní malí byrokraté. Ale třeba také vrazi, pokud pracují pro zpravodajskou organizaci, do níž by CIA ráda pronikla. Takhle byl například naverbovaný Mariny Noriega. Do stejného šuplíku potom patří další typy zločinců: násilníci, pedofilové, sadisté. Tohle všechno se už podařilo za ta léta získat z tajných policí, bezpečnostních složek a polovojenských jednotek různých států. A právě proto mohl jeden agent CIA, jak nedávno napsal ve své tajné zprávě Kongres, zabít v jisté latinskoamerické zemi občana USA, říci o tom šéfovi rezidentů, a přesto nadále zůstat na výplatní listině služby. Tak mě napadá, že politika CLA vůči jejím agentům se v mnohém podobá politice Clintonovy administrativy ohledně homosexuálních aktivit v ozbrojených silách. Obě dvě se totiž řídí zásadou „neptat se a nemluvit“. Jistě si vzpomínáte, jak jsem už v předchozích čtyřech knihách vysvětloval, že úspěšným výsledkem pátrání po informacích nemusí být vždycky jenom to, co se dozvíte, ale také to, co se nedozvíte. Třeba já jsem ze zpráv a hlášení, které byly dostupné na Intelinku, pochopil,

že CIA evidentně vyplácí Weme-165

ru Lantosovi peníze obdržené z kapes daňových poplatníků za to, aby je informoval o aktivitách ruské mafie a zákulisním dění v ruské vládě. A skutečnost, že se Lantos zároveň živí prodejem zbraní a materiálů dvojího užití potenciálním nepřátelům? Neptat se a nemluvit. A ještě něco jsem zjistil. Čím déle jsem četl, tím větší bylo moje přesvědčení, že jsem měl pravdu - Avi Ben Gal se mnou v Moskvě nejednal úplně na rovinu. To se ovšem dalo čekat. Oba jsme profesionálové, a i když si navzájem důvěřujeme, dodržujeme určité zásady svého řemesla, což v překladu znamená, že si necháváme svá profesionální tajemství pro sebe a sdělujeme je tomu druhému jenom tehdy, je-li to v zájmu lepší součinnosti nutné. Nikdy jsem Avimu neřekl například o akci, kterou jsem v roce 1987 podnikl v jistém libanonském městě, ačkoli jsem toto město poprvé navštívil právě s Avim. Ani teď nehodlám zacházet do nějakých podrobností, musí vám stačit, když vám povím, že se mi tam povedl báječný kousek, při němž jsem zlikvidoval spousty nepříjemných tangu - a vina nakonec padla na hlavy Izraelců. K informacím, které mi Avi zamlčel - a přitom to musel vědět - patřila skutečnost, že ke konci roku 1995 byl Lantosovým nejbližším spolupracovníkem někdejší hlavoun Mossadu Ehud Golan. Ano, znám to jméno i historické události, které jsou s ním spojené. A pamatuji si také ten obličej - hezký, ale naprosto bezcitný s nebezpečně prázdným pohledem v očích. Obličej sebevraha. Navzdory četným neúspěchům v poli zůstával stále miláčkem Mossadu. V sedmdesátých letech velel spolu s šesti dalšími důstojníky v rámci známé operace Kidon Hagideon - Meč ničitele - pětičlenným týmům, které měly za úkol vypátrat a zlikvidovat všechny teroristy z organizace Černé září, která plánovala masakr na olympijských hrách v Mnichově. Všechna družstva dokázala svůj úkol splnit bez jediného incidentu - až na to Ehudovo. Sám jeho velitel zastřelil v norském Lillehammeru marockého číšníka, který právě šel do práce. Domníval se, že Maročan je Ali Hassan Salameh, vůdce Černého září a hlavní mozek mnichovského atentátu. Ale mylil se - než začal jednat, měl si pořádně udělat domácí úkoly. Navíc se nechal chytit - připravil si katastrofální únikový plán - a strávil dvaadvacet měsíců v norském vězení. Propuštěn byl až po 166

uzavření tiché dohody, která přišla izraelskou vládou na miliony dolarů. Teď si asi říkáte, že takový průsvih by stál dotyčného nejméně jeho kariéru. Ale u Mossadu to evidentně chodí jinak než u dnešního amerického válečného námořnictva, protože když se Ehud Golan vrátil na ústředí služby, které představuje komplex nenápadných budov tyčících se nad dálnicí Tel Aviv-Hai-fa, byl hned jmenovaný do funkce asistenta náměstka pro operativu. Jako takový nesl velký díl odpovědnosti za zpravodajská fiaska, která Mossad utrpěl v roce 1982 při invazi Izraele do Libanonu. Fiaska? Ano, fiaska. Izraelci především vůbec netušili, že Palestinci jsou tak dobře vycvičení a vyzbrojeni, jak se posléze ukázalo. Tehdejší ministr obrany Ariel Šaron předpovídal nanejvýš čtrnáctidenní bleskovou válku. Z té se však nakonec stala noční můra, která trvala půldruhého roku. Dalším propadákem byla ona záležitost s Libanonským vojskem, jak své vojsko nazývají křesťanští spojenci Izraele. Armádní rozvědka - Aviho kolegové z AMANu - tvrdila, že Libanonské vojsko není ani tolik armáda jako spíš parta gangsterů, kteří se v případě nebezpečí sesypou a rozutečou na všechny strany. Mossad, který v té době mával jak s premiérem, tak i s ministrem obrany, tomuto názoru hlasitě oponoval. A nejvíce na tajných schůzkách vlády křičel právě Ehud Golan. Mossad se ovšem šeredně spletl. Příslušníci Libanonského vojska se sice projeví jako skvělí hrdlořezové - pokud podřezávali ženy a děti v palestinských táborech Sabra a Šatila skutečně oni - ale když se proti nim postavili dobře motivovaní a ozbrojení muži, zbaběle utekli. Po tomto propadáku byl Ehud vyhnán do odlehlých končin jako ákaca" neboli šéf rezidentury - nejdříve do hlavního města Guatemala, pak do honduraské Tegucigalpy, San Salvadoru a nakonec zakotvil v Panamě. Na počátku devadesátých let se ho Izraelci konečně zbavili a poslali ho do důchodu, ovšem až poté co způsobil další pozdvižení, neboť varoval Manuela No-riegu, že po něm jdou Spojené státy. NSA jeho telefonát zachytila a předala nahrávku řediteli Mossadu. Dva týdny nato byl Golan odvolaný zpátky na ústředí. Tam mu dali medaili a důchod a vykopli ho ze dveří. A teď se ukázalo, že pracuje pro agenta CIA Wernera Lantose. 167

Poprvé jsem se ním setkal v Guatemale, kde řádil" místní armádě v oblasti bezpečnosti - přesněji řečeno v oblasti metod vedení výslechu. Spojené státy tou dobou Guatemale kvůli rozsáhlému porušování lidských práv žádnou otevřenou pomoc už neposkytovaly. Odletěl jsem tam proto tajně - s padělanými úředními doklady, ale zároveň také s vědomím guatemalské armády. Měl jsem se podívat na zásobovací trasy podél hranic se Salvadorem, po kterých partyzáni z marxistické Fronty národního osvobození Farabunda Martího zásobovali své tábory na západě Salvadoru, a navrhnout Salvadorcům řešení. Cestou jsem se zastavil na generálním štábu guatemalské armády a navštívil pár lidí, které jsem znal. Kdosi mi přitom řekl, že jim tam přednáší nějaký Izraelec, a přizval mě na školení jako pozorovatele. A tak jsem se nachomýtl k tomu, jak Golan předváděl své ohavné řemeslo na chudákovi partyzánovi, kterého Guatemale! chytili a poskytli svému učiteli jako pokusného králíka. Základem Golanových metod výslechu byly zubní vrtáčky, dvanáctivoltové baterie a rozžhavené dráty. Člověk měl co dělat, aby se na jeho ukázky dokázal dívat - natož aby je vydržel na vlastní kůži. Ne že bych snad patřil k těm přecitlivělým povahám, které šmahem odsuzují jakékoli násilí. Sám jsem mučení používal - když jsem informace, na kterých závisely životy mých lidí, nemohl získat jinak. Ještě jednou opakuji: nemohl získat jinak. Ale cukr je lepší než bič a já osobně dávám přednost mírnějším metodám. Ne tak Ehud Golan. Ten byl očividně blahem bez sebe, když mohl jiné lidské bytosti působit nesmírnou bolest. Na ten výraz v jeho obličeji nikdy nezapomenu - vyjadřoval vrcholné vzrušení, přímo orgasmus. Proto se mi při zjištění, že pracuje pro firmu Lantos & Cie, okamžitě v hlavě rozsvítilo varovné světélko. Tenhle chlápek je zatraceně nebezpečný! KAPITOLA 12

Čtyřicet hodin po telefonickém rozhovoru s Avim jsem už seděl v airbusu A-300 společnosti Air France a mířil do Paříže. Ano, já vím, že jakožto státní zaměstnanec bych měl letět americkými aerolinkami. Jenže já jsem byl zároveň příslušník ozbrojených sil pověřený tajným úkolem. V takovém případě je 168

lepší, když se člověk drží stranou od letů, u kterých by ho mohli při vystupování vyfotografovat příslušníci kontrašpionážních služeb cílové země. Měl jsem u sebe pas, kreditní karty a další doklady. Všechny byly samozřejmě na jiné jméno. Pas a průkazy znějící na moje pravé jméno se vezly v tajném úkrytu na dně kufříku. Doklady v kapse byly přesto velice realistické - pocházely z malé dílničky naproti ministerstvu zahraničí, v níž se o výrobu mých četných totožností stará sice poněkud výstřední, ale jinak znamenitý Padělatel Freddie. Dílnička se nachází v budově, která před půlstoletím patřila CIA. Dnes tam oficiálně sídlí velitelství námořní zdravotní služby. A sakra, že jsem teď vykecal něco, co jsem neměl? No nic, stejně už bylo načase, aby se Freddie přestěhoval jinam! Přestože se Freddie zrovna topil v záplavě práce, dokázal si na mě najít chvíli a vybavit mě pasem, řidičákem, dvěma kreditními kartami a dalšími nejrůznějšími věcmi, včetně voličského průkazu a registrační karty z videopůjčovny. Navíc mi dal náprsní tašku, do které jsem si to všechno mohl uložit. Tady bych se rád na chvíli zastavil. Pokud jde o vytvoření řádného krytí, nelze opomenout žádné detaily. Představte si, že utratíte půl milionu dolarů na výcvik nějakého chlápka, který bude v zahraničí působit pod neoficiálním krytím, a pak ho pošlete ven jenom s pasem, průkazkou sociálního zabezpečení, řidičským průkazem, jednou či dvěma kreditními kartami - a dál už nic. To byste mu rovnou mohli doprostřed čela napsat jasně oranžovou barvou slovo ŠPION. Proč? Jen si zkuste vytáhnout vlastní náprsní tašku nebo peněženku. No tak, dělejte, ztrácíme zbytečně čas! Už je venku? Dobře, a teď ji otevřete, vysypte její obsah na hromádku a začnete se jí probírat, ať vidíte, co tam všechno máte. A hele, kartička od zubaře! Nezapomeňte, že za pár dní jste objednaní na kontrolu! A tady jsou tři vizitky od lidí, se kterými jste se setkali minulý měsíc na výstavě. Slíbili jste jim, že jim zavoláte, a určitě jste to ještě neudělali, že ne? Pak průkazka zdravotní pojišťovny. Karta z čerpací stanice, kterou už nevyužíváte - loni vám propadla, a přesto pořád zabírá místo. Tri zákaznické karty ze supermarketů. Členské průkazy z golfového, tenisového nebo plaveckého klubu. Příslušník ozbrojených sil v důchodu? Další kartička v zataveném pouzdře. Platební karty. Techničák od auta a doklad o zaplacení povinného ručení 169

jsou v jedné přihrádce, aby se v případě potřeby daly snadno vytáhnout. Hmm, dvě staré účtenky z hospody. Kdo toho, proboha, tolik vypil? Stvrzenka z obchodáku, kterou už týden marně hledáte, abyste mohli vrátit slipy, které jsou vám moc malé. A v tajné přihrádce další poklady. Rybí šupina, aby se vám v peněžence držely peníze. Papírový ubrousek s telefonním číslem, které patří té prsaté krasavici, s níž jste se seznámili před čtvrt rokem v nějakém baru. A co se to válí na dně? Chuchvalce špíny a pár chlupů. Nechutné, že? A teď si představte, že jste zkušený kontrarozvědčík a pracujete někde na letišti jako imigrační úředník a narazíte na chlapa, který tvrdí, že se jmenuje Thomas Goodman a že je z New Yorku. Když zjistíte, že to může dokázat jenom pomocí pasu a řidičáku a že má ve své krásné a čisté peněžence pouze dvě zbrusu nové kreditní karty a k nim jednu až dvě blbosti, začnete o jeho tvrzení silně pochybovat. Proč? Protože dobře víte, co se v takových peněženkách obvykle ukrývá - víceméně věci, které jsem před chvílí vyjmenoval. A milý Goodman bude mít po špiónování. Proto když jdu do podobné akce já, nechávám se od Freddieho vybavit se vším všudy - včetně špíny na dně peněženky. Naštěstí umí pracovat rychle. Tentokrát jsem s sebou vzal také dost peněz na to, abych z nich pár týdnů vyžil. Ne, kdepak, ten svazek bankovek nepocházel od Freddieho, ale z tajného fondu předsedy Sboru náčelníků štábů, který je v rozpočtu Pentagonu vedený pod položkou PŘEDSEDA SBORU NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ: VÝDAJE NA REPREZENTACI A CESTOVNÉ. Mnohem horší to bylo po stránce vybavení. Toho jsem měl zoufalý nedostatek. Co nedostatek - vždyť já jsem vlastně neměl vůbec nic! Žádné komunikační prostředky. Žádné zbraně. Žádnou speciální výstroj, s níž příslušníci speciálních jednotek obvykle cestují. Něco budu moci napravit hned po přistání. Třeba zbraně - ty seženu od Izraelců. Vůbec totiž nepochybuji o tom, že mi Avi pomůže, když ho požádám. Ale jinak budu muset improvizovat - jinými slovy řečeno vyžebrať, vypůjčit si nebo ukrást všechno, co budu potřebovat. Víte, přátelé, tohle už jsem podstoupil několikrát. A věřte mi, že žít z podstaty není až tak těžké nebo špatné. Přesto mě čeká poměrně chaotických osmadvacet hodin. Musím si sehnat zásoby, provést informační přípravu, opatřit si 170

provozní kapitál, doklady a další materiály a to všechno tak, aniž bych na sebe upoutal sebemenší pozornost. Na letišti Charlese de Gaulla 2 jsem dorazil o pětatřicet minut dřív. Sebral jsem z átapis ro ulaní" - tak se na francouzských letištích nazývá běžící pás - svá zavazadla a chytil jsem autobus do Porte Maillot. Těch pětatřicet minut náskoku (plus další třičtvrtě hodiny) jsem pak ztratil na périphérique, okružním bulváru kolem Paříže, na němž je dopravní zácpa stálým jevem. Když autobus konečně zastavil u terminálu Porte Maillot, vysoukal jsem se ze stísňených sedadel, přehodil jsem si přes rameno tašku, popadl jsem kufřík a sešel po schodech do přeplněného metra. Tam jsem si koupil ácarnet" na deset jízd, protlačil se do prvního metra, dojel na stanici Franklina D. Roosevelta, přestoupil na trasu Mairie de Montreuil a nechal se odvézt tři stanice na St. Augustin. Eskalátor mě vyplivl na zalidněný chodník. Prodral jsem se na kraj, postavil jsem kufřík na zem a rozhlédl se kolem. Už je to pár let, co jsem byl v Paříži naposledy. Trasy metra jsem si pamatoval docela jasně, ale tady na rušné ulici jsem si nebyl tak docela jistý, kudy se mám vydat. Za chvíli jsem se zorientoval. Stál jsem na Boulevardu Hass-man, staré dopravní tepně, která město přetíná přibližně v ose východ-západ a vede jeho nejhezčími a nejdražšími čtvrtěmi. Otočil jsem se o sto osmdesát stupňů. Přímo přede mnou leželo obrovské náměstí Svátého Augustina, z něhož všemi směry vybíhalo několik ulic. Po náměstí přecházely dvojice policistů v modrých uniformách a vysokých botách. Z opasků jim visely gumové obušky a černé kožené rukavice, které byly, jak jsem věděl, vyztužené na kot-níčcích prstů olovem. Někteří měli automatické zbraně. Dvojice, která právě procházela kolem, si mě podezíravě prohlížela. Oba její členové zpomalili, nenápadně se rozestoupili, aby si rozdělili palebná pole, a čekali. Zvedl jsem kufřík a pokračoval v cestě. Došel jsem na roh a podíval se doprava. Na druhé straně ulice se tyčilo kryté sloupové před vchodem do Cercle National dēs Armées. Za ním bylo vidět kamennou budovu s přízemní restaurací, za jejíž ozdobnou fasádou se nacházelo operační středisko SDECE. Celý blok obklopovala řada po pás vysokých ba-171

rikád z ocelových profilů zalitých do betonu. Francouzi se očividně obávali dalších atentátů. Na rohu přede mnou bylo zaplněné espresso. Jmenovalo se úplně stejně - Café Augustin - jako ono tmavé, starodávné äca-feton", do kterého jsem kdysi chodíval. Jenže dnes vypadalo docela jinak. Zmizela leptaná okna, háčkované záclony, mosazné doplňky, tmavé dubové obložení a cínový strop. Místo nich se objevily dřevěné trámy, umělý břečťan a dvojité skla. Nakoukl jsem dovnitř. Některé věci se, díkybohu, léty nemění. Za mohutným dřevěným barem stál shrbený mužík s knírkem a la Charlie Chaplin, v bílé košili a černých kalhotách. Zástěru měl uvázanou pod rameny, aby zakrývala malé břicho, a podával žiznivým Pařížanům titěrné šálky s napěněným es-presem a velké hrnky s bílou kávou. Byl to monsieur Henri LeClerc, věčně přetížený vedoucí a majitel v jedné osobě. A na druhém konci pultu jsem zahlédl urostlou ženu s brunátným obličejem - jeho manželku madame Collette. Kdysi jsem znal podobný pár - starého pána Gussyho, který mě v období rané puberty zaměstnával ve svém baru v New Brunswicku. Ten bydlel se svou paní přímo nad barem. Také LeClerkovi žili v obrovském, labyrintu podobném šestipo-kojovém bytě nad espresem, který si ponechali i poté, co jim všech pět dětí odrostlo a odešlo z domova. Místo nich si našli náhradu - mě a moje hochy. Ty přímo milovali. Hlavně Stevie-ho Wondera, jemuž s oblibou říkali ämonsieur Prodiges Rouge" čili něco jako äpan Úžasné Rudý" (myšleno pochopitelně na hlavě). Pokradmu jsem madame Collette pozoroval. Pilně pracovala a občas si rukou otřela z čela pot. V silné pravačce držela ohromný nůž, kterým se zkušeností a půvabem, jež se získávají léty praxe, rozřezávala křupavé čerstvé pečivo. Každou půlku pak namazala máslem, přidala sýr, šunku, salám nebo trochu džemu či medu, slepila obě části opět dohromady, přefízla je napůl a položila na talíř - to všechno jedním plynulým, graciézním pohybem. Milí přátelé, teď budete muset chvíli počkat. Stejně tak bude muset počkat i Werner Lantos. I ruská mafie. I Avi Ben Gal. Protože tohle je opravdová láska. Jak už asi víte, mám určitou slabost pro ženy, kterým je kolem šedesátky a vedou restauraci. Nejspíš to začalo už tenkrát, když jsem byl ještě děčko a chodil 172

jsem pracovat ke Gussymu. Od té doby neustále vyhledávám místa, jako jsou třeba Casa Italia Mamy Mascalone v kalifornské Huntington Beach a Germainina restaurace ve Washingtonu. A teď tady přímo přede mnou stál další z druhých domovů Demo Dickieho - Café Augustin. Takže co na tom, že se interiér espresa změnil - LeClerkovi tu zůstali nadále a mama vypadá pořád skvěle! Otevřel jsem ramenem prosklené dveře, vešel jsem dovnitř, postavil zavazadla před bar a řekl: äTak jsem tady, maman!" Žádná reakce. Zkusil jsem to tedy jinak. äAlors, madame Collette, salut-co je?" Tentokrát se podívala jakoby skrze mě a s profesionálním úsměvem pozdravila: äBon jour, monsieur!" Potom se ale znova podívala, kdo že to před ní stojí, a vyvalila překvapením oči. äAlors, cest nos petit Dickie - to je náš malý Dickie!" Odložila nůž na prkýnko, vybatolila se zpoza pultu, popadla moji hlavu do rukou a vlepila mi na každou tvář dvě velké mlaskavé pusy. äPetit Richard, bienvenue a Paris - vítěj v Paříži!" Zvedl jsem ji z podlahy a pevně ji objal. äMerci, maman - ani nevíš, jakou mám radost, že jsem zase u vás!" Madame Collette zamávala na svého muže. äHenri, Henri, regarde qui est là - podívej, kdo je tady!" Monsieur Henri pozvolna natáčel hlavu směrem ke mně. Znáám ho už dvacet let a ještě nikdy jsem neviděl, že by něco dělal rychle. A tak se hlava pomalu otáčela, zrak se pomalu zaostřoval... a nakonec mě pomalu poznal. Vzápětí se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu - jako kdyby nad klidným mořem náhle vyšlo slunce. äMon cher Richard," řekl líně. äBien... venue!" Otočil se pomaličku zpátky, natáhl se pomaličku pro hrnek a začal mi pomaličku připravovat můj obvyklý pařížský ranní nápoj - dvojité espresso vyztužené kapkou calvadosu Valée d'Auge, což je voňavá silná lihovina z Normandie, která se vyrábí z jablek. Henriho káva mě dokonale probudila. Maman si mezitím pozorně prohlédla můj zubožený zjev. Změna časového pásma na mně zanechala viditelné stopy. Maman proto rozfízla dvě bagety, namazala na ně tlustou vrstvou domácího másla, které tak miluji, a přihodila několik lžic malinového džemu. äVypadáš unaveně, minou," prohlásila a přisunula mi talíř pod nos. äTohle ti dodá trochu energie!" 173

Když je člověk v Paříži, nesmí koukat na cholesterol. Naházet jsem ty dvě bagety vmžiku do sebe, zalil je třemi dvojitými es-presy avec calvados a obdržel na každou tvář další čtyři pusy. Když maman zjistila, že její oblíbenec Wonder se mnou tentokrát nepřišel, zamračila se a zavrtěla mi pod nosem ukazovákem.

Po chvíli jsem posilněný mateřskou láskou a vydatnou snídaní vyšel na ulici, proklouzl jsem mezi zátarasy a protlačil se těžkými skleněnými dveřmi do Cercle National d'Armées. Ubytovat se bylo tak snadné, jako uvést do formuláře svoje jméno -Herman Snerd, kapitán U. S. Army ve výslužbě - adresu trvalého bydliště a číslo pasu a projet kreditní kartou přístrojem. Ale dobře jsem věděl, že během několika málo hodin se bude tímto jménem, adresou a číslem pasu zabývat francouzská tajná služba, přesněji řečeno odbor ministerstva vnitra, známý pod zkratkou DST (Direction de la Surveillance du Territoire čili Odbor státního dozoru). * Ne snad proto, že jsem armádním důstojníkem ve výslužbě. Ve francouzských hotelích totiž musí podobný formulář vyplňovat všichni cizinci. Za dávných časů je ručně vybírali policisté a odnášeli je na místní policejní stanici. Tam z nich potom dělali balíčky a odesílali je k dalšímu zkoumání do Paříže. (Registrační karty z hotelů použili k vystopování vraha také policisté ze skvělé knížky Den Šakala od Freddieho Forsytha.) Dneska ovšem při tomto procesu pomáhají faxy, modemy, a zejména minitel -francouzský vynález, který v sobě zahrnuje telefon, fax, video a data, a přitom je jen o málo větší než klasický stolní telefonní aparát. Systém tak reaguje daleko pružněji než dřív, což lidi jako já nutí k tomu, aby si počínali mimořádně obezřetně. Ne ne, tady ze mě nemluví paranoia, ale opatrnost. Francouzi mají ve sledování cizinců dlouholeté zkušenosti. A potíže tohoto druhu zrovna teď v žádném případě nepotřebuji. * Je zajímavé, že dnes už zesnulý bývalý ředitel DST Alexandre de Marenches hovořil v roce 1986 o své službě jako o Direction de la SÉCURITÉ du Territoire. Tato změna slov - "dozor" za "bezpečnost" - by totiž rozšířila pole působnosti služby a přiblížila by ji tak spíš britské MI5 nebo někdejší sovětské KGB. Jednalo se o přetřknutí úmyslné, nebo freudovské? To se zřejmě nikdy nedozvíme, protože Marenches si vzal své tajemství s sebou do hrobu. 174

A tak jsem se zapsal a snažil si vzpomenout, jestli jsem pseudonym kapitán Herman Snerd nepoužil náhodou už tenkrát, když jsem se svými hochy honil po Francouzské riviéře lorda Ārīkejte mi Izmaeli" Brookfielda a jeho kamarádky z řad tangu (viz kniha Profesionální válečník 3: Zelený team). Tenhle drobný, leč významný detail jsem si zapomněl před odjezdem ověřit. Kdybych totiž ke jménu Snerd připojil jiné číslo pasu, Francouzi by mě při propírání počítačovými databázemi hned odhalili. Pokoj jsem měl mít připravený až kolem poledne, a protože bylo teprve deset, zbývaly mi dvě hodiny, které jsem musel nějak zabít. Požádal jsem o vzkazy a obdržel jsem jednu obálku. Bezpečně jsem poznal Aviho rukopis, třebaže recepční tvrdil, že mi ji zde zanechal aplukovník Ashcroft". Tak jako si já hraji na Hermana Snerda, Avi si hrává na plukovníka kanadské armády ve výslužbě Gordona Ashcrofta. Nevím sice, jak je to možné, ale tohle typicky britské jméno mu docela dobře slouží už pěknou řádku let, a to i v arabském světě. Cestuje většinou na kanadský pas, v němž má zapsané bydliště v Quebecu, mluví výhradně francouzsky (francouzštinu ovládá stejně bezvadně jako arabštinu a ruštinu) a dosud se nesetkal s žádnými potížemi. Letmo jsem si obálku prohlédl. Bezpečnostní pečť - chloupek důmyslně umístěný v pravém rohu chlopně - zůstala nedotčená. Otevřel jsem ji a vytáhl její obsah. Byl to jediný list papíru, který nesl hlavičku klubu. Avi mi vzkazoval, že musel vyřídit nějakou naléhavou záležitost - což jsem si přeložil tak, že se musel sejít s lidmi z AMANu a také se postarat o naše zbraně a další vybavení - a navrhoval, abychom si dali sraz odpoledne v La Petite Tour, malé tiché restauraci poblíž Trocadera. Pokud bych s tím měl snad nějaké problémy, mám mu nechat v recepci vzkaz, on si ho během dopoledne telefonicky vyzvedne. Jinak na mě bude až do 14.30 čekat na avizovaném místě. Aviho návrh mi vyhovoval, protože jsem měl také určité vyřizování. KAPITOLA 13

Venku panovalo chladno - byl to jeden z těch sychravých dní, které jsou pro podzimní Paříž typické. Ani tahle skutečnost však 175

městu neubírala téměř nic na jeho kráse. Protlačil jsem se davy lidí na Boulevard Malesherbes, přeběhl náměstí Sv. Augustina a zamířil na západ k Vítěznému oblouku. Na Mironesmilu jsem pro jistotu seběhl do metra, přešel jsem o stanici dál, na poslední chvíli jsem vyskočil ven, počkal, až souprava zmizí ze stanice, a přesvědčil jsem se, že mě nikdo nesleduje. Bylo sice značně nepravděpodobné, že by se mi někdo pověsil na paty hned od začátku, ale jak už jsem tolikrát říkal, opatrnosti není nikdy dost. Zvlášť tady v Paříži. Francouzi se totiž staví k americkým akcím na území svého státu velice podezřívavě a kriticky - na rozdíl od ostatních západních spojenců. Dávají všem jasně a nedůtklivě najevo, že jakákoli

akce cizích státních příslušníků -Američany nevyjímaje - znamená porušení svrchovanosti republiky, a proto nehodlají nic takového tolerovat. Podle mě je to ale trochu jinak. Francouzi se prostě pořád nemůžou zbavit toho svého odvěkého strachu z les États-Unis, což jsou francouzsky Spojené státy, pokud byste to náhodou nevěděli. Oni totiž prohlašují, že mají nejlepší kulturu, nejlepší jídlo a víno, nejbohatší jazyk i nejkrásnější umění a literaturu - většina Francouzů vám dokonce odpřisáhne, že to nejlepší ze všech oborů lidské činnosti je zaručeně francouzské. Ale dovolte mi, abych vám prozradil jedno malé tajemství: kdesi hluboko ve svém žabožroutském nitru vědí, že se Spojeným státům nevyrovňají. I přes svého Renoira, Moneta a Tou-louse-Lautreka, Racinea, Moliéra, Voltaira a Alberta Camuse, lanýže a Château Trotanoy jsou pořád jen zemí třetí třídy, kdežto my jsme, navzdory televizním seriálům, McDonaldu a mizernému vínu, skutečnou supervelmocí. Další důkazy? No prosím, jak je libo. My jsme se frankofilním národem nestali. Zato Francie se za posledních dvacet let totálně zamerikanizovala -její občané se vzdali svých tradic a převzali od nás naši kulturu a životní styl, big maky počínaje a leviskami konče. Takže podle mě je to docela jasné. Jenže Francouzi tím strašně trpí. A důsledek? Mají v sobě hluboce zakořeněný komplex méněcennosti, který se projevuje často paranoidním a nepřátelským postojem vůči Američanům. Už jste se někdy v Paříži ocitli v restauraci, ve které personál zásadně odmítá mluvit anglicky? Nebo v bance na Champs-Élysées, v níž pokladník se založený-176

má rukama předstírá, že v jeho zemi cestovní šeky Američan Express neplatí? Takové chování jenom potvrzuje onen komplex méněcennosti. Francouzi si jsou také dobře vědomí svých neslavných vojenských dějin dvacátého století, a to navzdory vši té galské hrdosti a elegantním uniformám. V první světové válce bojovali nevalně a za druhé světové války kolaborovali s Němci. Jejich představitelé - vláda ve Vichy na čele s maršálem Pétainem - se nacistů báli, a tak se s nimi raději bratříčkovali. V padesátých letech pak Francie přišla po sérii ponižujících válek o své kolonie. A kam to všechno vedlo? Francouzi, protože si připadali méněcenní, se snažili celému světu dokázat svou zdatnost a francouzskost - často ovšem s katastrofálními výsledky. - „Dokázali“ to tím, že za pomoci svých speciálních jednotek potopili v Aucklandu loď hnutí Greenpeace Rainbow Warrior (a nechali se chytit přímo při činu). - Pokusili se to „dokázat“ tím, že pokračovali ve zkouškách jaderných zbraní. Takhle taktika se jim ovšem vymstila - vysloužili si jí pouze kritiku a opovržení ze strany ostatních států. - A snažili se to „dokázat“ tím, že před pár lety nastražili past, lapili do ní čtyři příslušníky CIA, kteří v zemi působili bez oficiálního krytí, a obvinili je z průmyslové špionáže, aby Spojeným státům ukázali, že něco ještě pořád umějí. (Ale tenhle případ spíš posloužil jako důkaz toho, že CIA je v určitých oblastech stejně nešikovná jako Francouzi..., zvláště když se jedna z členek onoho kvarteta zamilovala do svého objektu a vyrazila mu, kdo ve skutečnosti je a co dělá. To jen vypovídá o kvalitě tolik vychvalovaného výcviku operativy CIA.) Přes všechny tyto skutečnosti se Američané - zejména příslušníci ozbrojených sil, obchodníci a emigranti - ve Francii stávají terčem sledování a francouzské bezpečnostní orgány a zpravodajské služby z nich ve svých paranoidních obavách z možného ohrožení „la sécurité de la République“ nespouštějí oči. Dlužno dodat, že takhle paranoia je nakažlivá. I když jsem věděl, že mě nikdo nesleduje, stejně jsem se chtěl přesvědčit, že za zády opravdu nemám žádný stín. Proto když se stanice metra vyprázdnila, vyskákal jsem po schodech na ulici a rychlým krokem jsem obešel nejbližší blok. Nikoho jsem za sebou nezahlédl. 177

Na léně jsem znova zalezl do metra a svezl jsem se dvě zastávky na Rue de la Pompe. Tam jsem vystoupil, vyškrábal se nahoru, prošel jsem starou zástavbou, v níž v současné době sídlí několik velvyslanectví, a nakonec jsem se ocitl na Rue de Franqueville, přímo před Misí USA při Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, které se, jak už jsem vysvětlil dřív, lidově říká USOECD. Brzy jsem zjistil, že škody na budově způsobil granát. Útočníci se evidentně nemohli dostat blíž k budově, a to kvůli ocelovému zátarasu, který byl postavený na příjezdové cestě. Ale mohli zajet autem na druhou stranu ulice a vystřelit granát přímo do kanceláří v prvním patře, v nichž pracují ti lidé z DIA, kteří se zabývají ruskou mafií. Žádné z oken USOECD přitom nebylo vybavené drátěnou sítí, která sklo chrání právě před granáty. Vždyť tohle je přece Paříž, město světla, a ne žádný divoký Západ (nebo Východ)!

Zhruba po deseti minutách jsem usoudil, že jsem toho viděl už dost. Sešel jsem do metra, přesunul se o tři stanice dál na Alma Marceau a kolem čínského velvyslanectví jsem zamířil na sever. Tři bloky od Vítězného oblouku byla široká ulice přehrazená bariérami, za nimiž stáli vojáci v plné polní a se samopaly v rukou. Za jejich zády pobíhali vyšetřovatelé a ještě pořád se prohrabávali troskami před vchodem do francouzsko-izraelské-ho kulturního střediska, jednoho z objektů, které se před dvěma a půl dny staly terčem teroristického útoku. Při pohledu na místo výbuchu se lze dozvědět mnohé - pokud ovšem člověk ví, co má hledat. Já jsem například zjistil, že nálož, která ho způsobila, byla upravená. Proč? Protože zatímco průčelí budovy vypadalo, jako kdyby ho výbuch nadzvedl nahoru a vyklopil na chodník, ulice přímo před vlastní budovou utrpěla jen nepatrné škody. V zemi nebyl žádný kráter, jaký obvykle zanechávají nálože umístěné v autě. A jelikož na scéně chyběli elektrikáři a vodaři, dalo se předpokládat, že elektrické kabely a vodovodní a kanalizační trubky, které pod devítipru-hovou Avenue Marceau vedou, zůstaly nedotčené. Můj verdikt: někdo se vloupal dovnitř, umístil v přízemí tvarovanou nálož a pak ji na dálku odpálil. Jestlipak se i tahle budova vyskytuje na seznamu objektů, u kterých si kdosi obhlížel terén tak jako u USOECD? Vsadím sto franků na to, že až se Aviho zeptám, jeho odpověď bude kladná. 178

Od barikády jsem se vydal na sever směrem k Champs-Élysées. Po chvíli jsem se stočil na západ, došel k Rue Marbeuf, odbočil doleva na Rue Clément-Marrot a za rohem jsem u lákavě vyhlížejícího bistra s názvem Chez André přešel přes Avenue George Cinq na širokou ulici pojmenovanou po králi Petrovi I. Srbském. Zde jsem chvíli kličkoval nalevo a napravo, až jsem se ocitl dvě řady zaparkovaných aut a dva jízdní pruhy od jedné ze tří kamenných šestipatrových budov z přelomu století, zdobených vlasy, balkony z tepaného kovu a dva a půl metru vysokými okny. Na jednom balkonu jsem zahlédl několik malých, pečlivě prořezaných stromků. Pod nimi zářily v tom šedivém kameni a černém tepaném kovu pestré barvy květin v truhlíkách. Vedle vchodu svítil velký mosazný štítek, na němž byl vyrytý nápis LANTOS & CIE, DEUXIÈME ÉTAGE. Vlastní vchod byl rovněž pozoruhodný - tvořila ho mohutná dvoukřídlá vrata z ořechového dřeva s jednoduchými dveřmi v pravém křídle (s podobnými jsme se už setkali u činžovního domu, ve kterém bydlel Andrej Judin, vzpomínáte si?). Proč takové uspořádání? To je jednoduché - vrata slouží autům, dveře pěším. Tady ovšem fungovaly dveře na elektronický zámek, což jsem poznal podle číselné klávesnice umístěné hned vedle nich. Návštěvník namačká kód a dveře se mu automaticky otevrou. Dřív tohle neexistovalo. Téměř každý činžovní dům v Paříži měl svého správce - jímž byla obvykle nevrla ženská střední let - který pouštěl návštěvy, přebíral poštu a zásilky, uklízel společné prostory a znal všechna tajemství obyvatel domu. Za svou práci dostával malou odměnu a přízemní byt zdarma. Ale dneska jsou tihle správci ohroženým druhem. Místo nich nastoupila moderní, účinná a naprosto neosobní elektronika. Nikdo už nepřebírá vzkazy, nezadržuje poštu a balíky a nestará se o to, co děláte. A běda vám, když zapomenete vstupní kód - nejsou tady žádné domácí telefony, takže vás dovnitř hned tak někdo nepustí. Obešel jsem budovu kolem dokola a provedl jsem zběžný průzkum cíle. Tenhle úkon je pro mě naprostou samozřejmostí - vždyť já se, na rozdíl od vás, dívám na určité věci jinak. Vy vidíte stavbu - architekturu, detaily, dokonalé řemeslné provedení. Já vidím také stavbu - ale v trochu jiném světle. Hodnotím ji 179

totiž z hlediska možného zničení. Vy vidíte okna a balkony, kdežto já vidím potenciální přístupové a únikové cesty. Vy vidíte nádherné starožitné dveře z ořechového dřeva, kdežto mě hned zajímá jejich tloušťka, abych věděl, jak velkou nálož si mám připravit. Když jsem si prohlížel budovu, v níž sídlila Lantosova firma, neobdivoval jsem proto architektonické prvky a umění mistra kováře, ale hledal jsem kamery. Byly celkem čtyři, zavěšené pod balkonem ve druhém patře. Po sedmi krocích - přesně tolik jsem jich musel udělat, abych viděl za nákladák, který parkoval před domem - jsem už věděl, že jejich zorná pole pokrývají celou šířku budovy plus přilehlý chodník. Dalších šest kroků vedlo k poznám, že dvě kamery visí na kardanových závěsech, které jim umožňují pohyb ve vodorovném i svislém směru, a že jsou obě vybavené transfokátory. Za další tři kroky jsem už měl jistotu, že zbývající dvojice kamer je stacionární - což znamenalo, že v nich budou nejspíš širokoúhlé čočky. Červenobílý štítek vedle vrat světu hlásal, že ostrahu objektu zajišťuje firma SECOR. To byla zpráva dobrá, ale zároveň i špatná.

Špatná proto, že jelikož monitorování okolí budovy provádějí profesionálové, operativci z CIA, Mossadu nebo ruských rozvědek to zřejmě neměli vůbec lehké, když se pokoušeli do firmy Lantos & Cie proniknout a rozmístit tam svoje odposlouchávací zařízení. Ale takový už je život. Jedna strana se snaží každý týden - nebo i každý den - svěřený prostor čistit a ta druhá zase napíchnout. A proč dobrá zpráva? Protože nájemní poldové obvykle neberou moc peněz a jejich výkon bývá přímo úměrný výši (nebo spíš níži) platu. Takže i když budou kamery průmyslové televize naprosto špičkové, lidé, kteří u nich sedí, budou s největší pravděpodobností jen průměrní. A tahle kombinace nám, co se tak rádi plížíme a slídíme, značně usnadňuje práci. Pokračoval jsem v obchůzce. Nalevo od průjezdu bylo malé knihkupectví, napravo podnik, na jehož průčelí visela cedule „Le Petit Marché du Vin“ - tedy vinný bar. Hned vedle něj jsem zahlédl roury od svodu dešťové vody - po těch by se dalo vylézt k oknům na pravém kraji budovy. Knihkupectví mělo kovovou markýzu - i tu by bylo možné použít. Ale bezpečnostní kamery by zachytily každého, kdo by se o vertikální průnik pokusil. 180

Doloudal jsme se na konec bloku, zašel jsem za roh, vytáhl blok a propisku a začal si psát poznámky. Po chvíli jsem zastrčil tužku opět do kapsy a vydal se stejnou cestou nazpátek. Tentokrát jsem pečlivě prostudoval ulici před domem. Přímou uprostřed silnice - tak, jak to mají Francouzi ve zvyku - jsem objevil tři čtvercové poklopy. Přešel jsem na druhou stranu a cestou jsem je prozkoumal očima. První patřil kanalizační šachtě, další dva zakrývaly šachtu vodovodní a elektrikářskou. Některou z nich bych se možná do toho domu dostal. Protáhl jsem se mezi zaparkovanými auty a nenápadně jsem si prohlédl číselnou klávesnici napravo ode dveří. Byl to starý elektronický zámek značky Siemens s deseti tlačítky a - do prdele! Na místě jsem ztuhl, protože v chodníku přede mnou najednou zela hluboká díra. Něco takového, jako jsou výstražná světla a červené praporky, Frantíkům nejspíš nic neříká. U nohou jsem měl totiž jenom pár centimetrů vysokou ocelovou zábranu, tvořící okraj výtahové šachty. Podíval jsem se dolů. Ve tmě tři metry pode mnou zápasili dva chlapi s velkým dřevěným sudem. Couvl jsem o krok dozadu a nakoukl oknem do baru. Za záclonami právě probíhaly přípravy na oběd. Vtom se za mnou ozvalo: „Kapitáne Marcinko!“ Otočil jsem se. Před nákladním autem stál černý Citroen Xan-tia a ze zadních dveří vystupoval Werner Lantos. Protlačil se před čtveřicí goril, které se ho pokoušely chránit v jakési nepovedené napodobenině diamantu, překročil obrubník a se škodolibým úsměvem ve tváři zamířil ke mně. V levé ruce přitom držel mobilní telefon, pravou měl napřaženou a dlaň otevřenou. „Víte, kapitáne, nečekal jsem, že se potkáme tak brzy - zvláště tady v Paříži!“ Upřímně řečeno, ani já jsem to nečekal. Ale na rozdíl od něj jsem o tom pomlčel. „Le Petit Marché du Vin - to je dobrý podnik!“ prohlásil Lantos a ukázal svým tenkým aristokratickým nosem směrem k zataženým záclonám. „Mají tam sice skromný, ale vyvážený jídelníček. Dělají tam vynikající tatarský biftek a skvělé jitrničky. Podávají k tomu dokonce svá vlastní vína - vozí je v sudech až z Burgundska.“ „Možná přijdu někdy ochutnat!“ Mozek mi pracoval na plné obrátky. Kdyby existoval seznam lidí, které bych zrovna v tuto 181

chvíli nechtěl v žádném případě potkat, Werner Lantos by v něm zcela určitě figuroval v popředí. Ale už se stalo a nedá se s tím nic dělat - leda využít situace ke své výhodě. Jedna z pouček, které mi do hlavy natloukly nepříjemně sukovité nohy mého kmotra všech příslušníků jednotek SEAL Roye Boehma, totiž říká, že nekonvenční válečník neví, co je to nepřízeň osudu. „Když se tě snažej zničit tím, že před tebe stavěj hromadu cílů najednou,“ hulákal na mě Roy, „amusíš se jenom zeptat: ‚Tak kterej z nich mám sundat nejdřív?‘“ Lantos došel ke mně, chytil mě za ruku a potřásl s ní. Stisk měl sice pevný, ale ruku měkkou - takovou nějakou olejovitou, jako kdyby si do ní právě vetřel zvlhčovací krém. Byl skoro stejně vysoký jako já a zřejmě se udržoval v dobré fyzické kondici, aspoň soudě podle toho, jak dobře mu padnul oblek. Patřil nejspíš k lidem, kteří chodí denně hrát tenis nebo squash. Po stranách hlavy mu spadaly kroučící se bílé vlasy a proti opálené kůži na vráskami zbrázděném vysokém čele vynikalo husté obočí. Pod ním na mě hleděly pichlavé šedé oči. „Takže tentokrát vás do Paříže přivádí jídlo!“ pronesl řečnický. Očividně to na mě hrál. Nebo se o to aspoň pokoušel.

Jenže tohle nebyla hra, o kterou bych měl zrovna zájem. A tak jsem ji odmítl hrát. „Přesněji řečeno, jsem tady na lovu!“ řekl jsem.

Lantos stál čelem proti mně. Kvarteto jeho goril se mezitím roztáhlo a vzalo nás oba pod svoji ochranu. „Na lovu? Na lovu?“ opakoval si nahlas pro sebe Lantos a škrábal se na bradě anténkou od mobilu.

„Není náhodou po sezóně?“ „Ne u zvěře, kterou lovím já!“

Konečně mu to došlo. „Ach tak, na tomhle lovu!“ Výraz v obličeji zůstal nadále lhostejný. „No, doufám, že tentokrát se vám povede lépe než v Moskvě! Prý jste tam nezanechal zrovna dobrý dojem!“ Odmlčel se a čekal, jestli nějak zareagují. Když se žádné reakce nedočkal, pokračoval dál. „Víte, kdybyste býval přišel nejdřív za mnou...“ Tohle už bylo zajímavější. „Za vámi?“

„Mohl jsem vám umést cestičku! I v Moskvě může člověk dostat to, co potřebuje, a není to ani tak těžké - když v tom umíte chodit!“

„Tady jde o vyšetřování mafiánské vraždy, monsieur Lantos, ne o nákup kamionu matrjošek!“ 182 Bankéř vsunul svoji ruku pod moji, a jak to džentlmeni ze staré školy dělávají, uchopil mě za loket a vzal mě na procházku ulicí. „Kapitáne, v Moskvě mezi tím kolikrát není žádný rozdíl!“ Není nad upřímnost - zvlášť když člověk nemá co ztratit. A tak jsem se zastavil, obrátil jsem se čelem vzad a ukázal na budovu, v níž sídlila firma Lantos & Cie. „Co kdybychom teda zašli k vám do práce a probrali spolu společný rysy obou případů?“ Lantos na mě vrhl opovržlivý pohled a řekl: „Nevěřím svým vlastním uším!“ Pak zesílil stisk na mém lokti a pokoušel se mě přinutit k pohybu. Podvolil jsem se, což na jeho tváři vyvolalo křivý úsměv, při kterém odhalil dokonale bílé zuby - nejspíš umělé. „Víte, kapitáne, já obchody raději probírám pod širým nebem. Zmenší se tím riziko, že se něco donese, ehm, nesprávným uším.“ To jistě. A hlavně tím tenhle chlupatej žabák nedostane příležitost obhlédnout si bezpečnostní opatření v kanceláři! První dva bloky jsme o žádných obchodech nemluvili. Přesněji řečeno, nemluvili jsme skoro vůbec. Lantos krátce pohovořil o sousedech, zmínil se o kvalitě beaujolais ve vinárně a pokusil se mě prohledat. Ne, to si nedělám legraci. Nebyla to opravdická prohlídka, spíš takové poplácávání. Když mě prováděl mezi dvěma auty k přechodu pro chodce, položil mi ruku na kříž, jako kdyby se mě snažil přidržet, abych nezakopl, a rychle jí přešel ze strany na stranu a zdola nahoru. Asi se chtěl přesvědčit, že nemám zbraň - nebo třeba nějaký drát. Vykroutil jsem se z jeho sevření, odrazil jsem mu loktem ruku pryč a pohledem jsem ho varoval, aby to podruhé radši nezkoušel. Přešli jsme dvě široké ulice a zabočili na Rue Bassano. Po celou tu dobu jsme byli v podstatě obklíčeni čtveřicí Lantosových bodyguardů a v patách za námi jel citroen, z jehož střechy trčelo víc antén, než kolik jich má na autě ředitel CIA. Na Champs-Élysées jsme zahuli doprava, přešli na druhou stranu ulice a zastavili se před širokou červenožlatou marký-zou kavárny s názvem Fouquet's. „Prosím!“ řekl Lantos a ukázal mobilem na dveře, jako kdyby to byla maršálská hůl. To jsem mohl tušit. Fouquet's je totiž jedna z nejslavnějších - a také nejdražších - kaváren ve Francii. Lantos prošel zátarasem z bílých květináčů a proklouzl chumlem hostů, kteří posedávali v proutěných židlích, popíjeli kávu, 183

přikusovali briošku nebo petit-pain namazaný máslem a džemem a sledovali prodavače a turisty proudící po širokém chodníku a dopolední dopravní zácpu na osmipruhovém silnici. Všechny malé kulaté stolky měly mramorové desky a na nich naškrobené a vyžehlené ubrusy. Za dveřmi stál majitel kavárny ve smokinku a vrchní číšník v bílém obleku. Když Lantose zahlédli, vyběhli mu naproti a začali se klanět a mávat rukama, jako kdyby přišli k posvátné hrobce nějakého egyptského faraóna. Po chvíli nezbytného vítání a líbání se Lantos nechal odvést ke skupince pěti volných stolů, od nichž bylo nádherně vidět celé Champs-Élysées až k Vítěznému oblouku. Tri stolky přitom byly přiřazené až k oknům, zbylé dva stály o řadu blíž k chodníku. Lantos se uvelebil u prostředního z oně zadní trojice, natočil se zády k barevným okenním tabulkám a položil si vedle sebe mobil. „Tohle bude stačit!“ prohlásil a díval se, jak se jeho gorily rozcházejí a postupně obsazují po jedné židli u každého stolu. „Dám si jako obvykle!“ oznámil vrchnímu číšníkovi a vrhl na mě tázavý pohled. „Kapitáne?“ „To samé!“ Bylo mi úplně jedno, co budeme pít.

Vrchní se znova uklonil a začal couvat od stolu jako nějaká gejša. Lantos zabubnoval pěstěnými nehty na chladnou mramorovou desku. Bylo načase, abychom konečně přešli k věci. „Povídal jste, že mezi vyšetřováním vraždy a nákupem kamionu suvenýrů není až takový rozdíl,“ spustil jsem. „Tak bych rád slyšel, co mají obě záležitosti společného!“ „Vy jste mě špatně pochopil!“ opravil mě Lantos. „Já jsem vám jen říkal, že v Moskvě je způsob, jakým uzavíráte obchody, často stejně důležitý jako vlastní obchod!“ Pak se odmlčel, protože před námi právě přistávaly dva šálky kávy, dvě lžičky, dva ubrousky

a miska s kostkami cukru v papírových sáčkích. Vzápětí se jedna z goril zvedla a dala misku s cukrem pryč. „Jednou se mi stalo, že konkurenci se za pomoci velkého úplatku podařilo dostat do misky speciálně upravenou kostku cukru, která měla v sobě mikrofon,“ vysvětlil Lantos. „Přišel jsem tím o velice lukrativní zakázku. Od té doby...,“ natáhl ruku a gorila mu do ní položila dvě kostky, „... jsem změnil restauraci a už si nenechávám stavět na stůl misky s cukrem. Člověk by se měl ze svých chyb poučit, nemyslíte, kapitáne?“ 184

Chvilí čekal, co mu odpovím. Když se žádné odpovědi nedočkal, pokračoval dál. „A teď k vaší situaci v Moskvě - kdybyste býval, jak už jsem říkal, zašel nejdřív ze všeho za mnou, možná bychom váš problém vyřešili bez toho rozruchu, který vaše návštěva nadělala!“ „Vyřešili můj problém?“

„Uzavřeli tu kapitolu, která se týká smrti kontr admirála Ma-hona.“ „Tohle musím, monsieur Lantos, udělat já! Ne vy ani nikdo jiný!“ „To si nemyslím,“ oponoval Lantos. „Protože mám takovou teorii - a je to jenom teorie, kapitáne - že smrt kontradmirála Mahona není až tak jednoduchou záležitostí, jak se moskevská policie snaží předstírat!“ „Co kdybyste mi ty vaše myšlenkové pochody trochu blíže vysvětlil?“ navrhl jsem mu. V šedých očích se na okamžik mihl stín. „Podle mě totiž všechno nevypadá vždycky tak, jak by se na pohled mohlo zdát!“ prohlásil. Blbost! Právě že obvykle je to přesně tak! Černá je černá. Bílá je bílá. Dvě a dvě jsou čtyři. A vražda je vražda - a takhle jsem to také Werneru Lantosovi podal. „Bud jste, kapitáne, naivní, anebo se umíte skvěle přetvařovat!“ Jestli čekal, že mu tuhle hádanku pomůžu rozřešit, tak to měl teda smůlu! „Myslete si o mně, co chcete!“ Lantos se ke mně naklonil a tlumeným hlasem řekl: „Mám vám to snad dát písemně, kapitáne? Asi ano! Ve hře je mnohem víc než vražda nějakého vlajkového důstojníka amerického válečného námořnictva - nebo, když už jsme u toho, smrt jednoho či dvou, nebo třeba i deseti moskevských gangsterů! Tady jde o dlouhodobé strategické vztahy mezi supervelmocemi! O globální rovnováhu sil!“ „Supervelmocemi? Jaký supervelmoc? Na světě zbyla jenom jedna supervelmoc, monsieur - a tou jsou Spojené státy! A tak by to mělo být!“ „Mnoho - možná až příliš mnoho - lidí si myslí totéž,“ poznamenal Lantos. „Ukazuje to na určitý nedostatek zkušeností. Ale najdou se i takoví - a je jich víc, než byste očekával - kteří se domnívají, že při jedné supervelmoci je svět v nerovnovážném stavu a tím pádem i ve velkém nebezpečí.“ 185

Nebezpečí? Ten chlap se snad zbláznil! „To se ale pletou!“ „To je možná váš názor. Ale nemusí to být ještě pravda. Jsou lidé - u nás ve vládě, v Moskvě i jinde - kteří mají za to, že dlouhodobé rovnováhy a harmonie se dá dosáhnout jedinečně tak, že vznikne další velmoc, která bude rovnocenným partnerem Spojeným státům.“ „U nás ve vládě?“ To bylo pro mě překvapení. Vždycky jsem si totiž myslel, že členové našich vlád si půl století odírali zadek o židle jenom kvůli tomu, aby ve světě vymýtili fašismus, svrhli komunismus a šířili demokracii. Právě proto jsem se dal k Navy. Právě proto sloužím vlasti - abych prosazoval tyhle hodnoty. „A nemám na mysli lidi, kteří si přejí návrat starých časů a studené války,“ upřesnil Lantos. Oči se mu přitom zúžily. „To by byla katastrofa - pro všechny. Ale hodně lidí, a mezi ně patří i řada vysokých činitelů z vašeho Bílého domu, vašeho ministerstva zahraničí a vašeho zpravodajského aparátu, si uvědomuje, že pokud tady nebude další supervelmoc, na kterou by Amerika mohla zaměřit svoji pozornost, její politika se začne vytrácet a rozpadat.“ Nerad to přiznávám, ale v tomhle měl Lantos pravdu. Naše zahraniční politika se už v podstatě vytrácet a rozpadat začala. Ale příčinou nebylo to, co tvrdil on, tedy neexistence další su-pervelmoci, která by působila jako protiváha Spojených států, nýbrž skutečnost, že zahraniční politika naší současné administrativy postrádá jasnou orientaci. V dnešní době už svět nevedeme - spíš přeskakujeme od krizi ke krizi. A ono vakuum ve vedení je velice nebezpečné. Lantos zmlkl, protože se u nás opět objevil vrchní a postavů před nás dva talíře se smaženými vejci, voňavou slaninou a nakrájenou vekou a sklenici malinové marmelády. Lantosův talíř přitom natočil tak, aby vajíčka ležela přesně na devíti hodinách, slanina přesně na třech hodinách, krajíčky veky navrchu a snít-ka petržele přesně uprostřed talíře. Lantosovi začala okamžitě tepat žíla na pravé straně krku - zrovna takhle jsem ji viděl pulzovat už v Moskvě. Trhavě otočil hlavu a podíval se na

číšníka. Tomu se ve tváři objevil výraz čirého zděšení. Bleskově sebral ze stolu oba talíře, kajícně se omluvil a zmizel. „Zeleninu nejím,“ řekl na vysvětlenou Lantos. „A nehodlám ji na svém talíři ani tolerovat!“ 186

Žíla na krku přestala poskakovat. Lantos se zhluboka napil silné sladké kávy. „Jen se podívejte, s čím Amerika zápasí - Evropa, Jaderské moře. Blízký východ Asie, Tichomoří, všude samé problémy a nepokoje. Spojenci z NATO mají strach z toho, jak s nimi budou Spojené státy jednat. V dobách studené války žádné takové pochybnosti neexistovaly. Každá země dobře věděla, kam v tom strategickém schématu patří.“ „A jaký názor teda obhajujete?“

Lantos zavrtěl hlavou. „Je neobhajuji žádný názor,“ odpověděl. „To není mým úkolem. Já jsem obchodník, který má tu čest a může trochu pomoci lidem, kteří chtějí vidět svět v symbióze, symetrii, harmonii, v rovnováze mezi Východem a Západem. A jsem pyšný na to, že nejsem sám!“ Na okamžik se odmlčel. „A vy, kapitáne, můžete těmto snahám pomoci!“ Ten hajzl se mě pokoušel normálně naverbovat! „To jako z titulu své funkce v Navy?!“ „To by bylo velmi příhodné - kdybyste usoudil, že ty vyšší cíle, o kterých jsem se zmínil před chvilkou, vám stojí za námahu!“ Rozhodl jsem se, že budu dělat, jako kdybych o jeho nabídce vážně uvažoval. „To by mohlo být nebezpečné - práce ve státní službě přináší sice určité výhody, ale zároveň i určitá omezení!“ „V tom máte pravdu. Někteří vás prý považují za rebela, věčného psance - nebo ještě něco horšího,“ poznamenal a vycenil na mě zuby. „Ale oba dobře víme, kapitáne, že lidé, pod kterými pracujete, vám už dávali i daleko horší jména!“ Aha, takže to bude zkoušet přes peníze! Nahlas jsem ovšem neříkal nic. „Přesto,“ pokračoval Lantos, „abyste mohl být štědře odměněný - tedy pokud si vyberete správnou cestu. Velmi štědře! Samozřejmě že ne jako státní úředník!“ Znova se na mě usmál. „To by bylo protizákonné!“ Chvilí počkal, a když nepřišla žádná reakce, tlačil dál na pilu. „Ale po odchodu do důchodu byste mohl mít velice pohodlný život - dostával byste velice slušnou částku, kterou byste nemusel uvádět do daňového přiznání!“ To už jsem nevydržel a zeptal jsem se: „Podobnou dohodu jste uzavřel s Bartem Wyethem?“ Lantos neodpověděl. Ale výraz v jeho tváři a pulzující žíla na krku mi prozradily všechno, co jsem chtěl vědět. 187

„A co kdybych odmítl spolupracovat v době, kdy budu, ehm, ve službách státu?“ nadhodil jsem další otázku. „Kdybyste šel předčasně do důchodu, pak by se pro vás ve firmě Lantos a spol. zcela určitě našlo nějaké místo!“ Hrál to se mnou mazaně, všechna čest. Neřekl mi přímo, že mám spáchat vlastizradu. Ne - tohle rozhodnutí nechal na mně. Stejně tak ho nejspíš nechal na Bártovi Wyethovi. A Bari, ta proradná a chamtivá svině, skočil po penězích. V duchu jsem si udělal vedle Bártova jména další černý puntík. Už brzo si to s tím hajzlem vyřídím. Ale mezitím je, přátelé, načase, abych rozbil tu hnusnou Lanto-sovu bublinu. Tak za první, já žádný zasraný prachy nepotřebuju! Tyhle knížky mi jich vydělávají docela dost - taky díky vám. A za druhý - a to je důležitý, protože to má hodně společného s vlastenectvím. Já vím, že se o vlastenectví dneska už moc nemluví. Ale mělo by, protože je to skvělá vlastnost. Tak teda poslouchejte. Když jsem vstupoval do Navy, skládal jsem přísahu. Zvedl jsem ruku a přísahal, že budu tuhle zemi chránit a hájit její zájmy. Ta přísaha je pro mě posvátná. Proč? Protože ji napsali (a stále píšou) vlastní krví všichni ti lidé, kteří položili při obraně našich drahocenných svobod své životy. - Svou krví ji napsal kolega Roye Boehma Dubiel, kterého vytrhl velký žralok přímo Royovi z rukou. Stalo se v roce 1942, třináct hodin poté, co byl potopený torpédoborec Duncan. Royovi dodnes zní v uších zoufalý křik jeho kamaráda, dodnes se kvůli jeho smrti trápí. - Svou krví ji napsalo víc než padesát osm tisíc příslušníků a příslušnic ozbrojených sil USA (včetně devětačtyřiceti žabích mužů z jednotek SEAL), kteří padli ve Vietnamu. - Svou krví ji napsalo osm Američanů, jejichž ohořelá těla zne-světili iráňští vzbouřenci po zpackaném pokusu o osvobození rukojmích v Poušti I. - Svou krví ji napsali čtyři stateční žabáci z jednotky SEAL 6, kteří utonuli při invazi na Grenadu. - Svou krví ji napsali Američané, kteří zahynuli během operací Pouštní štít a Pouštní bouře. - Svou krví ji napsali příslušníci Delta a Rangers, kteří v Somálsku položili své životy za to, aby mohl žít praporčík Michael Durant. 188 Nikdy bych všechny tyhle válečníky, kteří neváhali nasadit svůj život na obranu a ochranu Spojených států, nedokázal zradit. Ani slovem, ani skutkem - ba dokonce ani myšlenkou. Říkejte tomu třeba hluboce zakořeněný smysl pro povinnost. Nebo staromódní patriotismus. Nazývejte si to zkrátka, jak

chcete, ale je to motivační faktor mého života. Takže když jsem Lantosovi odpovídal, mluvil jsem naprosto otevřeně a upřímně - dokonce i na mě. „Pomoci? A jak bych měl pomoci, ty hajzle?! Tím, že zradím svoji vlast?! Že budu obchodovat se zbožím dvojího užití?! Že budu prodávat jadernou technologii do zakázaných zemí?!“ Žíla na krku sebou začala znova cukat. „Vy vidíte všechno jenom černobíle, že?!“ trval na svém Lantos. „Kapitáne, Spojené státy a bývalý Sovětský svaz spolu válčily po celá léta! Ne tak, že by si navzájem zasypávaly hlavní města raketami, ale přes prostředníky! Přes zákaznické státy, které si obě supervelmoci udržovaly!“ Začínal jsem mít té debaty plné zuby. „Co tím chcete říct?“ Lantos se odmlčel. Vrchní nám opět přinášel talíře s jídlem, tentokrát bez zeleninového oblohy. Když talíře přistály na stole, Lantos vzal do ruky příbor, nabodl na vidličku žloutek, ukrojil si kus slaniny, namočil ji do tekutiny a zvedl ji k puse. „Chci tím říci,“ odpověděl poté, co sousto rozkousal a polkl, „že nejpokrokověji smýšlející činitelé v Moskvě i Washingtonu chtějí částečně obnovit staré uspořádání světa. Když se totiž oživí onen vyvážený stav, vrátí se také cíle a orientace, kterými se zahraniční politiky Východu a Západu řídily téměř půl století. Bude to nový svět, takový, ve kterém si každý opět najde smysl své existence a vznikne stabilní dlouhodobé seskupení, z něhož budou mít užitek všechny strany.“

Načež si ulomil kousek křupavého pečiva, vytřel s ním zbytky žloutku a strčil ho do pusy. „Supervelmoci budou těžit ze zvýšené stability ve vzájemných vztazích. Zákaznické státy -někdejší prostředníci - budou profitovat z obnoveného přílivu vojenské a hospodářské pomoci. Nastane situace, ze které budou mít všichni užitek.“ Milí přátelé, pro tenhle styl uvažování, který mi předváděl Werner Lantos, vymyslel název už William Shakespeare. Říkal tomu „zmatená logika“. Já tomu říkám absolutní šílenství. „Jenže svět se změnil,“ podotkl jsem. „A staré pořádky se už v něm nedají obnovit!“ 189

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ prohlásil Lantos. „Tady jde o kroky, které schválili nejvyšší představitelé vaší vlády. Ti nejvyšší z nejvyšších!“ „Jako například?“ Chtěl jsem se dozvědět jména těch sviní, co za tímhle stojí. Ne že bych očekával, že mi je řekne, ale stejně jsem se na to musel zeptat. Lantos zavrtěl hlavou. „Kapitáne, vždyť víte, že něco takového nemohu prozradit! Ale mohu vás ubezpečit, že jsem se setkal s jistým velmi vysoce postaveným představitelem vaší vlády. Tohle není žádný pokusný balónek, tohle je politika!“ Tak tomu nevěřím! Za Moskvu bych teda rozhodně ruku do ohně nedal. Ale ve Washingtonu se každíček americké politiky dopodrobna zkoumá, prošetřuje a studuje nejméně ve dvou či třech odděleních. Politiku sice dělá vláda, ale platí se z peněz, které přiděluje legislativní oddělení. A přesně to jsem také řekl Werneru Lantosovi. Bankéř odložil nůž a zabubnoval prsty na desku stolu. „Vzato z čistě technického hlediska, máte pravdu,“ prohlásil poté. Prsty mu přitom vytvářely rytmus, který mu zněl v hlavě. „Ale na vládě existuje ještě jedno oddělení, ačkoli o něm ví jen málokdo. A toto oddělení má zcela profesionální infrastrukturu.“ Po těchto slovech vzal do ruky nůž a pokračoval ve snídani. „Politici přicházejí a zase odcházejí. Ale systém, kapitáne, ten zůstává. Vy je často považujete za anonymní byrokraty - pracují na ministerstvu zahraničí, v CIA, v Bílém domě, na ministerstvu obrany a v dalších státních institucích. A právě oni ve skutečnosti činí politická rozhodnutí, která mohou značně ovlivnit další vývoj. A já se domnívám, že si tuto cestu zvolili proto, že je to v jejich zájmu - a také v zájmu jejich země.“ „Vy mi tady popisujete docela rozsáhlý spiknutí!“

Touhle větou jsem zřejmě píchl do vosího hnízda. Nůž opustil Lantosovu ruku, přistál na stole a rozstříkl po mramorové desce zbytky vajec. „Nic takového vám nepopisuji, kapitáne! To není spiknutí - to je politika, která se dělá na nejvyšších místech ve vaší vládě! Ne, já vám tady popisuji weltanschauung - světonázor - který je mnohem osvětenější, racionálnější a smysluplnější než ten váš!“ „Podle mě je to prostě protistátní činnost!“ prohlásil jsem rezolutně. „Tečka!“ 190

„Kapitáne, vy máte, jak už jsem říkal, sklony vidět všechno černobíle. Ale z mého hlediska...“ Usoudil jsem, že nadešla ta správná chvíle pro jednoduché, srozumitelné a výstižné jednání, které s oblibou používáme my, žabáctí mustangové - to jest například Roy Boehm nebo já. „Vaše hledisko je na hovno!“ řekl jsem. „Z vaší takzvané .teorie vyplývá, že můj kamarád Paul byl zavražděn kvůli tomu, že pár

lidí dostalo bláznivější nápad, že svět se bude mít líp, když na něm budou existovat dvě supervelmoci, a ne jenom jedna!" Lantos přikývl. "Vidíte to sice příliš jednoduše, kapitáne, ale máte v podstatě pravdu, přesně taková je má teorie. Na tomto místě bych rád dodal, že smrt vašeho přítele kontradmirála Mahona byla nanejvýš politováníhodnou událostí. Ale pan Ma-hon se - stejně jako vy - ocitl vlastní vinou v situaci, které nerozuměl. Evidentně však nedisponoval stejnými operativními zkušenostmi jako vy a tento nedostatek se mu podle mého názoru stal osudným." "Paul byl válečník!" ucedil jsem skrz zaťaté zuby. "Válečníci umírají, to se stává. Ale o život přišla taky jeho rodina! Můj první kmotřenec zahynul rukou vraha!" Lantos přikývl a s rádoby lítostivým výrazem řekl. "Skutečně velká tragédie! Ale už je to v pořádku, že?" Nechápal jsem, kam tím míří, a tak jsem se ho na to zeptal. "To je prosté," začal vysvětlovat. "Smrtí vora v zákoně Andreje Judina se tato kapitola uzavřela. Andrej zabil vašeho přítele a jeho rodinu. Ale teď je už také mrtvý - a smrt vašeho kmotřence je tím pádem pomstěná." Takže Lantos nechal Judina zabít, aby si mě usmířil - nebo aby mě setřásl ze svých zad. Má ale smůlu. Nasadil jsem válečnou masku. "To se pletete, ta kapitola není v žádném případě uzavřená!" "Cože?" vyrazil ze sebe překvapeně Lantos. Ze tváře mu zmizela veškerá barva. Očividně se mi ho povedlo vyvést z rovnováhy - ba přímo šokovat. Přišel čas na pořádný budíček. "Judinovu smrtí to neskončilo!" řekl jsem. "Jo, Judin sice možná zabil Paula a jeho rodinu - a mého kmotřence, ale on - teda spíš jeho lidi - jenom mačkal spoušť! Rozkaz k tomu dal někdo jiný!" Vrhla jsem na Lantose ten nejdivočejší pohled. "A až se k němu dostanu, tak pak se teprve moje kapitola uzavře!" 191

"Ale... ale..." Žila na Lantosově krku sebou cukala jako o závod. Napadlo mě, že při troše štěstí by ze mě ten hajzl mohl dostat infarkt. "Poslouchej, ty svině," přiklášal jsem dál pod kotel, ať ti na to tvoje pitomý hledisko a ještě pitomější teorii z vysoka seru! Ale dejme tomu, že bych s nima souhlasil - jen tak pro účely tyhle diskuse. V tom případě by to znamenalo, že za smrt mého kamaráda a jeho rodiny může ten tvůj zkurvenej světonázor a tím pádem i ty!" "Ale moje teorie..." drmolil Lantos. Vrazil jsem mu svůj velký slovenský rypák do ksichtu a zařval jsem: "Strč si tu svoji teorii do prdele! Oba dobře víme, že to je naprostá volovina! Můžeš tady do noci vykládat o nějaký harmonii a rovnováze! Ale to je jenom zástěrka! O nic takového ti vůbec nejde! Tobě jde o prachy, o spousty prachů!" Žila na Lantosově krku zuřivě pulzovala. Pokusil se protestovat, ale nepustil jsem ho ke slovu. "Přesně jaks to říkal - ses jenom obchodník! Takže to všechno je pro tebe jenom obchod - zapodlo! To samý jsem řekl v Moskvě Judinovi, vzpomínáš si? Zapodlo!" Musel jsem se už rozloučit, protože mě čekala ještě spousta práce. "Na shledanou v pekle, Wernere - právě tam tě totiž dostanu!" Na tomto místě bych se měl asi zmínit o povahových rysech Lantosovy osobnosti. Lidé tohoto typu nemůžou zpravidla vystát dvě věci. (Což není tak docela pravda, protože jich nemůžou vystát víc. Ale tyhle dvě jsou důležité a dají se použít k tomu, aby je člověk vyprovokoval.) Za prvé, lidé jako Werner Lantos nesnesou žádný verbální útok. A za druhé, nestrpí na sobě sebemenší zrnko špíny. Vzpomínáte si na všechny ty dorty a pudinky, které v groteskách s Laurelem a Hardym létají na vyparáděné fešáky v cylindrech? V těchto scénách sehrál svou roli důležitý sociologický aspekt, a sice že lidé, kteří nosí košile s naškrobenou náprsenkou, si obvykle dávají na svém zjevu hodně záležet. Copak já, já se občas s chutí zúčastním nějaké té šlehačkové bitvy, ale takový Werner Lantos by se raději nechal zastřelit, než aby se trochu umazal! A proto jsem se postavil, jako kdybych chtěl už odejít, popadl jsem svůj talíř a vysypal jsem jeho obsah na Lantosovu košili 192

v hodnotě nejméně čtyř set dolarů, na kravatu za dobrých dvě stě dolarů a na zakázku šité italské kalhoty, které stály víc, než kolik si většina lidí vydělá za dva měsíce. Gorila sedící nejbližší k nám se pokusila zasáhnout. Pozdě - praštil jsem ji loktem do spánku a srazil ji k zemi. Také druhý nejbližší bodyguard vyskočil ze židle a začal šmátrat rukou v kapse u bundy. Nakročil jsem k němu, popadl jsem ho za zmíněnou ruku, přitáhl si ji k sobě, zkroutil jsem mu zápěstí a prudkým šklubnutím mu ho zlomil. Strážce začal řvát bolestí. Aniž bych si toho všiml, sáhl jsem mu do bundy, vytáhl jsem mu z podpažního pouzdra modravě lesklý walthera ráže .32 a namířil jsem ho na Wernera Lantose, abych předešel dalším možným akcím jeho goril. Bankéř mě doslova vraždil očima a sypal ze sebe nesrozumitelné nadávky. Napůl vstal a moje vajíčka mu krásně stékala po drahém obleku. Začal jsem pomalu ustupovat. Pistoli

jsem měl pořád namířenou na Lantose. Jeho ochranka stála jako přimrazená. Vtom jsem se praštil stehnem o nějaký stůl. Odstrčil jsem ho na stranu, opatrně jsem překročil bílý květináč a vycouval na chodník. Periferním viděním jsem zachytil pohyb na levoboku. Byl to Lantosův řidič a hnál se po mně. Přikrčil jsem se, otočil jsem se na podpatku a úderem pistolí do tváře ho srazil na všechny čtyři. V dálce na Champs-Élysées jsem zahlédl blikající modrý maják policejního auta, které se snažilo probojovat dopravní zácpou. Obrátil jsem se o sto osmdesát stupňů a zjistil jsem, že z druhé strany se k baru řítí se zapnutou sirénou a majákem další černobílý vůz. Jak se o tom ales flics" mohli dozvědět tak rychle? Nevím a ani mě to nezajímá - policajti představují problém, který nemůžu potřebovat. Vyrázil jsem napříč silnicí a jako zajíc jsem kličkoval mezi popojíždějícími auty. Cestou jsem vyhodil z walthera zásobník a nechal jsem ho spadnout na zem. Jakmile jsem se ocitl na druhé straně, schoval jsem pistoli ve své velké pracce, popotáhl jsem závěr a vyndal jsem z komory náboj (také ten skončil na zemi). Pak jsem zmáčkl lučík spouště a přitlačil jsem ho na stranu a uvolnil jsem tak celý závěr. Kráčel jsem pryč od sirén a nenápadně jsem přitom rozebíral walthera na jednotlivé součásti. Každou z nich jsem potom pečlivě otřel kapesníkem, abych smazal všechny otisky. Závěr pu-

193

toval do kontejneru na odpadky, který stál na rohu Champs a Rue Washington, pružinu jsem uklidil do poštovní schránky vedle sídla obchodní komory u Rue Balzac a kostru jsem pohřbil do kanálu na Avenue Friedland. Pokračoval jsem směrem na sever a neustále jsem kontroloval, jestli nemám někoho za sebou. Nakonec jsem dorazil do Pare de Monceau. Tam jsem klesl na lavičku, popadl jsem dech a zaposlouchal jsem se. Po pěti minutách jsem už věděl, že jsem v bezpečí. KAPITOLA 14

Po tomto setkání jsem si uvědomil, že je už nejvyšší čas, abych se vybavil pro případ sebeobranu. Ano, já vím, že mi Avi nejspíš sežene nějaké zbraně. Ale kvůli panu Murphymu nesmím nic ponechávat náhodě - a navíc chodím nerad po světě jen s holýma rukama. Proto jsem tak dlouho chodil ulicemi kolem Avenue d'Alsace, dokud jsem nenarazil na malé železářství. Vešel jsem dovnitř a začal jsem se rozhlížet po vystaveném zboží. Během pár minut jsem našel to, co jsem hledal - patnáct centimetrů dlouhý šroubovák s dřevěnou rukojetí a hrotem z kvalitní německé oceli. Pak jsem objevil tři brusné kameny a o prostřední z nich jsem nabrousil ostří šroubováku došpičata. Zaplatil jsem dvacet sedm franků padesát centimů, odmítl jsem nabízenou tašku, strčil jsem šroubovák za kabát a vyšel z krámků ven. Na ulici jsem šroubovák zase vytáhl a nenápadně ho schoval za levý kraj kalhot. Takto vyzbrojený, a tudíž nebezpečný, jsem poté vylovil kousek papírku, na který jsem si v klubu poznamenal adresu restaurace, a vydal jsem se k místu srazu. Avi se opozdil téměř o hodinu. Čekání jsem si krátil tím, že jsem uždíboval z bagety ležící v košíku před mnou a popíjel jsem dobré a přijatelně vychlazené chenas. Když Avi konečně celý schvácený dorazil, bageta byla z poloviny pryč a v karafě zůstalo tak málo vína, že jsem musel objednat další. Z výrazu v Hebrejcově obličejí jsem poznal, že je silně rozrušený. Dolil jsem mu do sklenice zbytek vína. Avi rukou naznačil, že ho nechce, požádal číšníka o půl litru minerálky, a když ji dostal, vypil ji celou na jeden žízňivý záťah. 194

Počkal jsem, až postaví láhev zpátky na stůl, a pak jsem se ho francouzsky zeptal: „Problèmes, Avi?“ Avi se ke mně naklonil a spiklenecky zašeptal: „Myslím, že jsem zahlídl stín! Před ambasádou! Trvalo mi skoro dvě hodiny, než jsem ho setřásl! Ale asi se mi to povedlo, protože už půl hodiny jsem nic podezřelého nezaznamenal!“ Načež zavrtěl znechuceně hlavou. „Ty si zřejmě myslíš, že jsem tě mohl vzít taky někam dál než jen půl kilometru od nás, je to tak?“ „No tos teda mohl!“ „Rád bych, ale za všechno může šéf rezidentury! Ten blbec trval na tom, že se sejdeme u něj v kanclu! Přej: Já tomu tady velím, blablabla, na světě není bezpečnější místo než tohle, blablabla. To určitě - žádný místo možná něm tak bezpečný, ale zároveň taky tak ostře sledovaný!“ Avi měl pravdu. Izraelské velvyslanectví v Paříži - dobře ho znám, protože jsem tam byl - leží na Rue Rabelais, což je postranní boční ulička nedaleko Champs. Jeho špinavě šedá šesti-patrová budova je zcela izolovaná od okolí -

vyklidit se musely dokonce i kancelářské budovy a činžovní domy na protější straně. Na obou koncích ulice stojí zátarasy a u nich policisté v maskáčích a se samopaly. Zbraně mají přitom vždycky natažené a nabitě a ukazováky nesundávají ze spouště - jsou připravení k boji. Všechna auta, která přijíždějí na krátké parkoviště před ambasadou, procházejí důkladnou prohlídkou. Opravdu důkladnou. Jejich řidiči musejí otvírat zavazadlové prostory i kapoty. Ven musí i sedadla a o podvozek se starají zrcátka. Tady se to bere docela vážně. I další bezpečnostní opatření zde fungují spolehlivě. Za víc než deset let nedošlo v Rue Rabelais k jedinému incidentu. Přes tucet tangu se podařilo odhalit a zneškodnit ještě dřív, než mohli uskutečnit své plány. Dvakrát se sice někomu podařilo přimontovat nálož k automobilu jistého diplomata, ale ta byla naštěstí pokaždé zavčas objevená. Tahle izolace ovšem zároveň znamená, že francouzská tajná služba má usnadněnou práci při identifikaci izraelských rozvědčíků a dalších zajímavých osob, které se na velvyslanectví čas od času ukáží. Kamerám v opuštěných budovách neunikne žádný návštěvník či zaměstnanec. Opodál číhá sledovačka, připravená vyrazit. A to všechno jsou přitom spojenci. Ale také 195

potenciální nepřátelé Izraele umějí těžit z umístění jeho pařížského velvyslanectví, a proto najdete poblíž i je. Jestli mi nevěříte, přesvědčte se na vlastní oči. Až příště zavítáte do Paříže, udělejte si malou procházku po trase, která začíná u kavárny na rohu Avenue Franklin D. Roosevelt a Rue Jean Mermoz. Pak pokračujte po Rue Jean Mermoz na Rue du Faubourg-St. Honore a bedlivě si všimněte hostů v těch třech restauracích, které mají vchod z Rue Rabelais. Za první křižovatkou se ohlédněte. Potom zabočte doprava a hned na další křižovatce znova doprava na Avenue Matignon a jděte až na Champs-Élysées. Tam si sedněte do kavárny, dejte si kávu a po chvíli projděte celou trasu ještě jednou. Když budete šikovní, tak je všechny uvidíte - sedávají tam jako ptáci na elektrickém vedení. Skupinky po dvou až čtyřech lidech. Francouzské kontrasledky v neoznačených autech. Alžíráné na skútrech (ty jsou pro hustou pařížskou dopravu mnohem vhodnější). Opěšalí Rusové. Zhlédnete také Egyptany, Libyjce, Syřany a Iráčany - sem tam dokonce i nějaké Brity nebo Američany, hlídající protivníka. Budete si připadat jako na nějakém setkání špiónů z celého světa. Gestem jsem objednal další pečivo a víno. „A co ti ten idiot chtěl?“ „Neřekl mi nic, co bych už nevěděl - a to mě nasralo ještě víc! Asi mi chtěl jenom ukázat, že tohle je jeho půda a že on tady všemu velí a že bez jeho vědomí nesmí nikdo nic podnikat!“ Jak to tak vypadalo, šéf pařížské základny Mossadu prošel zřejmě tou samou školou jako můj kamarád Bari Wyeth. Ta představa byla poměrně děsivá, zvláště když k tomu přičteme moje dopolední setkání s Wernerem Lantosem a vědomí, že Bart pracuje nejspíš pro nepřítele. Informoval jsem Aviho o svých dosavadních aktivitách a dopodrobna jsem mu vylíčil průběh jednání s Wernerem Lantosem. Když jsem začal vyprávět o tom, jak mu po prsou tekla moje snídaně, Avi vyprskl smíchy. Pak ale zvažněl. „Bacha na něj, je nebezpečnej!“ upozornil mě. „To jsem já taky!“

„Jenže ty ses kromě toho zásadovej!“

„Jenom když mám co do činění se zásadovejma lidma! Věř mi, Avi, já toho hajzla dostanu!“ 196

„Má velký konexe.“

„Já vím - možná ještě větší, než si myslíš!“ Řekl jsem mu o Lantosových kontaktech v CIA. Avi překvapením dlouze hvízdal. „To vysvětluje spoustu věcí! Co chceš dělat?“ zeptal se. „Nejdřív si dám oběd a další flašku vína,“ odpověděl jsem. „Vždyť jsem ani neměl možnost pořádně posnídat!“ Avi se znova od srdce zasmál. „Tak dobře! Nejdřív se najíme a pak teprve můžeme něco plánovat!“ A tak jsme se cpali a vymýšleli co dál - a já jsem vyhrál sám nad sebou sto franků. Izraelské kulturní středisko na Avenue Marceau bylo skutečně nervovým centrem tajných aktivit AMA-Nu v Paříži. Přesněji řečeno, nacházelo se zde pracoviště tříčlenné skupiny, která se zabývala ruskou mafií. Všichni tři členové přitom při výbuchu zahynuli. A teď se podržte: během uplynulých tří měsíců se kdosi několikrát pokusil proniknout potají do objektu. Na tomto místě vám musím sdělit jednu taktickou informaci: dokážete-li určit charakter jednání, které je namířené proti vám, můžete pak přijmout odpovídající opatření a zabránit jeho opakování. A teď se zkusíme podle téhle poučky zařídit. Nejdřív se podíváme na seznam obětí a

budeme hledat souvislosti. Na prvním místě je Paul Mahon, jeho rodina a řidička z velvyslanectví. Potom Andrej Judin a několik jeho goril. A nakonec dva majori z americké armády, dva izraelští kapitáni a jeden podplukovník. Kromě nich ještě další - francouzští občané na USOECI a Izraelci v kulturním středisku. Ale to byly takzvané neúmyslné vedlejší škody, jak se ve válečném řemesle říká. A co měly ty skutečné cíle společného? Jedno určitě - všechny byly nějak spojené s Rusy a ruskou mafií. A co dál? Ukazuje se, že všechny nemafiánské oběti se zabývaly zvýšenou činností ruských zpravodajských služeb a ozbrojených sil a v rámci svých služebních povinností prošetřovaly styky ruské mafie. Tolik k charakteru. Nyní přichází na řadu další část rovnice, a sice předvídání dalších kroků protivníka - a zahájení protiakcí. I na tohle mám svou teorii. Ta říká, že člověk nesmí sedět s rukama v klíně a čekat, až se něco stane. Musí převzít iniciativu, musí urychlit sled událostí. Přesně tak to v šestnáctém století-197

ti učil své žáky - mezi nimiž byl shodou okolností i ambiciózní třináctiletý hoch jménem Mijamoto Musaši - samurajský válečník Kodžiro Okinaga: „Válečník provokuje své nepřátele a nutí je, aby jednali dříve, než budou dostatečně připraveni. Díky tomu nad ním téměř vždycky získá výhodu.“ Věděl jsem, že čas neúprosne běží. Ze seznamu zboží, který jsem našel u Judina doma a který mi Keň nechal přeložit, vyplývalo, že Rusům se podařilo na Blízký východ odeslat kompletní zařízení na obohacování jaderného materiálu. Nákladní list z Judinovy dači - ten na nádrže na horký freon - nasvědčoval tomu, že výstavba závodu je už prakticky u konce. Bylo mi taky jasné, že sehnat dostatečně kvalitní plutonium na výrobu malé, ale nesmírně nebezpečné zbraně nepředstavuje v současné době nijak velký problém. Taková zbraň by se klidně vešla do diplomatického kufříku a nějaký šílený sebevrah by ji mohl odpálit v Tel Avivu. A proč by měli Rusové riskovat válečný konflikt na Blízkém východě? Protože by se jim tak naskytla záminka k tomu, aby se do téhle oblasti znova vetřeli - a v podstatě se vrátili do role super-velmocí. Teď si nejspíš myslíte, že jsem se dočista zbláznil. No dobrá, milí pulci, tak já vám to vyložím úplně polopatisticky. - Fakt: Dva největší stoupenci tvrdé linie a konfrontační politiky na Blízkém východě - Sýrie a Irák - jsou bývalými zákaznickými státy Sovětského svazu. Iráku Sověti dodávali zbraně, náhradní díly a peníze, kdežto v Sýrii vybudovali důmyslnou špiónážní infrastrukturu, kterou skryli uvnitř syrských ozbrojených sil. Vím to - a vy také - tak dobře proto, že jsem spolu s Avim při naší společné výpravě v osmdesátých letech právě tuhle infrastrukturu rozkrýval. Takže je načase zjistit, proč mě Werner Lantos nechtěl pustit k sobě do práce. A také bych měl zavolat Kennymu Rossovi. Potřebuji trochu technické podpory. Přesněji řečeno, potřeboval bych vědět, jestli se některá z našich nových družic typu FORTE dá naprogramovat tak, aby během následujících čtyřadvaceti hodin přeletěla nad Sýrií. Že jste o těchto družicích ještě neslyšeli? V tom případě mi dovolu, abych vám o nich něco málo pověděl. Družice FORTE (Past On-board Recording of Transient Experiments - Rychlý 198 palubní záznam pokusů s přeměnou látek) byly vyvinuté za éry prezidenta George Bushe. Ze své orbitální výšky umějí rozlišovat předměty i o velikosti pouhých patnácti centimetrů. Jejich hlavní předností jsou ale citlivé senzory, které dokážou vyčeniť chat chemické látky, jež se uvolňují při zpracování plutonia, i tepelný podpis jaderné bomby ve stavu pohotovosti. Nevadí jim mraky ani špatné počasí - a jsou schopné proniknout až do hloubky pěti metrů. To znamená, že i kdyby ta odjištěná jaderná bomba byla zakopaná pod zemí, družici FORTE by její přítomnost neunikla. Potíž tkví v tom, že vlastně jenom dvě takové družice. Proto se používají opatrně a výhradně na základě požadavku. Mně sice nepřísluší vědět, kde se zrovna nacházejí, ale jelikož mám na správných místech pořád pár kamarádů, můžu vám jen tak mezi čtyřma očima říci, že jeden z těchto satelitů v té době visel nad Ukrajinou a hlídal Černobyl a druhý se pohyboval někde nad Čínou. A od Kennyho Rosse jsem potřeboval, aby jeden z nich přesunul nenápadně jinam. Vytáhl jsem kopii seznamu, který jsem získal doma u Judina, a přisunul jsem ji Avimu. Izraelec se pustil do čtení a očima hlídal každé slůvko.

Když se od toho seznamu konečně odtrhl, viděl jsem, že ho bere stejně vážně jako já. „Viktor Grinkov je člověk nejenom hodně vlivnej, ale taky asi hodně bohatej!“ prohlásil, přeložil papíry nadvakrát a strčil si je do kapsy. „O kolik peněz tady jde, Avi?“

„No, podle mejch odhadů - a ty jsou oproti mejm šéfům daleko skromnější - si Grinkov přišel jenom za posledních dvanáct měsíců na nějakých dvacet až třicet milionů dolarů - a to není zdaleka na prvním

místě! Jsou to Lantosovy prachy. Lantos je rozděluje na různé konta ve Švýcarsku, na Kajmanských ostrovech - prostě všude, kam může." "A co tvůj kámoš Ehud Golan?"

Aviho obličej zbrunátněl zlostí. "To není můj kámoš, zatraceně!" Jenže jestli se tady mohl někdo rozčilovat, tak jsem to byl jedině já. "Měl jsi mi o něm říct, Avi!" Izraelec si povzdychl. "Máš pravdu," uznal. "Měl jsem to udělat! Ale je to dost složitý. Ehud ještě pořád pracuje pro Mossad. 199

Nikdo mi to sice přímo neřekl, ale pokaždý, když se o něm zmíním, se dovím, že mám dát od něj ruce pryč - že přej by to mohlo ohrozit probíhající akce a podobně. To je obvyklá taktika Mossadu, takže si domejšlím, že Ehud funguje pořád dál. Přitom se ho měli už dávno zbavit. Ale víš, jak to chodí - vždyť i v CIA by se našlo pár odstrašujících příkladů!" "Jako třeba Lantos."

"Jako třeba Lantos. A z toho mála, co vím, se zdá, že Ehud informuje Gelilot o veškerém zboží dvojího užití." Gelilot v hantýrce Mossadu označuje ústředí služby, které, jak si jistě vzpomínáte, leží na vyvýšenině nad křižovatkou Gelilot na dálnici Tel Aviv-Haifa. "To ještě neznamená, že je na ty správný straně!"

Avi se zamračil. "Nikdy jsem neslyšel, že by byl na ty správný straně!" utrousil. "Ehud je vždycky na švy straně!" Upřímně řečeno, na tom, jestli Ehud i nadále udržuje nějaké styky s Mossadem, vůbec nezáleželo. Vždyť jsme věděli, že Werner Lantos se spřáhl s CIA. Tak proč by se Lantosův první poskok nemohl dohodnout se svým bývalým zaměstnavatelem Mossadem? Dnešní zločinci totiž docela často využívají právě spojení se zpravodajskými službami nebo bezpečnostními orgány. Uzavřou s nimi nějakou dohodu - třeba slíbí, že budou donášet na svoje partnery, kteří perou špinavé peníze. Nebo že budou dodávat informace o drogovém kartelu z Kalí či o zboží dvojího užití, které putuje do zemí, jež jsou na seznamu států podporujících terorismus. Prostě se dobrovolně zavážou ke spolupráci a pak, když jsou přistiženi při pašování drog, praní špinavých peněz nebo zabíjení civilistů, tvrdí - často nahlas a přes sdělovací prostředky - že to všechno dělali na příkaz CIA, Mossadu, FBI, DEA či jiných organizací, které je ve své nebetyčné blbosti najaly. Ta představa byla natolik úděsná, že se mi z ní zvedal žaludek. Dopil jsem zbytek chenasu a vyzval Aviho k odchodu. "Musím si zavolat a zjistit, jestli se můžeme dočkat malý pomoci zvenku. Pak bych byl rád, kdybys byl tak laskavěj a dělal mi společnost při prohlídce firmy Lantos et Compagnie. Uvidíme, co tam najdeme!" 200

KAPITOLA 15

Když jsme vyšli z restaurace ven, bylo nám hned jasné, že exkurze do Lantosovy firmy bude muset počkat. Blížila se šestá hodina a venku se pomalu stmívalo - ale ne natolik, abychom je neviděli. V tmavém sedanu na druhé straně ulice seděly dvě dvojice kuřáků. Tyhle jsme ovšem měli upozorovat - sice ne zase tak lehce, ale přece jen ano. Ti, kterých jsme si všimnout neměli, byli v dalších dvou, třech, nebo dokonce čtyřech autech a na bůhví kolika rýžových raketách - to jsou ty malé japonské motorky, na nichž se pařížskými dopravními zácpami prolétají kurýři. Vůz s kuřáky stál na rohu přímo proti východu z restaurace. Sledovali ti chlapi Aviho, nebo mě? Avi tvrdil, že se svého stínu zbavil. A já jsem u sebe žádný nezaznamenal. Ale nebyl čas na nějaké diskuse. Dloubl jsem Aviho loktem do žeber. "Musíme se rozdělit! Na shledanou někdy v klubu!" Izraelec se ani nenamáhal, aby mi odpověděl. Místo toho se ode mě odpojil, odbočil doleva na Rue Gavarni a zmizel ve tmě. Vzápětí se u sedanu otevřely zadní dveře a z neosvětleného interiéru se vynořili dva chlapíci. Vzájemně sladěné pohyby svědčily o tom, že spolu pracují už delší dobu. (Dobrá rada pro ty z vás, kteří občas někoho sledují: dřív, než otevřete dveře, zhasněte vždycky osvětlení vnitřku vozu. Vzpomínáte na toho Ivana v bavoráku v Moskvě? To nebyl žádný profík - na rozdíl od těchhle chlapů.) Oba odhodili cigarety na mokré asfalt, ověřili si, že nemají nikoho v patách, přešli na druhou stranu a schoulení před studeným větrem vyrazili za Avim. Byla to scéna jako vystřižená z francouzských špionážních filmů z padesátých let. Jsou to Francouzi? Izraelci? Arabové? Ivani? Upřímně řečeno, v tu chvíli mi to bylo docela jedno - hlavně abychom se jich zbavili. To znamená buď se setřásli, anebo je zlikvidovali. Zahnul jsem vpravo a začal jsem scházet po mírném svahu na Kostarické náměstí. Na stanovišti taxíků kousek přede mnou právě zastavoval nablýskaný mercedes -

ideální prostředek pro únik. Už už jsem sahal na kliku u dveří, když vtom se u nás objevila drobná ženština, praštila mě kabelkou z krokodýlí kůže do břicha, až jsem vyhekl, odstrčila mě na stranu, skočila do auta, přibouchla za sebou dveře a zamkla je a spustila na taxíkáře kulometnou palbu ve francouzštině. 201

Taxíkář se na mě podíval, rozhodil rukama - klasické to galské gesto na znamení bezmocnosti - a odjel. Prohledal jsem očima okolí. Žádný další taxík jsem už nezahlédl - zato jsem uviděl tři drsné chlápky, kteří si to rázovali směrem ke mně. Za nimi jel pomalu tmavý citroen xantia s hromadou antén - ten samý, který dneska dopoledne doprovázel Wernera Lantose cestou na snídani. Mohl bych je sejmout už tady, ale to by nemělo žádný smysl. Nacházíme se na veřejném prostranství, a oni jsou navíc z taktického hlediska ve výhodě. Ale musím něco udělat - a rychle. Přešel jsem Kostarické náměstí a vydal jsem se po Rue Rayounard na náměstí Charlese Dickense. Dopravní tepny vystřídaly úzké tmavé postranní uličky. Tuhle nepříjemnou situaci měl bezpochyby na svědomí všudypřítomný monsieur Murphy. Proč? Protože v podobných případech bývá zpravidla lepší, když se člověk drží spíš na veřejných místech. Čím víc svědků je kolem, tím menší je šance na to, že si k vám protivník něco beztretně dovolí. Došel jsem na konec náměstí, přeběhl jsem na druhou stranu a rychlým krokem jsem zamířil k malé, spoře osvětlené kavárně. Kulatá značka s písmenem M a šipkou ukazující vlevo, umístěná na pouliční lampě, mě zvala do stanice metra. Kdepak - zrovna teď se tak nechám uvěznit v metru! Pokračoval jsem v chůzi. Cestou kolem kavárny jsem nakoukl dovnitř. U baru posedávalo několik štamgastů a obsluha za pultem leštila sklenice. Možná vás napadlo, že jsem měl jít dovnitř, najít si tam v rohu nějaký stůl, opřít se zády o zeď a donutit je, aby si pro mě přišli. Ale věděl jsem, že tím bych si nijak nepomohl - spíš naopak. Jo jo, už vás vidím, milí čtenáři, jak máváte rukou ve vzduchu. Co že to chcete vědět? Proč bych tím, že bych si zalezl do kavárny a počkal, až nepřítel přileze sám, nezískal žádnou výhodu? To je jednoduché - tuhle cennou zkušenost mi předal veterán losangeleské policie Dan Cusiter. Pronásledujete podezřelého. Ten vběhne do domu - nebo do pokoje - a přibouchne vám dveře přímo před nosem. Co teď? Vydat se za mm? Kdepak, tvrdí Dan. Proč? Protože ten syčák by mohl mít v tom domě nebo pokoji posily a vy byste se určitě nechtěli ocitnout v policejních statistikách. Proto se role musí obrátit: místo honu nastává obléhání, při němž hraje čas jedině ve váš prospěch. 202

Totéž platí o mém případě. Mohli by tam sedět a čekat klidně celou noc. Přivolat si posily. Obsadit všechny možné únikové cesty. Dřív nebo později bych z té kavárny musel vylézt - předem či zadem. Čas bude hrát pro ně, ne pro mě. Pokud s tím ovšem něco neudělám. Ale k tomu budu potřebovat kola - a ta nejsou momentálně nikde k maní. Ohlédl jsem se. Trojice pronásledovatelů se rozrostla na čtveřici. Každá dvojice kráčela po jiné straně náměstí. Přibýlo rovněž ještě jedno auto - znova citroen, tentokrát sedan. Obě vozidla stála u horní části náměstí v Rue Rayounard a čekala, co podniknu. Chytré. Ti chlapi jsou opravdu mazaní. Nejspíš si také mysleli, že tohle je jeden z nejkrásnějších okamžiků pro ně a naopak jeden z nejhorších pro mě. Mám radost, když si můj protivník moc věří - právě v takové chvíli vždycky udeřím. Nejdřív ale budu muset trochu vyrovnat šance. Došel jsem do půlky náměstí. Jedna dvojice mě sledovala po rovnoběžné trase, zatímco ta druhá mi chtěla odříznout únikovou cestu. Výborně - to znamená, že je mám přesně tam, kde jsem je chtěl mít. Teď se, milí čtenáři, nejspíš divíte a ptáte se, jak to, sakra, myslím. Hned vám vysvětlím, odkud ten můj optimismus pramení. První dvojici pronásledovatelů ode mě v té chvíli dělil parčík, který se nacházel uprostřed náměstí Charlese Dickense. Parčík se podobal zeleným plochám, které jsou k vidění v Londýně (což nebyl žádný div, vzhledem k jeho jménu). V jeho středu stála socha - bezpochyby Charles Dickens. A byl obehnán typicky anglickým, bezmála dva metry vysokým plotem ze špičatých kovových tyček, který by dělal čest i Buckinghamskému paláci. V plotu se nacházely čtyři branky, po jedné na každé straně náměstí. A všechny byly zamčené a - soudě podle řetězů a visacích zámků, kterých jsem si cestou povšiml - dobře

zajištěné. Takže moji pronásledovatelé, kteří se jistě radovali z toho, že nemůžu utéci parkem, zřejmě netušili, že ani oni se přes park nedostanou - pokud ovšem neumějí skákat do výšky. A i kdyby měli v téhle disciplíně třeba olympijskou medaili, v těch dlouhých, těžkých a momentálně silně promočených kabátech by ten plot stejně nezdolali. Proto mi družstvo číslo jedna nemohlo v té chvíli absolutně ublížit, třebaže bylo ode mě fyzicky - to jest vzdušnou čarou - blízko. 203

Druhý tým, který číhal na Rue dės Eaux, tím pádem zůstal pár set metrů vzdálený od potenciálních posil. Těm by podle všeho trvalo dobrých dvacet až pětadvacet vteřin, než by svým kolegům přiběhli na pomoc. Mám tudíž spoustu času. Vydal jsem se k družstvu číslo dvě. V přítomí mezi pouličními lampami jsem sáhl pravou rukou pod kabát a vytáhl zpoza opasku šroubovák. Prohledal jsem očima náměstí. Nikde kolem nás nebyli žádní lidé. Přešel jsem na druhou stranu úzké uličky a mířil ke svým stínům. Neutrální držení těla se změnilo na agresivní. Šroubovák jsem svíral pevně v pravačce tak, aby ostrý hrot směřoval podél ruky k předloktí. Levou ruku jsem měl zaťatou v pěst a v obličejí nasazenou válečnou masku. Cože? Ze to s tou válečnou maskou jsou jenom další pseudo-psychologický kecý starýho Dickieho? Tak to teda ne! Poslouchejte a uče se, milí pulci! Válečná maska je důležitou součástí boje. Americká námořní pěchota nutí každého zelenáče, aby si nějakou vymyslel. Stejně tak i my u jednotek SBAL. Válečná maska totiž představuje pro nepřítele tu nejhorší noční můru. Je to obličej, který nasazujete ve chvíli, kdy se s bojovým pokřikem vrháte vpřed a vnikáte do jeho linií. Je to obličej, který používáte při boji zblízka - na nože, na bajonety či na jiné válečné nástroje. Právě díky němu váš protivník ví, že ho hodláte zabít dřív, než bude on moci zabít vás. Je to obličej, který prozrazuje, že to myslíte vážně - smrtelně vážně. Blížili jsme se proti sobě jako dvě lodě, které se každou chvílí srazí, a vzdálenost mezi námi se pořád zkracovala. Dvacet metrů, deset, pět. Oba si povšimli mého výrazu a jako opravdoví profesionálové ho vzali na vědomí. Totéž jsem učinil i já. Viděl jsem přitom úzké tmavé oči, větrem ošlehané bezvýrazné obličejí a husté kníry, typické pro obyvatele Středomoří. Tihle dva ale nebyli Španělé, Italové ani Arabové. Ne. Měli onen ledový, nelítostný pohled, se kterým jsem se setkal jedine u těch nejdrsnějších Korsičanů. Korsičan číslo jedna byl vysoký a hubený, s nádechem šedi v hustém kníru. Korsičan číslo dvě byl menší, mladší a také ohyzdnější než jeho kolega. Když jsem k nim po pustém a tmavém nároží, na němž Rue Charles Dickens ústí do Rue dės Eaux, došel, rozdělili se. Celé místo spoře osvětlovala trojice výkladů obchodu se starožitnostmi. Korsičan číslo jedna se zastavil a dělal, že si skrz stahovací 204

kovovou mříž prohlíží pohovku z doby Ludvíka XV. s pozlacenou kostrou a hedvábným čalouněním. Korsičan číslo dvě se o pět metrů dál soustředil na empírové lustry, které visely nad nábytkem z leštěného dřeva s doplňky z lesklého kovu. Jakmile jsem se ocitl na úrovni prvního z nich, oba dva viditelně ztuhli. Korsičan číslo jedna ustoupil a současně pohodil hlavou, jako kdyby mě pouštěl k výkladu. „Bon sou", monsieur!" zahuhlal a přesunul se na můj pravobok (a svůj levobok). Celou dobu přitom dával bedlivý pozor na to, aby mu rameno neustále chránila robustní kovová mříž. Předstíral jsem, že nahlížím do obchodu. Místo toho jsem ale sledoval ve skle jeho odraz. Nenápadně se přemístil kousek za mě a světlo teď hrálo do karet jemu. Periferním viděním jsem přesto postřehl každý jeho pohyb. A on se skutečně hýbal - v ruce se mu najednou objevil nějaký tmavý předmět. Patrně obušek nebo možná palice. Ruka se začala zvedat ke krátkému, silnému úderu, který mě měl zasáhnout zezadu do hlavy. Korsičan číslo dvě se v té chvíli pohyboval na mém pravoboku. Pomalu se blížil ke mně a sahal do kapsy. Z horního konce náměstí se k nám rozjela xantia. Nejspíš se otočí a zastaví na naší straně - aby mě do ní mohli naložit. Tohle má být tedy únos. Nechtějí mě zabít - chtějí mě dostat živého. Pak mě zřejmě svážou a položí mi pár otázek, možná si k tomu přiberou na pomoc hořící cigarety, štípací kleště nebo dvanácti-voltovou baterii. Jestli jsem z toho nervózní? Upřímně řečeno, trochu ano. Ale pokud člověk nemá v takovéhle situaci nervy napnuté až k prasknutí, srdce mu nebuší jako o závod a póry mu nefungují jako antény a nevnímají každý pohyb v okolí, něco není v pořádku. A kromě toho, představa krve - zvláště když to je krev mého nepřítele - mi zvedá hladinu adrenalinu. Něco vám na sebe prozradím: napětí ze mě dělá mimořádně nebezpečného tvora! Ale zpátky do akce. Kde jsem to přestal? Aha, už vím, popisoval jsem, jak se protivník chystá do boje. Ani já jsem nezahálel. Nejdřív jsem se vypořádal s

nejaktuálnějším nebezpečím. Natočil jsem se trochu doprava, přehodil si šroubovák v ruce tak, aby čepel směřovala ven, a vši silou jsem ho vrazil Korsičanovi číslo jedna do zápěstí. Z bolestivé grimasy v jeho tváři jsem poznal, že ho to zrovna nepolechtalo. Ale ještě jsem s ním neskončil. Trhl jsem šroubo-205

vakem nahoru a do strany a zkroutil jsem Korsičanovi ruku do naprosto nepřirozené polohy. Ozvalo se zapraskání - nejspíš jsem mu ji vykloubil v rameni. Korsičan na mě zařval několik nadávek a kleteb v jazyce, kterému jsem nerozuměl, pak klesl na kolena a začal mě stahovat s sebou. To od něj nebylo hezké. Ten šroubovák budu ještě potřebovat a on - lépe řečeno jeho ruka - mi ho nechce vydat. Stoupl jsem si před něj, nabral jsem ho třikrát kolenem do obličeje a současně jsem několikrát škubnul šroubovákem. Ten zatracený krám ale vězel v jeho zápěstí pevně jako bájný meč krále Artuše v kameni. Asi jsem ho zapíchl rovnou do kosti. Co se dá dělat! Vtom na mě dopadl stín. Otočil jsem se na podpatku a uviděl jsem Korsičana číslo dvě, jak se nad mojí hlavou napřahuje. V ruce přitom něco držel - skládací kovovou tyč. Postavil se tak, aby mohl do úderu vložit veškerou sílu. Strašné svinstvo, tyhle kovové obušky. Kéž bych měl také nějaký! Vztyčil jsem se, zvedl jsem na obranu ruce a ustoupil z dosahu toho mocného švihů. Ale nebyl jsem dost rychlý. Korsičan můj pohyb předvídal a změnil úhel útoku. Takže když jsem zvedl pravou ruku, abych si kryl obličej, kovový knoflík zajišťující pružinu mě trefil přesně do špičky lokte - a celá ruka mi zmrtněla. Proč se tomu bodu říká, sakra, tak legračně - brňavka?! Vždyť když se tam člověk praští, tak to není vůbec žádná legrace! Mezitím se udalo aspoň něco v můj prospěch: Korsičan číslo dvě se dostal díky své hybnosti kousek za mě. Využil jsem jeho váhy ke své výhodě a bez ohledu na znečitlivělou ruku jsem ho popostrčil směrem, kterým se pohyboval. Moje tělesná hmotnost ho spolu s jeho hybností poslala o další dva metry dál a připlácla ho na zeď mezi dvěma výkladními skříněmi. Nejdřív se s tvrdým kamenem setkala jeho pěst, pak i obličej. Obušek opustil své teplé místo v ruce a dopadl na le trot-toir, jak říkají tady ve Francii chodníkům. Natáhl jsem se po něm - ale ruku jsem měl natolik ochromenou, že jsem nedokázal sevřít prsty. Zvedl jsem hlavu. Akorát včas - Korsičan číslo dvě se odlepil od zdi a hnál se po své zbrani. Jestli se mu ji podaří sebrat, bude po mně veta. Odkopl jsem ji proto pryč z dosahu nás obou a uhnul jsem na stranu. Korsičan číslo dvě se na okamžik zastavil, aby zhodnotil situaci, čímž mi poskytl dostatek času na to, abych se vyškrábal na nohy, promnul si bolavý loket a nakopl Korsičana číslo jedna 206 do hlavy - takhle budu mít jistotu, že bude ještě chvíli mimo hru. Otočil jsem se proti směru hodinových ručiček a snažil jsem se připíchnout Korsičana číslo dvě na zeď, kde by neměl tolik manévrovacího prostoru. Korsičan na mě plivl krvavé sliny, jako kdyby mě tím chtěl odradit, pak zařval, sklonil hlavu a jako býk vyrazil proti mně. Praštil jsem ho do krku. Přesto se mu podařilo obejmout mě kolem hrudi, sevřít mi ruce, zatlačit mě kousek dozadu a hodit se mnou jako s hadrovým panákem na zaparkované auto. Slyšel jsem, jak moje záda hlasitě protestují. Je sice pravda, že zvuk praskajících obratlů mám velice rád - ale jenom když ty obratle patří někomu jinému. Nejvyšší čas, abych se toho hajzla zbavil. Převzal jsem proto iniciativu - vyprostil jsem se z jeho sevření, dvěma údery jsem ho vyvedl z rovnováhy, popadl jsem ho pevně za klopky kabátu, aby se mi nevysmekl, a praštil jsem ho vši silou čelem do hlavy - a málem jsem se tím sám zlikvidoval. Do prdele, jsem já to ale kretén! Místo aby Korsičan číslo dvě ležel tuhý na chodníku a já stál vítězně nad mm, před očima mi tančily hvězdičky. Sakra - to byla ode mě pěkná blbost! Buď jsem špatně odhadl naše postavení, anebo se pohnul a já jsem si toho nevšiml, nebo se mezi nás nepozorovaně vplížil pan Mur-phy - každopádně tyhle souboje se neodehrávají ve vakuu a je těžké takový úder správně provést, když váš protivník nestojí rovně jako při kurzech sebeobrany. Proto místo abych ho omráčil čelem, trefil jsem ho do lebky jenom obočím, což způsobilo daleko větší škodu mně než jemu. Korsičan využil toho, že jsem byl otřesený, a praštil mě do břicha. Když to nezabralo - břišní svaly, přátelé, mám pevné a tvrdé jako skála - pověsil se na mě, zašeptal mi do ouška sladká slůvka a pokoušel se mi zmíněný orgán ukousnout. Jaká sladká slůvka že to byla? äKúz emek,"

tak nějak to znělo. Nerozuměl jsem tomu, a kdybych věděl, v jakém to je jazyce, asi bych mu stejně líbezně odpověděl. Takhle jsem si to ale přeložil tak, jako že mi říká, že jsem krásný a chytrý a mám moc dobré ucho. Proto jsem ho anglicky poslal do prdele a snažil jsem se dosáhnout rukama na jeho vaz, abych mu ho mohl zlomit. Ale ne a ne se to povést - není divu, když jsem po tom otřesu viděl tři rozmazané Korsičany. Podle způsobu, jakým do mě bušil, jsem poznal, že ví, že se mi motá hlava. Kdežto on byl v tomto směru docela v pořádku. 207

Jak jsem to zjistil? Jednoduše - viděl jsem totiž tři ruce, jak sahají do kapes u kabátu, a tři ruce, které se mě snažily udržet přimáčkutého k autu. Jako kdybych bojoval s jednou z těch thajských soch, co mají šest rukou. Zkusil jsem chytit prostřední z nich, ale máchl jsem jenom naprázdno vzduchem. Lapí jsem po další - a vtom jsem zahlédl překvapení, které si na mě Korsi-čan nachystal. Byla to injekční stříkačka ve vojenském provedení. Tyhle krámy jsou speciálně upravené na to, aby pronikly uniformou - ba dokonce i ochrannou vestou. Ani jsem nechtěl vědět, co je uvnitř - jestli ketamin nebo nějaký jiný nápoj lásky, kterým ze mě Kor-sičan hodlá vyrazit duši. Krypt z jehly putoval dolů a ruka se stříkačkou se začala přibližovat k mému stehnu. Chytil jsem ji oběma rukama a snažil se ji odtlačit pryč. Korsi-čan se vytrhl, máchl rukou dozadu a zkusil to znova. Praštil jsem ho loktem do obličeje. Zakymácel se a ucouvl o kousek dozadu, čímž jsem získal o trochu větší manévrovací prostor. Napřáhl jsem se a sekl ho dlaní z boku do nosu. Zřejmě jsem mu ho zlomil, protože zavrával a jeho levá ruka opustila můj kabát a podvědomě se začala přesouvat k postiženému místu. Ale injekční stříkačka byla ještě pořád nebezpečně blízko. Nemusel se s ní totiž trefit přesně do ramene jako při očkování u doktora. Mohl mi ji zabodnout prakticky kamkoli. Do lýtky, do stehna, do boku, do krku - bylo to úplně jedno. Naštěstí se mi ho povedlo zranit - dal mi to najevo tím, že se přestal tlačit dopředu a začal ustupovat, aby se přede mnou chránil. Což byla chyba. Ústup přichází v úvahu jedině tehdy, chcete-li jím nalákat nepřítele do pastí - a tohle určitě nebyl ten případ. A tak jsem se k němu přiblížil natolik, abych na něj mohl zaútočit, ale abych byl zároveň mimo dosah stříkačky, naznačil jsem pohyb doprava, sehnul jsem se doleva, otočil jsem se a podkopl mu obě nohy. Korsičan nic takového nečekal. Složil se na zem a ta zatracená stříkačka mu konečně vyletěla z ruky. To bylo dobře, protože jsem už vyčerpal osmnáct nebo devatenáct vteřin z oněch pětadvaceti, které jsem si vyměřil na likvidaci této dvojice. Čas neúprosně běžel. Skočil jsem na Korsičana číslo dvě a plnou váhou jsem mu zaryl koleno do ohryzku. Několikrát mamě zalapal po dechu a nakonec znehybněl - byl můj. 208

Právě včas. Z horního konce náměstí se totiž ke mně řítí jeden ze členů prvního týmu. Dobrá zpráva: měl aspoň třicet kilo nad váhu, protože se nepohyboval příliš rychle. Špatná zpráva: v ruce držel předmět, který se tvarem a velikostí až nepříjemně silně podobal malorážní poloautomatické pistoli s tlumičem. Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe a hledal jsem jeho kolegu. Po chvíli jsem ho našel - visel na plotu na druhé straně náměstí. Jedna noha se mu v kotníku zachytila mezi kovovými hroty a on zůstal viset hlavou dolů jako artista na hrazdě a mamě se snažil vyprostit uvězněnou končetinu tak, aby si ji přitom nezlomil. Ano, já vím, ještě ty citroeny. Sedan stál na horním konci náměstí a blokoval mi možnou únikovou cestu. Xantia jela po druhé straně náměstí a čekala, až mě pěší jednotky zneškodní. Počkal jsem, až objede roh a začne se vracet zpátky po mojí straně. Když byla ode mě asi šedesát metrů, odhodil jsem kabát a jedním ladným pohybem jsem se přenesl přes plot. Víte, přátelé, když se někdo naučí lézt po ledem pokrytých jeskyňářských žebřících na loď, která pluje rychlostí dvacet uzlů, tak přeskočit ani ne dvoumetrový plot, který se vůbec nehýbe, je pro něj úplná hračka. Sedan na tento krok zareagoval - přešel křižovatku a pustil se do pronásledování. Zůstal jsem v parku a pobíhal jsem dopředu a dozadu a doleva a doprava. Podle toho, jak se auto pohybovalo, jsem poznal, že mě řidič dobře nevidí. To je dobře - aspoň budu mít možnost dostat se k prázdnému stanovišti taxíků na dokům konci náměstí. Hned za telefonní budkou - v Paříži je u všech stanovišť taxislužby veřejný telefonní automat - stojící zhruba sto metrů od místa, na němž mi právě docházela zásoba alternativ, jsem zahlédl úzkou uličku, které jsem si předtím nevšiml. O kus dál poblikával oranžovo-zeleno-bílý neon a oznamoval, že se zde nachází italská

pizzerie. Je čas na rychlou obhlídku situace. Otočil jsem se a podíval se na své pronásledovatele. Xantia mezitím dojela na úroveň zraněných Korsičanů. Řidič poznal, že se dostal moc daleko, zastavil, zařadil zpátečku a začal couvat, aby mi na dolním konci náměstí přehradil cestu. Poprvé v životě jsem se, přátelé, dočkal toho, jak pan Murphy obšťastnil svou neveselou přítomností také někoho jiného. Přesně v té chvíli, kdy xantia začala couvat po náměstí dolů, se z po-209

stranní uličky na dolním konci náměstí vynořil velký bílý mercedes, odbočil doleva - a začal zuřivě blikat světly a troubit na klakson, neboť se před ním objevil zadní nárazník xantie. Tak teď už to dolů nestihnou! Ale ani se o to nesnažili - viděl jsem, jak se dveře u spolujezdce otvírají, vylézá z nich vysoký chlap se stříbrnými vlasy a přikládá si k očím infračervený dalekohled. Dokonce i na těch bezmála tři sta metrů jsem poznal, o koho jde: byl to Ehud Golan. Takže to nebyli Korsičané, ale Izraelci - hrdlořezové z Mossa-du. Avi předpokládal, že setřásl stín, který mu na paty přilepil šéf rezidentury. Přitom právě on by měl mít neustále na paměti jedno z desatera příkázání nekonvenčních válečníků. Toto příkázání zní: Nikdy nic nepředpokládej. Pozdravil jsem Ehuda vztyčeným prostředníkem, přeskočil jsem plot v dolní části náměstí a lehkým poklusem jsem zamířil ke světlu pizzerie, aniž bych si všiml posledního pronásledovatele, který se celý udýchaný plahočil zpátky k sedanu. KAPITOLA 16

Před pizzerií stál osamělý taxík. Nápis na střeše měl zhasnutý. Doklusal jsem k němu a podíval jsem se dovnitř. Za volantem seděla zavalitá postava v baseballové čapce nasazené kšilem dozadu a hrbila se nad obrovskou pizzou. Zatřáskl jsem na okno. Řidič, aniž by se ohlédl, mávl rukou a pokračoval v jídle. Zatřáskl jsem znova. Tentokrát už zvedl hlavu a vrhl na mě nakvašený pohled. Pak ale zpozoroval můj naléhavý výraz, zpocený obličej a hlavně tři dvoustředňkové bankovky v mojí ruce - a rázem na pizzu zapomněl. Přesněji řečeno, rychle jí do sebe naládoval co nejvíc (a nejspíš si přitom pořádně spálil pus), vyloudil pod hustým knírem přívětivý úsměv a odemkl zámky dveří. Místo abych nastoupil dozadu, otevřel jsem dveře u řidiče a ramenem jsem odhodil taxikáře na hromádku mastných papírů od pizzy. Začal cosi namítat, ale vrazil jsem mu do ruky bankovky, otočil jsem klíčkem v zapalování, seřídil si zrcátka, rozsvítil světla a vyrazil jsem vpřed. Přitom jsem taxikářovi vysvětloval, že strašně pospíchám, a proto budu radši řídit sám. Znova chtěl protestovat. Podíval jsem se na něj svými nevinnými očima a zavrčel jsem: „Koukej sedět na prdeli, držet hubu a počítat ty zasraný prachy!“ Myslím, že přátelský tón v mém hlase (nemluvě o válečné masce v mém obličejí) ho definitivně odradil od jakýchkoli dalších námitek. Teď bych vám chtěl říci něco o automobilových honičkách, protože za chvíli na to nebude čas. Za prvé, jejich účelem není totální zničení auta, ve kterém jedete - na rozdíl od filmů jako Bullittův případ nebo Francouzská spojka či v podstatě všech bondovek. Kdybyste totiž v reálném životě hráli „Berany, berany, duc!“ tak, jak to vidíte ve filmech, ohrozili byste tím především sami sebe, protože za vás v tomto případě nezaskočí žádný kaskadér, nemáte možnost sehrát scénu znova a lépe, lidé, kteří jsou vám v patách, vás chtějí opravdu zlikvidovat a střelivo, které k tomuto účelu používají, je opravdu ostré. A na nějaké efektní kousky jako prorážení zdi, odstrkávání zaparkovaných aut a přeskakování silničních zátarasů klidně zapomeňte, protože byste tím přišli o dopravní prostředek a pronásledovatelé by vás snadno dostali. Tolik k rozdílům mezi světem skutečným a filmovým. Moje druhá poznámka vám může v situacích, v jaké jsem se ocitl já, zachránit život, takže dávejte dobrý pozor. Při každé automobilové honičce se musíte soustředit na to, co se děje vpředu před vámi a vzadu za vašim autem. Na své pronásledovatele se prostě vykašlete. Buď se za vámi udrží, anebo ne. To je výhradně jejich problém. Neříkám, že byste jim neměli věnovat vůbec žádnou pozornost, to zase ne - občas si musíte také zkontrolovat záda. Ale když se budete neustále koukat do zpětného zrcátka, značně tím zkrátíte dobu reakce na situaci, která se může naskytnout před vámi - a s největší pravděpodobností se vybouráte. Tak, a honem zpátky do reálu. Odbočil jsem doleva a začal jsem se pomalým, ale stálým tempem šplhat po Rue Le Nôtre. Pohyboval jsem se v hustém proudu vozidel, který mířil na velkou křižovatku u Trocadera. Taxikář se mezitím pohodlně uvelebil na sedadle spolujezdce a dojedl zbytek pizzy. Všiml si, že se na něj dívám, a už už se chystal něco pronést, ale pak si to raději rozmyslel. Podíval

jsem se letmo do zpětného zrcátka a zjistil jsem, že za mnou zuřivě kličkují dva páry světel. Jeden patří bezpochyby Golanově xantii a druhý sedanu. No co, teď 210
211

jsme na tom všichni stejně, protože naše kolona se nepohybuje zrovna nejrychleji. Dojel jsem na konec Rue Le Netře, odbočil jsem doprava a snažil se protlačit třemi ucpanými pruhy. Kdyby se mi to podařilo, mohl bych se dostat po rychlé magistrále k Étoile. Proč právě tam? Protože těch šest pruhů, které se obtáčejí kolem Vítězného oblouku, v sobě spojovalo ty nejhorší stránky cesty autem po městě - nikde žádné semaforey a značky, zato chaotický dopravní ruch, v němž se mísilo káhirské šílenství s římskou bezuzdností, teheránským fatalismem a newyorskou agresivitou. Věděl jsem, že tady bych se svým pronásledovatelům ztratil. Jenže Francouzi jsou jako řidiči nesmlouvaví - neměl jsem nejmenší šanci ty tři pruhy přejet a dostat se včas tam, kam bych potřeboval. Proto jsem zajel až úplně doprava a pokračoval jsem hlemýždím tempem směrem na východ, ačkoli jsem měl původně namířeno na sever. Citroen za mnou přejel do stejného pruhu, ale zároveň zaostal o další kus pozadu. Za chvíli už jsem věděl proč - vpředu bylo úzké hrdlo v podobě blikajících světel, která řidičům prikazovala, aby si kvůli opravě silnice přejeli do druhého pruhu. Někdy je zkrátka přítomnost pana Murphyho užitečná, jindy naopak. Jel jsem zrovna v pruhu, který byl sice rychlejší, ale zároveň po pár desítkách metrů přehrazený - a musím se přiznat, že při přejíždění do pruhu průběžného jsem si nepočínal až tak zdvořile, jak bych mohl. Ta tři auta jsem tak drsně předbíhat opravdu nemusel. Hned za uzávěrou se silnice opět rozšiřovala. Ale doprava tu byla obohacená o příliv vozidel z bočních ulic a tím pádem ještě hustší. Zařadil jsem se do prostředního pruhu a podíval se dozadu. Citroen právě projížděl kolem uzávěry a byl ode mě asi patnáct aut daleko. Měl jsem tudíž dost času a prostoru na to, abych něco vymyslel. Světla na semaforech na křižovatce zhruba sto metrů přede mnou se začínala měnit. Jak jsem to poznal? To je jednoduché - v Paříži totiž, na rozdíl od Spojených států, kde naskakuje oranžová, začne blikat zelená. Když se vám tohle stane, víte, že máte přesně pět vteřin na to, abyste zastavili - nebo abyste křižovatku projeli. Pařížané přitom s oblibou nechávají červené naskakovat ne najednou, ale těsně za sebou, takže to na křižovatkách 212

vypadá jako při startu formule 1 - a tenhle večer nebyl výjimkou. Proto jsem nehodlal v žádném případě zastavit. Zvlášť když tím můžu postavit mezi sebe a své pronásledovatele neproniknutelnou bariéru tvořenou skvostnou le traffic Francaise. Stáhl jsem okénko, vystrčil jsem ven levou ruku a začal odhánět auta vedle sebe a prodírat se mezi nimi dopředu. Pak jsem škubl volantem doleva, přejel jsem do volného pruhu, objel jsem hrozen aut mezi mnou a křižovatkou a s vítězoslavným úsměvem jsem sešlápl plynový pedál až na podlahu. Demo Dick to zase dokázal! Jenže jsem neměl říkat hop, dokud jsem ještě nepřeskočil, jak praví staré přísloví. Ručička tachometru se posunula do červeného pole - ale jinak se nestalo vůbec nic. I když jsem tam měl aspoň pět tisíc otáček, ten zatracenej taxík se šinul jako hlemejžd, protože měl převodovku úplně v hazlu a výkon sotva větší než motorová pila. Oběma rukama jsem pevně svíral volant a pravou nohu jsem měl nataženou úplně rovně, protože jsem ten pitoměj plynovej pedál zarazil pět centimetrů hluboko. Zrak mi sklouzl doprava. Připadal jsem si, jako kdybych se koukal do zrcadla, protože taxikář napodoboval každý můj pohyb, včetně zaťatejch zubů a bQejch prstů svírajících křečovitě imaginární volant. Rty se mu přitom hejhaly. Ten kretén se modlil! Jenom jsem doufal, že k tomu správnému bohovi, protože já jsem na nějaké modlitby neměl absolutně čas. Stočil jsem auto doleva, pak zpátky doprava a proplížil jsem se křižovatkou závratnou rychlostí dvaadvacet kilometrů v hodině. Do prdele! Světla na levoboku! Škubl jsem volantem, dupl na brzdu a reflektory mě minuly. Další auta - tentokrát na pravo-boku. Znova jsem trhl volantem, zahrabal jsem na místě a pak kola našla na mokré vozovce sušší místo a taxík se konečně odlepil. Zkontroloval jsem, co se děje vzadu. Sakra - oba citroeny se mi držely v zádech. Kus přede mnou se silnice rozbíhala do tří ulic. Přímě proti mně - prostřední směr - se šinula lavina světlometů. Po levici jsem rozeznával nízkou zídku místního hřbitova. Ne - tudy bych se dostal zpátky tam, odkud jsem přijel. Tím pádem zbývala jediná ulice vpravo. Nikde jsem neviděl žádné auto, a tak jsem zamířil doprava. V tu chvíli mě začal taxikář tahat za ruku, snažil se otočit volantem na druhou stra-213

nu, křičel: „Pas la droite, pas la droite - sens unique, sens uni-que!“ a tloukl druhou rukou do přístrojové desky. Sami určitě dobře víte, jak je to s cizími jazyky - pokud neovládáte dvě řeči zcela plyně, myslíte nejdřív ve svém rodném jazyce, pak si to přeložíte a teprve potom promluvíte. A přesně to jsem udělal i já. Výraz „sens unique“ jsem se naučil v jazykovém kurzu, který jsem absolvoval ještě jako čerstvý podporučík. „Sens“ znamená francouzsky „smysl“, jako například „avoir le sens de l'orientation“ čili mít dobrý orientační smysl (což já evidentně mám). Ale slovo „sens“ může také znamenat „směr“ nebo cestu a spojem „sens unique“ tím pádem „jednosměrnou ulici“. Základem nekonvenčního válečnictví je umění přeměnit zjevnou katastrofu ve vítězství. Jako třeba v tomhle případě. Už jsem měl pana Murphyho pro tuhle chvíli dost. Počkat, sakra - proč jen pro tuhle chvíli, měl jsem ho dost na zbytek života! A tak místo toho, abych okamžitě zastavil a otočil se, zamířil jsem přímo do uličky, před níž mě taxikář varoval. Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Obě auta s pronásledovateli jela za mnou. Výborně. Teď je budu mít přesně tam, kde je chci mít. Přímě před námi byla vidět světla aut jedoucích proti nám. Podřadil jsem na jedničku, sešlápl plynový pedál až nadoraz a vymáčkl z peugeotu čtyřicítku. Ne že bych nepotřeboval o něco víc, ale bude mi to muset stačit - však ona mi pomůže ještě kluzká dlažba. Vzdálenost mezi námi a protijedoucími auty se zkrátila na pouhých dvě stě metrů. Jejich řidiči na mě začali troubit a blikat dálkovými světly. Nejvyšší čas odtud vypadnout. Sálh jsem dolů vedle sebe a vši silou jsem škuhl za ruční brzdu. Zadní kola se zablokovala a auto se dostalo do smyku. Taxikář se ještě stačil pokřikovat a pak přepadl pozadu na zadní sedadla. Otočil jsem volantem nepatrně doleva. Peugeot byl nyní tažený dopředu hybností, která ho ve spojení s řízeným smykem otočila o sto osmdesát stupňů. V té chvíli jsem srovnal kola, uvolnil ruční brzdu a přidal plyn. Tomuhle triku se říká „pašerácký obrat“. Je to efektivní a efektivní manévry - pokud si ho ovšem nacvičíte tak, abyste ho byli schopni provést bez sebemenšího zaváhání. Už od časů Rudé buňky jsem svoje hochy pravidelně brával třikrát do roka na deset dní na závodní dráhu Billieho Scotta v Západní Virginii, 214

na níž jsme nacvičovali pašerácké obraty, blokování vozidel za jízdy a stíhací manévry. V Paříži jsem pak s potěšením shledal, že jsem ze svého pracně získaného umění dosud nic neztratil. Krátce poté, co jsme vyrazili na čele kolony aut správným směrem, se na opěradle předního sedadla objevilo osm prstů a po nich taxikářův velký nos. Když zjistil, že jsme naživu, poplácal mě po rameni, řekl: „To jsem rád, monsieur!“ a omdlel. Byl jsem ještě raději než on, protože jsem se konečně zbavil svých pronásledovatelů. Ti zůstali uvězněni v přílivové vlně husté pařížské dopravy. Já jsem se naproti tomu vezl na jejím hřebenu - a můj pomalu se šinoucí taxík proplul vesele kolem Ehuda a jeho kumpánů. Teď už se na mě nemají jak pověsit. Nechal jsem je daleko za sebou - a monsieur Murphyho, doufám, také. V recepci čekala na kapitána v. v. H. Snerda bílá obálka. Uvnitř jsem našel jednu z kartiček Cercle d'Armées, které jsou k maní u psacích stolů ve vstupní hale. Na ní bylo kostrbatými tiskacími písmeny anglicky napsáno: „Přijď přímo naproti, Dicku!“ Přímě naproti se nacházelo jedině Café Augustin. A tam jsem také bez váhám zamířil. Monsieur Henri uklízel barový pult. Vřele, ale p-o-m-a-l-i-č--k-u mě přivítal a pak mě nasměroval na úzké schodiště mezi kuchyní a špižárnou, které vedlo k LeClerkovým do bytu. Když jsem začal stoupat po rozvrzaných schodech, zaslechl jsem, jak do domácího telefonu hlásí můj příchod. Na konci schodiště pak na mě čekala madame Collette. Zářila na celé kolo jako židovská matka, jejíž jediný syn právě dokončil studium na medicíně, a v ruce držela sklenici, v níž měla podle všeho bom-bej s ledem. „Bud' zdrav, Richard!“ řekla. „Už na tebe čekáme!“ Čekáme? Nechal jsem si dát pusy na obě tváře, oplatil jsem jí stejným gestem, vzal jsem si od ní sklenici a následoval ji do salonu, jak říkají ve Francii obývacímu pokoji. Hned za dveřmi se rozvaloval na pohovce Avi Ben Gal. Nohy měl překřížené a na jednom kolenu držel šálek s kávou. Vedle něj seděl s rozcuchanými vlasy, odstávajícíma ušima a orosenou lahví heinekenu bývalý mariňák, jemuž říkám Stevie Wonder, přestože se ve skutečnosti jmenuje úplně jinak. Wonder odložil pivo na stranu a postavil se na své úctyhodné jedenáctky. „Bon soir, monsieur Dickie!“ pozdravil mě lámanou francouzštinou a znova tak dokázal, že tenhle jazyk není zrov-215

na jeho silnou stránkou - na rozdíl od umění objevit se včas na správném místě. „Polib mi prdel, ty zatracenej zmetku!“ odpověděl jsem mu láskyplně, obejmul jsem ho kolem ramen a pevně ho k sobě přivinul. Upřímně se vám přiznám, vážení čtenáři, že ještě nikdy mě žádné shledání nepotěšilo tolik jako tohle. Wonder si sedl zase zpátky na své místo a zhluboka si přihnul piva. „Nikdo neví, že tady jsem,“ začal vysvětlovat. „Zbejvalo mi ještě patnáct dnů dovolený, tak jsem si je vybral. Hlavně že se nemusím učit na ty zatracený zkoušky!“ Úplně jsem zapomněl, že měl skládat písemné zkoušky na vrchního lodního mistra. Tuhle hodnost si přitom zasloužil už dávno, protože dnešní Navy takovéhle vrchní lodní mistry -a válečníky ze staré školy - potřebuje jako sůl, třebaže si to ona sama zatím neuvědomuje. „Takže jsem se rozhodl,“ pokračoval Wonder, až se na to učení vykašlu. Věděl jsem, kde ses, měl jsem pas, kreditku...“ Bylo mi to docela jasné. A tak i když jsem mu pořádně vynadal za to, že zkoušky na vrchního lodního mistra zase odložil, v duchu jsem skákal radostí, protože tenhle výlet se mi jako só-loakce pranic nezamlouval, jak dobře víte. Jsem totiž tvor ryze týmový a jako takový se cítím mnohem lépe ve společnosti svých spolubojovníků. Nemusejí být přitom pořád přímo po mém boku, jen někde poblíž. S tímhle vědomím se mi pracuje úplně jinak. Ano, já vím, na nějaké spolupráci jsem se dohodl s Avim. Ne že bych mu nedůvěřoval, vždyť jsme spolu několikrát dělali už předtím, ale přestože oba plníme v podstatě stejné úkoly, hájíme zároveň zájmy různých zemí a organizací. Wonderova přítomnost znamená, že budu mít vedle sebe člověka se stejným smyslem života, člověka, který vyrůstal v Navy. Nemluvě o tom, že se spolu známe tak dlouho, že ve vypjatých chvílích nemusíme jeden druhému nic říkat. Oba dobře víme, kde ten druhý stojí a co právě dělá. Když pak jde do tuhého, je takovéhle souznění k nezaplacení. „Chápu, že si vy dvě hrdličky toho máte hodně co povídat,“ přerušil Wonderův monolog a mé přemítání Avi Ben Gal, ale asi bychom napřed měli vyřešit situaci, do který jsme se dostali, protože za chvíli už to může být daleko horší!“ Odložil šálek s kávou na stůl a pokračoval. „Ty hajzlové, co nás sledovali, jsou 216

od Mossadu - ještě než jsem se jim ztratil, tak jsem si dva z nich prohlídl. Oba dobře znám. Jeden dělá na ústředí na bejvalejch Sovětech a ten druhý byl zástupcem Ehuda Golana v době, kdy Ehud řídil agenturní síť v Libanonu. Což znamená, že je na mě nasadil ten zasranej šéf zdejší stanice. Asi tady má rozjetou nějakou akci a myslí si, že se mu do ní chci namontovat!“ Připadalo mi, že na zkušeného operativce je Avi až příliš naivní. Ale to se dalo koneckonců očekávat, vždyť jen málokdo umí hledat nepřátele také mezi svými vlastními lidmi. „Možná že jo,“ řekl jsem, ale nemůžeme vyloučit ani možnost, že je pod-placenej. Nebylo by to poprvý!“ „Počkej, Dicku, tohle je šéf rezidentury a ne nějaký obyčejnej pěšák, co skočí na pár supů!“ Bylo načase, abych ho pořádně probudil. Četl jsem přece ty zprávy z NSA, a proto vím, že Mossad má spoustu potíží. „Hele, Avi, jdi do prdele! Mám tě rád, ale koukej se, sakra, vzpamatovat! Vzpomínáš na toho pitomce od Mossadu v Belgii? Ukradl tam padesát tisíc dolarů, který si služba dala bokem na svoje operativce bez oficiálního krytí! Nebo ten šéf rezidentury ve Washingtonu, co fungoval pod jménem Cohen! Loni musel být staženej zpátky, protože zpronevěřil nějakých třicet nebo možná čtyřicet litrů! A to je jenom špička ledovce! V jedena nebo dvaadevadesátým odhalil Mossad tři špiony KGB přímo u sebe v centrále! A Lantos má hromadu peněz! Takže je úplně jedno, jestli ten chlápek v tom jede, nebo je jenom blbej! My musíme prostě jednat, a zatraceně rychle! Čas běží, Avi! Na nějaký ohledy a sentimenty teď není ta pravá chvíle!“ Z výrazu v jeho obličeji jsem poznal, že jsem uhodil hřebík na hlavičku. Věděl jsem, že moje slova Aviho hluboce urazila. Patří totiž k lidem, kteří vydělané peníze vkládají zpátky do své práce a na splácení hypotéky si raději vezmou další půjčku u banky. „Hele, každej není takovej skautík jako ty!“ pronesl jsem konejšivým hlasem. Avi sebou najednou trhl, jako kdyby si právě na něco vzpomněl. „Víš, kdo mi tak říká?“ „Cože?“

„No kdo mi říká ‚Skautík! Ehud. Vždycky mi tak říkal. Asi aby mě naštvál,“ vysvětlil Avi. Pak se na chvíli odmlčel. „A já na to zapomněl!“ dodal posléze. 217

„Na co?“

„Byl jsem na Avenue Marceau zkontrolovat si něco kolem toho kulturního střediska. Od jednoho kontaktu z turistického oddělení jsem se přitom dověděl, že minulej tejden se tam párkrát zastavil Ehud. Jen tak zčistajasna. To je ale náhodička, co?“ To tedy ano! Jistě víte, vazem čtenáři, jak já při svém povolám věřím na náhody. „Avi, to, co Mossad dělá, je podle mě podezřelý. Ne proto, že tě šéf rezidentury nechal sledovat, ale proto, že za tím stojí Ehud Golan - a oba to dobře víme!“ „A jakto víš ty?“

„Ten hajzl se dneska večer pověsil pro změnu na mě - a v mém případě se nechtěl jen dívat! Starej Ehud mě chtěl odvézt k výsledku!“ Napil jsem se bombeje a postavil jsem sklenici na stůl. „Já jsem už jeho výsledk viděl, Avi. Není to žádná sranda, to mi věř!“ Milí přátelé, než pokročíme dál, rád bych provedl malou rekapitulaci. Případá vám na našich (to jest mojí a Aviho) eskapádách něco povědomé? Že si to musíte promyslet? No dobře - tak se, prosím, soustřeďte. Zkuste se přenést zpátky do Moskvy. Bart Wyeth mi tenkrát přísně nakazoval, abych druhý den ráno ze všeho nejdřív zašel k němu na velvyslanectví. Vzpomínáte si? Zatímco jsem si otloukal své staré tělo u Judinovy dači, v hotelu se kupily Bártovy panovačné vzkazy. Následující den jsem se proto časně zrána dostavil na ambasádu. A co se stalo potom? Jakmile jsem opustil bránu velvyslanectví, přilepili se na mě Volod'a, Sergej a ten třetí a honili mě po celé Moskvě. Až do téhle chvíle jsem vůbec nepřemýšlel o tom, jak mohli ti tři vědět, kde se budu přesně v 07.00 nacházet. Teď už je mi to docela jasné - někdo jim o tom řekl. A kdo to asi tak mohl být? Napadá mě jen jediné jméno: Bart Wyeth, zástupce vedoucího mise. A jak se tahle informace dostala až k Judinovým gorilám? To sice ještě nevím, ale v každém případě vás můžu ujistit, že na čelných místech mého seznamu podezřelých funguje také jméno Bártova kámoše Wenera Lantose. A teď se vrátíme do Paříže. Avimu Ben Galovi volá vrchní špión ze zdejší ambasády a nařizuje mu, ať za ním přijde. Avi tak 218

učiní, a když odchází z velvyslanectví, pověsí se mu na paty parta izraelských hrdlořezů na čele s Ehudem Golanem. - Fakt: V Moskvě dostává Werner Lantos informace o mně z velvyslanectví USA. - Fakt: V Paříži dostává Ehud Golan informace o Avim z izraelského velvyslanectví. - Fakt: Werner Lantos pracuje pro CIA.

- Fakt: Ehud Golan pracuje pro Mossad.

Náhoda? Shoda okolností? Podle mě se oba případy podobají jako vejce vejci. Co myslíte vy? Přesně tak. Souhlasím. Je načase, abych přestal povídat a začal jednat. Nejdřív jsem zavolał Kenovi Rossovi. Ale ne tak, že bych zatelefonoval rovnou do Pentagonu, protože tahle čísla jsou uložena do počítačem řízené odposlechové techniky, která se nachází ve třetím patře budovy ústředí NSA ve Fořt Meadu. Místo toho jsem zavolał na Divoké panství. Telefon zazvonil šestkrát. Pak se ozval západovirginský přízvuk bývalého mari-ňáka Bruda: „Panství!“ Brud pracuje tři dny v týdnu jako moje ostraha. Ve zbývajících dvou všedních dnech dojíždí do zaměstnám do jistého tajného objektu v Blue Ridge. „To jsem já! Nikoho nejmenuj!“ Neztrácel jsem čas dlouhým úvodem a přešel jsem rovnou k věci. Obecnými termíny jsem Bru-dovi vysvětlil, co má udělat. Nemusel jsem mu to opakovat dvakrát. Nakonec jsem mu dal číslo k LeClerkovým a zavěsil jsem. Šest minut poté volal zpátky. A na lince měl Kennyho Rosse. Jak to udělal? Jednoduše - navázal takzvaný konferenční hovor. Opatrně formulovanými slovy jsem admirálovi sdělil, co bych od něj potřeboval. Admirál zahvízdal. „To bude těžké!“ poznamenal. „Ale půjde to, ne?“

„Určitě. Šéf se o to postará!“

„Časový plán?“

„Já se do toho pustím hned a až to bude hotové, dam ti vědět.“ Následovala krátká pauza a pak se ozvalo: „A jak to jde tam u tebe?“ „Začíná se to pěkně zamotávat! Až moc vrstev, až moc hráčů,“ odpověděl jsem a doufal jsem, že mě admirál pochopí. 219

„Tak ne abys něco vyváděl!“

„Bez obav - a taky mi polibte prdel!“

Zavěsil jsem. Pak jsme s Avim zavolałi jeden po druhém do Cercle a informovałi jsme místní personál o tom, že k nim posíláme poslíčka, aby nám vyzvedl z pokojů nějaké věci. Oním poslíčkem byl letitý

sběrač nádobí od LeClerkových jménem Paulo. Dostal dvě velké nákupní tašky a dlouhatánský seznam a odšoural se do Cercle. Tam do tašek naskládal dost oblečení a dalších potřeb na to, abychom se nemuseli do klubu pár dní vracet, a podle pokynů se s tím nákladem ploužil kolem náměstí Sv. Augustina - dvakrát, což muselo s jeho houserem dělat divy - tak, abychom my ostatní - přesněji řečeno Avi, Wonder a já - mohli zpoza zatažených závěsů a s pomocí výkonných dalekohledů, které nám ze své sbírky zapůjčil dlouholetý milovník ptactva monsieur Henry, pozorovat okolí. Ze svého místa jsme měli celé náměstí jako na dlani a všichni jsme dospěli ke stejnému závěru, a sice že Paula nikdo nesleduje. Poté přišla na řadu výzbroj. Zbraně nepřipadaly v úvahu. Avi nechtěl budit u svých lidí žádnou pozornost - a já jsem s ním, vzhledem k čerstvě nabytým zkušenostem, vřele souhlasil. Wonder cestoval komerčními spoji, a tudíž musel projít nejmodernějšími detektory na mezinárodním letišti v Dulles a počítat s možnou celní prohlídkou na letišti Charlese de Gaulla. Proto s sebou nepřivezl žádné zbraně či jiné nástroje smrti. Vyjma, samozřejmě, nože Mad Dog MiniFreq, vyrobeného z kompozitu, který měl pod límcem košile. A sady titanových šperháků, které byly schované v peněženke za kartou společnosti American Express. A malé dýky s trojhranným ostřím, kterou vydával za přezku od opasku. A speciální pilky z výzbroje britské SAS (může sloužit rovněž jako škrticí drát), kterou si omotal kolem zmíněného opasku. Zbytek jsme si museli vypůjčit od Henriho a Collette. Nepotřebovali jsme toho ostatně moc - jenom fotoaparát s teleskopickým objektivem, jeden černobílý film, tři triedry, tři páry pracovních rukavic s kůží na dlaních, jednu cívku s lepicí páskou, jeden šroubovák (ten svůj, jak si jistě vzpomínáte, jsem dokázal ztratit) a deset metrů půlcoulového lana, bohužel konopného. Konopí nesnáším, protože má štětiny, které se při lezení zařezávají do rukou. Doufal jsem, že to lano nebudeme muset použít. 220 21.45 - čili tři čtvrtě na deset vašeho civilního času, jak ukazovaly hodiny visící nad výkladní skříní na druhé straně náměstí. Na jednom z plánek města, které má monsieur Herm za barem, aby mohl turistům ukázat cestu, jsme vytyčovali naši trasu. Během této činnosti si na náš pracovní stůl našlo z pětadvacetilitrového sudu uloženého v nejchladnější části sklepa cestu šest litrů lahodného, vyzrálého chiroubles, k němuž zakrátko přibyl sýr a domácí ficelles. Madame Collette nás nehodlala pustit ne-posílněné - což mi dala důrazně najevo a začala pobíhat po malé kuchyňce a připravovat pozdní večeři. Dvoukilové kuře nejprve spolkló plátky citronu a hrst čerstvých bylinek a poté zmizelo v rozpálené troubě. Slyšel jsem, jak při pečení krásně syčí. Do toho bublaly nové brambory, které se vařily v hrnci na plotně. Monsieur Henri přinesl z kavárny velkou mísu zeleniny a přidal do ní utřený česnek. 23.25. Uložili jsme se ke krátkému spánku. Divné, že? Večeře o nejméně třech tisících kalorií a člověku se po ní přesto zavírají oči. 01.14. Budiček, sprcha a oblékání. Do hodiny odchod. 02.05. Sešli jsme po schodech a zadním vchodem jsme se dostali na severní stranu Pláce St. Augustin, na Rue de la Pépi-nière. Na čele jsem šel já, Wonder si hrál padesát metrů za mnou a Avi pendloval mezi námi. O téhle loupeživé výpravě jsem si nedělal žádné iluze - zatím všechny akce, které jsem v téhle knize až dosud podnikl, neskončily příliš slavně. Jen si vzpomeňte - na Judinově dače bylo čistě uklizeno, a než jsem se dostal k němu do bytu, byl už tenhle mafiánský boss na pravdě boží. Ale tak už to v životě chodí. V něm je totiž, na rozdíl od filmů, vždycky nablízku pan Murphy a ten se vám milerád postará o trochu zábavy. A to, že neuspějete hned napoprvé, rozhodně neznamená, že byste se o totéž neměli pokusit znova. 02.52. Prošli jsme třídou Petra I. Srbského, zahnuli doleva a pak hned doprava a ocitli jsme se na ulici, která vedla kolem budovy, v níž sídlila firma Wernera Lantose. Při nedávné obhlídce objektu jsem si všiml několika skutečností, které nám značně usnadní práci. Jistě si pamatujete, že kanceláře Lantosovy firmy jsou ve druhém patře (deuxième éta-ge) kamenné budovy z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Jedná se o jednu z trojice přilehlých budov, které stojí na

221
tiché ulici. Ta, v níž má sídlo společnost Lantos & Cie, se nachází na východním okraji komplexu a jako jediná je vybavená zabezpečovacím systémem - její vchod a okolní prostranství sledují kamery průmyslové televize. Na ostatních budovách žádné takové zařízení není. Všechny tři budovy mají něco společného - a to řady balkonů v horních patrech. Pokud si vzpomínáte na moje poznámky, tak víte, že dvě z kamer visí na kardanových závěsech. No dobře, a co to má za význam. Mistře Marcinko?

Tyhle závěsy, milý pulce, znamenají, že kamery se můžou otáčet a zaostřovat. Tím pádem vím, že jsou ovládané na dálku. A z toho zase vyplývá, že je někdo obsluhuje. Otázka zní, zda obsluha sedí přímo v domě, nebo zda ty kamery ovládá z jiné části města. Není třeba hádat - za chvíli to zjistíme. Nechal jsem Aviho s Wonderem v jedné tmavé postranní uličce kousek od cíle a pak jsem, pamětliv rady Everetta Emersona Barretta, abych nikdy nic nepředpokládal, sám obešel kolem dokola dva nejbližší bloky a přesvědčil se, že budeme moci bezpečně vyrazit do akce. Opět se ukázalo, jak cennou zásadu mi Ev natloukl do hlavy. Objevil jsem totiž několik potenciálních úskalí, kterých jsem si předtím nevšiml. První z nich bylo egyptské velvyslanectví, které se nacházelo pouhé dva bloky od budovy, v níž sídlila Lantosova firma. Podle počtu modrých uniforem příslušníků francouzských bezpečnostních sil, které celý areál obklopovaly, jsem usuzoval, že Egypťané jsou hlídání na stupeň ohrožení Charlie.* To znamená, že pokud budeme odhaleni, pustí se za námi spousta policajtů. Za druhé, zjistil jsem, že u inkriminovaného bloku fungují všechny pouhým lampy. Za normálních okolností by lampy nepředstavovaly žádný problém. Vždycky s sebou totiž nosíme pytlík * V předchozí knize Profesionální válečník 3: Zelený team jsem vysvětloval, že Sbor náčelníků štábů vyhláší čtyři stavy ohrožení teroristickým útokem, a to Alfa, Bravo, Charlie a Delta. Alfa je z nich nejlehčí a platí trvale na většině objektů v zámoří. Stav Charlie se podle tajného rozkazu Sboru náčelníků štábů, který jsem v knize citoval, vyhláší v případech, kdy ať dojde k nějakému incidentu nebo kdy obdržené informace nasvědčují tomu, že bezprostředně hrozí určitá forma teroristického útoku vůči objektům či osobám". 222

s kuličkovými ložisky a prak. Dneska večer ale ne, protože dneska s sebou nemáme obvyklou výzbroj, leč výzbroj silně improvizovanou. Musíme se proto pohybovat rychle a doufat, že si nás nikdo nevšimne. 03.11. Můj plán byl jednoduchý. Po tlustých litinových rourách svodu dešťové vody na sousední budově vylezeme do třetího patra, po balkonech přelezeme na vedlejší dům, a až se dostaneme nad sídlo Lantosovy firmy, spustíme se o patro níž. Tam provedeme rychlý průzkum, a jakmile budeme mít jistotu, že je vzduch kolem čistý (raději ani neuvažuji o tom, že by nebyl), Wonder otevře okno a hop! - už jsme uvnitř. 03.12. Pan Murphy usoudil, že asi potřebujeme společnost, a tak se k nám přidal. Přikradl jsem se ke svodu dešťové vody, natáhl jsem ruce, obejmul rouru koleno a přimáčkl se k ní stehny. A ta zatracená roura začala pod mojí váhou povolovat. Zkusil jsem to znova. Kdepak - po téhle rouře se nahoru nedostanu. Rychle ke druhému svodu. Totéž. Přivolal jsem k sobě Won-dera, nechal jsem si od něj udělat stoličku, chytil jsem se rukama o kus výš, pevně jsem kolem roury ovinul nohy a začal lézt nahoru. Když jsem byl přibližně tři metry nad chodníkem, ucítil jsem chvění - pak se ozval zlověstný rachot a ten zatracený} krám se ohnul nejdřív doleva a potom na druhou stranu. Sjel jsem dolů jako hasič při poplachu a ustoupil jsem kousek od zdi. I tak mě ale praštil do zátylku uvolněný rezavý šroub. První trochu pevnější svod se nacházel až o dvě budovy dál -čili na úplně posledním domě. To znamená, že místo deseti až dvanácti metrů po balkonech jich budeme muset překonat rovnou padesát. Tím pádem vzrůstá pravděpodobnost, že nás někdo zahlédne. Musíme se proto pohybovat velmi opatrně a zcela neslyšně. Sakra - z šestiminutové hladké záležitosti se najednou stává půlhodinová dřina! Otestoval jsem rouru před sebou. Zdálo se, že je docela pevná. Zkusil jsem s ní zatřást. Ani se nehnula. A tak jsem se přesvědčil, že všechny předměty, které mám po kapsách, nehodlají v nejbližších okamžicích vyskočit ven, překontroloval jsem lano, které jsem měl stočené přes rameno, natáhl jsem si rukavice od monsieur Henriho a začal lézt nahoru. Šplhání po patnácticentimetrové litinové rouře je mnohem těžší, než by se mohlo zdát. Přesněji řečeno, ono to i na pohled vypadá dost děsivě, ale můžu 223

vás ubezpečit, že ve skutečnosti jsou to doslova muka. Zvlášť když už člověku není pětadvacet. Posouval jsem se sotva po decimetrech, svaly na ruce mě bolely, svaly na stehnech přímo hořely. Nezbylo mi nic jiného, než se utěšovat tím, že přece chodím pravidelně posilovat, a tudíž bych měl tuhle zkoušku ohněm ve zdraví přestát. Na první balkon to bylo šest metrů (plus minus jedno až dvě heknutí). Odtud už vedla snadnější cesta - tedy relativně snadnější. Postavil jsem se na zábradlí, natáhl jsem ruce, chytil se prsty za podlahu balkonu nad sebou, přitáhl se na její úroveň, posunul prsty o pár centimetrů dál a vytáhl jsem se tak vysoko, abych mohl položit na podlahu nohu a přehoupnout se přes zábradlí. Přitom jsem musel dávat pozor, abych svou siluetou nebo případným hlukem neprobudil obyvatele bytu, na

jehož balkoně jsem se nacházel. Seskočil jsem na balkon, odplížil se od okna zpátky k zábradlí, postavil jsem se, vylezl opět na zábradlí, chytil se za okraj balkonu nad sebou a opakoval předchozí postup. Kde jsem se naučil lézt po budovách? ptáte se. Odpověď zní: u Rudé buňky. Vždyť my, nekonvenční válečníci, chodíme zadními dveřmi celá léta, protože jediné tudy vede cesta k efektivnímu střelení a loupení, nemyslíte? Nekonvenční válečnictví totiž spočívá v umění přijít z té strany, z níž to nepřítel očekává nejméně. Takže když jsem tenkrát velel jednotce, jejímž hlavním úkolem byla likvidace tangu, tvrdil jsem, že máme-li teroristy zabíjet tak, jak by se zabíjet měli, musíme to dělat stejně jako oni, to znamená přijít ze směru, který nikdo nehlídá. Do jednoho teroristického tábora v Libyi jsme se například dostali přes minová pole - tangu ani nenapadlo, že by jim z téhle strany mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Kde by se našel takový blázen, který by se tudy chtěl vydat? Do jiného tábora, který se tentokrát nacházel v Súdánu, jsme zase pronikli kanalizačním potrubím. Na Filipínách jsme pro změnu museli překonat nánosy bahna na břehu řeky. Ve Francii jsme připlavali pod vodou. V Panamě se naše kořist schovala do věžáku se spoustou stráží, zamčených dveří a tajných výtahů. A tak jsme za hluboké noci prostě a jednoduše vylezli po budově nahoru a sejmulí ji zvenku. Člověka už ani nepřekvapí, když zjistí, že ve čtrnáctém patře není skoro žádné okno zamčené na zámek. 224

Tyhle akce jsme nacvičovali pokaždé, když se nám na cestách naskytla vhodná příležitost - což bylo velmi často. To jsem třeba zamluvil pokoje v posledním (nebo předposledním) patře a pak jsem svým hochům nařídil, ať se do nich dostanou zvenku. Také jsme v tom závodili - rozdělili jsme se do dvojic a ta, která dorazila do svého pokoje jako první, vyhrála basu piva. Díky tomu jsme se v téhle činnosti náramně zdokonalili. Dokonce natolik, že Kachní noha Dewey (sakra, jak se mi po tom klukovi stejská!) přestal u svého bytu v Jižním Ariingtonu používat dveře a začal chodit domů oknem. Vždycky tím k smrti vyděsí jak své sousedy, jimž stihne cestou nahoru nebo dolů ještě zamávat, tak i zákazníky nedalekého nákupního střediska, kteří sledují jeho výkony z parkoviště na druhé straně ulice. Ve druhém patře jsem se zastavil a kývl na Aviho, aby mě následoval. Na co, sakra, čeká? Avi se zhluboka nadechl - jako paník před prvním pohlavní stykem - a vydal se za mnou. Přesněji řečeno, pokusil se za mnou vydat. Avi je totiž operativec ryze zpravodajský, ne příslušník jednotek SBAL. Co to znamená? To znamená, že nemá takovou sílu v pažích jako my. A tenhle nedostatek lezení po něčem takovém, jako jsou okapy, naprosto vylučuje. Avi se pracně vytáhl půldruhého metru nad zem a poté pomalu sjel zase zpátky. Naše situace začínala zavánět průšvihem. To se mi vůbec nelíbilo. Dosud jsme měli až podezřele velké štěstí. Jsme tady všem na očích, ale ulice zůstává pořád opuštěná - zatím se na ní neobjevují žádná auta a žádní chodci. Zatím. Ale věčně na to spoléhat nemůžeme. Když se Avimu nepodařilo ani napotřetí vylézt, spustil jsem se o patro níž, hodil jsem Izraelci lano a ve spolupráci s Wonde-rem jsem ho vytáhl na balkon v přízemí. Pak jsem popolezl do druhého patra a celý postup se opakoval. A potom ještě jednou. Sedmnáct minut nato Avi, propocený skrz naskrz, stanul konečně na balkoně ve třetím patře. Podíval jsem se na jeho drobnou postavu a zašeptal jsem:

„Koukám, že vejšky ti nevaděj!“

Avi se sice sebevědomě usmál, ale podle toho, jak se držel zábradlí, mi bylo docela jasné, že s chozením po balkonech to u něj bude stejné jako s lezením po okapech. Ale to je v pořádku. Vždyť už jenom tím, že sem vůbec vylezl, složil v určitém směru zkoušku z předmětu zvaného nekonvenční válečnictví. 225

A naučil se přitom nové přikázání: i když se ti to nemusí líbit, udělat to musíš. KAPITOLA 17

03.31. Opatrně jsme se vydali na cestu. Proplekli jsme se mezi květináči a truhlíky a proplížili se pod pootevřenými okny (já jsem přitom v duchu nadával na celé kolo, protože moje džíny přitom nasákly vodou z kaluži). Mezi zábradlím prvního a druhého balkonu zela zhruba půlmetrová propast. Všichni tři jsme ji lehce překonali. Druhý balkon nám nedělal žádné problémy: nebyly na něm květiny či stromky ani jiná úskalí. Těch deset nebo kolik metrů jsme překonali doslova vmžiku. A pak jsme narazili na první opravdovou překážku. Mezi balkonem, na němž jsme stáli, a balkonem, na který jsme se chtěli dostat, byla mezera velká přibližně půldruhého metru. Posadil jsem se na zábradlí, spustil nohu na vnější okraj balkonu, chvilku jsem se soustředil a pak jsem skočil. Dopadl jsem na druhý balkon a prsty jsem se pevně zachytil o tepaný kov. Při tomto výkonu jsem prožíval úplně stejné pocity jako při překonávání

Sviňárny, jak jsme nazvali překážkovou dráhu na oboj-živelné základně v Little Creeku. Sviňárna se skládá z několika úseků tvořených kmeny, kládami a telegrafními sloupy různých délek a průměrů, které jsou zasazené do země. Úkolem běžce je dostat se na druhý konec, pokud možno bez zakopnutí, pádů a boulí na hlavě. Jenže zlomyslní skřítkové - v tomhle případě velitelé družstev - kteří Sviňárnu postavili ještě dávno předtím, než jsem k Navy nastoupil, se sobě vlastní dábelskou rafinovaností rozmístili jednotlivé kusy dřeva tak, aby skok z bodu A do bodu B vyžadoval mimořádné úsilí. Pokud by se snad někomu zdálo, že výškový rozdíl mezi dvěma kládami je snadno překonatelný, pak u vzdálenosti tenhle pocit mít rozhodně nebude a obráceně. Když to člověk špatně odhadne a odrazí se málo, praští se pořádně do brady nebo do obličeje, když se zase odrazí moc, bude se zoufale škrábat po kládě nahoru, zadře si přitom do rukou a nohou spousty dlouhých třísek a nakonec stejně skončí dole v písku. 226

Ted' se asi ptáte, proč nás sem naši velitelé vodili tak často. Přiznám se vám, přátelé, že tuhle otázku jsem během svého výcviku nanesl mnohokrát - i když ne v takové slušné formě. Odpověď už sami dobře znáte - při opravdových akcích jsou takto těžce a bolestivě nabyté zkušenosti k nezaplacení. Vzal jsem si proto ponaučení starých velitelů k srdci a vybudoval jsem si na Divokém panství vlastní Sviňárnu, na níž moji lidé pravidelně trénují - a já s nimi. Takže pokaždé, když mám přeskočit nějakou větší mezeru, moje tělo ví, jak má reagovat. Vždyť to všechno už dělalo předtím - a ne jednou. Tudíž nehrozí, že bych nějak váhal, tápal či sbíral odvahu, nebo že bych zaškokbrtnul nebo se zakymácel. Počínám si rozhodně, sebejistě a energicky. A tak jsem skočil jako panter a dopadl pravou nohou na okraj sousedního balkonu. Vzápětí také levou. Potom jsem se oběma rukama zachytil zábradlí. A to se rozpadlo. Už jste se někdy drželi třeba zábradlí u schodů nebo nějaké tyče a ta pod vámi najednou povolila a vyvedla vás z rovnováhy? Pokud ano, pak dobře víte, že člověk podvědomě zareaguje tak, že se chytí pevněji a přitáhne daný předmět k sobě. Což je velká chyba. Když to uděláte, vezmete ten krám při pádu s sebou. Pustil jsem se zábradlí dřív, než jeho váha vytlačila mé těžiště ze středové polohy, současně jsem se naklonil dopředu - čili k rozviklanému zábradlí - a vrhl jsem se po hlavě přes něj. Ve vzduchu jsem se natočil tak, abych mohl dopadnout na rameno a překulit se přes něj. Nebyl to sice žádný elegantní manévr, ale zachránilo mě to před pádem, při němž bych spolu s utrženým zábradlím nadělal dole na chodníku spoustu rámusu. Ležel jsem na zádech, lapal po dechu a čekal, jestli se neozve nějaký zvuk. Když bylo čtvrt minuty naprosté ticho, věděl jsem, že si mého extempore nikdo nevšiml. Postavil jsem se na všechny čtyři a dolezl k poškozenému zábradlí. Tepaný kov byl celý prorezavělý - přestože měl na sobě aspoň dvanáct vrstev laku, pohromadě ho držela už jenom barva. Prohlédl jsem si kloubový spoj, zahýbal jsem zábradlím dopředu a dozadu a změřil jsem vzdálenost mezi balkony. Zjistil jsem, že příštích pár minut se Avimu Ben Galovi nebude líbit. Ale vůbec. Avi je ovšem voják, a proto ani nehlesl, když mu Wonder přivázal jeden konec lana kolem podpaží a ten druhý hodil mně. 227

Chytil jsem ho a uvázal jsem si ho na kličku kolem pasu. Avi neváží víc než nějakých šedesát, možná dvašedesát kilo. Já jsem proti němu pořádná vazba - vážím něco málo pod metrák a na těle mám jen minimálně tuku. Avi tudíž věděl, že jako lodní kotva posloužím velice dobře. Přesto na mě vrhl utrápený pohled.

„Neboj se,“ uklidňoval jsem ho polohlasně, „táhle bude úplná hračka!“ Ale viděl jsem, že Avi si tím, na rozdíl ode mě, není vůbec jistý. Napnul jsem trochu lano, jako kdybych chtěl Avimu pomoci přes, a nenápadně jsem kývl na Wondera, který stál přímo za Izraelcem. Jak asi tušíte, tenhle manévr jsme už spolu někdy prováděli. Wonder pak chytil Aviho za opasek a košili a dřív, než stačil zareagovat, ho jako pytel cementu hodil směrem ke mně. Pustil jsem lano z ruky (stejně už ho nebudu potřebovat) a přibližně půldruhé vteřiny jsem se kochal výrazem čiré hrůzy, který se objevil v Aviho očích. Ten pohled, v němž se mísilo zděšení s úžasem a překvapením, mi byl odměnou za tvrdý náraz, který jsem na hrudi ucítil při Izraelcově dopadu. Chytil jsem ho do náruče, pevně jsem ho sevřel a jemně ho snesl na zem. Avi zůstal chvíli ležet a pak řekl: „Dicku, kdybych tohle...“ „Poslouchej, ty pitomče,“ přerušil jsem ho, „akaždej let, ze kte-rýho vyvázneš živej, je dobrej let! Za tenhle navíc získáš všechny možný bonusy, tak přestaň laskavě remcat, vstaň a opraš se, ať můžeme, do prdele, pokračovat!“ 03.36. Seřadili jsme se do zástupu a já jsem se vydal napřed, abych prozkoumal těch zhruba deset metrů, které nás v příštích

vteřinách čekaly. Byl jsem právě těsně za polovinou úseku, když vtom se v okně přímo přede mnou rozsvítilo světlo. Zastavil jsem se, přitiskl jsem se ke zdi a čekal. Světlo svítilo dál. V takových chvílích člověk myslí jenom na to, jaký průšvih z toho všeho může být. Tohle jsem tedy potřeboval - chlápka nebo ženskou, co nemůže zrovna usnout, a tak otevře okno, aby trochu vyvětral nebo vyvětrala - a uvidí nás na balkoně a začne křičet na celé kolo. Nebo psa. Francouzi psi přímo milují. V takové Paříži připadá na jednoho obyvatele mnohem víc psů než v ostatních ev-228
ropských metropolích. Kdyby tady nějakého měli, hned by nás tři vyčmuchal a hlasitým štěkotem by o naší přítomnosti informoval svého pána. Nebo... no, asi chápete, co tím chci říci. V podobných situacích se prostě může přihodit cokoli - a upřímně se vám přiznám, že mně se v tom okamžiku v hlavě honila jedna děsivá varianta za druhou. Podíval jsem se na hodinky. Uplynulo už šest minut a to zatracené světlo pořád nechťelo zmizet. Pokud snad šel dotýčný na záchod, tak mu to trvá sakramentsky dlouho. Centimetr po centimetru jsem se přikradl blíž k oknu, přitiskl jsem nos k rámu a opatrně nakoukl přes záclonu dovnitř. Viděl jsem pohovku, židle poházené věcmi a velký konferenční stolek - díval jsem se tedy do obývacího pokoje. Světlo vycházelo z lampy, která stála naprosto nesmyslně přesně uprostřed místnosti. Jel jsem očima po přívodní šňůře, která byla napojená na prodlužovací kabel, a ten vedl do zásuvky vybavené - heuréka! - časovým spínačem. Obyvatelé tohoto bytu tedy nebyli doma. Aspoň máme o starost méně. Spustil jsme se opět na všechny čtyři, mávl na Wondera a Aviho a pokračoval v cestě. 03.44. Naskládali jsme se na balkon, pod kterým už byla francouzská okna kanceláři firmy Lantos & Cie. Čekal nás nelehký úkol. Jak jistě víte, z Lantosova balkonu visely dolů kamery. Kdybychom při dopadu způsobili příliš velký otřes, kamery by se rozhoupaly - a ostraha sedící u monitoru by poznala, že se něco děje. Těch posledních dva a půl metru musíme proto překonat velice opatrně. Šel jsem jako první. Přelezl jsem zábradlí, shodil dolů nejdřív jednu nohu, pak druhou a chytil jsem se rukama za okraj balkonu. Potom jsem se začal pomalinku spouštět. Když jsem se špičkami prstů na noze dotkl zábradlí, nasměroval jsem se víc dovnitř a opatrně jsem klesl o dalších patnáct centimetrů. Po pár nekonečně dlouhých vteřinách moje reeboky konečně stanuly na pevné podlaze balkonu. Podíval jsem se nahoru a naznačil Wonderovi, ať spustí Aviho. Žádná odezva. Šeptem jsem se zeptal, na co, sakra, čekají. Teprve pak se nade mnou objevily Aviho nohy a začaly sestupovat ke mně. Popadl jsem je v kolenou a stáhl je za zábradlí. Avi se pomalu pustil a v piruetě dopadl na balkon. A žádným lanem se tentokrát nejistil. 229

Zatímco se Wonder snášel dolů s elegancí artisty na visuté hrazdě, Izraelec pokrčil rameny a zašeptal: „Nejvyšší čas, abych se začal tohle všechno učit! Nerad bych vám byl jenom na obtíž!“ 03.48. Prohlíželi jsme si vysoké dveře s úzkými skleněnými tabulkami. Byly celkem troje a všechny sahaly od podlahy balkonu až do výšky zhruba dvou metrů. Přes dvojité sklo bylo vidět do Lantosovy kanceláře. Přede dveřmi stál psací stůl a na něm ležel laptop. Otvírání a zavírání zajišťoval prastarý mechanismus - klika spojená se dvěma tyčemi, které zajižďely nahoře do rámu a dole do prahu. To byly věci, které se daly odhalit pouhým okem. Pak začal Avi pečlivě zkoumat dveře úplně nalevo - ty nejbliž ke zdi. Přibližně po čtvrt minutě mě mávnutím přivolal k sobě. „Koukni se, támhle v rohu!“ zašeptal. „Ale nešáhej na sklo!“ Natáhl jsem krk a podíval se na místo, které mi ukazoval. Po výkonu hodném cirkusového artisty jsem to spatřil: těsně pod rámem svítilo charakteristické červené světélko laserového zabezpečovacího systému. Vlezte dovnitř, přerušíte paprsek a už se po vás žene obrněná kavalerie. Wonder se mezitím podrobně zabýval dvojitými skleněnými tabulkami. „Řekl bych, že tam uvnitř máj nějaký plyn,“ prohlásil po chvíli. „Takovejhle způsob utěsnění jsem ještě nikde neviděl!“ Potom ukázal nosem na dno nejbližší tabulky. „Vidíš to zelený na kraji?“ Viděl jsem to. „Myslím, že jsem o tom už četl. Když sklo rozřízneš, plyn vevnitř se smísí se vzduchem a spustí poplach.“ „A co zámky?“

Wonder pokrčil rameny. „S těma není žádný problém - jsou aspoň padesát let starý!“ Sáhl do zadní kapsy a vylovil z ní široký šperhák. „Maximálně pět vteřin a jsme tam!“ To bylo dobré zjištění. Ale zároveň také záhadné.

Na jedné straně máme před sebou laserový alarm a dvojité skleněné výplně s inertním plynem a na straně druhé dveřní zámky, které půl století nikdo nevyměnil. Kdybych byl od přírody podezřivavý, domníval

bych se, že monsieur Werner Lantos vytvořil takové podmínky, které mě budou svádět k tomu, abych vlezl dovnitř dveřmi. Proč? Protože monsieur Lantos mi zúžil výběr alternativ a vytvořil mi jakýsi trychtýř, do kterého bych měl spadnout. 230

Taktika stará jako válečnictví samo. Ale velmi účinná.

Wonder držel šperhák stále v ruce. Poplácal jsem ho po zápěstí a gestem mu naznačil, aby ho zase schoval. Wonder rozhodil rukama, jako kdyby se ptal: A proč?

Pomocí posunků jsem mu vysvětlil, že se musíme vrátit, protože tohle je past. Zpátky do třetího patra.

Zvedl jsem Aviho tak vysoko, aby se mohl zachytit balkonem nad sebou a vyhoupnout se snadno nahoru.

Po něm následoval Wonder a nakonec já. Když jsme se připlížili k onomu prázdnému bytu, zjistili jsme, že světlo už zhaslo. Jemně jsem proto poklepal na skleněnou tabulku ve dveřích a ukázal jsem prstem na Wondera. Haló, vrátný...! 03.59. Vlezli jsme dovnitř a zamířili do předsíně. Přímo před námi stály vchodové dveře. Došel jsem k nim a položil na ně ucho. Z druhé strany nebyly slyšet žádné zvuky.

Opatrně jsem vzal za knoflík kliky, otočil jsem s ním - a nic. Wonder došel po špičkách ke mně a začal zkoumat kliku i zámek. Rukama přitom přejížděl po kovu, jako kdyby četl slepecké písmo. „Pevný šrouby,“ zašeptal. „Německý pevný šrouby obrácený dozadu. Můžete si dát pauzu,“ vyzval mě a Aviho. Pak si povzdechl. „Tohle bude chvíli trvat, protože ty zatracené pružiny odskakují jako zběsilý - zvlášť v takovýchle tmě!“ Avi dolezl po čtyřech k Wonderovi a odstrčil ho na stranu. Potom si klekl vedle dveří,

vytáhl z kapsy tužkovou svítilnu a otočil vzadu kroužkem. Na zámek u dveří dopadl úzký proužek červeného světla. Izraelec podal svítilnu Wonderovi a vzal si od něj tři paklíče. „Ty jenom sviť, pracovat budu já! Jsem v tom asi přece jen trochu zběhlejší než ty,“ prohlásil. „A kromě toho už je načase, abych se taky nějak projevil!“ 04.02. Na chodbě panovala stejná tma jako v bytě. Za pomoci Aviho baterky jsme našli světelný vypínač, ale nepoužili jsme ho. Místo toho jsme začali opatrně sestupovat po úzkém schodišti. Do druhého patra jsme se dostali bez sebemenších problémů. Kanceláře firmy Lantos & Cle budou napravo. Když jsem se blížil k podestě, chlupy na zátylku se mi najednou postavily do pozoru. Neptejte se mě proč, prostě se naježily a hotovo. Ztuhl jsem na místě, sevřel jsem pravou ruku v pěst, zvedl ji do úrov-231

ně ramen a pak jsem udělal z dlaně trychtýř a přiložil si ho k uchu - tak vypadá signál „stát a poslouchat“. Zastavili jsme se a nastražili všechny smysly. Jako první se ozval čich - chodbou se linula silná vůně francouzského tabáku. Poté zapracoval sluch - v temnotě před námi kdosi dýchal a v tom naprostém tichu znělo jeho dýchání docela hlasitě. Rukou jsem oznámil, že jdu na výzvědy. Nejdřív jsem odložil své vybavení. Pak jsem si položil ruce na krk a naznačil skrčení. Wonder mi ukázal vztyčený palec a začal mi strkat do ruky svoji pilku. Zavrtěl jsem hlavou. Ne že bych byl takový lidumil, ale když už mám zabíjet, tak ať je to tango, a ne jenom nějaký nájemný polda, který za patnáct franků na hodinu sedí přede dveřmi a kouká do zdi. A jak poznám, že to je noční hlídač, a ne tango? Na sto procent nikdy. Ale jinak mám poměrně velkou šanci. Tak především, jistě si vzpomínáte na to, že vedle hlavního vchodu visí štítek, který ve francouzštině hlásá, že tento objekt střeží firma SECOR, LTD. Z toho vyplývá, že bezpečnostní kamery nejsou obsluhované přímo v budově, ale z centrálního pultu někde ve městě. Za druhé, ten chlap je jedinou ostrahou, kterou jsme tady potkali. I tahle skutečnost nasvědčuje tomu, že hlídač nepatří k tangům. Lidé jako Werner Lantos nebo Andrej Judin by totiž na mně nešetřili obětími beránky, protože lidský život pro ně nemá žádnou cenu. Skrčil jsem se a sestoupil na podestu. Tam jsem se přitiskl ke zdi, posunul jsem se o pár centimetrů dál, zastavil se a pár vteřin jsem poslouchal. Potom jsem znovu vyrazil a celý postup zopakoval. V takových chvílích se člověk snaží dýchat tak, aby přitom nenadělal vůbec žádný hluk. Já jsem s tím měl trochu potíže - slyšel jsem, jak mi vzduch proudí kolem uší do nosu a do hrdla. Zároveň jsem cítil, jak mi krev tepe na krku a na zápěstí, a divil jsem se, jak je možné, že to ten pitomec, co sedí v té tmě, neslyší taky. Byl jsem už docela blízko - tak dva a půl metru.

Věděl jsem to, protože jsem toho chlapa cítil. Nesmějte se - my od SEAL ze zkušenosti víme, že v terénu by člověk měl jíst a pít totéž, co jeho protivník, a dodržovat i stejné hygienické návyky jako on, protože když to neudělá, protivník ho vycítí. Gringo, který se cpe hamburgery, po holení si plácá na tvář old špice, při sprchování používá gel a do podpaží si stříká sprej, bude v končinách, kde se všichni živí rýží a rybí omáčkou nuoc mam, fazolemi 232

nebo kuskusem, holí se jen zřídka (a když už, tak nepoužívají nic jiného než studenou vodu) a kousek mýdla nevidí třeba měsíc, vyčnívat jako ztopořený penis a nepřátelé ho ucítí na kilometr daleko. K tomuhle poznání dospěl kdysi ve Vietnamu kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm - a předal ho všem svým žákům. Dnešní protivník mě ale nevyčmuchá. Na to moc smrdí. Potřeboval by pořádnou sprchu - jestli vůbec ví, co to je. V oděru, který z něj vystupuje, se mísí zápach potu, česneku, nepraných šatů a zapařených nohou. Další známka toho, že mám před sebou nájemného poldu. Ti totiž dostávají jen minimální mzdu a z té jim toho na prádelnu nebo čistírnu moc nezbyvá. Posunul jsem se ještě o kousek dál, abych na něj lépe viděl. Seděl na dřevěné židli, kterou si naklonil dozadu a opřel o zed. Kolem předních nohou židle si obtočil kotníky. Sakra, budte tam zticha! Ne, ne - držte hubu, já se tady snažím pracovat! Omlouvám se za to přerušení, milí čtenáři, ale to za mnou přiběhl můj redaktor. Že prý chce vědět, jak na toho chlápka v té chodbě můžu tak vidět, když je všude kolem tma. Dobrá připomínka - proto trochu odbočím, abych vám to vysvětlil. Klíčem k celé záhadě je jeden pozoruhodný a nesmírně přizpůsobivý orgán lidského těla, a sice oko. Když ho dáte do naprosté tmy (neberte mě zase úplně doslova), jeho sítnice se otevře a umožní oku rozlišovat tvary. Můžete si to klidně vyzkoušet. Zavřete se na půl hodiny do tmavé místnosti a za chvíli zjistíte, že dokážete rozeznat všechny nábytek, obrysy místnosti, a dokonce i člověka, který sedí na židli proti vám. Totéž platilo i v mém případě. Moje oči už docela přivykly tmě, a proto jsem ho viděl tak jasně. A přitom jsem odhalil fakt, který se mi nemohl nelíbit: kromě rytmického zvedám a klesání hlídačovy hrudi jsem nezaznamenal žádný jiný pohyb. Dýchal tak pravidelně, až jsem si myslel, že usnul. Připlížil jsem se k němu na vzdálenost asi jednoho metru a chystal jsem se zaútočit. A vtom sebou ten pitomec škubl. Strnul jsem. Hlídač zatřásl hlavou a odfrkl si jako kuň. Pak se zase uklidnil. Čekal jsem, až se mu hlava vrátí ke zdi a jeho hrud' se začne znova pravidelně zvedat a klesat. 233

Začal dokonce chrápat - a nahlas. Pár vteřin mi trvalo, než jsem se přesunul na místo, z něhož budu mít nejlepší pozici pro útok. A pak jsem se na něj vrhl. Levou rukou jsem mu zakryl pus, aby nemohl křičet. Pokusil se mi vykrotit, ale nedovolil jsem mu to - praštil jsem ho do břicha a vyrazil mu dech. Potom jsem ho chytil pravou rukou těsně nad ohryzkem a zatlačil směrem k sobě. Tenhle škrtící chvat, který vyrazí protivníkovi z průduš-nice veškerý vzduch, vynalezli policisté v Los Angeles. Hlídačovo tělo téměř okamžitě zmrtvělo. Celá akce netrvala déle než nějakých devět nebo deset vteřin. Uvolnil jsem sevření a nechal tělo klesnout zpátky na židli. Pak jsem vytáhl z kapsy lepicí pásku a omotal ji hlídačovi přes pus a kolem kotníků i kolen. Když jsem ho ještě převalil na břicho a spoutal mu za zády ruce, vylovil jsem baterku a posvítíl jsem si na něj. Měl na sobě modrou uniformu se znakem firmy SECOR na pravém rameni. Nebyl ozbrojený - až na dlouhý řetěz připnutý k opasku. Na jeho konci visel obrovský svazek klíčů. V kapsách jsem našel obvyklou výbavu - peněženku, dva klíče od bytu, pár mincí, cigarety a laciný plynový zapalovač. Odepnul jsem svazek s klíči a podal ho Wonderovi, který se připlížil za mnou. "Světlo!" zašeptal.

Podal jsem mu baterku. Wonder s ní posvítíl na zámek u dveří do Lantosovy kanceláře a poté na hromadu klíčů, kterou držel v levé ruce. Začal klíče probírat a mumlal si přitom cosi pod vousy. Zhruba po půlminutě šeptem oznámil: "Myslím, že jsem našel ten správnější" Vzal jeden z klíčů a opatrně ho zasunul do zámku. "Pasuje," řekl a spokojeně pokýval hlavou. Pak s ním dvakrát otočil proti směru hodinových ručiček - a nic se nestalo. "Tak pardon!" omluvil se a pustil se opět do hledání. Po necelé minutě to zkusil znova. Tentokrát se zámek lehce - a tiše - odemkl. "Jsme tam!" prohlásil. Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, ještě tam nejsme - zatím jsi jenom odemkl zámek!" Wonder se na mě zaškaredil. "Ty ses ale puntičkář!"

04.07. Wonder otočil knoflíkem kliky, otevřel dveře a já jsem se pomalu vydal dovnitř. 234

Vstupní hala byla prázdná a také nechráněná. Nikde jsem neviděl žádné lasery ani čidla na pohyb. To se dalo pochopit - strážný takhle mohl chodit i dovnitř. Když jsem usoudil, že je všechno v pořádku, přenesli jsme přes práh nehybného nájemného poldu a postavili ho i s židlí ke zdi. Prostory kanceláře byly mnohem menší, než jsem očekával. Myslel jsem si, že Lantosova firma zabírá celé podlaží nebo aspoň celou přední část budovy. Místo toho jsem narazil na čtyři skromné místnosti. První z nich byla vstupní hala s jedním psacím stolem, který zřejmě patřil sekretářce a spojovatelce v jedné osobě, protože na něm stál telefon se třemi linkami a fax. Za halou jsem objevil dva neútluné kamrlíky bez oken. V každém z nich jsem našel stůl s počítačem, telefon, malou skříňku, jednu kancelářskou židli a dvě židle obyčejné. Poslední místností byla kancelář šéfa firmy, kterou jsme viděli z balkonu a která měla v podstatě jako jediná okna do ulice. Opatrně jsem tuhle místnost prozkoumal. Přitom jsem musel dávat dobrý pozor na laserový alarm pod francouzským oknem. Lantosův stůl se blyštěl čistotou - jako kdyby ho ani nikdo nepoužíval. Přesně uprostřed na něm stál počítač, který jsem viděl zvenku - laptop značky Toshiba - a přímo mě vybízel k tomu, abych ho otevřel a probádal jeho obsah. Natáhl jsem ruku a chystal jsem se odklopit víko.

„Dicku - ne!“ zarazil mě Avi. „Radši se k tomu ani nepřibližuj!“ dodal šeptem. Ruka mi zůstala viset ve vzduchu. Aniž bych ji stáhl zpátky, ustoupil jsem o krok dozadu. „Co máš za problém?“ zeptal jsem se. „Já žádnej, ale tvůj kámoš Ehud Golan jo,“ odpověděl Avi, vzal si baterku a posvítíl si na laptop. „Technici z Mossadu vyrobili na příkaz předsedy vlády šestatřicet náloží, které se vejdou to laptopů od Toshiba - do stejnejch modelů, jako je tenhle! Stalo se to přibližně ve stejnou dobu, kdy dostali povolení předělat taky pár mobilních telefonů!“ „Fakt?“ Bylo zcela zřejmé, co má na mysli. Ale pro ty z vás, kteří nečetli v poslední době noviny, raději zopakují, že Izraelci jsou mistry ve schovávání náloží do různých technických vynálezů naší doby, například počítačů a telefonů. Tyto předměty pak dávají do kanceláří, domovů či aut lidí, kteří vedou válku proti občanům židovského státu. V současnosti k tomu použijí-235

vají semtex A3, což je izraelská mutace nechvalně známé české plastické trhavin, kterou neodhalí ani ty nejmodernější detektory. Když se bomba vyrobí z téhle trhavin, může se bez problémů naložit do letadla a přepravit vzduchem na místo určení. Každá nálož se odpaluje jinak. Ty v laptopech obvykle explodují v okamžiku, kdy někdo otevře víko. Bomby v telefonech lze odpálit buď hlasem (pomocí cípu, který je naprogramovaný na hlasovou frekvenci daného člověka), anebo na dálku - v takovém případě je nutné, aby se agent nacházel přímo na místě a stiskl tlačítko pro odpal na dálkovém ovladači, nebo aby příkaz k odpálení nálože vyslal elektronicky z jiného telefonu. Tak či onak, mobil exploduje a tango, který ho v té chvíli drží u ucha, bude rázem o hlavu kratší. „Byly přichystané na akce proti Hizballáhu a Islámskému bratrstvu,“ vysvětloval Avi, jako kdybych to sám nevěděl. Přiznám se vám, přátelé, že pokud to není absolutně nezbytné, tak si s cizími náložemi raději nezahrávám. Nemůžu je totiž znát, a tudíž jsou pro mě nebezpečné. „Můžeš ji zneškodnit?“ zeptal jsem se Aviho. „Jestli to bude naše, tak určitě ano. Ty počítačové bomby byly sestaveny tak, aby se daly nainstalovat i odstranit během pár vteřin,“ odpověděl Izraelec, odklopil kryt PCMCIA slotu a posvítíl si baterkou na modemovou kartu. „Tahle je určitě naše!“ prohlásil rezolutně. Vytáhl kartu ven a pozorně si ji prohlédl. „Bíduke - přesně tak!“ Pak součástku podržel tak, abych na ni viděl i já. „Tady je přilepená ta trhavina,“ řekl a ukázal na kousek, který vypadal jako normální obvod. „Takhle se mohly posílat ven a potom předávat našim tajným agentům, který nemuseli mít tím pádem o technice ani páru!“ „A jak jste zajistili, aby počítač nebouchnul dřív, než chcete?“ „Naši lidi v Tel Avivu překonfigurovali kartu tak, aby se nálož při zasunutí karty do počítače odjistila a při vytažení zase zneškodnila. Díky tomu můžu použít libovolnej počítač, ukázat svému objektu, že je všechno v pořádku, pak ho zavřít, strčit tam kartu, a když ho pak ten chlápek zapne, tak spá-nembohem! Sakra, tohle je ale velká nálož!“ poznamenal a přejel očima po místnosti. „Ta by tady nadělala pěknou paseku! V Libanonu dokázala jedna takováhle nálož srovnat se zemí celou vilu!“ 236

Potom Avi schoval kartu do kapsy, odklopil u laptopu víko a zmáčkl síťový vypínač. „Vidíš, normálně bootuje - stejně jako každé jiné počítač!“ Teď už mi bylo docela jasné, proč jsme u balkónových dveří narazili na ten starý zámek. Monsieur Lantos nám zametl cestičku a nasměroval nás (nebo někoho jiného,

kdo by se k němu vloupal) přímo k počítači na svém stole. Sled událostí by byl následující: kdosi vnikne francouzským oknem dovnitř, spustí laserový alarm, dojde ke stolu, otevře laptop, ten vybuchne a kancelář - možná dokonce celá budova - vyletí do vzduchu. A na koho padne vina? Přece na ty neznámé tangy, kteří poslední dobou pokládají bomby po celé Paříži! Ovšem já jsem měl v hlavě poněkud jiné rozuzlení - a to nekončilo smrtí méj osoby, nýbrž smrtí Wenera Lantose. Ale na takové myšlenky nebyl čas - čekala nás práce. Prozkoumal jsem stůl. Všechny zásuvky byly odemčené. Vědom si možných nástrah, opatrně jsem je prohlédl. Ukázalo se však, že jsem se neměl čeho bát - všechny zásuvky byly totiž prázdné, až na centimetr tlustý balík hlavičkového papíru, několik kancelářských svorek, dvě gumičky a hromádku Lantosových navštívenek. Ve skřínce jsem našel jenom krabici s čistými bílými obálkami. V šatníku vedle dveří byla zase pouze tři dřevěná ramínka. Kožená kancelářská židle nejevila absolutně žádné známky opotřebení. Připadá vám to divné? Mně ano. Vždyť tohle by mělo být sídlo investiční banky, která údajně uzavírá po celém světě obchody za miliony - možná dokonce miliardy - dolarů, a místo toho to tady vypadá jako v kanceláři nějakého podřadného pojišťovacího agenta odněkud z venkova, který právě pověsil svoji živnost na hřebík. Ani Lantos se neubrnil tomu, aby si na zdi neudělal výstavku fotografií z cyklu „Já a...“, kterou tvořily zhruba dvě desítky zarámovaných snímků s věnováním. Poznal jsem na nich tři izraelské premiéry. Na dalších třech fotkách se do objektivu mračili Michali Gorbačov, Leonid Brežněv a Boris Jelcin, všichni s rukama kolem Lantosových ramen. Na jiných se na fotografa zubili kromě Lantose také francouzští prezidenti Francois Mit-terrand a Jacques Chirac. Zarámované umělecky vyvedené plakety vedle nich oceňovaly Lantosovu nesmírnou humánnost a šlechtnost. 237

Ale hlavně jsem nikde nenašel žádné dokumenty a fascikly -dokonce ani ve třech na zakázku vyrobených skřínkách na pořadače. Jen dvoje prázdné desky - a to bylo všechno. Začal jsem proto zkoumat podlahu a zdi a hledat v nich tajné skryše. Won-der s Avim mezitím spustili všechny počítače a prohlédli jim harddisky. A znovu jsme narazili na překvapivě malé množství materiálů. Žádné soubory nebyly zašifrované. Každý počítač obsahoval obchodní korespondenci a nějaký textový editor. Jinak nic - žádné tabulkové procesory, žádné databáze. Jenom to nejzákladnější programové vybavení. Dokonce ani Windows 95. Ani hry jako solitaire nebo miny. Na harddisku o velikosti 1,6 gigabajtu se krčilo pouhopouhých dvě stě mega! Když jsem vracel na místo poslední kus koberce, objevila se ve dveřích do Lantosovy kanceláře Aviho hlava. „Našel jsi něco?“ zeptal se. Zavrtěl jsem hlavou. „Nic. A co ty?“ „Taky nic,“ odpověděl Avi. „Je tady úplně čisto!“

Měl pravdu. Skutečně tam bylo čisto. Tak čisto, jako na Judi-nově dače. Dovolte, abych vám to ještě jednou zopakoval. Tak čisto, jako na Judinově dače. Samozřejmě - Werner Lantos tady po té veselé snídani uklidil. Sebral všechny důkazy a odnesl je neznámo kam, ale pár stop tu přece jen nechal, aby to vypadalo, jako že tady pořád pracuje. Potom nařídil Ehudovi Golanovi, ať dá do laptopu nálož, která zničí celé apartmá. Ale vzpomínáte si, co jsem vám říkal, když jsem prohledával Judinovu daču? Říkal jsem vám, že byť by se nepřítel sebevíc snažil zamést po sobě stopy, stejně se vždycky najde nějaký zapomenutý kamínek do mozaiky. Vždycky. Člověk musí jen pořádně hledat. Na dače to byl nákladní list od Air France. Tady to byl laptop. „Padáme odsud!“ zavelel jsem. „Ale ten zatracenej laptop bereme s sebou!“ KAPITOLA 18

Ted' vám povím něco o Olliem Northovi. Když se provalil skandál, který posléze proslul pod názvem aféra Irangate, podplu-kovník Oliver North* prošel spolu s několika svými věrnými 238 veškeré archivní záznamy, které měl ve své kanceláři, a většinu jich sešrotoval. Tyhle záznamy se už nikdy nepodařilo dát dohromady. Pak se napojil do počítačové sítě Bílého domu a vymazal z ní desítky - ba dokonce stovky - potenciálních důkazů. V podstatě veškerá korespondence, veškerá elektronická pošta a všechny zprávy, které si mezi sebou posílali účastníci takzvaného „Podniku“, jak akci pojmenoval vyšetřovací výbor, putovaly do elektronického „šrotáku“. Všechny inkriminované harddisky byly vyčištěné. Jenže elektronicky sešrotované záznamy nejsou, na rozdíl od těch papírových, nenávratně zničené. Ty harddisky se nesmazaly celé jenom proto, že Ollie nebo jeho lidé zadali příkaz „del *.*“. Už vidím, jak zvedáte ruce. Chcete vědět, jak je to možné. Nebojte se, hned se dočkáte vysvětlení, ale

místo mne vám ho podá Stevie Wonder, který počítačům na rozdíl ode mne rozumí. No tak, Stevie, pusť se do toho. „Prosím, jak je libo, Dicku! Takže při vymazání souboru se prostě změní jenom první písmeno jeho jména v tabulce pro umístování souborů, známý jako FÁT (Filé Allocation Table). Nový jméno pak začíná písmenem, který počítač nezobrazuje na monitoru - takhle to má v sobě naprogramovaný. Čili když počítači řeknete, ať vám takovej soubor ukáže, neuvidíte nic. Ale ten ,vymazanej soubor je jinak stále na harddisku. A co víc - i kdyby byl přepsanej, pořád se dá ještě manipulovat s FAT-kou a rekonstruovat částečně, nebo dokonce úplně původní data. Existují taky jednoduchý utility - jako třeba Norton Utilities - který umožňují obnovit vymazaný soubory. Funguje to v podstatě tak, že vám umožňej obnovit ten chybějící první znak a tím pádem počítači opět „zviditelnit daněj soubor.“ Díky, Wonder! Měli byste také vědět, že dokud nezformátujete celý harddisk pomocí speciálního bezpečnostního programu - Jednou kdosi prohlásil (byl to Mike Wallace v pořadu 60 minut), že jsme si s Oliem v něčem podobní. Oba jsme totiž byli pronásledováni „mocnými tohoto světa“, protože jsme přivedli k zrušení příliš mnoho důležitých lidí. S tímhle názorem nemůžu souhlasit. Po Oliem šli proto, že šrotoval papír - čili likvidoval důkazy. Kdežto po mně šli kvůli tomu, že jsem šrotoval lidi. Dlužno dodat, že jsem při tom svém šrotování zažil daleko víc legrace než Ollie. 239

mu nebo na něm nepřepíšete novými daty každický bajt, vždycky po vás zůstanou nějaké elektronické stopy. Ale i po těchto operacích lze často obnovit aspoň malou část souboru - a zkušený špión z ní vytuší, co v souboru bylo. Kdo to tam vzadu mává rukou ve vzduchu? Co že to chcete vědět? Proč o tom neví Werner Lantos, když o tom vím já? Dobrý postřeh. Myslím, že byste klidně mohli dělat redaktory v nakladatelství. Na tuhle otázku je jednoduchá odpověď: většina lidí se totiž vůbec nezajímá o to, jak počítače fungují. Jenom je používají a tím to pro ně hasne. Což platí zvláště o špičkových manažerech a vysokých úřednících. Právě proto nechal kdysi můj nepřítel a bývalý ministr obrany Grant Griffith všechna usvědčující data ve svém laptopu - aniž by je nějak zašifroval. Nikdy ho nenapadlo, že by měl tyhle informace chránit. Ollie North i jeho kumpáni byli v oblasti výpočetní techniky nepoměrně vzdělanější - a přesto si neuvědomili, kolik dat po sobě nechají, když je jenom „smažou“. Když pak má někdo po ruce pár počítačových kouzelníků (jako třeba Wondera a Aviho), krásné a teplé hnízdečko, do kterého se může zavrtat (jako například byt LeClerkových), pár hodin času, dostatečné vybavení (LeClerkovi nám promptně zapůjčili dvoustovku pentium s dvougigovým harddiskem a laserovou tiskárnu) a umí programovat (což moji dva zlomyslní skřítkové dokázali levou zadní), může se směle pustit do obnovování vymazaných dat. A přesně to jsme také udělali. Ne že by se nám snad podařilo obnovit obsah harddisku v laptopu na sto procent. Kdepak, do toho jsme měli hodně daleko. Bylo zřejmé (přesněji řečeno, zřejmé to bylo Avimu a Wonderovi), že monsieur Lantos nejdřív smazal všechny soubory a teprve potom svěřil laptop Ehu Golanovi. Nicméně po třech hodinách datlování se oběma kouzelníkům povedlo zrekonstruovat takové množství bitů a bajtů, z něhož jsem si mohl udělat jakous takous představu o životě Wernera Lantose. A jak ten život vypadal?

Nejsem sice žádný kvalifikovaný úředník, ale z toho, co jsem viděl na monitoru, se zdálo, že náš kamarád Lantos si nebezpečně zahrává s cizími penězi. Investoval například do cenných papírů na hongkongské burze - a prodával. A lidé, jejichž peníze k tomu použil, tak přišli o desítky milionů dolarů. 240

Jenže co to je za lidi? Odpověď na tuhle otázku jsme ještě neznali - bankovní účty byly označené jenom čísly. Ale někde tady musí být - stačil by i pouhý střípek. „No tak, hoši, však vy to vydolujete!“ povzbudil jsem Aviho a Wondera v další práci. Hledání inkriminovaného souboru trvalo pár hodin, během nichž ve vzduchu poletovala tak sprostá slova, že jsem se při nich červenal i já. Když ale oba počítačová magové skončili, vedle čísel se objevila i jména. A jak to udělali? Upřímně řečeno, to mi bylo docela jedno. Hlavně že se to povedlo. Přelétl jsem očima text, který se objevil na obrazovce monitoru. - Lantosovy soukromé finance jsou ve značně neutěšeném stavu. Ale podle všeho má k dispozici ještě čtvrt milionu dolarů na kontě ve Švýcarsku, dalších pár stovek tisíc v bance, která se, soudě podle mezinárodní telefonní předvolby, nachází v Bahrajnu, a konečně třetí sumu (neznámé výše) na místě, které se Wonderovi s Avim nepodařilo rozluštit. Mnohem lépe se jim vedlo v souborech pro tabulkové

procesory. Tady dokázali dát dohromady víc než devadesát procent informací. - Jeden soubor se týkal prodeje ruských zbraní do Číny - během posledních měsíců při něm změnilo majitele přes šedesát milionů dolarů. Za to se dá, přátelé, nakoupit spousta kalašni-kovů a dalších menších zbraní. To by mě zajímalo, na co ty zatracený Číňani potřebují kupovat zbraně od Rusáků, když jsou pátým největším vývozcem zbraní na světě?! - Druhý soubor obsahoval informace o ukradených jaderných materiálech. Viktor Grinkov a jeho kumpáni prodávali zakázané technologie každému, kdo disponoval tvrdou měnou. Zběžně jsem přečetl seznam odběratelů. Byl tam Pákistán, Írán, Irák, Libye - a také Sýrie. - Třetí soubor pojednával o ruských investicích v zahraničí. Iva-ni se přes řadu nastrčených firem pokoušeli dostat do technické sféry. Což lze pochopit - vždyť Rusové v technice hráli vždycky jen druhé housle. A teď používají tvrdou měnu k tomu, aby nakoupili podíly v západních firmách, které vyrábějí mikroprocesory, šifrovací zařízení a další technické vybavení. Jediný problém spočíval v tom, že Werner Lantos vyfoukl Ivanům z těchto peněz pětadvacet milionů dolarů a pokryl s nimi svoje ztráty z hongkongské burzy. 241

- Ve čtvrtém souboru se hovořilo o vkladech na jistém účtu na Kajmanských ostrovech, který Werner Lantos založil pro nějakého Bartletta Austina Wyetha ml. Soubor byl už sice zčásti přepsaný, ale z toho, co zbylo, jsem zjistil, že před osmi měsíci leželo na účtu přes půl milionu dolarů. A to je, přátelé, pěkná hromádka peněz za to, že člověk zradí svoji vlast! - Pátý soubor představoval jakýsi výpis z Lantosových soukromých investičních kont - z těch, která spravoval za bakšiš Ivanům. Na prvním místě v seznamu těchto lidí figurovalo jméno Viktor Grinkov. Člověk, který řídil ruské ministerstvo vnitra, evidentně investoval do spekulativních nákupů na hongkongské burze. Číslo na obrazovce říkalo, že za uplynulý půlrok přišel při těchto nákupech skoro o osm milionů dolarů. A Grinkov nebyl jediným Ivanem, který prodělával na hongkongské burze kalhoty. Ztráty se objevovaly také na dalších účtech vedených na ruská jména. Všechny přitom spravovala jediná osoba - Werner Lantos. Avi překvapením vykulil oči. „Koukám, že švy konto má u něj taky nějaký I. Katavcev - to bude Igor Katavcev, předseda Výboru Státní dumy pro otázky zpravodajských služeb!“ poznamenal. „A Sergej Pavlov - ten stojí v čele GRU!“ Tahle zkratka označuje ruskou vojenskou rozvědku. Podíval jsem se na Aviho. „Jestlipak o tomhle všem ti pánové vědí?“ „Pochybují,“ odpověděl Izraelec. „Tyhle chlápci nejsou žádný finanční experti. Chtěj ty švy prachy jenom uložit do bezpečí na nějaký konta ve Švýcarsku nebo na Bahamách. Myslím, že Lantos jim ty prachy zašantročil v okamžiku, kdy je stěhoval z Ruska ven.“ „Nemyslel jsem ty soukromý, i když vypadaj dost děsivě,“ řekl jsem a zamával papírem, na který Wonder vytiskl stav konta, z něhož Rusové financovali nákupy strategických podílů v západních firmách. „Ale tohle je daleko horší!“ A také bylo. Werner Lantos měl jednoduchý plán, který mu nevyšel, a jeho ruští partneři tím pádem přišli celkem o osm až deset milionů dolarů. Lantos jejich peníze vložil na účty, které založil na jejich jména na trhu s cennými papíry v Hongkongu. Díky tomu získal kupní sílu o velikosti přibližně padesát milionů dolarů. Celou tuto částku pak investoval do nákupu cen-242 ných papírů, při nichž zaplatil jen část ceny s tím, že zbytek doplatí až později. Spekoval s tím, že cena jeho akcií brzo vzroste, on je všechny zase prodá a vrátí Rusům peníze, které si vypůjčil z jejich ženevských, bahamských a jiných kont. Ale tenhle záměr se nezdařil, protože akcie klesly. Banky poté chtěly zpátky své garance a nebohý Lantos do nich musel pumpovat další a další peníze od Ivanů. „Každopádně Viktor Grinkov i ostatní Rusáci jsou dohromady chudší o nějakých...“, podíval jsem se na obrazovku, „...patnáct až dvacet milionů!“ Zatahal jsem se za knír. „Co kdybychom všechny tyhle soubory vytiskli, zafaxovali je do Moskvy a počkali si na to, co s Lantosem provedou?“ Avimu se ve tváři objevil zlomyslný úsměv. „To bych mohl zařídit!“ prohlásil. „Ve svém telefonním seznamu mám faxový čísla na všechny ministerstva! Ale ještě větší sranda by byla, kdyby se to dostalo na veřejnost - možná bychom to mohli poslat do nějaký tiskový agentury, třeba do Interfaxu!“ Načež sáhl do kapsy, vytáhl ven faxmodemovou kartu a už už se ji chystal strčit do laptopu, když vtom mně i Wonderovi došlo, co to vlastně chce udělat, a oba jsme ho chytli a vykroutili mu ten ďábelský vynález z ruky. „Kromě toho, mám lepší nápad!“ řekl Wonder. Opravdu? Tak sem s ním!

„Známe přece čísla těch ruskejch účtů v Hongkongu a hesla k nim - to jsou ty prachy, který Lantos Ivanům prošťstroval," začal vysvětlovat a oči mu přitom rejdlily po obrazovce laptopu. „Ale známe taky čísla a hesla účtů, který mají Rusáci v Bahrajnu, Singapuru, Ženevě, na Kajmanskejch ostrovech a pár dalších místech - a to je pořádněj balík peněz, který dostávají za svoje zbraně!" Prolistoval několik obrazovek. „Takovejch padesát šedesát melounů!" „A co s tím?"

„Co kdybychom to všechno vzali pod kontrolu? Změníme jim ty hesla a hotovo! A na čí hlavu padne vina, na naši, nebo na Lantosovu?" Ta představa byla divoká, šílená, zvrácená a prohnílá. A také příjemná, lákavá a báječná. „A ty bys to zvládnul?" Wonder začal otáčet hlavou doleva-doprava-doleva a dopra-va-doleva-doprava jako pravý Stevie Wonder. „Schválně, zkus hádat! Samozřejmě že bych to zvládnul!" 243

„Tak to uděláme - je to skvěle] nápad! Ale na Lantosovy účty nešahaej! Zatím je necháme na pokoji! Nechci ho vystrašit!" Vtom mě napadlo ještě něco jiného. „Avi, můžeš nějak zjistit, kde jsou teďka Lantos s Golanem? Ale nenápadně!" Avi se na chvilku zamyslel a pak odpověděl: „Možná by to šlo. V našem kulturním středisku pracuje jedna sekretářka, se kterou se znám už spoustu let - právě ona mi řekla, že se tam Golan objevil. Pro některý věci má zkrátka oči i uši na stopkách. A rozhodně se nedá tvrdit, že by současněj režim a jeho priority zrovna milovala! Myslím, že by to stálo za pozvání na kafe!" „Ty tam máš svého soukromýho špiona, Avi?"

Izraelec na mě mrkl jedním okem. „Kdybych ti to řekl, Dicku, tak bych tě potom musel zabít!" 08.25. Telefonoval Brud a vyřídil mi vzkaz. Jeden můj kamarád - miněno Kenny Ross - mi prý nechal něco na Care du Nord. Mám si to vyzvednout a potom zavolat na číslo, které mi Brud hnedka sdělí (a také tak učinil, pro jistotu dvakrát). „A kde ten balík najdu?" zeptal jsem se.

„Em es," odpověděl Brud.

Čili mrtvá schránka.

„Jasně! Místo?"

„Na severním konci první ulice, která se jmenuje po jeho křestním jménu, je poštovní schránka. Budou na ní dvě čárky namalované křídou. Balíček bude přilepeněj zespodu," vysvětlil Brud a na chvilku se odmlčel. „Ten tvůj kámoš povídal, že to pochopíš. Já jsem mu zase tvrdil, že je blázen." „A měl jsi pravdu!" uklidnil jsem ho a zavěsil jsem. Co to je za blbost? První ulice, která se jmenuje Kenneth. Vždyť žádná taková ulice v Paříži není! Moment - jsem já to ale pitomec! Jak se jmenuje Kenny Ross křestním jménem? Odpovězme na tuto otázku společně, vážení přátelé, a hezky celou větou. Křestní jméno Kennyho Rosse zní - admirál. Půjčil jsem si od monsieur LeClerka pláněk Paříže a začal jsem v názvu ulic hledat slovo „amiral", což ve francouzštině znamená „admirál". První ulicí, která tuhle podmínku splňovala, byl Boulevard de l'Amiral Bruix. Podíval jsem se do plánu. Ulice vedla z jihozápadu na severovýchod města a stanice metra, která ležela nejbliž k jejímu severnímu konci, se jmenovala Porte Maillot. 244

Natáhl jsem si bundu. „Držte se, chlapi! Za hodinu jsme zpátky!" Wonder se zvedl ze židle a zeptal se: „Mám ti pomoci?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Tohle zvládnou sám!"

10.42. Dojel jsem na Care du Nord, což je největší z šesti pařížských nádraží, a vyzvedl jsem si zásilku. Cestou jsem si neustále kontroloval, jestli mě někdo nesleduje. Nesledoval. Na spodní straně žluté poštovní schránky byl přilepený klíč od skříňky v úschovně zavazadel. Když jsem pak skříňku otevřel, našel jsem v ní igelitovou tašku s klasickým telefonem vybaveným šifrovacím zařízením. Tyhle telefony jsou velké a těžké - připomínají ty staré pětikilové radiotelefony z doby válek ve Vietnamu, které dneska uvidíte už jen ve vojenském muzeu. Popadl jsem tu tašku, dal si ji do podpaží a pospíchal jsem do metra. Tam jsem chvíli všelijak vystupoval, nastupoval a přestupoval, dokud jsem neměl jistotu, že na mně nikdo nevisí. Potom jsem přesedl na trasu Porte d'Orléans a dojel na Boulevard St. Michel. Tahle stanice je učiněný blázinec - což se mi skvěle hodilo, protože jsem se cestou nahoru mohl ukrýt v davu. Na ulici jsem pak proklíčkoval mezi houfy turistů, studentů a potulných muzikantů na Ruč děs Arts, obešel jsem úzký blok obchodů, kaváren a pizzerií a vrátil jsem se do svých stop. Nikde jsem neobjevil žádné

známky toho, že by mě někdo sledoval. Pomalu jsem se vydal po Quai dės Grands Augustins a ve výlohách místních antikvariátů a starožitnictví jsem občas zkontroloval prostor za svými zády. Nic. U Pont Royal jsem přešel na druhý břeh Seiny a dlouhou oklikou jsem zamířil zpátky ke Café dės Augustins. Dával jsem si přitom notně na čas a třikrát jsem se zastavil v některém z barů, které ležely po cestě, abych ochutnal pařížskou kávu - a pátral po nepříteli. Byl jsem sám. 13.15. Avi se ještě nevrátil, a tak jsme s Wonderem opatrně prozkoumali telefon a přesvědčili jsme se, že není nijak uprave-"y-. Ze to už přeháním? Ani bych neřekl - vy snad ano? Podle Wondera byl přístroj v pořádku. Odpojíl jsem tedy jeden z telefonů, které měli LeClerkovi doma, připojil jsem místo něj svůj (ten už byl vybavený zástrčkou pro evropské telefonní síť) a vytočil jsem číslo, které mi Brud nadiktoval. 245

Po třetím zazvonění se ve sluchátku ozval hlas Kennyho Ros-se: "äRoss." "äAhoj, to jsem já!"

"äTakže jsi to našel! To je dobře!"

"äCo se děje?"

"äTo bys mi měl říct spíš ty! Mám tady jistýho čtyřhvězdičkáře, kterej přímo hoří netrpělivostí!" Tak počkat, pěkně po pořádku! "äJak se sem ten telefon dostal?" zeptal jsem se. Báł jsem se, že by mě přístroj mohl zkompromitovat. "äNa předsedův příkaz jsem zavolał jistému člověku z ambasády a ten ti ho nechal v ty skřínce. Je to v pořádku." "äNedal vám ho nikdo od CIA, admirále, že ne...?"

Kenny chvíli mlčel a snažil se rozluštit význam mých slov. "äNe, ne, Dicku," odpověděl poté. "äPostarali jsme se o to, abys dostal telefon přímo od předsedy - ten v sobě ty zatracený čipy nemá!" Tímhle sdělením mě Kenny docela potěšil. To bylo totiž tak: na počátku osmdesátých let se tehdejšímu řediteli NSA vicead-mirálovi Bobbymu Rayovi Inmanovi nelíbilo, že nemůže číst ostatním poštu, a proto začal lobbovat za to, aby jeho organizace mohla vyrobit mikročip, který by se pak vložil do všech spojovacích prostředků CIA. Lobbování dopadlo úspěšně a Inman nakonec kýžený souhlas získal. (Inman měl mimochodem tak velký politický vliv, že se mu povedlo dostat ten čip do spojovacího vybavení všech ostatních státních institucí a organizací, které používají šifrovací techniku, včetně ministerstva obrany, ministerstva zahraničí, ministerstva energetiky, ba dokonce i do komunikačních balíků WHCA, což je zkratka označující Spojovou službu Bílého domu.) Díky mikročipu mohla NSA monitorovat i ty nejtajnější hovory.* Jenže v roce 1996 nakoupil Sbor náčelníků štábů od firmy Tento mikročip. se jmenuje DREC (Digital Reconnoiterable Electronic Component - Elektronická součástka pro digitální sledování). Jeho prostřednictvím mohla NSA dešifrovat vysílání a zjišťovat místo, odkud signály vycházejí. Na počátku devadesátých let přesvědčila NSA Kongres, aby ji nechal nainstalovat DREC do všech přístrojů s kryptografic-kým zařízením, které vláda zakoupí. Představitelé NSA tvrdili, že se tak zabrání případnému zneužití techniky a že to zároveň usnadní hledání ukradených přístrojů, neboť bude možné přesně určit místo, od-246

Motorola přístroje páté generace, které už tento mikročip, navzdory hlasitým nářkům ze strany NSA, neobsahovaly. Členové Sboru náčelníků štábů chtěli mít totiž svoji vlastní spojovací síť, v rámci níž by mohli mluvit se svými vrchními veliteli v naprostém soukromí. A jelikož Sbor náčelníků štábů může do jisté míry ovlivňovat výši finančních prostředků, které putují do NSA, jeho členové vyhrožovali a zastrašovali tuto organizaci tak dlouho, dokud nebylo po jejich. Proto jsem mohl podat admirálovi přesné hlášení, v němž jsem nevynechal nic (pochopitelně s jedinou výjimkou, a tou byla Wonderova přítomnost). Občas jsem udělal krátkou přestávku, aby si Kenny stihl všechno zapsat. Teprve na konci svého vyprávění jsem se zeptal na to, co jsem chtěl vědět ze všeho nejvíc: na tu družici FORTE, kterou jsem potřeboval přeměřovat. Bez ní bychom pracovali v podstatě naslepo. Zaslechl jsem, jak se otvírají dveře. V předsíni se objevil Avi a mávl na mě. "äAdmirále, počkejte chvíličku..." Přikryl jsem dlaní mluvítko a zeptal jsem se Aviho: "äTak co?" "äJsou pryč - vzali roha! Najali si letadlo do Švýcarska. V Že-nevě budou mít pětihodinovou pauzu, pak prolétej na Kypr, tam přenocujou a nakonec přistanou v Bejrútu!" Ten zatracený plán se už realizuje! Musí to tak bejt! Pěkně to do sebe zapadá - Lantos ve Švýcarsku vybere ze svého konta všechny peníze, na Kypru nabere posily a z Bejrútu se vydá do Damašku. Já ten pitomý satelit prostě potřebuju - a potřebuju ho hned! "äZačíná se to tady hejbat," oznámil jsme Kennymu Rossovi. "äUž nemáme moc času, admirále!" "äJenže my tady narážíme na dost

tuhej odpor," řekl Kenny. "S družicí nad Čínou počítat nemůžeme - přej kvůli nějakému přísně tajnému projektu pro Bílý dům! Předseda tvrdě tlačí na to, aby se pohnulo s družicí nad Ukrajinou - ale údajně to bude kud daný přístroj vysílá. Ve skutečnosti služba nechtěla nic jiného, než získat přístup k veškeré utajované komunikaci - chtěla si číst interní elektronickou poštu CIA, důvěrné kabelogramy ministerstva zahraničí i zprávy z Bílého domu a Národní bezpečnostní rady. Díky tomu by získala další nástroj politického vlivu, který by v době krácení rozpočtů pro zpravodajské služby přišel nesmírně vhod. Z celé té velké sítě se nakonec podařilo uniknout jen jediné rybě, a sice Sboru náčelníků štábů. 247

trvat nejmíň dvanáct nebo dokonce šestnáct hodin, než ji budou moct stáhnout - jestli se to vůbec povede! Je to moc těžký, Dic-ku, zvlášť když nemůže prozradit, na co ji potřebuje!" Copak nechápe, že záleží na každý minutě? "Tak kde to, sakra, vážne?" "Na obvyklém bordelu! NSA vykřikuje, že překračujeme pravomoci. Její šéf dokonce volal předsedovi a chtěl vědět, proč tak najednou potřebujem zrovna FORTE. Ministerstvo zahraničí je zase přesvědčený o tom, že zničíme dvacetiletý diplomatický úsilí - jako kdyby za tu dobu něčeho dosáhli! A ten bejvalej novinář, kterýho posadili do čela Národní bezpečnostní rady, chce taky vědět, proč po tom satelitu toužíme! Už od ty doby, co byl jmenovanej, se ten pitomec pokouší ovládnout Sbor náčelníků - asi si myslí, že předseda něco podniká, a chce se na tom podílet, nebo chce předsedovu hlavu, případně obojí. A pak tradiční spory mezi službama - letectvo chce svůj díl stůj co stůj, i když vůbec netuší, o co jde! Jo, a taky se do toho motá politika! Nemluvě o rozpočtech pro jednotlivý resorty - ty má mít údajně ani ne za měsíc na svém stole prezident!" Potom nabyl jeho hlas na vážnosti. "Řeknu ti na rovinu, Dic-ku, že tahle akce se musí povést, protože předseda už kvůli tobě nakopal spoustu zadků a pošlapal hromady kuřích ok!" Opravdu? A i kdyby, tak co je na tom? Neměl snad předseda Sboru náčelníků štábů právě tohle dělat? S lítostí však musím konstatovat, že jen málo lidí s hvězdami na klopě je ochotno položit ty hvězdy na oltář a bít se za nás, kteří odvádíme tu špinavou práci v terénu. A když lidé, kteří nosí hvězdy, nevedou, lidé, kteří nosí jizvy a šrámy - operativci jako já - se zdráhají je poslouchat. A celý systém se tím pádem začíná rozpadat. Takže ačkoli jsem fakt, že předseda za mě bojuje, přijal s povděkem, zároveň jsem také doufal, že si uvědomuje, že dělá jen a jen svoji práci. Naštěstí jsem ale udržel nervy na uzdě. Stejně nevím, proč bych si měl vylévat zlost zrovna na Kennym Rossovi. "Zkuste s tím zatraceným krámem co nejdřív pohnout, jasný, admirále?!" "Jasný! A jakej máš vlastně plán?"

"Hned jak to půjde, hodláme přesunout naše pole působnosti na východ." Chvilí bylo ticho. Slyšel jsem, jak si Kenny něco zapisuje. "A není na to ještě brzo?" 248

"Na co, admirále?"

"Na to, abyste se přesunuli dřív, než budete vědět něco konkrétního?" Ted' se v něm ozval jaderný ponorkář. Velitelé boomem nedělají nic, co není na seznamu. A přesun na východ ve chvíli, kdy ještě nevíme, kam máme jít, se do seznamu zapsat nedá, i když víme, že Lantos s Golanem jsou už na cestě. Ale tenhle klenot si raději nechám pro sebe. Taková informace by mohla způsobit pěkný poprask. A pro Dickieho - i ostatní - by to mohlo být zatraceně nebezpečné. Proto jsem musel odpovědět nezávazně: "Získáme tím před nepřítelem náskok!" Slyšel jsem, jak si opět dělá poznámky. Nejspíš se mnou souhlasil, protože po chvilce poněkud úsečně pronesl: "Za osm hodin mi zavoláš a povíš mi, jak to vypadá!" "Bude tenhle telefon tam, kam jedeme, fungovat?"

"Měl by - ale to víš, Dicku, nikdo to zatím nevyzkoušel!" A pak bylo ve sluchátku ticho. Nikdo to zatím nevyzkoušel. Správně. Jako kdybych slyšel motto svého života, admirále. Položil jsem sluchátko do vidlice a chystal jsem se pronést nějakou rádoby vtipnou poznámku, když vtom jsem si všiml výrazu v Aviho obličejí. "Co ti je?" zeptal jsem se. "Nic."

Tomu tak budu věřit! "Avi...!"

Izraelec zatnul pěsti. "Je to hnusnej zrádce, Dicku!"

"Kdo?"

"Ehud Golan! Je to určitě tak! U toho kulturního střediska obhlížel terén! Jinak si to neumím vysvětlit - naposled se tam objevil ani ne den před výbuchem!" Podíval se na mě. "Ale proč?" Proč? Proč se zaprodali Brok Brannigan, Manny Tanto a ostatní členové Griffithovy party? Proč udělal totéž Dawg

Dawkins? Odpověď je ve všech případech stejná: protože když šlo do tuhého, ukázalo se, že jsou to jen chamtiví a bezzásadoví sobci, kteří jsou za peníze schopní zradit uniformu, kterou nosí, a vlajku, pod kterou slouží. To samé mi Avi řekl kdysi o Ehudovi Golanovi - jenže tenkrát tomu nevěnoval žádnou pozornost. Proto jsem mu to připomenul. „Avi, vzpomínáš si, jak jsem ti tvrdil, že Ehud nemusí být na ty správný straně?“ 249

„Jo. A co s tím?“

„A co jsi mi na to řekl?“ Z jeho pohledu jsem vyčetl, že už neví. „Řekl jsi, že Ehud je vždycky na švy straně!“ Na Izraelci bylo vidět, že moje slova sice slyšel, ale nemůže je dost dobře strávit. Avi totiž velmi miluje svoji vlast. A pevně věří tomu, co dělá. Já rovněž. A proto jsem naprosto chápal jeho zklamání, jeho bolest a jeho touhu po pomstě. Jenže k tomu, abychom tu touhu ukojili, budeme muset odjet na východ. „Poslyšte mou výzvu, kolegové křižáci!“ zvolal jsem s bojovným tónem v hlase. „Je načase, abychom si nabrousili meče, naleštili brnění a vyrazili do Svaté země!“ Wonder si dal ruce vbok a zeptal se: „A co jsi, sakra, zač, že nám rozkazuješ - král Richard Lví srdce?“ „Hele, to je dobrý, král Richard - to se mi líbí!“

Wonder se obrátil k Avimu, který se navzdory tomu smutku na své duši neubráníl úsměvu. „Zdá se, že ten pán si chce hrát na krále!“ Pak se obrátil zpátky ke mně. „V takovém případě, jestli ráčíte dovolit. Vaše královská Výsosti, Vaše Blahorodí...“, řekl a začal se uklánět a mávat rukama, „...zkrátka. Vaše Nejvyšší Zbednělosti, můžete být sice král Richard Lví srdce, ale jenom pro cizince! Pro nás, kteří vás známe a milujeme, kapitáne, budete vždycky Dick Lví péro!“ 250

V Tel Avivu panovalo nezvyklé horko a dusno. Když jsme na Ben Gurionu vylezli z letadla a začali sestupovat po ocelových pojízdných schůdkách, připadali jsme si spíš jako někde na Bar-badosu. V zájmu bezpečnosti jsme raději letěli se společností Air France z letiště Charlese de Gaulla 2. Do Izraele se jinak cestuje většinou lety ElAlu nebo Air France, které startují z Orly, staršího letiště, které se nachází přibližně na jih od Paříže. Orly leží blíž k městu a také zdejší lety nebývají tak zaplněné. Ale zároveň je to též spojovací uzel mezi Evropou a Afrikou a Blízkým východem, a proto ho neustále sledují francouzské, izraelské, egyptské, marocké, libyjské, syrské, iránské a irácké zpravodajské služby. Odhaduji, že tajní agenti, informátoři a špiclové tvoří dobrou čtvrtinu všech zaměstnanců letiště. A tak jsme Orly vynechali a místo toho jsme se přepravili autobusem na De Gaulla 2, protlačili jsme se davy turistů, dali si předražené pivo a nastoupili do přeplněného airbusu A-300, který měl už při startu zpoždění tři a půl hodiny. V Tel Avivu jsme tím pádem přistáli až za tmy. Avi nás pustil napřed a nechal nás odjet autobusem k terminálu a vystát dlouhou frontu u přepážek imigračního úřadu. Jeho totiž místní poznali hned ve chvíli, kdy sestoupil po schůdkách na letištní plochu. Zamávali na něj, odvedli ho stranou, vřele se s ním přivítali a naložili ho do světlého auta, které poté vyrazilo na opačnou stranu, než na které stál hlavní terminál. Když nám roztomilá uniformovaná pracovnice dala do pasů razítko, vyzvedli jsme si zavazadla, prošli jsme azulem koridorem kolem posedávajících a polehávajících celníků a po chvíli jsme se ocitli venku. Tam jsme se prodrali hroznem lidí, kteří 251

čekali na své rodinné příslušníky a přátele, postavili jsme se na kraj chodníku, odložili tašky a začali se rozhlížet a hledat Aviho. Ale nikde jsme ho neviděli. Dobrých pět minut jsme tam stáli a odháněli dotěrné taxikáře, kteří nám hebrejsky, anglicky, arabsky, rusky i turecky slibovali ty nejlepší sazby. Pak se na zákazu zastavení nedaleko od nás objevil malý bílý sedan s černo-bílou armádní poznávací značkou a zablikal na nás několikrát dálkovými světly. Podíval jsem se do vozu. Za volantem seděl Avi, mával na nás a volal: „Tady, tady, sehnal jsem pro nás auto!“ V Izraeli jsem nebyl už hezkých pár let a řeknu vám, že jsem to tam najednou nepoznával. Lidé, kteří Izrael nikdy nenavštívili, si ho představují buď jako zemi

plnou beduínských stanů, datlovníků, citrusů a velbloudů - něco na způsob Saudské Arábie a la Disneyland - anebo jako pokračování manhattanského Baš Sidu - zemi oplývající ani ne tak mlékem a strdím, jako spíš uzeným lososem a kořeněným hovězím. Chyba lávky! Ani jedno, ani druhé není pravda, přátelé. Izrael je země moderní a plná života. Leží sice na Blízkém východě, ale takový Tel Aviv připomíná Miami určitě mnohem víc než třeba Damašek. Jakmile opustíte letiště, hned jste vtažení na vysokorychlostní přivaděč, který vás navede na superdálnici, jež spojuje Tel Aviv a Jeruzalém. Jistě, kousek před Jeruzalémem se na dohled od dálnice stále vyskytují citrusové hájky a plantáže s bavlnou a sójou, ale když pojedete pobřežní nížinou směrem na západ, najednou zjistíte, že se řítíte stotřicítkou mezi samými kancelářskými budovami, nákupními středisky a obrovskými bloky modernistických činžovních domů. Cestu do Herzlaje jsem si už skoro vůbec nepamatoval. Od méj poslední návštěvy Izraele tady vyrostla úplně nová dálniční síť. Pamatoval jsem si ještě stopky a trojúhelníky. Místo nich jsem měl teď před sebou osm pruhů zaručujících nerušenou jízdu. Už jsem vám říkal, jak se Izraelci chovají za volantem? Že ne? V tom případě mi dovolte, abych vám to shrnul do jediné věty: někteří izraelští šoféři sice vypadají jak rabíni (nebo jiní duchovní), ale nemyslete si, že vám budou nastavovat druhou tvář a pouštět vás na volné silnici před sebe. To, že mají nastavit druhou tvář, jim přikazuje Nový zákon. Izraelský bůh Jehova je bůh takových vlastností, jaké my od 252

SBAL oceňujeme nejvíc - je tvrdý, houževnatý, pravý Bůh války. Zkrátka, s těmhle pobožně vyhlížejícími vousatými chlápky v renaultech, oblečenými do rabínského černého hábitu a s pletenou kippou na hlavě, si není radno zahrávat, třeba házet jim ämyšku", protože se za vás rozhodně nebudou modlit - klidně vás srazí na svodidla a litrahot - na shledanou! Ani Avi, v jehož chování se normálně odráží jeho mírná povaha, se v tomto ohledu nijak nelišil od svých kolegů. Nahrbil se nad volantem, sešlápl košer pedál až ke košer podlaze a rychlostí sto šedesát kilometrů v hodině prolétl metropolitním Tel Avivem až k ohromné mimoúrovňové křižovatce, na niž jsem si vůbec nevzpomínal. äNebyly tady náhodou kdysi jen pole?" äJo!" přitakal Avi skrz zaťaté zuby. Pak trochu zpomalil, odbočil doleva a znova sešlápl plyn. Prosvištěli jsme kolem Ramat Hašaronu, ve kterém jsem strávil řadu nocí ve společnosti bom-beje a příslušníků izraelského vojenského letectva, a pokračovali jsme na západ k moři. Za velkým tenisovým centrem, které leželo po méj levici, jsem uviděl světla pobřežní dálnice a najednou jsme byli na křižovatce Gelilot. Na pravé straně se nad dálnicí krčila nízká a zakřivená silueta ústředí Mossadu. Nad rozlehlým supermarketem vedle něj stál další komplex, v němž se nachází většina kanceláří AMANu. Avi přešel do levého pruhu, předjel kamion, prolétl zákazem vjezdu a vnořil se do proudu vozidel směřujících do severních částí Haify. äUž jsme skoro doma," prohlásil s vítězoslavným úsměvem. äAsi jsem udělal novej rekord!" Potom hodil ämyšku" bílému volvu, předvedl nám docela slušný smyk všech čtyř kol a zamířil na sjezd, nad nímž visela cedule s nápisem Pláž, vyvedeným jak v hebrejštině, tak i v angličtině. Odbočili jsme doleva, podjeli jsme dálnici - a ocitli se v izraelských Beverly Hills. U Aviho doma jsem byl naposled zhruba před šesti lety. Tenkrát se k němu jelo po špinavé silnici plné výmolů, která vedla odpornou, odpadky posetou průmyslovou zónou. Po té nyní nebylo ani památky. Místo toho jsme pomalu projížděli širokými ulicemi plnými chodců a lemovanými denními bary a módními italskými, francouzskými a asijskými restauracemi. Podíval jsem se skrz přední sklo. Nalevo od nás se směrem k moři táhl dlouhý klikatý bulvár, zkrášlený ozdobnými pouličními lampami. äCo to je?" zeptal jsem se Aviho. 253

äSilnice k novému jachetnímu přístavu. Byl dokončenější teprv loni. Kotví taní přes patnáct set lodí."
äSakra - to bych neřek, že v Izraeli může být patnáct set lodí!" äDost se to tady změnilo, Dicku!"
poznámka Avi.

A měl pravdu.

Zahnuli jsme doleva a ocitli se u vysokého dřevěného plotu, za nímž stálo několik úzkých jednopatrových vilek, každá v jiném stupni rozestavěnosti. Avi ukázal rukou reklamy s umělecky ztvárněnými vilkami, které visely na plotu. äTyhle pozemky se prodávají za víc než tři čtvrtě milionu dolarů za kus," prohlásil. äPřed deseti lety byste si za tyhle peníze mohli koupit skoro celý blok!" Pak odbočil doprava na úzkou silnici, která vedla souběžně s pobřežím. To jsem si pamatoval jako pruh písčiny posetých

chomáči ostré trávy a hromádkami odpadků. Ted jsem měl před sebou pečlivě upravené cestičky, osvětlené tenisové kurty, vinárny a prosklené restaurace. Připadal jsem si jako v těch nejhonosnějších částech francouzské Riviéry. Vjeli jsme do úzké postranní uličky, která se za ta léta příliš nezměnila, a přibližně po stu metrech jsme zastavili před těžkými ocelovými vraty stojícími přes kamennou příjezdovou cestu. Tahle vrata jsem si pro změnu nepamatoval vůbec. Avi zhasl světla, vypnul motor, vytáhl ze zapalování klíček a podal mi ho. „Vytáhněte kufr!“ nařídil. Vylezli jsme z auta ven. Protáhl jsem se - Izraelci mají stále v oblibě malá auta. Je to zřejmě pozůstatek z jejich minulosti, během níž se museli značně uskovnit (nemluvě o víc než čtyřicetiletém ropném embargu ze strany arabských států). Otevřel jsem kufr, vytáhl jsem spolu s Wonderem zavazadla a opět víko zabouchl. Zpoza vrat se ozvalo hlasité vrčení a štěkání a bylo slyšet škrábání zvířecích tlapek o kov. Avi postavil svůj kufřík před vysokou bezpečnostní branku, zasazenou do dva a půl metru vysoké zdi, která byla navrchu posázená úlomky skla. Jak vrata s brankou, tak i zeď tady vyrostly od té doby, co jsem byl u Aviho naposledy. Štěkání a vrčení se přesunulo k brance. „Šeket, klavim - ticho, psi!“ rozkázal Avi. Zvuky okamžitě ustaly. Avi pak vytáhl z kapsy klíč, strčil ho do zámku, odemkl a pootevřel branku. Ve vzniklém otvoru se hned objevily dvě obrovské černé chlupaté hlavy. Avi je kole-254

něm zatlačil zpátky. „Šev - sednout!“ nařídil jim. Psi ho evidentně poslechli, protože otevřel branku dokořán a pokynul nám, abychom šli za ním. „Račte dál, račte dál!“ zval nás dovnitř. Prošli jsme s Wonderem brankou a ocitli se na dvorku osvětleném lampami. Tam nás uvítali dva obrovití bouvieri - ti největší, jaké jsem dosud viděl. Když spatřili Aviho, zvedli se ze sedu a skočili na něj tak prudce, až upadl pozadu na chodníček, který vedl ke vchodu do domu. „Vidíte, jak jsou vycvičení?“ řekl se smíchem. Pak psy odehnal a posadil se. Z olízaného obličejce bylo možné vyčíst, jak je rád, že se konečně dostal domů. Bouvier, který stál blíž ke mně, se otočil a nasál vzduch. „To je Bilbo,“ představil mi ho Avi. „A ten menší je Clea.“ Menší? Mně připadali oba stejní - to jest obrovští. Bilbo se ke mně opatrně přiblížil a očichal mi ruku, koleno a rozkrok. Když totéž provedl i u Wondera, došel zpátky k Avimu a olízl mu ruku. Clea byla mnohem rezervovanější. Obešla mě velkým obloukem a s vrčením se pomalu sunula k Wonderovi. „Cleo!“ zavolal Avi a vychrlil na psa cosi hebrejsky. Fena okamžitě změnila své chování. Došla k Wonderovi, sedla si mu k nohám a zvedla packu. Wonder ji vzal do ruky, potřásl s ní a pak zvíře podrbl za ušima. „Jak se u vás říká ‚hodnej pejsek?‘“ zeptal se Izraelce. „To-va, kal-ba,“ odpověděl pomalu a zřetelně Avi.

Wonder pohladil psa a zopakoval Aviho slova. Clea otočila hlavu, podívala se na něj a potom se postavila na zadní a olízla Wonderovi tvář. „Myslím, že tohle je svazek uzavřený před Bohem,“ prohodil jsem. Vtom se v domě rozsvítila všechna světla, včetně toho před vchodem. Dveře za Aviho zády se otevřely a zjevila se v nich postava Miriam Ben Galové. „Dicku! Ahlan wasahlan - vítěj u nás!“ Přistoupil jsem k ní a přivinul ji k sobě. „Šalom, Mikki! Už pěknou chvíli jsme se neviděli, že?“ Aviho žena se podívala na Wondera, napřáhla k němu ruku a řekla: „Já jsem Mikki. Vy jste určitě ten Stevie Wonder, jak vás nazývá Avi! Vítejte v Izraeli!“ Potom ustoupila stranou, abychom mohli projít dovnitř. „Máš pravdu, Dicku, už je to dlouho, co jsi tady byl naposledy!“ 255

„Až moc dlouho!“ poznamenal jsem. A myslel jsem to naprosto upřímně. „Doufám, že nejdeme nevhod, Mikky!“ „Tohle je Blízký východ,“ pronesla káravým tónem. „V těchto končinách žádné objednávky předem a rezervace neexistují. Děcka už jsou stejně z domu pryč - Oří se už oženil a má vlastní rodinu, se kterou žije v Ramat Avivu, Tamar studuje na Technionu ekonomii. Takže jsme teď doma sami a každá společnost je vítaná. Proto když Avi volal z letiště a oznamoval mi, že jste přijeli s ním, řekla jsem mu, že teda přidám do polívky trochu vody a vyhrabu někde ještě dva ručníky!“ Po večeři jsem se odebral do obývacího pokoje, strčil jsem svůj telefon do zásuvky a vytočil číslo na Sbor náčelníků štábů. Okamžitě jsem byl přepojený ke Kennymu Rossovi. Admirál měl pro mě jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Nejdřív ta dobrá: předseda splnil úkol a družice FORTE je už na místě. Dalo to prý sice spoustu práce - CIA se s tím pořád nechtěla smířit, ale nakonec veškeré své námitky nečekaně stáhla a satelit se mohl přesunout. Před dvaceti minutami provedla družice první průzkum - a poskytla hmatatelné důkazy. Do prdele - to znamená, že nadešla ta pravá chvíle pro loupežnou výpravu! Vzrušením bez sebe jsem si

nechal nadiktovat příslušné souřadnice. Pak jsem zamával na Aviho a pusou jsem naznačil, že potřebuji mapu. Moje žádost byla promptně vyslyšená. Zjistil jsem, že náš objekt leží jihozápadně od Damašku, mezi hranicemi s Libanonem a demilitarizovaným pásmem - v oblasti, která je výhodná pro tangy z Hizballáhu, nevýhodná pro pozorovatele z OSN a hlavně natolik blízko k Izraeli, aby se na vystřelení jaderných hlavic dala použít konvenční děla - klidně by stačila i obyčejná stopětapadesátka. Poté přišla na řadu ta špatná zpráva. Dokud se ve Washingtonu a zde v Jeruzalémě nevyřeší určité problémy, moje akce bude muset počkat. Ztraceně! Proč? Chtěl jsem znát podrobnosti. „A je to nad výši mého funkčního," podotkl Kenny. „Tak se mě na to ani nesnaž ptát!" Přesto jsem se zeptal. Koneckonců, byli jsme na kryté lince a nemohl jsem nic ztratit. „Má to něco společného s Bílým domem, Langley a Izraelce-ma" povzdychl si Kenny. „Nic konkrétního nevím, ale generál 256

Crocker mi řekl, že Izraelci chtějí cosi v určitou chvíli a určitým způsobem provést, a dokud se tak nestane, nebudou spolupracovat. Generál je z toho na palici - přímo se duší vztekem!" „Tím spíš bych měl jít na věc!" naléhal jsem. „Čas běží, admirále - a já ty hajzly chci dostat!" „My taky - věř mi! Ale znova tě musím důrazně upozornit, Dicku, protože jde taky o můj zadek - tvoje akce je až do odvolám zastavená! Tečka!" Následovalo ticho. „Musím už jít," řekl po chvíli Kenny. „Admirále...!"

„Co je, Dicku?" V hlase mu už zaznělo podráždění.

Začal jsem zuřivě mávat na Aviho a naznačoval jsem mu, že má přinést laptop, který jsme sebrali v Lantosově kanceláři. „Admirále, můžete si tam u vás připojit počítač?" Slyšel jsem, jak Kenny zakryl dlaní sluchátko a položil tu samou otázku svým lidem. „Tak přej by to šlo! Dej nám zhruba minutu, pak zavěs a znova vytoč číslo!" Na chvíli se odmlčel a potom se zeptal: „O co jde?" „Dřív než padne nějaký konečný rozhodnutí," odpověděl jsem, „atak bych chtěl, aby se generál na něco podíval"

„Konečný rozhodnutí už padlo!" zavrčel Kenny.

„Admirále...!"

Tón v mém hlase byl nejspíš natolik naléhavý, že ho nakonec přesvědčil, protože o poznám mírnějším hlasem řekl: „Tak dobře, Dicku - během pěti minut mi pošli všechno, co chceš, a já to předám dál. Ale koukej si s tím pospíšet, protože generál C má zrovna jednání, už se po mně zoufale shání a já ho nechávám čekat jenom proto, že mluvím s tebou!" „Rozumím!"

„Jo, a s ničím radši nepočítej - teď je to už politická záležitost a já pochybuju, že s tím předseda v tyhle chvíli dokáže něco udělat!" „Snažím se nikdy nic nepředpokládat, admirále!" prohlásil jsem a zavěsil.

„Avi...!" Vysvětlil jsem mu, co chci udělat.

„Skvělej nápad!" pochválil mě Avi. „Až na malej zádrhel!" „Jakej?"

„Jedinej modem, který tady máme, je vyrobenej z trhaviny!" 257

Ouha! „A nemůžeme použít ten tvůj počítač?" Na stole v Avi-ho pracovně stála velká hranatá krabice s logem IBM. „Ne," odpověděl Izraelec. „Není v něm totiž faxmodemová karta!" Pak se na chvíli zamyslel. „Ale můžeme připojit laptop k tiskárně, všechno vytisknout a poslat to admirálovi faxem! Fax tu je!" „Jak dlouho to bude trvat?"

„Kolik toho chceš vytisknout?"

„Všechno!"

Avi se poškrábal na bradě. „Tak dvacet, pětadvacet minut." Pak si všiml mých vytřeštěných očí. „Hele, Dicku, každé nemá doma laserovku! Svoji tiskárnu jsem dal Orimu jako svatební dar, takže mi zbyla jenom ta stará jehličkovka, co tiskne jednu stránku čtyři minuty!" „Snad čtyři stránky za jednu minutu, ne?"

„Ne, slyšels dobře - jednu stránku za čtyři minuty!"

Sakra! Zavolal jsem Kennymu a oznámil mu, že situace se značně zkomplikovala. Kennymu se to vůbec nelíbilo. (A to je ještě slabé slovo, vážení čtenáři.) Ale přestože skuhral, nadával, brblal, vzdychal a vyhrožoval, svůj původní názor naštěstí nezměnil. „Prostě to sem koukej nějak dostat," prohlásil nakonec, „a uvidíme, co se s tím dá udělat!" Položil jsem sluchátko a řekl Avimu, co by se mohlo stát, až informace, které jsme získali z Lantosova laptopu, doputují k Tomovi Crockerovi. Izraelec se okamžitě omluvil a seběhl po schodech do své suterénní pracovny. Pár vteřin nato jsem zaslechl klapot - to

staříčká tiskárna začala plodit faxy, které budeme posílat Kenovi. O čtyřicet minut později jsem držel v ruce deset stránek. Odfaxoval jsem stránky s čísly zbraňových kont a také několik stránek týkajících se dalších Lantosových finančních portfolií, včetně účtu, který založil na Kajmanských ostrovech Bártu Wyethovi. 22.30. Mikki šla už dávno spát. Seděli jsme s Wonderem v obývacím pokoji, probírali jsme možné varianty - některé byly docela zajímavé - a popíjeli červené víno pocházející z vinic, které byly poprvé osázené ještě dlouho předtím, než se z př. n. l. stalo n. l. Přitom jsme slyšeli Aviho, jak do telefonu rozčileně štěká cosi hebrejsky. Když jsme ve tři čtvrtě na dvě stoupali po schodech do prvního patra, ještě pořád visel na drátě. 258

V 03.20 jsem najednou ucítil, že se psi dole pohnuli. Přesněji řečeno, zaslechl jsem, jak netrpělivě pobíhají sem a tam a drápky jim ťukají o kamennou podlahu. Skulil jsem se z postele, natáhl šortky a sešel dolů. V hale jsem narazil na Aviho. Měl na sobě šortky a sandály a právě si oblékal tričko. Bilbo i Clea na něj čekali s očima rozzařenýma představou psí zábavy. „Tohle je teď jediná doba, kdy s nima můžu vyrazit ven a vzít je na pláž,“ vysvětlil mi. Potichu jsme se vykradli z domu a kráčeli jsme směrem k dlouhému příkrému schodišti, které vedlo z nábřeží na pláž. Oba bouvieri pobíhali v těsných kruzích kolem nás. „Kdysi vodili psy na pláž všichni. Nechávali je tam běhat a dělat si, co chtějí. Ale před pěti lety tady vyrostl první barák -támhleten,“ ukázal na desetipatrovou věž ze skla a cihel, která se vypínala dvě stě metrů od nás nalevo. „Za dvoupokojovej byt s výhledem na moře chtěli čtvrt melounu - a dostali ho! Existovaly dokonce pořádníky!“ dodal a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Čtvrt melounu šekelů?“ „Co šekelů - čtvrt melounu dolarů! Hezky ve tvrdý měně! A na dřevo! Pak k němu přibýly ještě další baráky - ceny vylítly dokonce ještě vejš - a teď tady máme všelijaký předpisy a nařízení, který nám říkaj, co můžeme a co nesmíme - například nechávat psy chcát na ten jejich píseček!“ Zahnuli jsme doprava a podél značky velké vody jsme se vydali směrem na sever. Oba psi vesele pobíhali kolem nás. Několik minut jsme šli bok po boku v naprostém tichu, s rukama za zády a ponorem hluboko do vlastních myšlenek, které člověka napadají ve chvíli, kdy se uprostřed noci prochází po ztichlé pláži a kolem něj šumí moře, pleskají vlny a ševelí mírný větřík. Jako první promluvil Avi. „Víš, kdybychom pokračovali dál, tak by to nebylo vůbec snadný!“ prohodil. „Ale no tak, Avi, co by to bylo za život, kdyby se v něm tu a tam nevyskytla nějaká překážka?“ „Ne, počkej, já to myslím docela vážně! Dozvěděl jsem se, že to, co chceš udělat, nepřichází vůbec v úvahu!“ „Fajn - jestli musíš, tak od toho dej ruce pryč! Půjdu do toho sám!“ Avi se rozhlédl kolem sebe a krátce zapískal. Oba psi se okamžitě vrátili zpátky před nás. „Takhle jsem to nemyslel! O my účasti nemůže bejt nejmenších pochyb - společně jsme tohle začali, společně to taky dokončíme!“ 259

Jeho odhodlání se mi sice líbilo, ale na druhou stranu jsem neviděl žádný důvod, proč by měl kvůli mně přijít o místo, což jsem mu také řekl. „Ty mi nerozumíš!“ prohlásil Avi. „V sázce je mnohem víc než jenom Ehud Golan - i když jsem přesvědčeněj o tom, že je to hnusnej zrádce - nebo Werner Lantos nebo dokonce všechny ty pašovaný ruský zbraně a zboží dvojího užití! Ano, jistě, tohle všechno je taky důležitý, ale já bojuju především za duši státu Izrael, Dic-ku - a za ni jsem ochotnej dát všanc celou svoji kariéru!“ Pořád jsem nevěděl, co tím chce říci. A tak jsem se ho na to zeptal. „Chci tím říct,“ odpověděl, „aže jsme zabředli do složitý politický situace. Ty jsi velebil svého předsedu, já jsem zase chválil svého ředitele. Ale věci se mezitím změnily.“ „Můj předseda pořád chce, aby se ta továrna zničila!“ „To můj šéf taky! Nezapomínej, že předtím, než se ujal řízení AMANu, pracoval v operativě! Byl mimo jiný v Tunisu a osobně bojoval proti Abú Džihádu! Chce, abychom tam šli a udělali, co je potřeba! Ale jak víš, nedávno došlo v naší vládě k určitým změnám!“ „A co má bejt?“ „A změnily se priority. Spojené státy jsou teď símě tlačeny k tomu, aby vycouvaly z tyhle oblasti a nechaly naši vládu, ať se o ni postará sama a podle svého!“ „To je šílený, Avi!“ „Máš pravdu, je to šílený! Ale podstatný je, že ve Washingtonu se najde spousta lidí, který by v dosavadním počínání USA na Blízkým východě rádi viděli určitej posun! A naše nová vláda jim to ulehčuje! Já bych měl jako voják poslušně vykonávat rozkazy svejch nadřízených a chránit svoji zemi. O tom nemůže bejt sporu - Ale jako Izraelec - tady jsem se taky narodil -mám ještě jinej, důležitější úkol. Vždycky jsem si totiž myslel, že se musím postarat o to, aby se moje vlast nestala...,“ chvíli hledal to

správné slovo, ä...nemorální! Ne nemorální jako Sodoma a Gomora, ale nemorální ve smyslu politickým! A tohle nebezpečí teď podle mého soudu hrozí - a já jsem ochotnej obětovat svoji kariéru na to, abych tohle zarazil!" Pak se odmlčel a ohlédl se po psech. äPolitická situace se prostě změnila - jak tady, tak i ve Washingtonu," dodal po chvíli. äA právě proto ten tvůj předseda couvnul!" 260

äAle on necouvnul - jenom to na chvíli zastavil!"

äNo jistě!" Ironie v jeho hlase byla zcela zjevná. äDicku, už to konečně pochop: za těch posledních pár hodin mi došlo, že tvůj předseda podstupuje nelítostnej boj s Bílým domem, ministerstvem zahraničí, CIA a bůhvíkým ještě!" Chtěl jsem cosi říci, ale Avi mě nepustil ke slovu. äTohle všechno vím, protože můj šéf na AMANu bojuje teď v noci úplně stejně s ministry v Jeruzalémě! A víš, co mu bylo řečený? Že má d'át ruce pryč od' ruský mafie i od Wernera Lanto-se prostě od všeho! Pracuju pro skvělýho chlapa, stejně jako ty. Ale zrovna v tuhle chvíli se zdá, že ředitel AMANu dostává na frak a že já budu ten, kdo si to odnese!" Sehnul se, sebral z písku lasturu a hodil ji do vody. äV Izraeli se toho dost změnilo, Dicku. Začalo to Rabínovou vraždou. Po ní nálada v celým státě jaksi..., " chvílku hledal to správné slovo, ä... zmutovala!" Pak zaťal obě ruce v pěst. äJako třeba dneska! Tvoje akce byla zrušená. Stejně tak i moje. Přej: ‚Konec! Přestaň spolupracovat s tím Američanem! Tečka a hotovo!' äA tohle ty chceš?" äSamozřejmě že ne!"

äTak se na ně vyser! Vyser se na všechny ty aparátčíky a byrokraty! Budem prostě pokračovat dál - útočit a útočit a útočit! Ať si pak, až skončíme, posbírají zbytky! My si mezitím pořádně užijem a možná přitom pobijem i pár tangu!" äNech toho, Dicku - to jsou přesně ty hovadiny, který kolem sebe troušíš, když chceš vyvést lidi z rovnováhy! Moc dobře víš, že se nemůžeme jen tak urvat jako nějaký kovbojové, protože tady jde o hodně!" Měl pochopitelně naprostou pravdu. A já jsem, navzdory té vzbouřenecké rétorice, v žádném případě nehodlal vystavit svoji zemi nějakému nebezpečí. äPrávě proto bylo tak důležitý, aby se ty informace dostaly ke Kennymu Rossovi!" äMyslíš, že předseda díky nim změni názor?"

äNeřekl bych, že předseda potřebuje měnit názor - potřebuje spíš něco, co mu poslouží jako politická podpora a co mu umožní jednat! Věřím, že tohle ten účel splní!" Avi si povzdychl. äVšechno se to tak zasrané komplikuje!" prohlásil a hořce se usmál. äKdyž jsme se tenkrát plížili kolem Bikáa jen sami dva, bylo to daleko snadnější!" 261

äHlavně když ses postaral o to, abychom vždycky správně vyslovili slovo ‚rajče!' Izraelec se usmál, tentokrát vesele. äCelý léta jsem si na to ani nevzpomněl! Ty pitomý zátarasy - a ta rajčatová zkouška! Ta byla jako vystřižená z bible!" Nechápal jsem, jak to myslí, a tak jsem se ho na to zeptal. äTy Libanone! nedělali nic novýho - to všechno už bylo popsany ve Starým zákoně!" vysvětlil. äV Knize soudců postavili Gileadité u přechodů přes Jordán zátarasy a chytali na nich Ef-raimity. Chtěli po nich, ať vysloví slovo ‚šibboleť', což v biblické hebrejštině znamená potůček. Jenže Efraimiti neuměli říkat s, a tak to vyslovovali jako ‚sibboleť', čímž si podepisovali rozsudek smrti." Otočil ke mně hlavu. Psi, udýchaní ze svého dovádění, přiběhli k němu a pokračovali dál po jeho boku. äTolik přednáška z bible," dodal Avi, zastavil se a podrbl Bilba za ušima. Clea se mu otřela o nohu. Natáhl ruku a podrbl ji také. äTeď už víš, proč tě v tom nenechám samotnýho! Ale možná bys měl udělat to samý co já!" äA co jako?" äVyložit mi, proč je tenhle úkol pro tebe tak důležitý! Chápu, že Amerika má z toho, co Rusové prováděj, docela strach! Ale ty jsi zašel ještě dál, Dicku!" Zastavil jsem se a zahleděl se do dálky - až tam, kde se jasná, hvězdami posetá obloha stýkala se Středozemním mořem. Zároveň jsem se zaposlouchal do šplouchání mořských vln narážejících na písek - do onoho věčného pohybu, tak absolutního ve svém absolutnu. Na moři je cosi magického. Jeho vlastnosti do značné míry ovlivnily to, že jsem se dal k Navy. A svoji roli sehrály rovněž v další životní volbě, a sice ve volbě kariéry jakožto příslušníka jednotek SEAL. Moře je ideálním místem pro sebepozorování. Člověk může v noci stát o samotě u zábradlí nebo na pláži, dívat se do vln a dozvídat se o sobě spoustu věcí. äMáš pravdu," řekl jsem. äU mě to skutečně sahá daleko mimo rámec politických nebo státních zájmů! Abys mi dobře rozuměl, Avi - já jsem odhodlanej jednat bez ohledu na to, jaký rozhodnutí přijde z Washingtonu! Jsem odhodlanej jednat, protože taktický jaderný zbraně v rukách teroristů představují něco, na co nemůžeme

reagovat - my tomu musíme předcházet! Politici si 262

to vřdycky neuvědomujou - a kvůli jejich liknavosti umíraj nakonec nevinný lidi! Ale tady jde z my strany ještě o něco jinýho. Stala se z toho záležitost osobní msty. Ty svině zabili mýho kamaráda, mýho spolubojovníka!" Na chvílku jsem se odmlčel a uspořádal jsem si myšlenky. "No dobře, Paul byl příslušníkem ozbrojených sil a vystavoval svůj život v nebezpečí, stejně tak jako já. Patří to k naší práci. Vřak ty tomu dobře rozumíš, protože u tebe to je to samý. Ale oni zabili taky jeho rodinu. Jeho ženu. Jeho děti. Mýho kmotrěnce." Zabořil jsem špičku boty do písku. "Kdyby Adam žil - kdo ví, co by se dělo dál. Třeba by šel na námořní akademii, stejně jako jeho táta, a stal by se kapitánem jaderný ponorky. Ale možná by se taky stal příslušníkem SEAL jako jeho kmotr čili já. Nekonenčným válečníkem - jako jeho kmotr." Po těchto slovech jsem se od Aviho odvrátil, aby neviděl slzy, které se mi začaly hrnout do očí, a předvedl jsem vcelku obstojnou imitaci Vita Corleoneho v podání Marlona Branda: "Víš, já už bych mu pomohl vybrat si životní cestu - učinil bych mu nabídku, kterou by nemohl odmítnout!" Sešel jsem o pár metrů dál k vodě. Cítil jsem její osvěžující chlad a vtahoval jsem do sebe její pulzující kinetickou energii. Zhluboka jsem se nadechl a zahleděl se na obzor. "Jenže Adam tu šanci nedostal. Nedostal šanci vyrůst. Nedostal šanci jít na námořní akademii. Nedostal šanci vybrat si, jestli se stane po-norkářem nebo nekonvenčným válečníkem." Obrátil jsem se zpátky k Avimu. "Proto je mi úplně jedno, jestli to bude lehký nebo těžký! Na to já seru! Vím jenom, že se budu ze všech sil snažit, abych ty hajzly dostal! Do posledního! Jak už jsem říkal, Avi, tady už nejde o globální politiku nebo o něco jinýho - tohle je věc čistě osobní!" KAPITOLA 20

"Co myslíš, na jak velkou pomoc se mužem doopravdy spolehnout?" Bylo krátce po sedmé hodině ranní a Mikky už odjela do práce (dělalá ředitelku polikliniky v Herzlaji). Seděli jsme s Wonderem u stolu v obrovské kuchyni, usrkávali jsme horkou kávu a hloubali nad leteckou mapou, kterou vytáhl ze svého archivu Avi. Izraelec stál u pultu a krájel rajčata. Když byl s krájením hotový, shrnul rajčata do skleněné mísy, trochu je osolil 263

a opepřil, přidal pár lžiček oleje a citrónové stavy a navrch hodil čerstvé oregano a tymián, které právě utrl na zahrádce před domem. "Dobrá otázka!" podotkl a opatrně, aby si nezničil mapu, postavil mísu před nás. Pak přešel k troubě, vytáhl z ní pár rozpálených bochníků chleba a donesl je rovněž na stůl. Nakonec sáhl do ledničky a vylovil z ní malou misku s bílou tekutinou. "Labbane," vysvětlil. "Takovej arabské] jogurtovej sejr." "Sleduj!" řekl pak Wonderovi, vzal jeden "pitot", rozlomil ho na čtvrtiny, jednu z nich použil jako lžíci a nalil s ní na chleba trochu "labbane". Namazaný chleba potom rychle strčil do mísy s rajčaty, zakroutil zápěstím, aby nabral pár kousků, a nakonec si to celé strčil do pusy. "Mecujan - vynikající!" pochválil své dílo. Wonder, jehož fantazie v oblasti snídaně obvykle začíná a končí pořádným hrnkem sítě černé kávy (bez mléka), se na misky před sebou díval dost nedůvěřivě. Ale pokud jde o jídlo, je na tom stejně jako já - neexistuje nic, co by nesnědl. A tak napodobil Aviho postup a chvílku přežvykoval a polykal. Nakonec vykřikl: "Ono je to fakt dobrý! To by člověk nevěřil!" Avi usedl obkročmo na židli vedle nás. Napil se kávy a kývl na mě hlavou. "Neboj se, nezapomněl jsem, na co ses ptal!" ubezpečil mě. "A odpověď?"

"A odpověď zní: na žádnou! Jsem si jistě, že ty nahoře udělají všechno možný, aby nás od našeho úmyslu aktivně odradili!" "Aktivně? Jak aktivně?" Věru bych nerad, aby se mi za zadkem neustále motala parta hochů z izraelské kontrarozvědky Sin Bet! "To do toho chtěj zapojit Sin Bet?" Avi se zamračil. "Pochybuju! Upřímně řečeno, ty máj na práci mnohem důležitější věci - jako například sledování buněk Is-lámskýho džihádu a Hizballáhu, který operujou na zdejšíh území!" "Tak co to znamená .aktivně?" "Tak především - už jste dostali zákaz používat Izrael jako základnu pro švy akce! Tím pádem jste přišli o veřkerý oficiální kontakty! Nemůžete se spojit s Kyriou...", použil slangový výraz označující obrovský komplex uprostřed Tel Avivu, v němž sídlí velitelství izraelské armády, a...a získat od nich informace nebo technický vybavení, jako například vysílačky, GPSky nebo 264

zbraně. A taky taktickou podporu - čili dopravní prostředky. Zároveň to znamená, že žádnou pomoc nemůžete hledat - ať už oficiálně, nebo potají - ani u Kluků!" To je moc špatné. Izraelci jsou totiž špičkoví nekonvenční válečníci a bylo by skvělé, kdybychom mohli spolupracovat s družstvem od Kluků

neboli s příslušníky Speciální průzkumné a zpravodajské jednotky generálního štábu Sajeeret Matkal. Tato složka, dřív známá pod označením Jednotka číslo 269, provedla už celou řadu tajných akcí. Její příslušníci mají k dispozici speciální dopravní prostředky - například "aneviditelné" vrtulníky a letadla a speciálně upravené lodě. K tomu samozřejmě i dobré zbraně, kvalitní a bezpečnou spojovací techniku a všelijaké další vynálezy, které při akcích snižují riziko nenadálého vpádu pana Murphyho. Jenže já jsem měl veškerou pomoc zakázanou už předtím, a i když mi to trochu ztěžovalo život, dokázal jsem se bez ní obejít. "A co dál?" "Kdo ví? Jestli vláda zatlačí na vaši ambasádu, tak můžou udělat cokoli - třeba i vypovědět tě ze země!" Taky tuhle písničku jsem už nejednou slyšel! "Takže bychom si měli pospíšet!" "To není tak jednoduchý, jak by se mohlo zdát!" brzdil mě Avi. "Pořád potřebujeme to vybavení!" "Kašlu na něj - budeme improvizovat! Skoro všechno, co budeme potřebovat, se dá normálně koupit! Problémem budou jediné zbraně, výbušniny a dopravní prostředky!" "Avi zabubnoval prsty na stůl. "Zbraně bych měl," prohlásil. "Dva kalašnikovy a jednu M-16." "A co munice?" zeptal se Wonder. "Mám taky dobrou tisícovku nábojů. Všechno to schovávám dole v protileteckém krytu." "A v protileteckém krytu?" podivil se Wonder a ponořil kus chleba do "alabbane". "Ty máš tady v domě nějaký kryt?" "Mají ho tady všichni," vysvětlil mu Avi. "Tyhle domy se už s nima stavěly." Když viděl, že Wonder stále nechápe, dodal: "To kvůli demarkační linii z roku 1949." "Pořád nerozumím...", kroutil hlavou Wonder. "Odsud je to na hranici jenom třináct kilometrů. Vyrůstal jsem v Herzlaji asi pět kilometrů na východ od tohoto baráku. Jordáne! nás zasypávali granátama. Proto se všechny domy stavěly-265

ly s krytem. Ty vydržely až do dneška, i když teď už slouží spíš jen jako sklepy. Já v něm mám schovaný zbraně a munici, protože je tam chladno a sucho!" "Výbušniny!" řekl Wonder. "Budeme potřebovat výbušniny!"

"To bude asi problém, protože na C-4 si u nás dávaj dobrej pozor!" Na chvíli jsem se zamyslel. "A co ty vaše vynálezy?" nadhodil jsem poté. "Jaký?"

"No ty faxmodemový karty a paměťové moduly!"

"A co s nima?"

"Máš tady někde tu kartu z Paříže?"

"Je u mě v kufříku."

"Tak ji vyndej!"

Avi přinesl ze sklepa faxmodemovou kartu a položil ji na stůl. Důkladně jsme si ji s Wonderem prohlédli a zjistili jsme, že skýtá určité možnosti. "Ty, Avi, máš tady lupu, pinzetu - ne kovovou - a umělohmotné nůž?" zeptal se Wonder. Čtvrt hodiny nato vzhledl bývalý průzkumník od své práce a na tváři mu zářil zlomyslný úsměv. "Tohle by už mohlo docela dobře fungovat!" prohlásil. "Potřebuju jenom další tři až čtyři podobný kousky!" Krátce před polednem se Avi vypravil do své kanceláře. V tuhle chvíli by měla být většina jeho kolegů na obědě. Já jsem zatím spolu s Wonderem zaskočil do banky a vyměnil jsem dolary za místní měnu. Pak jsme vyrazili autobusem na nákupy do Tel Avivu. Na velké a široké třídě s názvem Ibn Gevirol jsme v obchodě se sportovním zbožím zakoupili lehké vysoké boty, dva velké tmavě modré ruksaky a tři dvoulitrové umělohmotné nádoby na vodu, které se dají buď připnout k ruksaku, anebo nést samostatně na zádech. Nedaleko Allenby jsme našli krámk s vojenským materiálem a v něm jsme koupili dvě parašutistické kombinézy, náramkové kompas, sto metrů nylonového horolezeckého lana, dvě sady použitých, ale jinak plně funkčních karabin a opasky na pistole. Potom jsme ještě objevili několik pouzder, která se dala připnout k opaskům - do nich se vešlo všechno možné, nůžkami na drát počínaje a fénem na vlasy konče - a nakonec jsme si vybrali dva velké lovecké nože. V prodejně elektrotechniky na konci ulice jsme si poté opatřili ještě levný fotoaparát - automat - pět barevných filmů a dva 266

magellany trailblazery. Tahle navigační zařízení jsou určena pro turisty, kteří se nechtějí ztratit v rozsáhlých pustinách v oblasti Negevu nebo na Sinajském poloostrově, a dokážou určit polohu s přesností na patnáct metrů. Údaje přitom získávají z několika GPS - družic Globálního navigačního systému (Globální Po-sitioning Systém) - a fungují ve dne i v noci, za deště, mlhy nebo sněžení. A hlavně mají podsvícené

displeje - údaje na nich lze tím pádem číst i ve vzduchu. Napájení obstarávají dvě baterie typu AA. Koupil jsem jich rovnou deset - co kdyby se k nám přidal pan Murphy a jednu či dvě někam zašantročil! Zatímco jsem platil, Wonder se přesunul o dva bloky dál, do železářství, a koupil dvoje velké nůžky na drát, tři kotouče izraelské izolační pásky a další pomůcky za dobrou stovku dolarů. Celý nákup nás přišel na necelých patnáct set dolarů. Cože? A proč? Omlouvám se za to přerušení, přátelé, ale to je můj redaktor. Chce vědět, proč do toho nezamíchám těch padesát milionů dolarů z tajného fondu, které jsme ukradli Rusům. Tvrdí, že za padesát milionů se dá nakoupit hromada věcí a že jejich použití by učinilo knihu ještě zajímavější. Kdepak - třeba by to bylo zajímavější, ale neodpovídalo by to skutečnosti. Na nekonvenčním válečnictví je totiž nejlepší právě fakt, že se dá provozovat i za laciný peníz. Na vedení nekonvenční války nepotřebujete spoustu technických vynálezů a hraček, postačí vám malá skupinka mužů, kteří jsou odhodlaní vložit do nadcházejícího boje všechno a chtějí nepříteli zabít za každou cenu. Proto jsme si nemuseli kupovat letadlo ani loď. Naopak, pořízení takového prostředku by jen vzbudilo nežádoucí pozornost. A tu zrovna teď potřebujeme ze všeho nejméně. A tak jsme nakoupili samé obyčejné věci (až na ty magellany) a zůstali jsme i nadále nenápadní. A představte si, že všechno se nám vešlo do ruksaků - a ještě v nich zbylo trochu místa! K Avimu domů jsme dorazili dřív než on. Vytahali jsme veškerý nákup ven a začali ho rozkládat po studené mramorové podlaze v Aviho suteréně pracovně. „Něco mi na tom pořád vadí,“ prohlásil přitom Wonder.

„A co to je?“

„Nechápu, proč se Izraelci chovají zrovna takhle.“

Stejná otázka trápila i mě. Celou noc jsem kvůli ní nespál. „Vypadá to skoro tak, jako kdyby chtěli, aby se ta zkurvená fabrika na výrobu jaderných zbraní dostavěla!“ 267

Wonder dokončil stáčení třicetimetrového kusu horolezeckého lana a uložil ho do ruksaku. „Vždyť to vůbec nedává smysl! Proč by, sakra, měla izraelská vláda nechávat Rusáky a Syřany, aby si přímo u nich za humnami postavili továrnu na jaderné zbraně?“ Jakmile to dořekl, v hlavě se mi rozběsklo. Odpověď na tuhle otázku je přitom tak jednoduchá, že vůbec nechápu, proč jsem na ni nepřišel už dávno. A jak jste na tom vy, vážení čtenáři? Aha, vidíme, že trochu váháte. V tom případě mi dovolte, abych vám vyložil všechna fakta. - Fakt číslo jedna: Rusové, za pomoci Wernera Lantose a Ehuda Golana, posílají do Sýrie techniku na výrobu jaderné bomby. - Fakt číslo dvě: Werner Lantos pracuje pro CIA a Ehud Golan pro Mossad. - Fakt číslo tři: V izraelské vládě došlo nedávno ke změnám - v otázce mírového procesu a vztahů s arabskými sousedy zastávají nyní její členové mnohem tvrdší stanoviska než dřív. - Fakt číslo čtyři: Syřané jsou největší překážkou v dosavadním mírovém procesu. - Fakt číslo pět: Současná vládní garnitura Izraele se nechce vzdávat Gdaňských výšin výměnou za mír s arabskými zeměmi, protože Golany představují z hlediska strategie velice důležité území. Už vám svítá? Že ještě ne? Nevadí, tak se na všechna výše uvedená fakta podíváme jako na součást určitého problému. A ten problém, přátelé, stojí takto: jak by se dal se Sýrií uzavřít mír, aniž by se přitom muselo ustupovat v otázce Gdaňských výšin? Řešení je podle mého názoru až průhledně jednoduché: stačí to zařídit tak, aby otázka Gdaňských výšin byla zcela irelevantní. A k tomu by mohl skvěle posloužit přímý útok na Sýrii - až se pak bude sjednávat mír, Izrael si bude moci diktovat podmínky. A jak dosáhnout toho, aby zbytek světa neodsoudil Izrael jako agresora? I na tuhle otázku existuje prostá odpověď. Izraelci si totiž vždycky vymýňovali právo na preventivní úder v případě, že v některém ze sousedních států objeví jaderné zbraně. Jen si vzpomeňte, jak v roce 1981 použil Menachem Begin letectvo k útoku na irácký jaderný reaktor u Ossiraku! 268

Ten samý princip měl platit i nyní. Čekat, až Syřané celý projekt téměř dokončí, a pak udeřit - tvrdě a rozhodně. Zničit celý objekt - a možná ještě pár dalších cílů. Jo, jo, už vás všechny vidím, jak máváte rukou ve vzduchu. Chcete vědět, proč by Spojené státy měly připustit útok na Sýrii - útok, který by s největší pravděpodobností vyústil ve válečný konflikt, který by postihl celou oblast, když by bylo možné vyřešit daný problém docela potichu. Oním potichu myslím, přátelé, nasazení mojí maličkosti. Dobrá otázka. Podle mého názoru by USA přimhouřily oko jen proto, že poblíž Bílého domu se dneska potloukají lidé, kteří dávají přednost rychlým a rázným řežům před dlouhodobými řešeními. A které lidi

mám konkrétně na mysli? Napadá mě například současný poradce pro otázky národní bezpečnosti a předseda Národní bezpečnostní rady Mátí Thompson. Tenhle bývalý novinář a profesor z Harvardu se pokládá za novodobého Mettemicha. Jeho spolubydlící z univerzitní koleje v Yale byl (po nezbytném stipendiu na Oxfordu, doktorandskému studiu na Technologickém institutu v Massachusetts a krátké stáži mezi washingtonskou intelektuální elitou) nedávno jmenovaný do funkce ředitele CIA. Tihle dva samozvaní mudrci mají peníze, postavem a samozřejmě také spousty přátel na vysokých místech - včetně onoho pána, při jehož vstupu do místnosti znějí při slavnostních příležitostech fanfáry. Chybí jim jenom jediné - mozek. V duchu jsem je viděl, jak sedí s nohama v mokasínech se střapci vyhozenýma na stole a kují šílený plán, s jehož pomocí chtějí udělit Syřanům pořádnou lekci ze zahraniční politiky, změnit rozložení sil na Blízkém a Středním východě a katapultovat Spojené státy do dominantní a klíčové role mírotvorce. Jenže ten plán má malý háček: ani tihle dva šílenci v sobě nenacházejí dost odvahy na to, aby k jeho uskutečnění použili americké zdroje - museli by totiž zajít na Kapitol, zasalutovat vlajce nebo aspoň předsedovi senátního Výboru pro zpravodajské služby a museli by svůj záměr patřičně obhájit. A teď do toho metternichovského guláše přidáme ještě další koření. Vzpomínáte si, jak Werner Lantos tenkrát u snídaně povídal cosi o absenci rovnováhy? Jak poznamenal, že všechno se to odehrává na nejvyšší vládní úrovni? Myslím, že měl zčásti pravdu. Akorát netušil, že ho jen všichni využívají. Jak? ptáte se. Inu, to je jednoduché. Dovolte, abych 269

předeslal, vážení čtenáři, že CIA s Mossadem pojaly celou tuhle šarádu jako léčku, která má nakonec Izraeli umožnit rozpoutat válku proti Sýrii. Při téhle akci se hodlají řídit zásadou, kterou vštěpuje svým žákům každý učitel bojového umění. Tato zásada zní: využijte energie protivníka k tomu, abys ho přemohl. Rusové se chtějí stát znova supervelmocí. Používají k tomu svoji mafii i agenty na vlivných postech - jako třeba Wernera Lantose. Jenže zrovna Lantos je dvojitý agent a pracuje také pro Langley. CIA se proto s Mossadem dohodla na tom, že využijí Lantose, Golana, Rusy i jejich mafii pro svoji tajnou akci - prodej materiálů na výrobu jaderných zbraní do Sýrie. A Háfiz Assad, ten velkohubý syrský pantáta, jim tuhle návnadu spolkl. A co s tím mám společného já? Hned vám to povím. Pamatujete se na ty složky, které jsem si v Moskvě odnesl z kanceláře Paula Mahona? Vzpomínáte si, že tam byly i poznámky, jejichž význam jsem tenkrát ještě nedokázal rozluštit, jako například ten lístek, na kterém bylo napsané: äléčka, mafie - krytí, ag Mos" a äzavolat KR"? Ted' už mi to bylo všechno jasné. Paul narazil na léčku. Léčku, kterou uchystaly CIA (ag) a Mossad (Mos). Nasadily své agenty na vysokých místech, použily ruskou mafii jako krytí a navlékly to tak, aby to vypadalo jako akce, kterou se Rusové snaží vrátit svoji zemi zpátky na post světové supervelmoci. Pořád jsme si mysleli, že Paul byl zavražděn kvůli tomu, že odhalil a postupně rozkrýval vazby mezi ruskými ozbrojenými silami a zpravodajskými službami a mafii. Ale on si možná jen začal skládat dohromady trochu větší obraz - a byl proto umlčený dřív, než stačil zavolat KR - kontradmíralovi Kennethu Rossovi - a celou akci vyzradit. A kdo ho zabil? Faktem je, že na tom, jestli příkaz k jeho vraždě vydal Werner Lantos nebo Ehud Golan, vůbec nezáleží. Stejně to mají u mě spočítané oba dva. Připojil jsem do zásuvky předsedův telefon a vytočil číslo ke Kennymu Rossovi. äRoss!"

äTo jsem já!" Rychle jsem mu přednesl jakžtakž uspořádané myšlenky, které se mi honily hlavou. äŘíkal vám Paul někdy o tom?" äNe."

äAle dává to smysl, nebo ne?"

270

äTo si piš, že dává! Zvlášť ve světle toho, cos před chvílí poslal předsedovi!" äKeně..., " poprvé od té doby, co jsme spolu byli na palubě ponorky, jsem ho oslovil křestním jménem, ämohl bych si o tom promluvit s předsedou, hned teď?" äI já si myslím, že by to bylo vhodné!" odpověděl ponurým hlasem Kenny. Dvě minuty poté jsem měl na drátě předsedu. Neztrácel jsem čas a rovnou jsem mu vyložil, jak celou situaci vidím já. Jediné, co jsem ve sluchátku slyšel, bylo škrábání pera o papír - to si Keň Ross dělal poznámky. Když jsem skončil, nastalo ticho. Čekal jsem, ale po chvíli jsem to nevydržel a zeptal

jsem se: „Generále?“ Ze sluchátka se ozval hluboký povzdych. „Asi máš pravdu!“ prohlásil předseda. „Vzhledem k tomu, co se děje v Bílém domě - a jak se k nám chová Langley, ministerstvo zahraničí a Národní bezpečnostní rada..., u těch peněz skoro určitě!“ Slyšel jsem, jak těžce oddechuje. Do toho zaznělo tiché: „Ty svině! Ty zasraný prolhaný svině!“ „Tak co?“ dožadoval jsem se nějakých instrukcí. Následovala další pauza, tentokrát ještě delší. „Po tom tvým posledním telefonátu Kenovi jsem mluvil s ministrem obrany,“ řekl poté generál Crocker. „Vzal jsem ty tvoje materiály k němu domů a vysvětlil jsem mu, o co jde. Ministr mě ubezpečil, že v žádném případě nedovolí, aby to ty naivní pitomci mohli dál kurvit. Já ti ho teď ocituju doslova, Dicku, abys o jeho pocitech nemusel mít žádný pochybnosti. ‚Tihle lidé vystavují naši zemi v nebezpečí!‘ prohlásil. A když viděl ty faxy pojednávající o tom... o tom...,“ chvilku hledal to správné slovo, „...diplomatickým incidentu, který má na svědomí ZVM v Moskvě, div nevyletěl z kůže! Okamžitě zavolał do Bílého domu a odnesl to všechno prezidentovi! Bez jakéjkoli okolků!“ To byla dobrá zpráva. Tak rychlé jednání bych od našeho civilního vedení ani nečekal. „A jak to dopadlo?“ „Prezident se nechal přesvědčit,“ odpověděl předseda s náznakem rozmrzelosti v hlase. „Však ho znáš - vždycky dá za pravdu tomu, kdo zrovna mluví, a ministr se postaral o to, aby s ním byl v místnosti sám. Do Pentagonu se pak vrátil s rozkazem, kterej prezident napsal vlastní rukou!“ 271

Po těchto slovech se generál odmlčel. Když se po chvilce ozval znova, v duchu jsem ho viděl, jak na mě mříř palcem a ukazovákem jako pistolí. „Takže se dej do práce, Dicku!“ vyzval mě pevným a jasným hlasem. „Tohle nesmíme za žádnou cenu připustit! Je to špatný - špatný a nemorální! Musíš je dostat, Dicku! A ne abys zklamal! Ale udělej to potichu, bez rámusu, protože nechceme, aby někdo v Langley pojal podezření! A koukej to sfouknout rychle, protože až se zejtra ráno na zasedání kabinetu nadnese ta záležitost s Bartem Wyethem, řediteli CIA, poradci pro otázky národní bezpečnosti i ministři zahraničí dojde, že jsme provedli křídelný útok, začnou na prezidenta tlačit a ten zřejmě couvne a bude chtít, aby mu ministr obrany ten rozkaz vrátil!“ Avi dorazil přesně v 18.30. Podařilo se mu získat dvě PCMCIA karty a jeden trhavinou napěchovaný telefon. „Ale nebudeme potřebovat ještě rozbušky? Počítače přece nemůžeme použít, nebo jo?“ Wonder zavrtěl hlavou. „Ne, nemůžeme.“ Pak se poškrábal na zrzavé hlavě. „Něco by se dalo vyrobit z patron. Ale stejně budeme potřebovat nějaký zápalnej materiál.“ Podíval se na Aviho. „Nevíš, kde bychom tady sehnali zápalný šňůry?“ Bezradný výraz v Aviho obličejí hovořil za vše.

Vtom se mi v hlavě rozsvítila žárovka. „Já jo!“ zvolal jsem a šťouchl Wondera do ramene. „Tady v ulici - u těch vilek, kolem kterejch jsme projížděli - je přece staveniště!“ Ve Wonderově tváři se objevil zářivý úsměv. „Tak jdeme na nákup!“ zavelel a sáhl po svých paklíčích. „Možná bychom měli počkat, až bude tma!“ mírnil jsem jeho nadšení. Ve 22.30 jsme už měli dvě tužkové rozbušky a devět metrů zápalné šňůry. Wonder se v kuchyni pustil do výroby náloží a já jsem společně s Avim kontroloval zbraně, plnil zásobníky a balil věci, které si budeme brát s sebou. Wonderovi chvíli trvalo, než plastickou trhavinu patřičně upravil. Nejméně času mu zabral telefon - ten měl v sobě důmyslný odpalovací mechanismus, který se spouštěl na dálku. Díky němu jste mohli nechat telefon vyzvánět a teprve pak ho odpálit. Prý proto, vysvětloval nám Avi, že spousta tangu nechávala brát telefon své ženy a děti. Takhle jim člověk mohl zavolat, počkat, až v telefonu uslyší ten správný hlas, a ustřelit tangoví na druhém konci hlavu. V zák-272

ladním režimu bylo možné telefon odpálit tak, že se uvolnila pojistka a poté se na odpalovacím zařízení zmáčklo tlačítko. Po vyřešení otázky výbušnin nám zbýval už jen jediný problém, a sice způsob průniku k cíli. Upřímně řečeno, neměli jsme příliš z čeho vybírat. Z Kypru se bez příslušných dokladů do Libanonu nedostaneme a mokrá cesta - čili průnik z moře - je bez vojenské podpory v podstatě vyloučená. Tahle metoda si navíc vyžaduje poměrně dost času a toho my rozhodně nemáme nazbyt. Sáhl jsem do hromádky leteckých map, která ležela na stole, vytáhl jsem jednu ven a rozložil ji po podlaze. „Půjdeme na to ze vzduchu!“ řekl jsem a prstem jsem naznačil možnou trasu. „Cože?“ nechápal Avi. „Seskočíme dolů padákem, splníme úkol a vypadneme odtamtud pryč - při ústupu použijeme všechno, na co narazíme!“ Natočil jsem mapu tak, aby na ni viděl. „Musíme se dostat sem. Kdybychom sehnali letadlo, který by nás vyneslo do dvanácti tisíc stop, mohli bychom seskočit tady...,“ ukázal jsem na místo

ležící asi pětadvacet kilometrů západně od cíle, ä...a zkusit VWO." äVWO?" opakoval udiveně Avi. äCo to je?"

äVelká výška, vysoký otevření - použijeme plochý padáky a trochu se na nich proletíme! Zbytek - asi tak osm až deset kilometrů - dojdeme pěšky!" äDicku...!"

Ten vyděšený výraz v Aviho obličeji se mi vůbec nelíbil. äCo je?" äZ toho WVO jsem docela dost nervózní!"

äProč? Absolvoval jsi přece parašutistické výcvik!" Viděl jsem Aviho uniformu. Má na výložkách stříbrná křídélka. äPět seskoků," řekl Avi. äNa ty křídýlka stačilo pět seskoků! A všechny byly automatické!" äAutomatické?"

äS tím zaháknutím šňůry uvnitř letadla..."

äMyslíš statické seskoky."

äJo, správně, statické!" opravil se Avi. Ztěžka polkl. äA jeden byl pro mě horší než druhý!" Všiml jsem si, že se při těchto vzpomínkách začal dokonce potit. äDicku - pokaždý mě museli z toho ztraceného letadla vyhodit! Fakt! Někdo mě vždycky popadl a hodil mě dveřma ven!" 273

äPrůlezem."

äDveřma nebo průlezem, to je úplně jedno! Podstatný je, že dobrovolně jsem do toho nevlezl!" Musel jsem se smát. Máme před sebou člověka, který dokázal složit jazykovou zkoušku a dostat se přes nepřátelský zátaras, aniž by přitom hnul brvou. Člověka, který se pohybuje v zemích, v nichž si doslova zahrává se životem - kdyby nepřátelé věděli, co je zač, stáhli by z něj zaživa kůži. Člověka, který překonal svůj strach natolik, že absolvoval pět seskoků a získal parašutistická křídélka. A tenhle člověk si teď dělá starosti z obyčejného VWO! Na tomhle místě bych se, milí přátelé, rád zmínil o lidské povaze. To máte tak: když jdu do boje, raději vedle sebe vidím člověka, který o sobě ví, že se bojí, ale přesto pokračuje dál, než člověka, který předstírá, že pocit strachu je mu naprosto cizí. Právě takhle jsem si vybíral své střelce. Nechtěl jsem gazely - námořníky, kteří proplují výcvikem navenek bez jediné krůpěje potu. Chtěl jsem muže, kteří se snažili, leckdy i neuspěli, ale vždycky se dokázali vrátit a zkoušeli to tak dlouho, dokud to nakonec nezvládli. Právě tohle jsou lidé, kteří mají odvahu. Střelci, kteří vytrvají až do konce. Právě válečníci, kteří se nezastaví, dokud nesplní svůj úkol. äJá se nesměju tobě, Avi - směju se s tebou!"

äTo mi stejně nepomůže! Vždyť mám dělat něco, co jsem nikdy nedělal! Ztraceně, Dicku, já jsem ještě nikdy nepoužil ploché padák!" Jeho obavy byly oprávněné. Jedna věc je statický seskok z pěti nebo sedmi a půl tisíce stop a dopad do předem známého místa při pečlivě prostudovaných povětrnostních podmínkách a druhá noční seskok v počasí a za povětrnostních podmínek, o nichž není známo zhora nic, a navíc s dopadem na nepřátelské území. Když si k tomu ještě připočtete deseti až patnáctikilometrové plachtění, je vám docela jasné, že panu Murphymu se otvírá široký prostor pro jeho nekalé rejdy.

äMůžeme si to natrénovat!" navrhl Wonder. Před chvílí přišel k nám dolů a teď se mi díval přes rameno do mapy. äJsou tady poblíž nějaký parašutistický kluby?" äAno, jenže..."

Další diskusi na tohle téma jsem zarazil. Všiml jsem si totiž pohledu v Aviho očích. V žádném případě se nenaučí jemnému 274

umění seskoků typu WVO. A zcela určitě ne během následujících čtyřadvaceti hodin. Pan Murphy se evidentně rozhodl, že nás poctí svou přítomností. Řešení zdánlivě složitých problémů bývá někdy tak prosté, vážení čtenáři, že ho v první chvíli přehlédnete. Plácl jsem dlaní na mapu. äUděláme to úplně jednoduše - Avi seskočí se mnou!" Izraelec se zatvářil nechápavě.

äJestli tady v Izraeli máte civilní parašutistické školy, tak tady máte taky tandemový padáky! Ty jsou asi o polovičku větší než normální a unesou tím pádem větší váhu!" vysvětlil jsem. Pak jsem se na Aviho usmál. äA upřímně řečeno, ty zřejmě nevážíš o moc víc než můj náklad, takže nám klidně bude stačit jenom obyčejný padák!" äPřestaň si dělat srandu, Dicku!"

äNeboj se, Avi, je to jednoduchý! Pořádně tě přikširujeme - připneme tvoje popruhy k mejm -

vyskočíme z letadla společně a já tě snesu na zem!" Alp " aťlc...

äJe to lepší než jít pěšky!"

äJdi k čertu!" zaklel Avi a obrátil oči v sloup. Pak zavrčel, povzdychl si a zakašlal. Ale věděl jsem, že to dokáže. A také dokázal. äNo dobře, jestli to opravdu chcete udělat takhle, tak zavolám Kobymu!"

äKdo je to?"

äJeden seržant. Před časem jsme spolu sloužili ve stejný jednotce. Má farmu u Zičronu." äNo a co?"

Smysl Aviho slov mi jaksi unikl.

äZičron - ZičronJaakov čili Jákobův památník. V roce 1886 ho nechal postavit baron Rothschild. Leží asi pětadvacet kilometrů na jih od Haify. Máj tam malou leteckou školu - a taky tam skáčou s padákem. Zičron je vysoko - na kopci nad mořem. Koby je taky pilot - lítá pokaždý, když se dostane do parašutistický školy v Benjamině." äV Benjamině?" opakoval po něm Wonder.

äTo je sousední město," vysvětlil Avi. äKoby původně sloužil ve vojenským letectvu. Moc se mu tam líbilo, ale pak mu řekli, že nemá ty správný dispozice na to, aby mohl létat se stíhačkou, a vyhodili ho."

äCo to znamená, že neměl ,ty správný dispozice?"

275

äByl příliš agresivní - nevešel se do tabulek při psychotestech. A nesnášel důstojníky. Když se mu nějaký dostal do ruky, byl z něj schopnej vymlátit duši. A tak se nechal přeložit k armádě a stal se příslušníkem Egozu. Tam jsem se s ním taky setkal." Ještě jsem toho Kobeho neviděl a už se mi líbil - docela rád bych ho seznámil s několika důstojníky, počínaje Hovňouskem Pinkym. äTak mu zavolej! Můžeš mu říct, co potřebujeme, aniž bys musel uvádět nějaký podrobnosti?" Nechtěl jsem riskovat -co kdyby ten hovor někdo odposlouchával? äTo by šlo! Potřebuju jenom vědět, za jak dlouho chceš vyrazit." äCo nejdřív - ještě dneska!"

äTak brzo? Ale..."

äAvi, nemůžeme si dovolit ztrácet čas! A ty to moc dobře víš! Předseda chce, abychom se pustili do práce, a to hned! Kromě toho dřív nebo pozděj někomu v Jeruzalémě nebo ve Washingtonu dojde, co hodláme podniknout. Proto musíme jít na věc ještě předtím, než stácej zareagovat! Jestli se nám to povede, tak už se najde nějaká cesta, jak z nás udělat hrdiny. A jestli ne, tak co - každej jsme nahraditelný, nebo ne?" Avi pokrčil rameny. äMáš pravdu - stejně jsem nikdy nechtěl bejt ,tataluť' - brigádní generál!" Zasmál jsem se. Oba jsme z jednoho těsta - víc nám sluší jízvy a šrámy než hvězdy. Už toho dne, kdy jsem skládal důstojnickou přísahu, jsem věděl, že do vlajkového stavu to nikdy nedotáhnu. Vlastně jsem o tom i sám se sebou uzavřel takovou dohodu. Stal jsem se důstojníkem proto, abych vedl své muže do boje - ne kvůli tomu, abych jednou usedl do křesla velitele flotily nebo dokonce VNO. äTak co bude?" zeptal jsem se netrpělivě. Avi místo odpovědi přešel k telefonu, který stál na malém stolku z týkového dřeva, zvedl sluchátko a vytočil z paměti číslo. Z následujícího dvouminutového rozhovoru jsem rozuměl jedinému slovu, a sice äKoby". Zbytek byl pro mě naprosto neroz-luštitelný. Když Avi skončil, otočil se na kancelářské židli o sto osmdesát stupňů, ukázal nám vztyčené palce a řekl: äMůžeme vyrazit!" Ol .00 Zajeli jsme s auty do dvora, abychom mohli nakládat ve skrytu před nepovolanými zraky. Avi vyběhl na pár minut nahoru. Když se vrátil, oznámil nám: äŠalom - to vám vzkazuje Mikky!" 276

äDoufám, žeš jí řekl to samý," poznamenal jsem.

äSamozejmě!" odpověděl Avi a podrbl psy za ušima. äTo-vim klavim - hodní psi!" Pak je kolenem zatlačil zpátky do domu. äMyslej si, že je čas na ranní procházku!" Poté k nim opět pronesl cosi hebrejsky a zavřel dveře. äŘekl jsem jim, ať počkají, až se vrátím!" vysvětlil. äTak si s tím pospěšte!" Ol .54. Většinu cesty jsme ujeli v tichosti. Provoz na dálnici nebyl nijak hustý - cestou kolem Netanje jsme potkali jenom pár kamionů a osobních aut. Na ukazatelích se objevovala jména, která jsem se poprvé naučil od jeptišek v maďarské Katolické škole svatého Ladislava: ŠEHÉM -114 KM. MEGGIDO - 65 KM. NAZARET - 142 KM. Jižně od Hadery, v místě, kde oranžové reflektory osvětlovaly dvojici komínů u obrovské elektrárny stojící přímo na moři, Avi odbočil na menší a neosvětlenou dálnici, která vedla mezi farmami a vesničkami. V jednu chvíli naplnilo vnitřek vozu charakteristické aroma čerstvého

hnoje. „Kachní farma,“ vysvětlil Avi. Za pár minut sjel na neoznačenou polní cestu. Auto začalo poskakovat po výmolech a škrábat se pomalu táhlými serpentínami do kopce. Zvenčí byl zřetelně cítit chladnější vzduch. „Hele, koukejte!“ zvolal najednou Avi. Zhruba třicet metrů před námi stála laň, hypnotizovaná světlem z předních reflektorů. „Už jsme skoro na místě!“ dodal Izraelec, sešlápl plyn a zahnal laň do trnitého křoví vedle silnice. 02.05. Silnice se narovнала a vyvedla nás na širokou rovnou planinu. Při pohledu na prostranství, které postupně odhalovaly přední světlomety, jsem začínal zjišťovat, že se vlastně jedná o konec polního letiště. Po chvíli jsem už v dálce rozeznal obrysy několika hangárů. Všechny měly na boku hebrejské nápisy, ve dvou z nich se svítilo a vedle toho nejmenšího stál pick-up. Avi zaparkoval vedle něj, vypnul motor, vyskočil ven, protáhl se a zažíval. Učinili jsme s Wonderem totéž. „Kde to jsme?“

„Kousek na sever od městečka jménem Binjamina. Tohle je soukromý polní letiště - slouží hlavně práškovacím letadlům, který si najímají farmáři. Ale lítá odsud i Koby - dopravuje do vzduchu parašutisty z parašutistické školy.“ Vešli jsme do hangáru. Hned jsem se tam cítil jako doma. Na bližším konci stály dlouhé stoly na balení padáků, kanceláře a sklady byly na konci opačném. U jednoho stolu právě balil 277

blankytně modrý plochý padák obrovitý muž kolem padesátky. Měl na sobě olivově hnědou leteckou kombinézu s rukávy ohnutými nad svalnaté předloktí. Pas mu obepínal černý nylonový opasek, z něhož viselo taktické pouzdro. To bylo připnuté k mohutnému stehnu a čouhala z něj charakteristická pažba pistole typu Browning High Power. Muž vzhledl od své práce a ve tváři se mu rozlil širokánský úsměv. „Avi - ahan!“ „Šalom, Koby!“

Díval jsem se, jak se oba objímají jako dva válečníci po dlouhém odloučení. Pak nás Avi navzájem představil. „Koby, tohle je můj kamarád Dick Marcinko - ten Amerika!, se kterým jsem pracoval v Libanonu. Dicku, tohle je Koby Šomron.“ Kobyho velikánská tlapa byla tvrdá jako kůže z aligátora. A ve stisku si její majitel nic nezadal s kovářskými kleštěmi. „Těší mě, že vás poznávám, pane důstojníku!“ zahuhlal jako správný seržant a zabodl do mě oči. „Avi tvrdí, že jste dobřej chlap, i když nenosíte seržantský prýmky!“ „Kdysi jsem je nosíval.“

„Opravdu? No dobře - doufám, že jste nezapomněl, co zna-menaj!“ „Snažím se o to.“

„Fajn.“ Ohnul mozolnatý palec směrem k Avimu. „Tenhle na to nezapomněl nikdy. Stejně pořád vypadá jako vychrtlej kaprál - možná že ho Mikky neumí pořádně vykrmit - a i přes svoje dů-stojnický vejložky dokáže leccos zařídit.“ Načež si prohrábl hustou stříbrnou hřívu a podíval se na Wondera, který stál za mým pravým ramenem. „A co ty, gingi, umíš taky leccos zařídit?“ Wonder se opatrně představil. Koby si ho pozorně prohlédl. „Vypadá na to, že se dokáže o sebe postarat!“ poznamenal. „Navíc je to gingi a ty já mám rád!“ Pak se podíval na Aviho a začal se smát. „Co je to, kurva, ten ‚gingi‘?“ zeptal se popuzeně Wonder. „Gingi znamená ‚zrzek,“ vysvětlil Avi. „V armádě jsme říkali, že po válce se narodilo tolik zrzavejch dětí proto, že nám ptáci po tak dlouhém odloučení od domova zrezivěly!“ „Jo, jenže u my rodiny je to daný od přírody!“ řekl Wonder. „Jste totiž Skotové, pokud to náhodou nevíš!“ „Skoty mám rád!“ ozval se opět Koby. „Dělej dobřej chlast! Sice jsme je to museli naučit, ale...“ 278

„Poslouchej, kámo...!“ ucedil Wonder. Sevřel ruce v pěst a postoupil ke Kobymu o krok blíž. Avi se na něj podíval. „Vždyť si z tebe jenom utahuje!“

Wonder o jeho slovech chvilku přemýšlel. „Však jsem si to hned myslel!“ prohlásil poté. Koby ukázal na skříňku za svými zády a řekl: „Ty padáky jsou támhle. Jsou už zabalený, ale určitě si je budete chtít prohlídnout znova.“ Na pár vteřin se odmlčel a pak dodal: „Samozřejmě až na Aviho!“ Načež mě plácl po rameni a posunul mě o deset centimetrů dopředu. Ten chlap má opravdu sílu! „Kdybyste to náhodou nevěděli, tak Avi nemá vejšky rád! Nevím, co jsem tenkrát komu udělal, že jsem se s ním dostal při parašutis-tickém výcviku do spolku, ale bylo to tak. Druhej den jsem už věděl, že se musím postarat o to, aby ten výcvik absolvoval a mohl nosit parašutistický křídýlka.“ Zrak mu sjel na okamžik na Aviho. Ten se začínal nápadně červenat. „A tak jsem ho při každým seskoku vyhodil z letadla,“ pokračoval Koby. „Nejdřív jsme letěli starou dakotou, která měla odnímatelnej poklop. Avi nechal na trupu letadla otisky prstů, jak se ho pevně držel!“ Izraelec zvrátil hlavu dozadu a začal se neovladatelně smát. „Při

každým skoku... jsem ho takhle popadl..., "doprovodil svá slova názornou ukázkou, ä...vyhodil jsem ho takhle ven," Kobyho ruce opsaly velký oblouk, ä...a on celou cestu dolů křičel „Ty sviněééé!" Otřel si pěstí slzy z očí. äA pak jsme dostali herkules, ten s tou rampou... a já jsem musel..." äTo stačí, Koby!" přerušil ho Avi. äVšechno jsem mu už řekl! On to ví! Tak už toho nech!" äTo vám byla taková sranda..., "obrovitý seržant si znova promnul oko a poté mávl nad svým kamarádem rukou. äChci vám prostě jenom říct, že jestli bude skákat i on, tak byste ho měli nechat vyskočit jako prvního, protože jinak se vám může stát, že se budete snášet k zemi a on vám bude vesele mávat z letadla!" äRozumím!" äNo dobře, pane důstojníku, jaký máte plán?" Vyložil jsem mu, jak se hodlám dostat na místo. Izraelec zavrtěl hlavou. äTohle Avi v žádném případě nezvládne! Není na to cvičenej!" äJá vím! Právě proto spolu seskočíme v tandemu!"

279

Koby propukl v smích. äŠiga-on - fantastické) nápad! Znova si mě prohlédl, tentokrát s náznakem určité úcty. äMožná že jste byl kdysi opravdu seržant!" 02.50. Přebalili jsme s Wonderem padáky a zkontrolovali jsme popruhy. Padáky byly sice staré, ale dobře udržované. Jako tandem jsme měli k dispozici velký komerční vector. V minulosti jsem skákal s jeho vojenskou verzí a musím přiznat, že se mi docela líbila. Sedli jsme si vedle vrat od hangáru, vyprázdnili jsme ruksaky a poté je znova naplnili. Pak jsem vzal pásku a přelepil u všech samopalů konce hlavní, aby se do nich při dopadu nedostala špína. Dále jsme napáskovali zásobníky, uložili je do nepromokavých pytlíků a ty jsme opět přelepili páskou. Wonder mi dal půlku náloží a půlku rozbušek. Jeden člověk by totiž neměl nikdy nosit všechny výbušniny - kdyby se mu něco stalo, můžete potom do cíle akorát tak mlátit holýma rukama a křičet: äBum!" Když jsme skončili, vzal mě Koby na prohlídku stroje, se kterým poletíme. Byla to stará arava. Tahle letadla začali Izraelci vyrábět na konci šedesátých let. Jejich přednost spočívá v tom, že ke startu i k přistání jim stačí poměrně krátká dráha. Když jsem v osmdesátých letech navštívil Honduras a Salvador, viděl jsem jich tam spousty. Používaly se k zásobování speciálních jednotek vládního vojska a dokázaly přistávat na hrbolatých, dvě stě padesát metrů dlouhých ranvejích, které vznikly uprostřed džungle jen pár hodin předtím. Vejde se do nich sedmnáct parašutistů nebo, pokud se uzpůsobí na dopravu raněných, dvanáct nosítek. Aravy můžou dobře posloužit také jako bitevní vrtulníky, létající cisterny a protiponorkové speciály. A to nejlepší nakonec - mají na palubě kyslík jak pro osádku, tak i pro parašutisty, a jejich nejvyšší letová hladina je pětadvacet tisíc stop. Zatímco u letadla jsme si mohli být kyslíkem jistí, o čtyřech kyslíkových přístrojích z parašutistické školy se rozhodně nedalo říci totéž. Měli je sice tady - aby vojenští parašutisté a příslušníci speciálních armádních jednotek mohli trénovat seskoky z velké výšky - ale Koby ani v nejmenším netušil, nakolik jsou kyslíkové láhve plné a v jakém jsou stavu. Někdy to, přátelé, člověk musí zkrátka risknout. A tohle byl právě ten případ. Stejně nebudeme skákat až z pětadvaceti tisíc stop - naplánoval jsem zhruba patnáctikilometrové plachtění a podle mapek, které mi ukazoval Koby, a podle toho, co hlásili 280

v předpovědi počasí vysílané na krátkých vlnách z věže na padesát kilometrů vzdáleném vojenském letišti Ramat David, by nám měla stačit výška šestnáct tisíc stop, což je asi půldruhého kilometru nad hladinou, která se obvykle považuje za bezpečnou pro seskok bez kyslíku. Bezpečnou? Ano - ona totiž ve výškách nad deset tisíc stop klesá teplota vzduchu s každou další tisícovkou o víc než šest stupňů Celsia. Zatímco v deseti tisících stop se teplota pohybuje kolem šesti stupňů, v šestnácti tisících klesá těsně pod nulu. K tomu si připočítejte ochlazení vlivem větru - dané rychlostí letadla - a vlhkost vzduchu a rázem dostáváte podmínky, za kterých vám doslova mrznou koule. Kdybychom šli do akce jako družstvo z jednotky SEAL, byli bychom vybavení teplým spodním prádlem, kuklami, speciálními brýlemi, silnými rukavicemi a dalšími ochrannými pomůckami. Místo toho půjdeme do akce jenom v parašutistických kombinézách, lehkých nomexových rukavicích a kuklách a obyčejných umělohmotných přilbách a brýlích. Větší starosti mi ale dělal kyslík. Jeho nedostatek by mohl ve výškách nad deset tisíc stop způsobit značné problémy. Projevuje se to všelijak - nejčastěji otupělostí, pomalými reakcemi, ztrátou kontroly nad tělem, rozmazaným viděním a zmateným uvažováním jako při opilosti. Jestli nevíte, jak to

vypadá, tak se někdy přijďte podívat ráno na Wondera poté, co stráví celou noc venku ve městě. Jsou ty kyslíkové láhve plné, nebo prázdné? Jak to mám zjistit? V takové chvíli mi přišla vhod metoda, kterou mě naučil kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm. „Nalej-te na ty kyslíkový flašky horkou vodu!“ huhlal tenkrát na mě i ostatní pulce Roy. „Tam, kde ucejtíte změnu teploty, končí hladina kyslíku!“ Ale Royi, co když tady nikde žádná horká voda není?

„V tom případě,“ děl kmotr Roy, „musíš, synu, improvizovat! Třeba se na ty flašky vychčij, když to bude potřeba! Lepší smradlavej kyslík než mrtvěj námořník!“ „Máte tady někde horkou vodu?“ zeptal jsem se Koby ho. Docela se mi ulevilo, když přikývl a ukázal rukou na jeden z kohoutků. Šest minut nato jsem už věděl, že láhve jsou plné ze dvou třetin - což by nám mělo bohatě stačit. Ještě že jsme koupili ty 281

magellany, vyřešili jsme tím další poměrně velký problém. Takhle si totiž budeme moci vzít leteckou mapu, vložit do obou navigačních přístrojů patřičné údaje a poté si přečíst z displeje aktuální informace o naší poloze vůči cíli a korigovat podle nich směr letu. Samozřejmě že luštění údajů na displeji za tmy a v rychlosti kolem pěti metrů za vteřinu není zrovna hračka. Ale těmhle detaily se budeme zabývat později. Největší úskalí představuje trasa letu. Máme sice trochu zpoždění, ale přesto bych vám rád v kostce vyložil, o co jde. Do značné části vzdušného prostoru nad Izraelem, Libanonem, Sýrií a Jordánském letadla nesmějí. Na všech civilních leteckých mapách jsou jasně vyznačené úzké letecké koridory. Na stejných mapách bývá zdůrazněné, že jakékoli opuštění vyhrazené části vzdušného prostoru je **PŘÍSNĚ ZAKÁZANÉ** (opakuji vám to velkými písmeny, abyste to upozornění viděli stejně jako na mapě). Jinými slovy řečeno - jakmile poletíte mimo určený letecký koridor, budete nemilosrdně sestřelení. Bez varování. Bez nějakých „s vašim laskavým dovořením“ nebo „s prominutím“. Ted si společně projdeme mapu, kterou jsme měli v té chvíli před sebou. Na východ od nás ležely dvě největší a nejlépe chráněné základny izraelského vojenského letectva Ramat David a Meggido. Na sever od nás, u Haify, se nacházelo polní letiště, využívané jak pro civilní, tak i pro vojenské účely. Výběr možností byl tudíž silně zúžený. Navíc všechny zdejší lety - ať už s turisty, s parašutisty nebo s postřiky proti škůdcům - musely směřovat do úzkého severojižního koridoru, který se táhl od pohoří asi deset kilometrů západně od Ramat Davidu až po pětikilometrový výběžek do moře. Jednalo se o pětadvacet kilometrů dlouhý a dvacet kilometrů široký obdélník, který začínal na severu u Hadery a končil na jihu u Našolimu, aby si turisté mohli z výšky prohlédnout rozsáhlé rozvaliny z dob Římské říše u Caesarey, domorodé rybáře v pobřežních vodách a slonící se krásy v těch nejlukrativnějších letoviscích. Koby zabodl ukazovák západně od Binjaminy. „Nejlepší to bude tudy!“ prohlásil. „Odstartujeme, stočíme se na jih, sletíme z hor dolů a poletíme nízko podél vody, takovejch devět až deset kilometrů. Je to trasa, kterou používá pro lety do Libanonu armáda, a protože máme aravu - a když budeme dodržovat rádiový klid - možná nás budou pokládat za letadlo ze Sde Dov!“ 282

Sde Dov je, jak si jistě pamatujete, malé polní letiště ležící severně od Tel Avivu, které používá pro své tajné lety Mossad. Piloti těchto letů se obvykle nehlásí řídicím věžím. Avi přešel prstem po naznačené trase a pronesl cosi hebrejsky. Sice jsem mu nerozuměl, ale vytušil jsem, že s Kobym souhlasí. Pak se obrátil ke mně. „Má pravdu - budeme se držet nízko a u vody až k Nabatijetu. Za ním se vrátíme nad pevninu, proletíme kolem ropovodu u Nahr ez Zahni a budeme pokračovat do údolí, přesně jako ve třiadvacátém!“ Vůbec jsem nevěděl, o čem to mluví. V roce 1993 jsem s Rudou buňkou lovil v Tichém oceáně ukradené jaderné střely typu Tomahawk. Avi si všiml nechápavého výrazu v mém obličejí. „Na začátku devadesátých let jsme měli velký problém s tan-gama,“ začal vysvětlovat. „Pár buněk Hizballáhu mohlo díky Syřanům operovat z demilitarizovaného pásma asi dvacet kilometrů od Kirjat Šemony - litaly tam hromady kaťuš!“ Věděl jsem, kde město Kirjat Semena leží - až na horním konci severního cípu Izraele. Proto bylo v případě nepřátelské raketové palby první na ráně. Dalšího pokračování se ujal Koby. „OSN nechala namontovat čidla po celý jižní trase, abychom na ně nemohli!“ Znechuceně si odplivl. „Stejně byli vždycky na jejich straně!“ Poté prstem ve vzduchu naznačil delší oblouk. „A tak jsme se k nim dostali ze severu - tady odsud - kde nás očekávali nejmíň! Přilítli jsme od moře, prosvístěli jsme údolím a vpadli jim do zad!“ Ukázal jsem Kobymu vztyčený palec. „Klasika!“ Koby se usmál. „Zabili jsme všechny příslušníky Hizballáhu a k tomu i jejich syrský poradce a ruský

žoldáky, který na ty Syřany dávali bacha! Dalšíh sedm měsíců byl na hranici klid. Děcka už nemusely každou noc do krytu. Už jim nehrozily žádný kat'uš! Žádnej teror!" Poplácal Aviho po rameni. "Říkal jsme tomu TNT, vid'?" Wonder se zazubil. "Protože to byla tak výbušná operace, ne?" Koby zavrtěl hlavou. "Ne. Byl to totiž ten... jak se tomu říká..., no, když všechny písmena něco znamenaj?" "Akronym."

"Biduke - akronym. V hebrejštině znamená TNT Terror Ne-get Terror - čili Teror proti teroru." Ten chlap se mi zamlouval. Bylo vidět, že svoji práci bere vážně. "Dneska v noci to bude taky takovej malej TNT - i když 283

budeme oproti místu vaší akce o kus dál na sever!" řekl jsem. Potom jsem nat'ukal souřadnice, které jsem získal od Keňa Ros-se, do jednoho z magellanů, a když se po chvíli na displeji objevil výsledek, ukázal jsem ho Kobymu. Obrovitý Izraelec si poznamenal čísla na útržek papíru, vzal pravítko a začal kreslit do mapy čáry. Po pár minutách mě k sobě přivolal a zeptal se: "Nuže, pane důstojníku, co si o tom myslíte?" Bylo to tak jednoduché, že to muselo fungovat - a přesně takhle jsem mu to také řekl. "Tak jednoduchý, že to musí fungovat," opakoval po mně. "To se mi líbí! V izraelský armádě máme taky jedno úsloví, který znamená v podstatě to samý, a sice 'Nejlepší je často dobré pro nepřítele.' Až moc dobře jsem věděl, co tím myslí. Člověk přijde s nějakým plánem - a je to plán dobrý, vzhledem k časové tísní, taktickému omezení a jiným překážkám. A také funkční - takový, který vede k úspěchu. A najednou mu někdo s hvězdami na klopě nařídí, ať zůstane stát a čeká. Proč? Protože štáb pracuje na nejlepším scénáři. Nebo protože má každou chvíli přijít nejlepší technické vybavení. Nebo protože zpravodaje! si jsou stoprocentně jistí tím, že brzy získají nějakou velice významnou informaci. A tak člověk stojí na místě a čeká. A mezitím se situace změní a dosavadní výhody se rozplynou. Takže nakonec sice třeba dosáhnete strategické převahy, kterou si váš štáb přeje, ale po taktické stránce budete... v prdeli. Rukojmí budou už dávno mrtví. Budete mít sice k dispozici to nejlepší, nejmodernější a nejdokonalejší vybavení - ale bude vám k ničemu, protože ho nebudete mít proti komu použít. A budete mít sice nejaktuálnější informace - ale svůj úkol stejně nesplníte, protože jste příliš dlouho váhali. Závěr? Kvůli vám přišli o život lidé, protože jste seděli na zadku a čekali na to 'nejlepší', místo co byste se spokojili jen s 'dobrým' a vyrazili na nepřítele včas. Dneska v noci to udělám tak jednoduše, že to bude fungovat, a spokojíme se s 'dobrým'. Co s 'dobrým' - když bude potřeba, spokojíme se i s 'průměrným'! Použijeme zkrátka to, co máme, a uděláme to, co musíme! Ale hlavně zvítězíme. 284 KAPITOLA 21

03.23. Start proběhl hladce. Jakmile jsme se ocitli ve vzduchu, Koby zhasl vnější osvětlení. Přenesli jsme se přes tmavou skvrnu - prý banánovníky - a naklonili jsme se doleva. Sedl jsem si na místo druhého pilota. Koby mi podal navigační mapu a tužkovou svítilnu. "Tady tohle..." řekl a ukázal prstem na modrou skvrnu u pobřeží, "...bude problém!" Červené světlo z baterky osvětlilo nepravidelný tmavě modrý útvar, který začínal u Hadery a končil jižně od hranice s Libanonem. "Vojenský pásma," vysvětloval Koby. "Pravidelně celou oblast sledujeme a dáváme pozor na teroristy, který by mohli přijít od moře. Jsou tam pasivní senzory, námořní hlídky a taky speciální elektromagnetický bójky." "A řešení?"

"Slezu na padesát stop a budu se držet mezi sensorama, pane důstojníku! Jedna věc v náš prospěch - armáda hlídá spíš směr z východu a z jihu. My ale letíme na sever a letíme tak, jak by letěli naši. Kluci, kdyby dneska v noci něco chystali - třeba se nás proto nikdo nebude na nic vyptávat!" Poté naklonil letadlo na pravobok a přeletěl pobřeží. "Hele, asi budeme mít mokro v botách!" zvolal vzadu Wonder s nosem přitisknutým na okénko. Studoval jsem Kobeho mapu. "Jak dlouho ještě poletíme?" "Dobrá otázka!" pochválil mě s úsměvem Koby. "Dneska letíme prakticky naslepo. Kdybych monitoroval vysílačku, vydával bych signály. Kdybych vysílal, vydával bych taky signály. Proto letíme potichu. Třeba mi letadlo tím, jak se bude chovat, poví, co mám udělat a jaký jsou povětrnostní podmínky. A jestli ne, tak inšalláh, děj se vůle boží!" "Tak dozvím se, jak dlouho ještě poletíme?" "Ty ses stejnej jako všichni důstojníci - chceš hned všechno!" zasmál se Izraelec. "No dobře, pane důstojníku, odhaduju to nanejvýš na pětapadesát až šedesát minut - podle toho, co zjistíme. Podívej se,

Dicku, vzdušnou čarou je to jenom dvě stě, možná dvě stě třicet kilometrů. Ale oklikou nějakých tři sta třicet až tři sta čtyřicet. Ve vzduchu jsme zhruba dvacet minut, letíme rychlostí dvě stě šedesát kilometrů za hodinu - a poletíme buď rychleji, anebo pomaleji, v závislosti na tom, co najde-285

mé. Ty máš na ramenou zlato, tak ty budeš počítat! Já jsem jenom seržant - já jenom poletím!" Na několik minut jsem se zahleděl předním sklem ven, pak jsem se vyhrabal z křesla a vydal se dozadu. V téhle fázi letu to vypadalo úplně stejně jako jindy - muži odpočívali a leželi přitom na všem, co jim přišlo pod ruku. Wonder podřimoval s hlavou opřenou o jeden z ruksaků. Avi se natáhl na plátěnou lavici, která byla přichycená podél trupu. Špičkou nohy jsem do obou strčil. "Jdeme to překontrolovat!" řekl jsem. Wonder otevřel jedno oko. "Že si nedáš pokoj!" Pak se překulil na bok a vyskočil na nohy. Avi učinil totéž. "Tak, kapitáne, jak vypadá plán?" zeptal se. Dobrá otázka. Místo známe. Ale to je asi tak všechno. Kolik tam je nepřátel? Kdo ví. Jak jsou rozmístění? Ani potuchy. Mají tam posily? A jestli ano, tak jaké - Rusáky, Syřany nebo žoldáky? To všechno patřilo do sloupce minus. Ale měli jsme také určité výhody. Kdo by například očekával, že se zjevíme uprostřed noci? A uprostřed Sýrie, ani ne šedesát kilometrů od Damašku? Než s Wonderem a Avim projdeme každický kousek vybavení a zabezpečíme se, že nás od minulé kontroly nepocítí svojí přítomností pan Murphy, povím vám o jedné události. Na konci roku 1990 trčel můj chlupatý slovenský zadek ve federálním nápravném zařízení v Petersburgu. Jednou v prosinci mě přišel navštívit můj dlouholetý kamarád plukovník Anthony Vincent Mercaldi z dia. U dietní pepsikoly a kokosových sušenek - gastronomického to vrcholu zdejší kuchyně v podání prodejních automatů v místnosti pro návštěvy - se mě pak zeptal, jestli bych neměl zájem o dvoutýdenní dovolenou, během níž bych opustil svůj nesmírně lukrativní post ve vězeňské továrně, ve které jsem za osmadvadesát centů na hodinu vyráběl elektrické kabely pro ministerstvo obrany. Místo toho bych prý cvičil malou jednotku dobrovolníků, čítající maximálně osm mužů. Až bychom výcvik dokončili, nastoupili bychom všichni do letadla C-141 StarLifter a odletěli na jedno blíž neurčené místo na Blízkém východě. Odtud bychom potají pronikli do Bagdádu, kde bychom vykonali takové dílo zkázy, k jakému dostávají nekonvenční válečníci příležitost jen jedenkrát nebo nanejvýš dvakrát v životě - pokud jim hodně, ale opravdu hod-286

ně přeje štěstí. Ti z nás, kteří by zůstali naživu, vysvětloval Tony, by si pak sami museli najít cestu zpátky. Jenže pánové na Velitelství zvláštních operací dole v Tampě už vymysleli plán celé akce. Při jeho sestavování jim pomáhali tři nebo čtyři vědecké kapacity, osm důstojníků z úrovně středního managementu, kteří nikdy v životě neviděli pracovní část MP5, a hromada plukovníků, kteří zoufale toužili po generál-ských hvězdách. Plán počítal se ztrátami ve výši devadesát až sto procent. To jsou podle mě dost špatné vyhlídky pro jednotku, která se v rámci svého úkolu ocitne v ohni nepřátelské palby. Kdybych měl přitom spočítat ztráty, které jsem dosud utrpěl v boji já, stačily by mi na to prsty jedné ruky. A proč tak málo? Inu, protože jsem nikdy nedovolil, aby plán akce za mě připravoval někdo jiný. A nedovolil jsem, aby někdo jiný stanovoval moje rizika. Proto jsem připil Tonymu dietní pepsikolou, popřál jsem mu hodně štěstí a s díky jsem jeho nabídku odmítl. Teď si možná myslíte, že při téhle akci máme zhruba stejné šance na úspěch jako tenkrát v roce 1990. V tom se ale mýlíte. Tady totiž držíme v ruce všechny trumfy my. Rozhodujeme o čase, v náš prospěch hraje i moment překvapení - a především nás žene neochvějná vůle a touha po vítězství. Nemůžeme zklamat. A také nezklameme. 03.48. Letadlo se naklonilo opět na pravobok a začalo stoupat výš. Došel jsem do pilotní kabiny. "Jsme právě v území nikoho mezi Sidonem a Barždou," oznámil mi Koby. Všiml jsem si, že si vzal zařízení pro noční vidění. "Pod náma je libanonská elektrárna, která vydává šílený kvanta záření. Když jsme před chvilkou letěli na východ, využili jsme ji k tomu, aby nás odstínila," vysvětlil. Pak zvedl nos letadla víc nahoru a naklonil ho kousek doleva a hned zase doprava. "Asi byste se tam vzadu měli připoutat," prohlásil, "Začíná to tady bejt docela zajímavý!" Vyrazil jsem na záď. "Už tam běžím!" "Málem bych zapomněl....," volal za mnou Koby, aniž by na okamžik odtrhl oči od čelního skla. "A...patnáct minut k cíli!" "Rozumím!"

Vrátil jsem se k ostatním. Nejdřív ze všeho jsme s Wonderem pomohli Avimu do postrojů a důkladně jsme zkontrolovali popruhy, které ho obepínaly kolem hrudi a stehů. Pak jsme mu k hrudníku připevnili

záložní padák - ale otvírací šňůru jsme 287

upravili tak, aby ho nemohl otevřít on ale já. Nechtěl jsem, aby za ni mimoděk zatahl a oba nás zabil. Pod padákem byla kyslíková láhev, kterou budeme potřebovat během úvodní fáze sestupu. Na zádech měl Avi dvě sady speciálních karabin, pomocí kterých bude přichycený k popruhům na mojí hrudi. Až vyskočíme z letadla ven, budu tak moci ležet na něm a řídit plochý padák. V případě potřeby ho budu moci zároveň odříznout, otevřít mu rezervu a pak se postarat sám o sebe. Pevně jsem utáhl všechny popruhy. Zdálo se, že výstroj sedí dobře. Potom jsem se připnul také, abych viděl, jestli nás nylonové popruhy udrží. Ukázal jsem Avimu, v jaké poloze bychom měli z letadla skákat, a zeptal jsem se ho: „Vyhovuje ti to takhle?“ Pak jsem ho k sobě přimáchl a objal ho oběma rukama. „Hele, víš, že kdybys měl na zádech kozy, tak bych se s tebou z fleku oženil?“ Avi mě poslal vykonat jistý anatomický úkon, a to nejdřív hebrejsky, potom arabsky, rusky a nakonec anglicky. Zasmál jsem se. „Nevěděl jsem, že máš o mě takovou starost!“ Poté jsme se rozepnuli, abych mu mohl pomoci připevnit ruksak a zbraň. „Nezapomeň, až ti řeknu, tak ten batoh odřízneš! Nerad bych na něj dopadl!“ nabádal jsem ho. Avi přikývl.

„Máš telefon?“ zeptal jsem se.

Izraelec si poklepal na kapsu na levém stehně a vztyčil palec na pravé ruce. „Arozbušky?“

Ohmatal se a našel je v pravé náprsní kapse. Sáhl dovnitř a jednu z nich mi podal. „Obě stejně nemůžu použít, tak si vezmi jednu k sobě!“ „Dobřej nápad!“ pochválil jsem ho a uložil rozbušku do bezpečí. Pak jsem se podíval na Aviho. Už stačil zblednout a dech se mu začal trochu zrychlovat. „Nebude ti blbě?“ „Ne-je mi fajn!“

Moc dobře jsem věděl, že mu fajn není - a nebude, dokud jeho noha nespočine na pevné zemi. Ale bude to muset nějak přežít. Po něm jsem prohlédl Wondera. Padák byl v pořádku. Rezerva na hrudi rovněž. Na pravém zápěstí se mu leskl velký ciferník výškoměru. Samopal a zásobníky měl dobře schované, přivázané a oblepené. 288

„Co ta trhavina?“

„V naprostém pořádku!“ odpověděl a poplácal se po kapsách na hrudi. „A jak ses na tom ty?“ Navlékl jsem si velký tandemový plochý padák a rezervu. Wonder překontroloval očima popruhy a přejel rukama po ruksaku, který mi visel pod zadkem. 03.58. Koby mě přivolal k sobě. Viděl jsem, že už připojil jednu kyslíkovou masku. „Jsme v pěti tisících metrech a stoujpá-me,“ oznámil mi. Potom ukázal na displej magellanu a řekl: „Šest minut do shozu! Napojte se na kyslík a otevřte průlez!“ Zamával jsem mu vztyčeným palcem a vydal se na zád'. Koby byl dobrý nekonvenční pilot - držel se co nejniž a do dvanácti tisíc stop vystoupal až tehdy, když to bylo nezbytně nutné. Ale teď jsme se šplhali ještě výš a museli jsme použít kyslík. Přesvědčili jsme se, že mamě masky pevně utažené, a připojili jsme hadičky na rozvod kyslíku. Ještě že tohle je letadlo civilní parašutistické školy, a ne vojenské. Tím pádem máme docela velkou šanci na to, že se majitelé školy o vnitřní rozvody kyslíku dobře starají, protože nechtějí riskovat případné soudní žaloby ze strany žáků. Zhluboka jsem se nadechl. Do masky mi proudil úplně obyčejný kyslík. Všiml jsem si, že Koby mává rukou a ukazuje nám vztyčené tři prsty. Pak opsal s letadlem táhlý oblouk, nabral kurz zhruba na jih a začal pozvolna stoupat nahoru. Došli jsme s Won-derem na zad a odšroubovali jsme poklop u průlezu na levé straně trupu. Přidržel jsem se okraje průlezu a vyklonil se ven. Do obličeje mě udeřil závan osvěžujícího ledového vzduchu. Byla stále tma, ačkoli na východě se už začínaly objevovat ojedinělé náznaky svítání. Tam, víc než pět set kilometrů od nás, leží Irák. Je načase vyrazit. Přivolal jsem Aviho, obrátil jsem ho k sobě zády a připásal jsem se k němu. Pak jsem se podíval k pilotní kabině. A sakra! Koby evidentně předal řízení autopilotovi, protože se šinul pomalu k nám. Na zádech měl normální padák, na hrudi rezervu, pod zadkem batoh, přes rameno samopal, na hlavě parašutistickou přilbu, na očích brýle a na nose kyslíkovou masku, připojenou na litrovou láhev, která mu visela u břicha. 289

Vytřeštil jsem zraky a zakroutil nechápavě hlavou, jako kdybych se ho chtěl zeptat, co to má znamenat.

Koby na mě zamával vztyčeným prostředníkem, strhl si masku a oznámil mi, že si v žádném případě nehodlá nechat ujít to, jak budu skákat s Avim VWO. „Na tohle jsem čekal dvacet let, pane důstojníku!“ prohlásil. „Letadlo jsem dal na autopilota - snadno doletí až zpátky nad moře, jestli ho ovšem dřív někdo neseštrélí!“ Sundal jsem si masku a zakřičel jsem do větru: „Až se vrátíme, tak ti koupím nový! A rád!“ „Děkuji převelice, pane důstojníku!“ řekl Koby a naklonil ke mně hlavu. „Však Avi povídal, žeš nedávno přišel k penězům!“ Pak se zasmál. „Ale já tohle - tenhle seskok - dělám pro radost - pro potěšení z toho, jak se Avi bude svíjet! Kromě toho si myslím, že další pár rukou se vám bude docela hodit!“ Jsou chvíle, přátelé, kdy vím, že nemá smysl odporovat - a tohle byla jedna z nich. Vztyčil jsem proto na znamení souhlasu palec, chytil jsem se za držadlo a vyskočil i s Avim do černé tmy. Téměř okamžitě jsme se dostali do turbulence - poryv chladného vzduchu nás popadl a obrátil nás břichem vzhůru - přesně naopak, než bychom potřebovali. Prohnul jsem se v zádech a snažil jsem se otočit nás zpátky, jenže Avi mi přitom nejen nepomáhal, ale dokonce mi překážel. Poklepal jsem mu na rameno a pokusil se mu vysvětlit, že má zůstat klidně ležet, kochat se okolní krajinou a nechat mě, abych mohl dělat svoji práci. Leč mamě - Avi mě vůbec nevnímal. Praštil jsem ho proto zezadu do přilby tak silně, že sebou znatelně škubl - dokonce i v tom poryvu. Pak se konečně zklidnil natolik, že jsem se mohl obrátit, natočit a zatáhnout za šňůru. Zaslechl jsem, jak padák vystřelil nahoru, ucítil jsem první škusnutí - a pak mě najednou do rozkroku nakopl ten největší kůň, jakého jsem kdy potkal. Už když skáču sám, tak to není nic příjemného - vážím kolem metraku a ten šok při otevření padáku je značný. Ted jsem měl i s ruksakem, municí, zbraněmi a dalšími věcmi plus ještě s Avim a jeho vybavením dohromady nějakých dvě stě padesát kilo. Jen si to zkuste - hodte si za temné noci na varlata dva a čtvrt metraku a uvidíte, že se vám bude chvíli chtít zpívat sopránem! Pro stav, který jsem právě prožíval, máme my od SBAL přesný termín, a sice BOLEST JAKO SVINĚ. 290

Ta ale musela jít stranou - daleko větší starosti mi totiž dělal padák. Zničehonic jsme se propadli o dobrých deset metrů. Podíval jsem se nad sebe a zjistil jsem, že se celý přední okraj padáku sroloval dovnitř. Mohl za to vítr. Proč tohle dělá, to nevím - a upřímně řečeno, v té chvíli mi to bylo úplně jedno. Mnohem důležitější bylo to, že se na mě začaly hroutit jednotlivé dílce padáku. Rychlost sestupu se normálně pohybuje kolem pěti metrů za vteřinu. Podle výškoměru a bušení srdce jsem odhadoval, že klesáme rychlostí zhruba devět metrů za vteřinu, což představuje nějakých..., moment, musím trochu počítat..., nějakých třicet dva kilometrů za hodinu. Jen tak pro pořádek připomínám, že dopad touhle rychlostí se v žádném případě nedoporučuje. Hodil jsem sebou - a Avim - doleva. Žádná odezva. Vytáhl jsem nás na směrových šňůrách na pravoboku o metr výš a pak jsem nás prudce pustil zpátky. Rychlost sestupu se nijak nezměnila. Zkusil jsem totéž na levoboku - pohlál jsem si se šňůrami, zakýval jsem se ze strany na stranu a po celou dobu jsem se modlil, aby se ten velký padák naplnil vzduchem. „Ty zatrace-nej, zsranej, zkurvenej hajzle, koukej se nafouknout!“ prosil jsem ho něžně. Občas se stane, že i neživé předměty poslechnou příkaz, když jim ho člověk správně podá. Díval jsem se, jak se okraj padáku narovná, poslední dílec se plní vzduchem a rychlost našeho sestupu klesá na úroveň, kterou bych už byl ochotný považovat za přijatelnou. Praštil jsem Aviho do zad a zakřičel jsem mu přes masku do ucha, že už je to v pořádku. Izraelec neodpověděl - pokud ovšem za odpověď nepovažujete to, že se nahrbil ještě víc než dosud. Měl jsem takové podezření, že asi zavřel oči a hodlá je otevřít teprve tehdy, až budeme dole na zemi. Magellan na levém předloktí ukazoval, že víceméně držíme správný kurz - dokonce i přes ten slabý protivítr, který jsem na sobě cítil. Pohled na výškoměr. Nacházeli jsme se v jedenácti tisících stop - seskakovali jsme ve třinácti a půl, možná až ve čtrnácti - a čekalo nás třináct kilometrů plachtění. Nás - je načase, abych se podíval, jestli jsme všichni naživu. Otočil jsem se kolem dokola a ubezpečil se, že Wonder ani Koby nikam nezmizeli. Kdyby tohle byl cvičný seskok, měli bychom na přilbách nebo u kotníků bleskovky, abychom se v té tmě na-291

vzájem viděli. Takhle jsem ale zahlédl jenom stíny. Zároveň jsem však dokázal sluchem rozeznat charakteristický třepotavý zvuk padáků - jakmile člověk tenhle zvuk jednou uslyší, už ho nikdy nezapomene. Znova jsem se podíval na kompas. Ted budeme muset letět rovně. Pro přistání jsem vybral úzkou - to jest zhruba osmikilo-metrovou - oblast v pohoří ležícím na východ od demilitarizovaného

pásma a na západ od starého palestinského utečenecké-ho tábora - spíš města než tábora - jménem Dždaíd-ed-Artúz. Za starých časů - čili v době otevřené války mezi Palestinci a Izraelci - zde mělo svou základnu takzvané Prozatímní velení Fatahů, prosyrská palestinská teroristická jednotka, v jejímž čele stál plukovník Saíd Músá Mugragha, zvaný též Abú Músá. Dobře jsem to tam znal - bylo to jedno z míst, na kterých jsme s Avim tenkrát v osmdesátých letech prováděli průzkum - a nedalo se říci, že by se mi tam zrovna líbilo. Vždyť jen dvacet kilometrů odtud leželo hlavní město Sýrie Damašek. A Abú Músá byl dlouholetý placený agent KGB. 04.02. Osm tisíc stop. Pořád klesáme. Země sice ještě není vidět, ale dobře vím, že tam je - vpravo pod námi se občas objevila světlá vesniček, která lemují úpatí pohoří západně od naší trasy. V jednu chvíli přímo pod námi problesklo jasně bílé světlo - z letecké mapy jsem si pamatoval, že to je komín jihovýchodně od Sál-as-Sahary. 04.05. Pět tisíc dvě stě stop podle výškoměru na jednom zápěstí, sedm tisíc tři sta metrů od místa dopadu podle magellanu na zápěstí druhém. Poplácal jsem Aviho po zádech, aby věděl, že jsme v pořádku. Vtom jsem shora zaslechl podivný zvuk. Zatáhl jsem za šňůry. Žádná reakce. Škulbl jsem s nimi znova. Opět nic. Náhle nás chytil prudký poryv větru a začal nás unášet doleva, směrem k Damašku. Tak to teda ne! Naklonil jsem se dopředu a zařval Avimu do ucha: „Pevně se drž!“ Pak jsem sebral veškeré síly a vložil je i se společnou hmotností do toho, abych přinutil pravou směrovou šňůru k nějaké reakci. Podíval jsem se nahoru. Pravá část padáku se na nás začínala hroutit. To není dobré. Zvlášť při tak velkém zatížení a v takové nevyvážené poloze. Pověsil jsem se celou váhou na obě stoupačky, napnul jsem všechny svaly na rukou, nohou i zádech a začal jsem se vytahovat nahoru a spouštět zase dolů a pokoušel jsem se padák

řádk-292
 třást“ tak, aby se nosné plochy narovnaly. Ačkoli kolem nás proudil ledových vzduch, potil jsem se jako o závod. Konečně jsem ucítil, jak se padák nafoukl a náš únos na východ se zastavil. Navedl jsem nás zpátky na kurz a doufal, že si Koby s Wonderem neudělali stejnou zajížděku jako my. 04.09. Dva tisíce pět set stop. Protivín- zpomaloval náš sestup - díky tomu jsme se udrželi výš, než jsem očekával. To bylo dobře, protože jsem chtěl, abychom se nad místem dopadu slétli k sobě a snesli se dolů ve velkých kruzích. Takhle jsem to s oblibou dělával v dobách, kdy jsme v Arizon-ské poušti absolvovali dvacet, třicet nebo dokonce až čtyřicet seskoků typu VWO v krátkém časovém rozmezí. Nad místem přistání jsme se zformovali a pohromadě se snesli dolů - jako jednotka plná taktické soudržnosti. Samozřejmě že v Arizoně jsme měli pod sebou volnou poušť - celý prostor patřil všelijakým státním organizacím a ohraničoval ho stovky kilometrů dlouhý drátěný plot. Tady nás čeká země, jejíž obyvatelé člověku klidně uříznou na potkání hlavu, a já přitom ani v nejmenším netuším, co dole najdeme. 04.10:40. Země na dohled. Čtyři až pět kilometrů nalevo od nás byla vidět světlá polního letiště u Mezzehu, přímo pod námi se vinula dvoupruhová silnice. Zakormidloval jsem doprava. Místo dopadu se nacházelo v hornatém terénu porostlém kosodřevinou a stranou silnice, blízko téhož opuštěného tábora, který jsme s Avim kdysi obhlíželi. Bude to hračka. Nikde žádné vysoké budovy. Nikde žádné vysoké stromy - strašně nerad přistávám v hustě zalesněných oblastech. Ty zatracené větve z člověka div nevymlátí duši, když se do nich dostane. Často se kvůli nim nedá klesat pozvolna - člověk musí dopadnout doslova jako pytel sraček a přesně tak se potom i cítí, když sebou unavený a rozbolavělý praští o zem. Už jsem si skoro blahopřál k přímo učebnicovému přistání, když vtom mi Avi začal bubnovat lokty po slabinách. Bum! bum! bum! - lokty se mu míhaly tak, jako kdyby utíkal před smrtí. Podíval jsem se dolů a zjistil jsem, že Avi opravdu utíká - jeho nohy šlapaly zběsilou rychlostí vzduch. Vteřinu nato jsem už věděl proč: o dvě stě metrů dál nám dráhu přetínalo vedení vysokého napětí. Vlevo, ve vzdálenosti asi sto padesát metrů, jsem zahlédl velký stožár. A sto metrů napravo další. A mezi nimi dráty, vytvářející smrtonosný oblouk.

293

V takových situacích, přátelé, se doba reakce rovná nule. Jakmile se jen na zlomek vteřiny zamyslíte, je po vás. Já jsem se nezamýšlel. Popadl jsem pravou směrovou šňůru a celou svojí a Aviho váhou jsem se na ní zavěsil. Padák se otočil doprava. Začali jsme nabírat rychlost - zhruba dvojnásobnou oproti původní. Byla to taková rychlost, že nám při ní varlata zalézala zpátky do břicha. Ale díky ní jsme šťastně prosvíštěli pod nejnižšími dráty. Tahle vývrtka nám ovšem nijak nevylepšila pozici pro přistání. Na

poslední chvíli se mi sice podařilo odříznout ruksaky, čímž jsme svoji váhu snížili o dobrých padesát kilo, ale moc to nepomohlo - řítili jsme se dolů ve víceméně neovladatelné spirále. Posledních patnáct metrů sestupu tak probíhalo ve znamení čiré hrůzy a zoufalství. Dopadli jsme všichni na jednu hromadu - Avi dospodu, já na něj a padák navrchu. Sáhl jsem pod sebe a pokoušel jsem se uvolnit popruhy. Avi nahlas zaúpěl a pak náhle zmlkl.

„Co je, Avi?“

Žádná odpověď. Odhrnul jsem vrchlík padáku na stranu, překulil jsem Aviho na záda a sáhl mu na krk. Tep se dal nahmatat - byl tedy živý. Sundal jsem mu přilbu, strhl mu brýle a pro-matal mu tělo.

Nevypadalo to, že by měl něco zlomeného. V obličeji byl sice bílý jako stěna, ale dýchal a nikde jsem neviděl žádnou krev. Nejspíš jsem mu při tom dopadu vyrazil z těla duši. Přitáhl jsem si polní láhev, odšrouboval jsem uzávěr, nalil si na ruce trochu vody a promasíroval Avimu obličej. Po chvílce konečně otevřel oči. „Co se to, sakra...“ „Právě jsi přežil svoje první VWO, chlapče!“ oznámil jsem mu. „Vítej v klubu!“ „Tohle má bejt nějaký život?“ zasténal a marně se snažil posadit. Zatlačil jsem ho zpátky. „Jen klidně lež! Nejdřív chytni dech a trochu si odpočiň!“ Avi se natáhl, zavřel oči a položil si na čelo loket. „Skvělejší nápad! Vzbud' mě, až to všechno skončí, jo?“ Rozmotal jsem klubko popruhů a začal jsem nabíjet zbraně a kontrolovat výstroj. Vtom se vlevo ode mě cosi pohnulo. Prudce jsem se otočil a namířil tím směrem hlaveň samopalu. Byli to 294

Wonder s Kobym. Právě vylézali z kosodřevinového porostu a nesli v ruce padáky a náklad. Velký Izraelec se podíval na ležícího Aviho. „Jako vždycky!“ poznamenal. „Ale žije, ne?“ Přikývl jsem.

„Pobili se?“

„Ještě ne.“

Po téhle odpovědi se na Kobyho tváři objevil škodolibý úsměv. „V tom případě se jako parašutista zase o něco zlepšil! Blaho-přeju k takovému úspěchu, pane důstojníku!“ Dobrá zpráva na úvod: nic se nám při té dlouhé a kostrbaté cestě dolů neztratilo ani nerozbilo. Avi dokonce zapnul i mobilní telefon! „Tady stejně nic nechytíš, nebo snad jo?“

Izraelec chvíli počkal. „Ne, tady asi fakt ne,“ souhlasů poté. „Ale naši vojáci mají pár buněk na severozápadním okraji bezpečnostní oblasti v Libanonu - to je necelejch padesát kilometrů odtud. Kdybychom byli o takovejch patnáct, dvacet, možná pětadvacet kilometrů blíž...“ Z toho aspoň vidíte, přátelé, jak to v těchto končinách vypadá se vzdálenostmi. Nacházíme se pomalu na okraji Damašku, a přesto moc nechybí a mohli bychom využívat izraelské základnové stanice. Zakopali jsme padáky a svlékli si parašutistické kombinézy, abychom vypadali jako civilisté - i když nevím, jestli po světě běhá moc civilistů s opaskem na pistoli, ruksakem a automatickými zbraněmi. Ale víc už jsme toho udělat nemohli. 04.38. Role průzkumníka se ujal Wonder. Zjistili jsme, že jsme přistáli zhruba dvanáct set metrů jižně od nejvyšších stožárů vedení vysokého napětí - čili asi o čtyři kilometry blíž k cíli, než jsme si naplánovali. Přibližně tři sta metrů západně od nás vedla skalnatým, kosodřevinou a hlohem porostlým terénem dvou-pruhová silnice. Kdybychom šli podél ní, dorazili bychom k svému cíli během pětadvaceti minut. Ale bylo už poměrně pozdě -nebo také brzo, podle toho, z které strany se na to díváte - a tak jsem chtěl ušetřit trochu času. V téhle části světa se rozednívá krátce po šesté, a i když se od západu hnaly vysoké mraky, rád bych se dostal k cíli dřív, než se tma začne rozplývat. Proto jsme běželi. K tomu vám musím něco říci. Běhání v písku není žádná legrace. Je to namáhavé na lýtku i na stehna -295

a na každický sval, kloub a šlachy mezi nimi. Zhruba po šesti minutách jsem viděl, že my dva s Wonderem to zvládneme, ale Koby s Avim ne. Změnili jsme tedy rytmus. Dvě stě metrů běh, tři sta metrů chůze. Ty čtyři kilometry jsme takhle překonali za dvacet jedna minut, což není vůbec špatné, když uvážíte, že jsme na zádech nesli kolem třiceti kilogramů. Už jsem se vám svěřoval s tím, jak moc jsem vděčný lidem, kteří vyrábějí magellany? Že ne? V tom případě vězte, že jsem. Poklusali jsme k malému vádí, opatrně jsme se vyhnuli shluku zchátralých domků, v nichž sídlí zřejmě squatterři, kteří domky obsadili po odchodu Palestinců, překonali jsme malý kopeček -a najednou se přímo před námi vynořil areál, který odhalila družice FORTE. Ten dábelskéj vynález to našel fakticky na metr přesně! Naskytl se nám pohled na nepravidelný, téměř lichoběžníkový obrazec, který byl zřejmě součástí nějakého většího

průmyslového komplexu. Silně mi to připomínalo Herzlaj ještě předtím, než se z ní stalo Saň Tropez. Z dvoupruhové silnice vedla ke komplexu dobře značená odbočka, která se u brány dělila na několik vnitřních komunikací. Ta, která vedla k našemu cíli, byla jako jediná vydlážděná - to proto, aby po ní mohly jezdit i těžké nákladáky. U obyčejné brány z drátěného plotu se zvenčí krčila dřevěná vrátnice. Vedle ní visely dvě cedule, vždy po jedné na každé straně. Na první bylo cosi napsáno arabsky, na té druhé anglicky. Podle stylu provedení jsem usuzoval, že obě hlásají totéž. Anglický nápis zněl takto: SÁHÍD MEDACIN EQUIPPMENT COPMANY, LTD. (Zdravotnické potřeby Sáhíd, s.r.o.) Jak jistě vidíte, angličtina nepatří v syrských školách zrovna k nejsilnějším předmětům (správně mělo být SÁHÍD MEDICIN COMPA-NY - pozn. překl.). Arabsky to snad napsali lépe. Za plotem stála velká dvoupatrová budova s rovnou střechou, na níž byl umístěný velký billboard s arabskou verzí SÁHÍD MEDACIN EQUIPPMENT COPMANY, LTD. a velkou lahví tekutiny. Ten krám byl celý trochu našikmo, jako kdyby se mu zlomila jedna z podpěr. Samozřejmě že k vnějšímu plotu jsme to měli ještě dobrých dvě stě metrů. A dalších tři sta k plotu vnitřnímu. Zalehli jsme a začali zkoumat možnosti. Příliš na výběr jsme neměli. Ještě že jsme s sebou vzali Kobyho.

296

„Hele, koukni se, pane důstojníku,“ řekl seržant. „Vidíš, jak je ten plot udělanej?“ Podíval jsem se. „No a co?“

„A kdys neviděl něco podobného poprvý?“

Prohlédl jsem si oba ploty důkladněji. Ano, podobné uspořádání jsem už opravdu viděl - v Izraeli. Ale to nebylo poprvé. Poprvé to bylo v Guatemale. Nebojte se, já o vás vím - máváte tam vzadu rukou ve vzduchu. Prý je to sice hezké, že jsem něco podobného viděl poprvé v Guatemale, jenže tady jsme na Blízkém východě. Ano, to máte pravdu. Ale na počátku osmdesátých let zastavily Spojené státy Guatemale veškerou pomoc, protože nehodlaly tolerovat rozsáhlé porušování lidských práv, k němuž docházelo ve velmi drsně vedené válce proti komunistickým guerillám. A hádejte, koho si pak Guatemale! najali k tomu, aby jim pomohl vybudovat bezpečnostní infrastrukturu? Ano, správně, najali si - Izraelce. Právě jsem se tedy díval na bezpečnostní schéma, které je vlastní většině izraelských vojenských objektů a stejně tak i objektům, které Izrael navrhl a dodavatelé Mossadu postavili na takových místech, jakými jsou například Singapur, Argentina, Čína, Senegal, Tchaj-wan, Jižní Korea, Jordánsko a Česká republika. Jestli mě to překvapilo, když jsem stejné schéma uviděl i necelých padesát kilometrů od středu Damašku? Ano, trochu - ale ne zase moc. Vždyť do celé záležitosti byl zapletený Ehud Golan a ten pracoval - ať už v dobrém nebo zlém - pro Mossad. Pozorně jsem si celý areál prohlédl. Všechna světla byla obrácená směrem ven - případný nepřítel by tak musel překonat osvětlený prostor, zatímco obránci by zůstávali ve tmě. Zároveň to znamenalo, že na každém plotu budou nahoře dva ostnaté dráty. A také tři řady elektronických čidel (ta budou na plotech a na zemi mezi nimi). A v každém rohu budou stát strážní věže a jejich palebná pole se budou navzájem překrývat. Odrecitoval jsem to, co jsem viděl a co jsem věděl, oběma Izraelcům a zeptal jsem se: „Nezapomněl jsem na něco?“ „Podle mě ne,“ odpověděl Avi.

Musím přiznat, že Izraelci navrhnou dobrá bezpečnostní schémata. Ale jak už asi víte, na světě neexistují žádná bezpečnostní opatření, která bych nepřekonal. 297

Malá oprava: neexistují žádná bezpečnostní opatření, která bych nepřekonal - když budu mít dostatek času. Jenže právě čas mi v téhle chvíli začínal chybět - bylo totiž už po páté hodině. Veškerá jemnost bude proto muset stranou. Musíme to vzít zkrátka. Teď bych vám chtěl něco říci o jednom z nejefektivnějších způsobů infiltrace, který jsem používal v době, kdy jsem velel Rudé buňce. To jsem se zmocnil nějakého auta, dojel jsem s ním k bráně, zamával jsem ostraze a projel dovnitř. Vidím, že se stále tváříte dost skepticky. V tom případě mi dovolu, abych vám připomněl, že Avi ovládá všechna nářečí, která se v těchto končinách používají. Kdyby bylo nutné udělat něco víc, než jenom zamávat vrátným, budeme zticha a necháme ho mluvit i za sebe. A kdyby ani tohle nefungovalo, potom máme přece automatické zbraně. A ještě něco byste měli vědět. V celém areálu bylo nějak podezřele prázdné. Určitě to udělali také schválně - kdyby všude hlídkovaly ozbrojené stráže a každých šest metrů stálo

kulometné hnízdo, pak by cedule, které světu hlásají, že se zde vyrábí āzdravotnické potřeby", nikoho neoklamaly, zvlāšť ne Izraelce a Američany, kteří disponují nejmodernějšími satelity. Oba ploty sice představovaly větší zabezpečení, než jaké je běžné u obyčejných průmyslových závodů, ale když jsme se podívali na strážní věže, nikoho jsme na nich nespatriili. Takže budeme potřebovat jenom to auto. Což bude trochu problém. Za uplynulých šest minut se na silnici nevyskytlo jediné vozidlo. Když jsem do svého plānu zasvětil i ostatní a dodal jsem, že nám chybí auto, Koby se zamračil a řekl: āTak počkat!" Poté ukāzal na ostrou zatāčku, za nīž se silnice ztrācela z dohledu. Obloha za nī začīnala nabírat onu unikātní narūžovēlou barvu, která bývá v tēchto čāstech svēta k vidění tēsne před rozbřeskem. āCekejte poblīž tohoto místa, pane dūstojníku!" nařīdil mi, odhodil veškerou vūzbroj - nechal si jen samopal - a natāhl ruku. āBudu potřebovat nējakej nūž!" Wonder sāhl za opasek a vytāhl velký zavírací spyderco. āZkus tohle!" āTaký že zkusím, gingi, to mi věř!" prohlāsil Koby a vyrazil pryč. āNebojte se, za chvilku jsem zpátky!" zavrčel ještē dřív, než nám zmizel z očí. 298

05.22. Čekali jsme. Schovali jsme se kus od silnice, aby nás nējaký nāhodnē projīždějící řīdič nezahlédl. Koby nikde. 05.26. Koby pořād nikde. Avi si praskal komicky na prstech. Jeden po druhém. Pomalu. A dvakrát. Podíval jsem se na Won-dera. Tvāřil se utrāpenē. 05.28. Blīžilo se k nám vozidlo. Bez svētel. Pro jistotu jsme si připravili zbranē. Vozidlo zastavilo pēsne na mīstē, které nám ukazoval Koby. Ten také vyskočil ven a zamāval na nás. Neptal jsem se ho, kde a jak to auto ukořīstil. Na to nebyl čas. Ta kāra navíc připomīnala auto jen stēží. Kdysi to moznā býval zelený datsun - ale to tak někdy v polovinē sedmdesātých let. A tu barvu jsem si ještē domýšlel, protože teď mēl jeden blatník oranžový. Dveře šly špatnē zavírat. Zrcátka chybēla úplnē -a zadní sklo také. Ale stejnē to bylo to nejhezčí auto, jaké jsem kdy vidēl. KAPITOLA 22

Nasklādali jsme do kufru co nejvíc zavazadel a nastoupili jsme dovnitř. Avi si sedl za volant. Koby s Wonderem se museli zmāčknout na zadních sedadlech - což je dost nadnesený termín pro to, co vřadu po tēch letech zůstalo - a k tomu si pēbrat zbytek vybavení. Já jsem dělal velitele vozu. Avi zařadil rychlost a vyrazil pryč. Pokud jsem se o tom nāhodou ještē nezmiňoval, tak vězte, že v podobných chvilích člověk tlučē srdcem takovým tempem, že se to ani nedā změřit, adrenalin mu koluje v tēle po litrech, a když už musí promluvit, pouzīvā spīš jednoduché oznamovací vēty. Zapnuli jsme svētla. Najeli jsme na silnici. Po chvilce jsme dorazili k brānē a vrātnici. Zpomalili jsme a skoro jsme zastavili. Z nītra vrātnice se ozval šramot. Za špinavými a popraskanými sklenēnými tabulkami ve dveřích vrātnice se objevila mužská hlava. Avi na nī zamāval. Strážný otevřel dveře a vyšel ven. Avi pronesl cosi arabsky. Strážný se zasmāl, ukāzal nám zlomenē zuby a nēco odpovēdēl. Za nīm se objevil druhý chlāpek. V ruce držel hmiček s kāvou - ne, s čajem. První chlāpek kývl hlavou. Druhý odložil hrnek s čajem na okenní řīmsu. Pak se ozvalo křupání hrubého šterku. Druhý chlāpek se pomalu do-loudal k brānē a začal ji otvírat. 299

Vycítil jsem, že nēco nehraje. Že by si to ten první strážný rozmyslel? Nejspīš ano, protože se díval do nējakého seznamu. Přinesl si ho k autu. Avi řekl nēco veselého. Chlāpek přestal číst. Zvedl hlavu. Avi ho zastřelil. Rāna z beretty rāže .22 s tlumičem prolētla okem āž do mozku. Kde tu pistoli sakra sebral? Vūbec jsem nevidēl, že by si ji s sebou balil! Druhý muž stāle otvíral brānu. Jeho mrtvý kolega se skācel na zem. Nevydal pēritom ani hlāsku. Zūstal ležet u auta na druhé stranē. Druhý strážný ho proto nevidēl. Sejde z očí, sejde z mysli. Brāna byla dokořān. Chlāpek u nī se obrātil. Začal se vracet k nám. Avi chtēl otevřít dvīřka. Ale nešlo to. I normālne se daly otvírat špatnē a teď byly navíc zvenčí zaklīnēné nehybným tēlem. Avi se do nich opřel a pořādne zatlačil a najednou všechno začalo probíhat velmi rychle a já jsem otevřel dveře na svojī stranē a jediný pohled do tvāře toho chlāpka mi stačil k tomu, abych zjistil, že mu už dochāzí, co se stalo a že mā skončit stejnē jako jeho kolega, a začal proto utíkat pryč a už už otvíral pus, aby vykřīkl, ale dřív, než se mu to mohlo povēst, Avi vystřelil podruhé a nādhernou trefou ze sedmi metrů mu udēlal opēt díru v oku a já jsem jenom zíral a divil se, jak je moznē, že se tolik zlepšil a ani mi o tom neřekl. Někdy to, přátelē, jednoduše a oznamovacím zpūsobem zkrātka nejde. Odtāhli jsme obē tēla do vrātnice, nacpali jsme je pod stolek, sundali jsme z okenní řīmsy hrnek s čajem, vyšli jsme ven a zavřeli za sebou dveře. Pak jsme nastoupili do auta a pokračovali jsme v jīzdē hlouběji do areālu. Brāna

u vjezdu přitom zůstala otevřená. Dovnitř jsme se tedy dostali. Otázkou bylo, co dál. Avi tenhle problém brzo vyřešil - přečetl nám nahlas ceduli, která návštěvníky naváděla k administrativní části. Odbočil doleva, jel kus podél budovy a po chvíli zahrnul prudce doprava na malý dvorek ve tvaru písmene U. Před vchodem stály dva černé mercedesy. Koby je prozkoumal. Oba měly libanonské poznávací značky - jeden bejrútskou, druhý sidonskou. Sáhl jsem jim na kapotu. Ucítil jsem teplo, takže tam nebyly moc dlouho. Podíval jsem se do oken. Nezahlédl jsem v nich žádný pohyb. Jestli nás pozorovali, dělali to nenápadně. Tohle byla divná si-300

tuace. Nikde kolem se nic nehýbalo. A kromě těch dvou chlápků na bráně jsem také nikde neviděl žádný personál - žádné strážné, žádné dělníky nebo další pracovníky - a žádný ruch, který by se dal v závodě vyrábějícím komponenty do jaderných zbraní očekávat. Nikde neduněly těžké stroje, nikde nehučela klimatizace, nikde nebzučely elektromotory a nikde nevrčela čerpadla - přitom tohle všechno jsou zvuky, které jsou slyšet v každé továrně. Jenže tady bylo naprosté ticho. A to mě velmi zneklidňovalo. U podobných objektů se totiž něco děje pořád, v kteroukoli denní či noční dobu. A tady nic, nula, prázdno. Světla - neboli záření - byla určitě zapnutá. Družice FORTE tuhle skutečnost zjistila nabeton. Ale nikdo - kromě těch mercedesů - nebyl jinak doma. Čas na průzkum. Přední dveře byly odemčené, a tak jsme jimi proklouzli dovnitř. Ze vstupní haly o rozměrech zhruba devět krát devět metrů vedly dvě chodby - každá evidentně do jiné části továrny. Prostředí bylo typicky blízkovýchodní - všechno bylo zchátralé a pokryté vrstvou jemného prachu. Zaprášená mramorová podlaha, zaprášené nažloutlé zdi, zaprášený strop se zaprášeným stropním ventilátorem, dva zaprášené zarámované portréty Háfize Assada obrácené čelem ke vchodu a hromada zaprášeného nábytku a zaprášeného kancelářského vybavení. Přímo před námi leželo jedno zaprášené úzké schodiště s ozdobným kovovým zábradlím, které vedlo do prvního patra, a nalevo hned vedle něj druhé - to bylo do budovy zasazené teprve nedávno a vedlo dolů pod úroveň terénu. A můžete hádat, čím bylo pokryté. Na podlaze jsem našel dost stop na to, abych poznal, že tady někdo pobýval - a není to tak dlouho. Rozdělili jsme se. Koby se vydal doprava, já doleva. Se zbraněmi připravenými ke střelbě jsme se přesvědčili, že v hale je vzduch čistý, a pak jsme k sobě povolali ostatní a rozdělili jsme se do dvojic. Já jsem si vzal spolu s Wonderem na starost chodbu na levoboku, Avi s Kobym tu na pravoboku. Když na nic nenarazíme, sejdem se v 06.10. Pokud se některá z dvojic dostane do křížku s nepřítelem, druhá jí přijde okamžitě na pomoc. Pomalu jsme s Wonderem postupovali dál do chodby. Světlo ze zářivek dodávalo všemu nazelenalý, až doslova nadpozemský nádech. Nikde jsme sice neviděli žádnou klimatizaci - divné, že? zvláště na místě, kde se zpracovává jaderný materiál - ale 301

za dveřmi do kanceláří byly přece jen slyšet stropní ventilátory. Dveře v naší chodbě měly horní část z mléčného skla a dolní část kovovou. Pohybovali jsme se pomalu, hlídali jsme si záda a opatrně jsme otvírali dveře a kontrolovali, jestli za nimi někdo není. U taktických průniků existují dvě metody. První - které já osobně dávám přednost - je metoda dynamická. Už sám název jasně naznačuje její průběh - prásk-prásk, prásk-prásk a je po nepříteli. Druhá metoda, takzvaná pomalá, se používá v případech, kdy se průnik musí odehrát potají nebo když se chcete k nepříteli nepozorovaně přiblížit a zneškodnit ho bez použití násilí. Tuhle metodu nemám moc rád, protože vyžaduje spoustu času, spoustu soustředění a také spoustu energie - té člověk vynaloží nejvíc při cestě k cíli. Jako v téhle chvíli. 06.09. Prošli jsme celou levou stranu přízemí. Nikde jsme nikoho nenašli. Nikdo nebyl ani v kanceláři, ani v laboratořích, ani nikde jinde. A přitom to vypadalo, že tady čekají celkem slušnou návštěvu - tři největší místnosti byly předělané na ložnice pro šest lidí. V každé z nich stály tři patrové postele a vojenské skříňky. A jedna laboratoř sloužila jako provizorní kuchyňka. Místo však bylo nedávno přece jen obydlené. Svědčným o tom odřená matrace na pryčnách a jídlo a pití - přesněji řečeno voda a pivo - v kuchyňce. A víte, co jsme zjistili ještě, přátelé? Že všechny nápisy - nálepkami na láhvích a cedulkami na matracích počínaje a pokyny pro přípravu na krabicích s potravinami konče - jsou v azbu-ce. Takže technici, kteří sem přijeli dát provoz dohromady, patří k Ivanům. Naznačil jsem Wonderovi, že bychom se měli vrátit. Přikývl a vydal se zpátky stejnou cestou, kterou jsme přišli. V hale už na nás čekali Avi s Kobym. Jestli něco viděli? Jejich odpověď zněla stejně jako ta naše - ne, i když narazili na známky toho, že se zde brzo

objeví hosté. Ukázal jsem na schody vedoucí adolů". Koby přikývl. Namířil jsem ukazovák na Aviho a gestem jsem mu naznačil, že má zůstat na místě a hlídat přízemí. To je přece jasné - určitě byste nechtěli dopadnout tak, že vyčistíte jedno patro, slezete níž, a když se vrátíte nahoru, zjistíte, že nepřítel na vás mezitím naličil past. Šel jsem na čele. Opatrně jsem našlapoval na každý schod a dával jsem pozor, abych přitom nenadělal hluk. Držel jsem se 302

u zdi a samopal jsem měl připravený. Nad levým ramenem se mi vznášela hlaveň Koby ho M-16 - pro případ, že bych potřeboval krytí. Za Kobym se plížil Wonder a kryl nám samopalem záda. Sestupování po schodech je vždycky nebezpečné. Pokud totiž na vás dole někdo čeká, má oproti vám velkou výhodu, protože vás uvidí dřív než vy jeho. Proto když už musím při průniku používat pomalou metodu a cestou musím překonávat schodiště, беру si s sebou raději dlouhou tyč se zrcátkem na konci a pomocí ní se dívám za roh. Tentokrát jsem ale žádné zrcátko neměl. Musel jsem se tudíž pohybovat velmi pomalu a velmi opatrně. Dorazil jsem na první podestu. Držel jsem se vnější zdi a udělal jsem kolem rohu velký oblouk, abych případně získal větší zorné (a palebné!) pole, a znova jsem se vydal dolů. Všude stále čistý vzduch.

Schodiště pod druhou podestou bylo krátké a vedlo do sklepa. Zastavili jsme se. Kdybychom takhle pokračovali dál a někdo na nás dole čekal, padli bychom mu všichni rovnou do náruče, protože bychom v těsně sevřeném útvaru nemohli reagovat. Proto jsme se rozdělili. 06.14. Opatrně jsme sestoupili do sklepa. Osvětlení bylo minimální - svítla zde jen každá šestá zářivka. Gestem jsem Wonderovi naznačil, ať mě na čele vystřídá - potřeboval jsem si na chvilku odpočinout a zdálo se, že tenhle úsek cesty bude stejně klidný jako ten předtím. Vážení čtenáři, už jsem vám vysvětloval První zákon života podle Profesionálního válečníka? Že ne? Tak tedy poslouchejte: Telefon s hovorem, na který čekáte celé dopoledne, vám zazvoní právě ve chvíli, kdy se uvelebite na záchodové míse a nemůžete ho vzít. Tady se stalo něco podobného: Wonder neušel ani šest metrů, když vtom mi rukou ukázal: Stát - nepřítel před námi! Nic jsem sice neviděl, ale znám Wondera natolik dobře, abych věděl, že se na něj můžu v takových situacích plně spolehnout. Proto jsem se přesně podle rozkazu zastavil. Koby za mnou rovněž ztuhl na místě. Zřejmě také věděl, kdy má poslechnout na slovo. Díval jsem se, jak si Wonder potichoučku přehazuje zbraně, vytahuje z pouzdra na opasku nůž a jako hladový lev se plíží dopředu - to vše bez sebemenšího hluku. Nikam nespěchal. 303

Centimetr po centimetru se posouval k obrovskému dřevěnému kontejneru, pomalu ho obešel a zmizel za rohem z dohledu. Zůstal jsem stát. Koby za mnou také. Čekali jsme. Slyšel jsem, jak mi buší srdce. Jestlipak to slyší i Koby? Vtom se zřepdu ozvalo slabé zaškrábání - jako kdyby někdo posunul po zaprášené podlaze nohu. Připravil jsem si samopal - to pro případ, že by se Wonder musel dát na rychlý ústup. Následovalo však jen hrobové ticho. Pak zpoza kontejneru vykoukla Wonderova hlava a naznačila nám, že máme jít k němu. Vydali jsme se potichu dál do sklepa. Když jsme zahnuli za roh, zjistili jsme, odkud pocházelo to škrábání. Na betonové podlaze leželo nehybné tělo. Pod krkem se mu pomalu rozlévala kaluž krve a vedle ní se válel samopal Uzi. Wonder nám rukama sdělil, že jde zase na lov, a vypařil se. Koby opatrně překulil mrtvolu na bok a začal jí prohledávat kapsy. Všiml jsem si, že vedle těla leží nějaké papíry. Než jsem se stačil shýbnout, Izraelec mi je už podával. Byly to nákladní listy - a všechny byly zřejmě odlepené z kontejnerů. Koby mezitím našel peněženku a teď vytahoval z přední kapsy modrý kapesník a v něm zabalené klíče. Potichu klíče vybalil, strčil si je do kapsy, otevřel peněženku a začal zkoumat její obsah. Najednou překvapením vykulil oči. Podíval jsem se, co ho tak zaujalo. Byla to modrá umělohmotná kartička, na níž bylo hebrejsky cosi napsané. Pokrčil jsem rameny, jako kdybych mu chtěl naznačit, že tomu nerozumím. Koby mi přiložil rty až těsně k uchu a zašeptal: äTzahal!* Služební průkaz!" 06.18. Wonder se vrátil a oznámil nám, že sklep je čistý. Tedy pokud jde o lidi. Jinak co se týká vybavení, bylo tady naopak narváno. Všude stály obrovské dřevěné kontejnery, které se sem dostaly přes čerstvě postavenou velkou betonovou rampu. A co obsahovaly? No přece ono zboží dvojího užití! To ještě nebylo ani vybalené. Prohledával jsem kontejnery tak dlouho, dokud jsem nenarazil na nádrže na horký freon, o nichž jsem se poprvé dozvěděl na Judinově dače. Poklepal jsem prstem na dřevo - konečně se to všechno začíná skládat dohromady. A přece mě cosi trápilo. A

hodně. Celá tahle situace má takový malý háček, kaz, vadu, chybičku. * Tzahal je hebrejský akronym pro izraelské vojsko. 304

Uhádnete, co to je, milí čtenáři? Ne? V tom případě mi dovolu, abych vám to vyložil. Vzpomínáte si, jak Avi pár stránek zpátky tvrdil, že Mossad si je absolutně jistý tím, že Syřané tady za pomoci ruské mafie vyrábějí jadernou bombu? A co když to byla jenom dezinformace? Jinými slovy řečeno, co když Mossad pouze chtěl, aby si všichni mysleli, že Syřané tu bombu vyrábějí? Aha, podle vás to nedává žádný smysl. Máte pravdu. Pokud se ovšem nejedná o scénář, který mě napadl teprve před-nedávnm a který jsem poslal Kennymu Rossovi a generálovi Crockerovi, a sice že se určité kruhy uvnitř izraelské zpravodajské komunity spikly s jistými Američany, zřejmě z Langley, a zesnovaly tajnou akci, která má vytlačit Syřany z mírového procesu a umožnit Izraelcům preventivní úder na Sýrii. V takovém případě by tahle prázdná továrna a nerozbalené zboží v kontejnerech ve sklepě dávaly velký smysl. Říká se tomu sednout někomu na lep. Naznačil jsem Wonderovi, že bych chtěl k těm kontejnerům přimontovat výbušné pasti. Wonder vztyčil oba palce a pustil se do práce. Koby s ním. Ano,, já vím, že mi generál Crocker nařídil, že to musím udělat potichu. Ale přece sakra nenechám takovýhle svinstvo ležet na místě, kde by mohlo padnout do rukou teroristům! Vždyť už takhle s tím máme dost problémů! To by tak ještě scházelo, aby nějaký fundamentalistický pomatenci nebo jiný tangové dostali do rukou materiál k výrobě přenosný jaderný bomby! 06.24. Avi opustil svoje stanoviště, sešel dolů k nám, vyrušil Wondera v pilné práci, ukázal rukou na strop a zašeptal: „Něco jsem zaslechl! Nahoře na střeše!“ Vrátili jsme se zpátky do haly. Přizemí bylo čisté. Ujal jsem se opět role průzkumníka a pomalu a opatrně jsem se posouval po schodišti až do podesty v prvním patře. Když jsem obešel roh, zaslechl jsem to také - někdo tam opravdu byl. Chlupy na zátylku se mi naježily. Dech se mi zpomalil. Celé tělo se mi napružilo - každá buňka bude od téhle chvíle fungovat jako anténa a pátrat po sebemenším hluku. Postoupil jsem o pár schodů dál, zastavil jsem se a čekal. Znova se ozval ten samý zvuk. Jako kdyby se něco těžkého šoupalo po podlaze, vždycky jen o pár centimetrů. 305

Další dva schody. Za nimi podesta. Na můj signál jsme se všichni zastavili. Předal jsem samopal Kobymu a ten ho odevzdal Avimu. Pak jsem se spustil co nejniž, začal jsem se plížit dopředu a přitahoval jsem se o zábradlí. Tepaný kov by měl krýt moji siluetu až do chvíle, než jasné uvidím, co se to děje. Vážení čtenáři, pamatujete si, jak jsem tenkrát v Paříži zápasil s tím prorezivělým kusem zábradlí? Nejspíš si myslíte, že jsem se tím dostatečně poučil. Chyba! Vzpomínáte si na Osmé přikázání jednotek zvláštního určení - „Nikdy nic nepředpokládej!“ Dickie zase něco zvo-rál! Když jsem se přitáhl, dvoumetrový kus zábradlí pode mnou náhle povolil, vylomil se z úchytů a začal padat dolů. Přímo na můj krásnej, dokonalejš slovenskej ksicht. Do prdele! Odhodil jsme ho na stranu. Koby s Avim se jen tak tak stačili příkrčit - a zábradlí prolétlo nad nimi a kolem Won-dera a skončilo někde u první podesty. Když přijdete o výhodu momentu překvapení, nezbyvá vám nic jiného než ÚTOK. Ještě že jsme s sebou měli Kobeho - ten chlap byl rozený válečník. Přesně věděl, co má udělat. Ani na zlomeček vteřiny nezaváhal a se samopalem připraveným k palbě proběhl kolem mě. Na konci schodiště sebou praštil a namířil hlaveň kamsi do neznáma. Vyškrábal jsem se na nohy, vzal jsem si od Aviho zpátky svoji zbraň, dosprintoval jsem ke Kobymu a zalehl jsem vedle něj. Jeho M-16 byla připravená k akci - a prst na spoušti. Podíval jsem se přes mířidla svojí zbraně. Proti nám stáli Werner Lantos a Ehud Golan. Oba byli očividně překvapení. Lantos měl u sebe nezbytný mobilní telefon. U nohou mu stál malý hliníkový kufřík. Stejný kufřík držel v ruce i Ehud Golan. V té druhé se mu leskla poloautomatická pistole. Její hlaveň byla skloněná k zemi. Dvě gorily vzadu, se samopaly přehozenými přes ramena - tam jim asi moc nepomůžou, co říkáte? - právě stěhovaly nějaký menší předmět, snad generátor, přišroubovaný k dřevěné konstrukci. Už se jim ho podařilo protlačit napůl dveřmi, které vedly na rovnou střechu. Tak tohle bylo to šoupání, které jsme slyšeli! Na schodech se objevil Avi Ben Gal. Zastavil se u našich nohou a řekl: „Bokker-tov, Ehud - dobré ráno, Ehude! Manneh--jak se vede?“ i má

306

„Ujde to, Skautíku!“ odpověděl anglicky Golan. Pistole v jeho ruce se nepatrně pohnula. Koby vedle mě začal pomalu přitahovat prst na spoušti. Avi udělal pár kroků a stoupl si před nás. Chyba - nikdy nelezte

před lidi, kteří by vás mohli krýt svojí palbou! Jenže teprve teď jsem si všiml, že Avi má v ruce berettu. A naštěstí byl také natolik duchapřítomný, že poodstoupil vpravo - a nechal mně i Kobymu volné palebné pole. Hlaveň Golanovy pistole se zvedla o dalších pár centimetrů výš. Avi neřekl jediné slovo - a střelil Golana přímo do česky na levém koleni. Pak vystřelil znova - tentokrát do česky na pravém koleni. Třetí kulka skončila těsně pod zlatou přezkou na Golanových kalhotách. Ehud klesl k zemi. Ne, to je slabé slovo. Ten hajzl se s řevem zřítíl na podlahu. Obě gorily zareagovaly - špatně, jak se posléze ukázalo. Obrátily se, sáhly si na záda a přehodily si zbraně dopředu. Ani se neobtěžovaly s nějakým mířením - pochopily, že tohle bude situace typu äpal kolem sebe a modli se". M-16 vydává při výstřelu, jak asi víte, poměrně krátký třesk -něco jako šlehnutí bičem, kdežto z kalašnikova vychází o něco temnější a dunivější zvuk. Tenhle rozdíl je způsobený náboji -M-16 fungují v podstatě na steroidech ráže .22 zatímco do samopalů AK se strkají robustnější a konvenčnější náboje ráže 7,62 milimetru. Koby vypálil dvakrát. Následky jsem poznal doslova na vlastní kůži - protože obě do ruda rozžhavené nábojnice si našly cestu zrovna ke mně za košili. Výstřelů jsem také - jednou. Byla to vynikající střela, když uvážíte, že jsem sebou házel na všechny strany a snažil jsem se udržet ty rozpálené kousky kovu v pohybu, aby na mém těle nenadělaly ještě víc škody než dosud. Ale naštěstí se mi podařilo zasáhnout toho hajzla přímo do prsou a poslat ho saltem k zemi. Na devět metrů působí rána z kalašnikova jako kopnutí koněm. Kobyho oči stále rejdlily po okolí a pátraly po dalším nebezpečí a tvář byla stále pevně přitisknutá k pažbě. Ale prst už neležel na spoušti. äMůj šel dolů dřív, pane důstojníku!" Ten chlap se mi opravdu líbil - jenom kdyby mohl ty svoje nábojnice příště házet někam jinam. äPolibte mi prdel, pane seržante! Tvůj samopal je rychlejší než můj! A kromě toho jsi střelil dvakrát! U nás v Navy municí neplejtváme!" 307

Ehud Golan mezitím už vůbec nepřipomínal toho drsného chlápka z Mossadu. Ležel tam sbalený do klubička a kňoural jako obyčejný zbabělec. Což také byl. Zbabělec? Ano, zbabělec. Lidé, kteří si zvedají sebevědomí tím, že mučí druhé, jsou v podstatě zbabělci. Stejně tak i lidé, kteří pokládají bomby, jež zabíjejí nevinné oběti. A lidé, kteří zrazují svoji zemi, jsou zase hajzlové. Ehud Golan byl obojí. A Werner Lantos? To byl jenom hajzl - hajzl, který skákal na místě jako opičák na gumičce, mával kolem sebe mobilem a v pěti nebo šesti jazycích křičel: äNestřílejte!" äPojď sem!" Postavil jsem se, doběhl jsem k němu - cestou jsem odkopl Golanovu pistoli daleko pryč - srazil jsem ho na zem - ani přitom příliš neprotestoval - rozšlapal jsem mu telefon - pro jistotu, co kdyby v něm měl naváděcí zařízení? -a bleskurychle jsem ho prohledal. Wonder se už zabýval oběma mrtvolami a Avi s Kobym si vzali na starost Ehuda Golana a začali ho omotávat svojí košer izolepou. Odvedli dobrou práci - když skončili, vypadal Golan jako krvavá mumie. Já jsem mezitím popadl Lantose za límec u luxusního saka a odvěkl jsem ho ke generátoru. Až na to, že to žádný generátor nebyl - když jsem se podíval zblízka, zjistil jsem, že se jedná o malou izolovanou nádobku s těsnicí zátkou, kterou drželo na místě několik křídlových matic. Dotkl jsem se nádobky špičkou boty a zeptal jsem se Lantose: äCo to je?"

Lantos pokrčil rameny.

Praštil jsem ho hřbetem ruky přes tvář. Okamžitě se skácel na zem. äNo tak, Wernere...!" Popolezl po čtyřech o kousek dál a pracně se vyškrábal na nohy. Žíla na krku mu pulzovala ještě silněji než tenkrát v Paříži. Popadl jsem ho levačkou za klopy, zvedl jsem ho pár centimetrů nad podlahu a propleskl jsem ho několikrát pra vačkou. äWernere...!" Pustil jsem ho. Utřel si z nosu krev a konečně odpověděl: äTo je zařízení na chemický zbytek." Cože? O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšel. Proto jsem Lantose požádal, aby mi to vysvětlil v jazyce, kterému budu rozumět. Slůvko äprosím" jsem pochopitelně vynechal. 308

I tak mi ovšem řekl víceméně to, co jsem chtěl vědět. Pak se odmlčel. Podíval jsem se na něj. Okamžitě se příkrčil. Zřejmě se bál, že mu dám znova facku. Přiznám se, že jsem o tom i uvažoval, ale k čemu zbytečně plýtvat silami? Navíc jsem měl v hlavě úplně něco jiného. Už se mi totiž začínalo rýsovat rozuzlení celé té záhady. Tohle všechno byla, vážení přátelé, jenom návnada.

Někteří lidé používají při lovu vysoké zvíře chemické látky, pomocí kterých lákají svoji kořist. Nanesou na sebe laní pach a doufají, že je nějaký velký a nadržovaný jelen ucítí a s hlavou zatemněnou vzrušením se

přítití za nimi. Stejný princip byl uplatněný i v našem případě. Všichni víme, že zboží dvojího užití, které Syřané nakoupili, leželo nevybale-né v kontejnerech ve sklepě. To znamená, že družice FORTE nemohla nic vypátrat. Proto Lantos položil návnadu - onu chemickou látku - kterou už FORTE při přeletu vyčmuchala. Údaje z družice putovaly přes Langley k Izraelcům, kteří se teď chystají srovnat budovu se zemí. Není divu, že CLA tak ochotně souhlasila s tím, aby se FORTE pohnula! Teď se už Lantos balil - utíkal s důkazy přesně tak, jak jsem utíkal před Volod'ou, Sergejem a tím třetím Ivanem, když jsem si s nima v Moskvě hrál ána čistírnu". A proč to dělal? Protože nechtěl po sobě nechat nic, co by se později dalo vyhrabat z trosek a použít proti němu. A to nebylo zdaleka všechno. Otevřel jsem oba hliníkové kufříky. V každém bylo laserové naváděcí zařízení, napájené z baterií. Podobné vynálezy se objevily také za války v Perském zálivu - družstvo střelců z SAS nebo Delty proniklo potají do Iráku, umístilo pár těchto zařízení poblíž nějakého strategického cíle, uvedlo je do chodu a zmizelo jako pára nad hrncem. Několik hodin nato se konal letecký útok, který laserem naváděnými střelami - letci jim říkají ävystřel a zapomeň" - dané místo zlikvidoval. Stejnou metodu použili také Izraelci, a to už v roce 1981, když bombardovali irácký jaderný reaktor u Ossiraku. Jediný problém tenkrát spočíval v tom, že agent Mossadu*, který navá-* Jednalo se o zaměstnance jedné evropské firmy, která se podílela na výstavbě objektu. Malá poznámka na okraj: pilot, který náletu na Ossi-rak velel, se stal posléze agentem izraelské rozvědky a äřídil" amerického špiona Jonathana Pollarda. 309

děti zařízení spouštěl, nestihl z místa uprchnout a zahynul při náletu. Ale to bylo tenkrát a teď je teď a já jsem už d'ocela jasně věděl, co se stalo. Lantos s Golanem sem přijeli proto, aby odstranili návnadu, rozmístili naváděcí zařízení a zmizeli odtud dřív, než Izraelci zaútočí. Tím pádem nám zbývá, vážení čtenáři, už jen jediná otázka, a sice kdy má k tomu útoku dojít? Přesně takhle jsem tu otázku položil Lantosovi. Ten by na ni měl znát odpověď, vždyť tady rozmíst'oval naváděcí zařízení. Když jsem se žádné odpovědi nedočkal, zlomil jsem jeden prst - jeho, ne svůj - a zeptal jsem se znovu. Tentokrát už byl ochotný odpovědět. äVe čtr-náct tři-cet," zaškytal a po tvářích se mu řinuly slzy. äAž bude slunce v takové poloze, že Syřané nebudou moci pronásledovat útočníky na západ." Podíval jsem se mu do očí. Můj pohled vyjadřoval jediné: jestli, ty hajzle, lžeš, ses mrtvěj! Ale jinak ta informace, kterou mi poskytl, vypadala vcelku věrohodně - Izraelci jsou totiž známí svým smyslem pro praktičnost a jednoduchost. Tímhle by zároveň získali trochu času. Ale ne zase moc. Teď asi kroutíte hlavami a ptáte se, co se to vlastně děje. Celá tahle situace vám možná připomíná matrjošku - to jsou ty ruské panenky, které pořád otvíráte a nacházíte v nich stále další a další menší panenky. Tohle je totiž léčka v lécce nebo také návnada v návnadě. Že tomu pořád nerozumíte? No dobře, tak já se vám to pokusím v krátkosti vysvětlit. - Fakt: Mossad nastraží past - nechá Rusy, aby prodávali Syřa-nům materiály dvojího užití. Nová izraelská vláda tím má získat záminku k tomu, aby na Syřany zaútočila a vystnadila je z mírového procesu. Do akce je zapojený Werner Lantos. Ten informuje CIA- ovšem jen do určité míry. Werner Lantos hraje totiž sám za sebe. Navíc je to člověk proradný a zkorumpovaný. A možná také dvojí agent. Proto přesvědčí Rusy, aby se té hry zúčastnili rovněž. Nemusel je přemlouvat nijak dlouho, protože pro ně to je dvojnásob výhodná situace - za zboží dvojího užití dostanou tvrdou měnu a získají zpátky svoje postavení a vliv v Sýrii. Klidně bych se vsadil o to, že spolu s techniky sem mělo dorazit i pár operativců. 310

Akce se tedy rozběhne. Ale brzy se objeví zádrhel v podobě Paula Mahona, který vycítí, že se děje něco nekalého. Mafián Andrej Judin proto na Lantosův příkaz Paula i jeho rodinu zabije. Tady by mohl celý příběh skončit - kdyby Paul nebyl můj přítel a spolubojovník. Zpátky do přítomnosti. Nebo ještě lépe do budoucnosti. Izrael provede letecký úder, kterým srovná tuhle budovu se zemí a zničí veškeré materiály dvojího užití. A co bude dál? Především to, že se mírový proces na Blízkém a Středním východě okamžitě zastaví - a Golanské výšiny zůstanou nadále Izraelcům, z čehož bude mít současná izraelská vládní garnitura velikou radost. A co když se na to podíváme z trochu širšího hlediska?

- Fakt: Svět se dozví o tom, že Izrael provedl letecký útok na základě informací, které mu poskytly Spojené státy (prostřednictvím družice FORTE). - Fakt: V důsledku toho vzroste negativní názor arabského světa na USA. A nakonec to nejdůležitější: - Fakt: Do celé záležitosti vstoupí Rusové a

nabídnou se arabskému světu jako prostředník. Tento krok jim má pomoci k návratu do pozice globálního politického makléře.

Vidím, že zase máváte rukama ve vzduchu. Divíte se, že by Izraelci bombardovali objekt, aniž by měli informace o přítomnosti jaderných materiálů potvrzené ještě z jiných zdrojů. Jenže oni je potvrzené měli - od Ehuda Golana. A právě proto se tenhle chlápek vyskytoval spolu se svým kámošem Wernerem Lantosem tady a držel v ruce kufřík s naváděcím zařízením. Myslím, že je akorát ta správná chvíle na to, abychom se do celé záležitosti vložili. „Wondere, běž rozmístit nálože! Tohle místo se musí rozpadnout na prach!“ „Rozkaz, kapitáne!“ řekl Wonder a stiskl Kobymu rameno tak silně, až sebou obrovitý Izraelec škubl. „Tak, pane seržante, jdeme pohnout zemí!“ „A nastavte spínače na dvanáct až patnáct minut!“ volal jsem za nimi. „Rozumím!“ odpověděl Wonder a chtěl odejít. Ale než stačil udělat krok, zazněl můj hlas znova. „A dejte k tomu nástražný dráty!“ Nerad bych, aby někdo Wonderovi to krásné umělecké dílo zrušil. 311

Wonder se zastavil a dal si ruce v bok. „Ještě něco? Nemám na to třeba nastříkat šlehačku a ozdobit to třešničkou? Nebo se už můžu konečně pustit do práce?“ Zsalutoval jsem mu prostředníkem. „Koukej mazat!“

Pak jsem se podíval na svázaného Golana, který se stále svíjel na podlaze bolestí. „Avi, co chceš dělat s tímhle? Těžko ho můžeme vzít s sebou, když dělá takovej bordel!“ Avi zvedl hlavu od fotoaparátu, s nímž pořizoval důkazní materiál. „Myslím, že Ehud by měl zůstat tady!“ prohlásil s kamennou tvář. „Někdo přece musí dohlédnout na to, aby ty nálože fungovaly správně!“ V 07.45 jsme se stáhli z areálu. Před odjezdem jsme ještě ve sklepech otevřeli asi dvacet kontejnerů a vyfotografovali jejich obsah. Zároveň jsme se postarali o to, aby se skoro na každém snímku vyskytovali Lantos i Golan. Jinak jsme všechno nechali ležet na místě - kromě několika dokumentů, které našel Avi u Golana, tlustého svazku průvodek z kontejnerů, zbraní, obou kufříků s laserovým naváděcím zařízením a pár dalších věcí. Všech pět se nás pohodlně vešlo do Lantosova mercedesu. V autě jsme také zjistili, že náš milý Werner disponuje papíry, které mu měly umožnit průjezd silničními zátarasy. Avi si je pozorně prohlédl a oznámil nám, že jsou všechny pravé - a hlavně platné. V přední příhrádce jsme dokonce objevili aktuální automapu. Zvolili jsme si trasu nejmenšího odporu - pojedeme po dálnici do Katany, odtud po horské silnici do Burkúše a Ráchle a pak průsmykem severně od hory, kterou Syřané nazývají Džabeleč Cejch a Izraelci Mount Hermon, přes hranice do Libanonu. Nebyla to možná nejprímější cesta, ale aspoň jsme měli velkou naději, že na ní nebudem vzbuzovat žádné podezření. Celou trasu navrhl Koby - před necelým měsícem absolvoval vojenské cvičení, v rámci kterého sloužil v nejsevernějším kvadrantu libanonského bezpečnostního pásma. Tlustým ukazovákem bodal do mapy a ukazoval nám, kde všude jsou Syřané - jednalo se o pozice za izraelskými liniemi čili za mezinárodní hranicí. Takže místo trasy přímé, která by vedla přes kontrolní stanoviště syrské armády, jsme se vydali na sever na Dár-el-Ámar, u Nábí Safá jsme se stočili na jihozápad a na plný plyn jsme uháněli podél řeky Lítání směrem k velitelské izraelské armádě-312

dy, které se nacházelo nedaleko města Hasbáíja. Avi řídil a já jsem dělal velitele vozu - jako za starých časů. Lantos seděl vzadu mezi Kobym a Wonderem. Strašně smrděl - nejspíš si nadělal pořádně do kalhot. Ne že by to byl můj problém, ale stejně jsme otevřeli všechna okna. Přibližně po patnácti kilometrech jsme z dálky zaslechli temné zadunění. Werner Lantos sebou při tom zvuku trhl - jako jediný z nás. První půlhodinu jsme jeli v naprostém tichu. Pak Lantos sebral veškerou odvalu a rozpovídal se. Byl to obchodník každým coulem - kdybych nevěděl, co je zač, a kdyby tak hrozně nesmrděl, možná bych mu i začal věřit. Prý za nic nemůže. Jen se snažil pomáhat. Kvůli nám, Američanům, a jim, Izraelcům, už nejmní stokrát riskoval svůj život. Jistě, trochu kradl, ale nám neukradl nikdy nic. Okrádal jenom ty špatné, jako například Viktora Grinkova nebo Andreje Judi-na. Dušoval se, že vždycky škodil jen a jen zločincům. Otočil jsem se dozadu. „Jenom zločincům?“

Lantos přikývl. „Ano, ano!“ Představte si, že ten hajzl tomu snad i věřil! „A co můj kamarád Paul Mahon?! Co jeho žena a děcka?! Co ta jejich řidička od amerického válečného námořnictva?! Co ty lidi v Paříži, který zahynuli při těch třech pumovech útocích?“ Po těchto slovech mu na chvíli sklaplo. Jenže

u Ráchle mu už zase otmulo a začal to zkoušet znova. Nakonec jsem to už nevydržel a nařídil jsem mu, ať drží hubu. „Wernere, mám pro tebe nabídku, kterou určitě neodmítneš!“ dodal jsem po pár vteřinách. Otočil jsem se dozadu, obejmul jsem rukama opěrku hlavy a pokračoval jsem: „Jestli během jistý doby ještě jednou cekneš, přelámu ti všechny kosti! Pěkně kloub po kloubu! Začnu u palce na pravý noze a budu postupovat nahoru až k palci na levý ruce! Rozumíš?“ Lantos se na mě podíval a viděl, že to myslím vážně. „Ano,“ hlesl. „Dobře!“ Pak jsem na něj přestal tak upřeně zírat. „Ale protože jsem sice tvrděj, ale spravedlivej, tak ti slibuju, že když se dostaneme k nám a ty budeš mít všechny kosti pohromadě, dovolím ti, abys zkusil máho šéfa přesvědčit o tom, že jsi na ty správný straně, a podřídím se jeho rozhodnutí!“ „Vážně? To uděláte?“

„Ano!“

313

Pohled, který na mě vrhl Wonder, se snad nedá ani popsat. Ale nevšímal jsem si toho. Dobře jsem věděl, co dělám. Jsou totiž, přátelé, chvíle, při kterých - jak mi vysvětloval v Paříži sám Werner Lantos - hraje určitou úlohu i geopolitika a osobní pocity musí jít stranou. A kromě toho - moje nabídka nám zajistila tolik potřebný klid a mír, a to minimálně na další tři čtvrtě hodiny. Jak rád bych vám, vážení čtenáři, hrdě popisoval, jak jsme si museli prostřílet cestu několika silničními zátarasy, jak jsme se museli zbavit party Syřanů, která se za námi pustila, nebo jak jsme museli přelstít celý Hizballáh! Jenže nic z toho není pravda. V Sýrii i v Libanonu se totiž člověk pohybuje většinou rychle a prakticky bez potíží. U Ráchle jsme sice viděli dva vojenské džípy, ale jinak nic. Dokonce ani u libanonských hranic. Na ospalém hraničním přechodu u Kfar Oúku nás neozbrojený libanonský pohraničník propustil dál s ledabylým mávnutím rukou a formálním: „Vítejte v Libanonu!“ Jediné problémy nastaly v 10.15, když jsme dorazili k prvnímu kontrolnímu stanovišti Jiholibanonské armády. Tahle armáda je dílem Mossa-du. Tvoří ji většinou mladí křesťanští pistolníci placení, cvičení a vybavení z Izraele. Nejsou to zrovna přívětiví lidé a mají těžké zbraně (hlavně těžší, než máme my). Proto jsme museli půl hodiny sedět na slunci a čekat, až místní velitel najde vyššího velitele a ten zase nejvyššího velitele, který nám přidělí zvláštní eskortu, jež nás doprovodí zbývajících zhruba patnáct kilometrů na oblastní velitelství izraelské armády v Hasbáíje. Místní velitel tvrdil, že po cestě jsou léčky a že by to pro nás mohlo být nebezpečné. My jsme mu naopak zdůrazňovali, že žádnou ochranu nepotřebujeme. A tak jsme seděli a čekali. Koby odešel hledat něco k pití a Wonder si odskočil na záchod. Já jsem zůstal spolu s Avim v autě a dával jsem pozor na Lantose. Vtom mě napadlo, že bychom možná neměli plýtvat drahocenným časem. „Bude ti tady fungovat mobil?“ zeptal jsem se Aviho. Izraelec pokrčil rameny. „Jestli jsme už dost daleko na to, abychom chytili signál z těch izraelských věží, tak jo,“ odpověděl a sáhl do batohu, který ležel mezi mýma nohama. „Počkej, já ho vyndám...!“ Rozepnul jsem zip, zajel jsem rukou dovnitř a hrabal jsem se tam tak dlouho, dokud jsem nenarazil na telefon. Vytáhl jsem ho ven, namačkal jsem na klávesni-314 či číslo, stiskl jsem zelené tlačítko a přiložil jsem si telefon k uchu. Nic. Avi natáhl ruku. „Ukaž!“ Podal jsem mu telefon. Vytáhl anténu a chvíli zápasil s hlavním vypínačem. „Vybitá baterka!“ prohlásil nakonec. „Asi jsem ho nechal puštěnej!“ Werner Lantos se začal na sedadle vrtět - buď se zase podělal, anebo nám chce něco říct. „No dobře, Wernere, tak můžeš promluvit!“ vyzval jsem ho. „To je nokia - stejná jako ta moje. V přihrádce mám šňůru do zapalovače.“ Otevřel jsem zmíněnou přihrádku, vytáhl jsem šňůru ven, připojil jsem jeden konec na telefon a druhý do zapalovače v palubní desce. Displej na telefonu se okamžitě rozsvítil. „Díky Wernere!“

„Není vůbec zač!“ odpověděl.

Předal jsem telefon Avimu. „Nechceš zkusit Tel Aviv?“

„Asi bych měl, co myslíš?“

Přikývl jsem. Avi namačkal dlouhou řadu čísel, stiskl zelené tlačítko a chvíli mlčky čekal. Potom náhle stiskl červené tlačítko a vrátil mi telefon. „Tak mně napadlo,“ řekl, aže je možná důležitější, aby ses spojil spíš ty se svejma lidma! Já bych stejné nemohl takhle do otevřeného telefonu nic povídat! Radši si zavolej ty - já si počkám do Hasbáíje na krytej telefon! Měli bychom tam bejt tak do půl hodiny!“ „Máš pravdu!“ souhlasil jsem. Namačkal jsem na klávesnici kód pro mezinárodní ústřednu, mezinárodní a

meziměstskou předvolbu a poté číslo ke Kennymu Rossovi. Ano, věděl jsem, že ve Spojených státech je hluboká noc. Jenže zároveň jsem také věděl, že Kenny na ten hovor čeká - a stejně tak i generál Croc-ker. Po druhém zazvonění se z reproduktoru ozvalo: „Ross!“

„To jsem já.“

„Kde ses?“

Popsal jsem mu místo, na němž jsme se nacházeli.

„Jak to vypadá?“

Jelikož na mě neplýtvat slovy, rozhodl jsem se, že i já budu co nejstručnější. V krátkosti jsem mu vyličil, co se stalo. Z tónu v jeho hlase jsem poznal, že přesně takovou zprávu chtěl slyšet. 315

„Děkuji?“

„Jo.“

„Ověření?“

„Máme fotky.“

„Skvělý!“ Poté se ozvalo tlumené plesknutí - to Kenny přikryl dlaní mluvítko a pronesl cosi k někomu vedle sebe. „Můžeme to vyřídít odsud, Dicku!“ řekl po chvíli. Následovala další pauza. „A teď ti zase povím něco já!“ pokračoval pak Kenny. „Tak za první, na základě těch informací, cos nám zafaxoval, jsme tady něco podnikli.“ Aha, to mluví o těch padesáti milionech dolarů, které patřily Rusákům. „No a výsledek?“ „Aniž bych zacházel na tomhle telefonu do nějakých podrobností, Dicku,“ odpověděl se zjevným uspokojením v hlase Ken-ny „můžu ti oznámit, že k dnešnímu dni je na světě zase o pár chudejších Ivanů víc! Přitom vědej o tom, jak o ty prachy přišli, a jsou pěkně nasraný!“ To byla báječná zpráva. Nasraný Rusáci - to člověka opravdu potěší! Ale ve vzduchu létal ještě jeden volný konec, který bych rád viděl přivázaný. „A co změny na naší ambasádě v Moskvě, admirále?“ „Myslíš toho ZVM s tím kontem na Kajmanskejch ostrovech?“ zeptal se škodolibě Kenny. „Ministr obrany ukázal tvůj fax ministrovi zahraničí a ten se mohl zbláznit! Ten idiot z ambasády si teďka hledá práci!“ Milí přátelé, jsou chvíle, kdy se člověku nechce dělat nic jiného než slavit, a tohle byla jedna z nich. Ale nejdřív je potřeba dokončit práci. „Admirále,“ řekl jsem, „přivezl jsem s sebou hlavního dodavatele celého projektu - chlápka jménem Werner Lantos. Možná jste už o něm slyšel a...“ Kenny samozřejmě věděl o Lantosovi všechno. „Počkat, Dicku!“ přerušil mě. „S tím Lantosem nechceme mít nic společnýho - vůbec nic! Je to přinejlepším dvojí agent! A přinejhorším -kdoví!“ Povzbudivě jsem se na Lantose usmál. „Máte naprostou pravdu!“ řekl jsem do sluchátka. „Právě proto chce s vámi mluvit -aby vám dokázal, jak moc by pro nás mohl být cenný!“ V Kennyho hlase zaznělo podráždění. „Zrovna jsem ti přece vysvětlilže...“ 316

„Přesně tak!“ vedl jsem dál svou a vysílal jsem směrem k Lantosovi chlácholivé pohledy. „Právě proto s vámi chce tak nutně hovořit!“ „Ale já s tím chlápkem nechci mít nic společnýho!“ zakřičel mi do ucha Kenny. Dělal jsem, jako že ho neslyším. „Tak já vám ho tedy předám!“ Zakryl jsem dlaní mluvítko tak, aby ve Washingtonu bylo stejně slyšet každé slovo. „Wernere,“ řekl jsem, „aťď splním svůj slib a nechám tě mluvit se svým šéfem, admirálem Rossem. Hezky mu všechno pověz! Opravďu všechno! Jestli se ti ho podaří přesvědčit o tom, že tvůj zadek stojí za to, aby byl zachráněnej, tak bude taky zachráněnej!“ Podal jsem telefon Lantosovi. Ten v té chvíli připomínal tonoucího, u něhož právě přistál záchranný kruh. Pak jsem otevřel dveře, vystoupil jsem z auta ven a protáhl se. Totéž udělal i Avi. Byl to v podstatě nádherný den. Libanon vypadal přesně tak, jak ho znázorňují fotografie na obálkách těch lesklých časopisů o životním stylu nestydatě bohatých lidí - jedno číslo přitom stojí kolem deseti dolarů. Obloha byla blankytně modrá. Vysoko nad Mount Hermonem majestátně pluly velké bílé mraky. Na skalnatých úbočích rostly sytě modrozelené stromy - proslulé libanonské cedry. Podíval jsem se na stráň za kontrolním stanovištěm. V olivovém hájku, který byl nejméně sto let starý, se páslo několik ovcí. O tenhleten kousek země, jemuž dneska říkáme Blízký východ, se, přátelé, bojuje už víc než pět tisíc let. Byl to opravdu krásný den. V té chvíli mě bůhvíproč napadlo - jak už to bývá - že Paul Mahon už takovýhle den nikdy nezažije. Paul byl pryč - navěky. Jeho rodina byla pryč - navěky. Můj kmotřenec Adam byl pryč - navěky. Je s podivem, jaké maličkosti si člověk o druhých pamatuje. Jako například já

u Paula v souvislosti s tím armáďáckým maskotem, kterého jsme měli na pokyn svých nadřízených ukrást ze vstupní haly Pentagonu týden před tradičním utkáním mezi armádou a válečným námořnictvem v americkém fotbalu. V paměti mi neutkvěla vlastní loupež - při níž jsme s tou figurínou lomcovali tak, že se nám málem rozlomila vejpl - ani následující úprk (při kterém jsme měli v patách dvacet empíků, a můžu vám říct, že kdyby nás bývali chytili, tak by z nás vy-tloukli duši, důstojník nedůstojník). Ne, já si nejvíc ze všeho 317

pamatuji scénu, která se odehrála za nablýskanými mahagonovými dveřmi od kanceláře zástupce VNO. Tam za námi empíci nemohli, protože to bylo naše posvátné území - a hlavně ho chránili mariňáci. Velcí, urostlí, obrovití mariňáci. Držel jsem figurínu pod koleno, Paul za ramena. Když se na mě otočil, viděl jsem, jak se mu po tom dlouhém běhu prudce zvedá a klesá hrud'. Límec u uniformy měl promáčený potem, vlasy spadlé do obličej. A v tom obličej mu pohrával takový podivný, skoro až idiotský úsměv. Chvilku nato se začal tak smát, až z toho dostal škytavku. "ÁViš, že doted' stál můj výcvik americký daňový poplatníky už čtyři a půl milionu dolarů," vypravil ze sebe mezi salvami smíchu, "a to jen proto, abych mohl dělat... tohle?" A já si pamatuji právě ten jeho idiotský úsměv a to skytání. Slunce krásně hrálo. Ovečky se krásně pásly. Podíval jsem se na Lantose. Seděl na zadním sedadle a až dojemně gestikuloval. Zřejmě se snažil přesvědčit kontradmirála a jaderného po-norkáře Kennetha Patricka Rosse o nemožném, a sice o tom, že on, Werner Lantos, nepatří mezi ty špatné. Rozhlédl jsem se kolem. Avi mezitím poodešel stranou. Ted' stál u zátarasu a netrpělivě hleděl do dálky. Zat'ukal jsem na zadní okénko.

Lantos zvedl hlavu a po tváři mu přelétl stín podráždění. Žíla na krku mu divoce tepala. Přikryl dlaní mikrofon a rozezleně po mně přešel očima, jako kdyby mi chtěl říci: "Neruš, vidíš přece, že já, Werner Lantos, telefonuju!" Jednou svině, vždycky svině, blesklo mi hlavou. Zároveň jsem si uvědomil, že Lantosova konta a hesla už posloužila dobrým účelům. A že téměř všechny body mojí přísahy byly už splněné. A proto je načase, abych si vyřídil ještě... osobní účty. Sáhl jsem do kapsy, vyndal jsem odpalovací zařízení a levou rukou uvolnil pojistku. Ve stejné chvíli Lantosovi došlo, k čemu se chystám. Usmál jsem se na něj a stiskl jsem tlačítko.

Byla to mnohem menší nálož, než jsem čekal. A také mnohem menší rána. Lantosova hlava dokonce ani neprolétla oknem, třebaže nějaké stopy na něm přece jen zanechala - něco jako posmrtnou masku. I tak se ale bude muset vnitřek auta vystříkat hadicí, než se bude moci zase používat. 318

Podíval jsem se na Aviho. Už už se chystal cosi pronést, ale pak si to rozmyslel. Hodil jsem mu odpalovací zařízení. Chytil ho jednou rukou a strčil si ho do kapsy. Ted' už bylo opravd'u načase vyrazit. "ÁHele, Avi, co kdybys nám sehnal nějaký jiný auto?" řekl jsem. "Máme přece jinou práci, než tady stát a škrábat se na prdeli - Wonder se musí učit na ty svoje zkoušky, já musím sehnat ty svoje kluky, než se jim po mně začne stejskat, a ty, sakra, ty musíš jít vyvenčit ty svoje psy!" .

RICHARD MARCINKO

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK V ZLATÝ KÓD

Z anglického originálu *Rogue Warrior; Designation Gold*, vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku v roce 1997, přeložil Roman Marhold. Obálku návrh Karel Kárász. Vydal jako svou tisící šestistou třicátou osmou publikaci IŽ, s. r. o., Praha I. Václavské náměstí 36, roku 1999. Odpovědná redaktorka Jaroslava Hromadová. Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o., knižní výroba, Brněnská 1024, Pohořelice. Vydání první, první dotisk. Doporučená cena 237,14 + 11,86 DPH = 249 Kč.

Distribuci výtisku pro zrakově postižené a nevidomé čtenáře provádí: Pro členy zasilatelské knihovny Nadace ECCE HOMO Brno. Kontaktní adresa pro písemný styk: Pošt. prihr. 454, 660 54 Brno 2. Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům, nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod (tel.: 0203620 150). Kompletní knižní

produkci nakladatelství Ivo Železný Vám nabídnou pražská knihkupectví Křížíkova v Praze 8-Karhňě (Thámová 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B) a Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny). Totéž vám může poskytnout virtuální knihkupectví Eliška - Plněta knih na internetové adrese <http://knihy.planeta.cz>

rychard marcinko:

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK ČÁST PÁTÁ

ZLATÝ KÓD

PŘELOŽIL ROMAN MARHOLD

IVO ŽELEZNÝ PRAHA 1997